SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Aşkta İlk Çeyrek

PEGASUS

Phoebe Somerville babasının cenazesine bir Fransız kanişini ve Macar bir sevgili getirerek herkesin sinirlerini bozmuştu. Kucağına tünemiş, minik beyaz kanişi ve gözlerini perdeleyen, kristal taşlı kedigözü biçimli güneş gözlüğüyle mezarlıkta, ellili yıllardan fırlamış bir film yıldızı gibi oturuyordu. Cenazeye katılanlar için ortama hangisinin daha aykırı durduğuna karar vermek güçtü: Birbirinin eşi bir çift saten kulak fiyonguyla gösteriş yapan kusursuz derecede bakımlı kaniş mi, Phoebe'nin boncuklu, uzun atkuyruğuyla inanılmaz derecede yakışıklı Macar'ı mı yoksa Phoebe'nin kendisi mi?

Phoebe'nin platinle ustaca gölgelenmiş kül sarısı saçları, Marilyn Monroe'nun *Yaz Bekârı* filmindeki hali gibi tek gözünün üstüne düşüyordu. Bert Somerville'den geriye kalanları içinde barındıran yuvarlak siyah tabuta bakarken, leziz bir şakayık pembesine boyanmış nemli, dolgun dudakları hafifçe aralıktı. Üzerinde ipekli kapitone bir ceketin tamamladığı fildişi bir takım vardı ama ceketin içine metalik altın rengi cüretkâr *büstiyer,* cenazeden çok, *rock* konserine yakışacak cinstendi. İç içe geçmiş halkalardan oluşan halkalardan birinde bir incir yaprağı asılıydı altın zincir kemerin tamamladığı daracık eteğinin, biçimli bacaklarının üst kısmının yarısına kadar çıkan derin bir yırtmacı vardı.

Bu, on sekiz yaşındayken evden kaçmasının ardından Phoebe'nin Şikago'ya ilk gelişiydi; bu yüzden cenazeye katılanların pek azı Bert Somerville'in mirasyedi kızıyla karşılaşmıştı. Bununla birlikte duydukları hikâyeler sayesinde hiçbiri Bert'in, kızını mirasından mahrum etmesine şaşırmıyordu. Hangi baba servetini, kendinden kırk yaş büyük bir adamın -söz konusu olan tanınmış İspanyol ressam Arturo Flores bile olsa metresliğini yapmış kızına bırakmak isterdi ki? Bir de tablolarının yarattığı utanç vardı. Bert Somerville gibi birisi için çıplak resim, çıplak

resim demekti ve Flores'in Phoebe'yi sergileyen düzinelerce soyut nü tablosunun dünyanın dört bir yanındaki müzelerin duvarlarını süslüyor olması da Somerville'in bu yargısını yumuşatmamıştı.

Phoebe'nin zarif bir beli ve incecik, biçimli bacakları vardı, ancak göğüs ve kalçaları dolgun ve kadınsıydı ve kadınların kadına benzediği, neredeyse unutulmuş bir zamana atıfta bulunmaktaydı. Onda "kötü kız" vücudu vardı; otuz üçünde bile göbek deliğinden zımbalanarak bir müzenin duvarına asılıp sergilenebilecek vücutlardandı. Yüksek düzeyde entelektüel zekâya sahip olması bir yana; bu, tam bir sarışın bomba vücuduydu; ne de olsa Phoebe dış görünüşü dışında herhangi bir şeyle nadiren değerlendirilen kadınlardandı.

Yüzü de vücudundan daha geleneksel değildi. Yüz hatlarının dağılımında sıradışı bir şey vardı. Gerçi burnu düz, ağzı biçimli ve çenesi güçlü olduğu için sıradışı olanın tam olarak ne olduğunu kestirmek güçtü. Belki cüretkâr bir tavırla elmacık kemiğinin üstünde oturan seksi, minik, siyah beni. Ya da belki gözleri... O gözleri, kristal taşlı gözlüğünü takmadan önce görmeyi başaranlar, kenarlarının nasıl yukarı dönük ve bir şekilde yüzünün geri kalan kısmına göre fazla egzotik olduklarını fark etmişlerdi. Arturo Flores sık sık abartarak, o kehribar rengi gözleri, bazen kadının kalçalarından daha büyük resmeder, bazen de kadının harika göğüslerinin üzerine yerleştirirdi.

Temmuz havasının nemli ağırlığına rağmen, Phoebe cenaze boyunca sakin ve kontrollü görünmeyi başarmıştı. Şikago'nun batı banliyölerini dolaşan DuPage Nehri'nin serin sularının yanı başlarında çağlaması bile sıcağa fayda etmiyordu. Koyu yeşil bir tente, hem mezarı hem de seçkin katılımcılar için siyah abanoz tabutun etrafına yarım daire biçiminde yerleştirilen dizi dizi sandalyeleri gölgeliyordu. Ancak tente bütün

katılımcıları barındıracak kadar geniş değildi ve iyi giyimli kalabalığın büyük kısmı, sadece nemden değil sayıları neredeyse yüzü bulan çiçek buketlerinin baskın kokusundan ötürü bayılmak üzere oldukları güneşin altında ayakta dikiliyorlardı. Neyse ki tören kısa sürmüştü ve sonrasında bir resepsiyon verilmediği için serinlemek ve kendileri yerine Bert Somerville'e şansın denk gelmiş olmasını gizliden gizliye kutlamak üzere, sevdikleri barlara koşmalarına az kalmıştı.

Parlak siyah tabut, Phoebe'nin, on beş yaşındaki kız kardeşi Molly ve kuzeni Reed Chandler'ın arasında oturduğu yerin tam karşısına serilmiş yeşil bir halının üstünde duruyordu. Cilalı kapağın üstünde, Bert'in on yıl önce satın aldığı Ulusal Futbol Ligi takımlarından Chicago Stars'ın renkleri olan gök mavisi ve altın rengi kurdelelerle süslü, yıldız biçimi verilmiş beyaz güller duruyordu.

Tören sona erince Phoebe beyaz kanişini kollarının arasında tutarak ayağa kalktı ve *büstiyerinin* metalik altın ipliklerinin ışıl ışıl parlamasına, kedigözü biçimli güneş gözlüğünü süsleyen kristal taşların alev alev görünmesine neden olan güneşe çıktı. Manzaranın yarattığı etki, Phoebe gibi, zaten yeterince dramatik olan bir kadın için bile fazlasıyla dramatikti.

Bert'in otuz beş yaşındaki yeğeni Reed Chandler, Phoebe'nin yanındaki sandalyesinden kalktı ve tabuta çiçek bırakmaya gitti. Phoebe'nin üvey kız kardeşi Molly de bilinci yerinde bir halde onun peşinden yürüdü. Reed yasla allak bullak olmuş bir görüntü çiziyordu ama amcasının Amerikan futbolu takımının ona miras kalacağı herkesin

malumuydu. Phoebe görev duygusuyla babasının tabutunun üstüne çiçek bırakırken eski acıların yeniden canlanmasını istemiyordu. Kime ne faydası vardı ki? Hayattayken babasının sevgisini kazanmayı başaramamıştı ve şimdi, nihayet, çabalamaktan vazgeçebilirdi. Ona bir hayli yabancı olan genç kız kardeşini teselli etmek üzere elini uzattı ama Molly, Phoebe'nin her yaklaşma girişiminde yaptığı gibi, hızla geri çekildi.

Reed onun yanına dönünce, Phoebe içgüdüsel olarak irkildi. Şimdi hayır kuruluşlarının yönetimlerinde yer almasına rağmen, Phoebe adamın çocukken nasıl bir zorba olduğunu asla unutamazdı. Hızla arkasını döndü ve gösterişli vücuduna neredeyse gereğinden fazla uygun düşen nefessiz, boğuk bir sesle etrafındakilere seslendi.

"Törene katılmanız büyük incelik. Özellikle de böyle berbat bir sıcakta. Viktor, tatlım, Pooh'u alabilir misin?"

Küçük beyaz kanişi, kadınları sadece egzotik yakışıklılığıyla değil, insanın kafasına takılan aşinalığıyla da çılgına çeviren muhteşem Macar Viktor Szabo'ya uzattı. Pek az insan onu ulusal bir reklam kampanyasında, bir erkek kot pantolon markası için saçları yapılmış, şişkin kasları yağlanmış ve fermuarı açık halde poz veren manken olarak teşhis edebilmişti.

Viktor, köpeği Phoebe'den aldı. Dikkat çekici olmakla birlikte, Birleşik Devletlerde ondan onlarca yıl daha fazla yaşamış Gabor kız kardeşlerden daha az belirgin bir aksanla, "Elbette, sevgilim," dedi.

Phoebe, Pooh'a değil de Viktor'a bakarak, "Cicim," diye mırladı. Viktor içten içe Phoebe'nin durumu biraz fazla zorladığını düşünüyordu ama kendisi bir Macardı ve kötümser olmaya eğilimliydi; bu yüzden kanişi kollarının arasına yerleştirip kusursuz hatlı vücudunu en iyi sergileyen duruşu takınırken, Phoebe'ye doğru bir öpücük gönderdi ve duygu dolu bir bakış attı. Sırtının dörtte birlik kısmını kaplayan atkuyruğunun arasına gizlenmiş gümüş boncukların ışıkta parlamasını sağlamak için arada bir başını hareket ettiriyordu.

Phoebe, tırnak uçları beyaz yatay çizgiyle boyanmış şakayık pembesi ojeli, uzun, narin elini yanına yaklaşan heybetli Birleşik Devletler senatörüne uzattı ve adama kaslı bir erkek görüntüsüne göz gezdirircesine baktı. "Senatör, geldiğiniz için çok teşekkür ederim. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum, gerçekten çok şekersiniz."

Senatörün etine dolgun, gri saçlı karısı, Phoebe'ye şüpheli bir bakış attı ama Phoebe onu selamlamak için dönünce, kadın, onun gülümsemesindeki dost canlısı sıcaklığa şaşırdı. Sonrasında Phoebe Somerville'in kadınların yanında erkeklerle olduğundan çok daha rahat olduğunu görecekti. Böylesi bir seks bombası için merak uyandıracak bir durumdu bu. Ama bu aile zaten biraz tuhaftı.

Bert Somerville'in kişisel tarihi Las Vegas şov kızlarıyla yaptığı evliliklerle doluydu. Phoebe'nin annesi olan ilk karısı, yıllar önce, Bert'in hasretini çektiği erkek evladı dünyaya getirmeye çalışırken ölmüştü. Molly'nin annesi olan üçüncü karısı da on üç yıl önce, boşanmasını kutlamayı planladığı Aspen yolunda yaşadığı bir küçük uçak kazasında hayata veda etmişti. Bir tek Bert'in ikinci karısı hayattaydı, ancak o da adamın cenazesine katılmak için Reno'dan uçakla oraya gelmek şöyle dursun, yolun karşısına bile geçmezdi.

Chicago Stars'ın saygıdeğer savunma koordinatörü Tully Archer, Reed'in yanından ayrılıp Phoebe'ye yaklaştı. Beyaz saçları kırlaşmış kaşları ve kırmızı damarlı burnuyla sakalsız bir Noel Baba'ya benziyordu.

"Korkunç bir şey, Bayan Somerville. Korkunç." Ritmik bir öksürükle gırtlağını temizledi. "'Tanıştığımızı sanmıyorum. Birbirimizi bunca yıldır tanıyorken Bert'in kızıyla tanışmamış olmam sıradışı bir durum. Bert'le uzun bir geçmişimiz var ve onu özleyeceğim. Gerçi ikimizin her konuda anlaşabildiğimiz söylenemez. Lanet olası dik kafalının teki olabiliyordu. Yine de arkadaşlığımız çok eskiye dayanırdı."

Tully Archer, kadının elini sıkmaya ve Phoebe'yle göz teması kurmadan gevezelik etmeye devam ediyordu. Amerikan futbolunu takip etmeyen birisi, bunaklık sınırındaki bir adamın profesyonel bir futbol takımına nasıl koçluk edebildiğini merak ederdi ama onu iş başında gören hiç kimse adamın koçluk becerilerini küçümseme gafletine düşmezdi.

Bununla birlikte, Archer konuşmaya bayılırdı ve Phoebe kelimelerinin tükeneceğine dair en ufak bir belirti göremeyince adamın sözünü kesti. "Bütün bunları söylemeniz ne büyük incelik, Bay Archer. Tam bir *şekerlemesiniz."*

Tully Archer'a hayatı boyunca sayısız lakap takılmıştı ama hiçbir zaman bir şekerleme olmamıştı ve bu tabir, nutkunun geçici bir süre tutulmasına neden oldu. Phoebe'nin niyeti de bu olabilirdi. Çünkü lafını tamamlar tamamlamaz arkasını döndü ve taziye dileklerini sunmak için dizilmiş bir canavar erkek güruhuyla burun buruna geldi.

Yük gemisi büyüklüğünde pabuçları içinde ağırlıklarını bir ayaklarından diğerine vererek huzursuzca kıpırdanıyorlardı. Tokmak gibi bacaklarıyla, toynaklarının üstündeki binlerce kiloluk sığırlar gibi, şişkin omuzlarından çıkan boyunları kalın, korkutucuydu. Ulusal marşın her an çalmaya başlamasını bekler gibi ellerini önlerinde kavuşturmuşlardı. Aşırı yapılı, ürkütücü vücutları, lacivert ceket ve gri pantolonların içine tıkılmıştı. Parlak siyahtan güneş yanığı beyaza kadar geniş bir yelpazeyi içine alan tenlerinde öğlen sıcağının neden olduğu ter damlacıkları parlıyordu. Ulusal Futbol Ligi'nin Chicago Stars oyuncuları, çiftlik köleleri gibi, sahipleri olan adama saygılarını sunmaya gelmişlerdi.

Maksimum güvenlik önlemleriyle donatılmış bir hapishanedeki isyana liderlik eder gibi görünen kısık gözlü, boyunsuz bir adam öne çıktı. Gözlerini Phoebe'nin yüzüne öylesine sabitlemişti ki bakışlarının kadının gösterişli memelerine kaymasına engel olmak için kendini zorladığı her halinden belli oluyordu. "Adım Elvis Crenshaw, orta saha defans oyuncusuyum. Bay Somerville için gerçekten üzgünüm."

Phoebe adamın taziye dileklerini kabul etti. Crenshaw geçerken Viktor Szabo'ya meraklı bir bakış attıktan sonra yoluna devam etti.

Phoebe'den sadece bir iki metre ötede duran Viktor, kollarının arasında bir makineli tüfek yerine beyaz bir kaniş tuttuğu göz önüne alınınca inandırıcılığını kaybeden bir Rambo pozu takınmıştı. Yine de pozunun işe yaradığı söylenebilirdi, çünkü kalabalıktaki kadınların hemen hepsi ona bakıyorlardı. Şimdi, o muhteşem popolu seksi yaratığın dikkatini çekmeyi başarabilirse onun için de mükemmel bir gün olacaktı.

Ne yazık ki o muhteşem popolu seksi yaratık Phoebe'nin tam karşısında durmuştu ve gözlerinin başka bir şey gördüğü yoktu.

"Bayan Somerville, adım Dan Calebow, Stars'ın baş koçuyum."

"Şey, *mer-ha-ba* Bay Calebow." Phoebe, Viktor'un kulağına, Bette Midler ve Bette Davis'in tuhaf bir melezi gibi gelen bir sesle mırıldanmıştı ama o bir Macar'dı ve ne bilirdi ki?

Phoebe, Viktor'un koca dünyadaki en iyi arkadaşıydı ve kadın için her şeyi yapabilirdi ve adanmışlığını kadının âşığı olarak bu tuhaf oyunu oynayarak ispatlıyordu. Ancak şu anda onun kırılmasına engel olmaktan başka bir şey istemiyordu. Phoebe o çekici adama takılırken ateşle oynadığının farkında değil gibiydi. Ya da belki de farkındaydı. Köşeye sıkıştığını hissettiği zaman, savunma silahlarından oluşan koca bir orduyu peşinde sürüklerdi ve bu silahlar nadiren akıllıca seçilmiş olurlardı.

Dan Calebow, Viktordan tarafa bakmamıştı bile. Bu yüzden Macar için onu alternatif bir hayat tarzına tamamen kapalı, o çıldırtıcı erkeklerden biri olarak kategorize etmek hiç de zor değildi. Çok yazık; ama Viktor'un karakteristik iyi huylu mizacıyla kabullendiği bir tavırdı.

Phoebe, Dan Calebow'u tanımamış olabilirdi ama Viktor, Amerikan futbolunu takip ediyordu ve Calebow'un beş yıl önce emekliye ayrılıp koçluğa geçene kadar Ulusal Futbol Ligi'nin en şatafatlı ve tartışmalı oyun kurucularından birisi olduğunu biliyordu. Bert önceki sonbaharda sezon ortasında Starsın baş koçunu kovmuş ve yerine rakibi Chicago Bears organizasyonunda çalışmakta olan Dan'i işe almıştı.

Calebow etrafına, özgüven eksikliğine en ufak bir sabrı olmayan insanlara özgü bir otorite saçan, iri ve sarışın bir aslandı. Bir metre seksen santimlik boyu Viktor'dan biraz daha uzun ve pek çok profesyonel oyun kurucudan daha kaslıydı. Yüksek, geniş bir alnı, kemer kısmında küçük bir tümseği olan güçlü bir burnu vardı. Alt dudağı üst dudağından birazcık daha dolgundu ve ağzıyla çenesinin tam ortasında ince beyaz bir yara izi göze çarpıyordu. Ancak yüzünün en etkileyici yeri ne ilginç ağzı ne gür koyu kumral saçları ne de çenesindeki maço yara iziydi; o anda zavallı Phoebe'sini Viktor'da kadının teninden dumanlar yükselmesine az kaldığı hissini uyandıran bir yoğunlukla süzen deniz yeşili, yırtıcı bakışlı gözleriydi.

"Bert için gerçekten üzgünüm," dedi Calebow. Alabama'da geçen çocukluğu, konuşma biçiminde kendini hâlâ gösteriyordu. "Onu kesinlikle özleyeceğiz."

"Böyle söylemeniz ne büyük incelik, Bay Calebow."

Phoebe'nin konuşmasındaki boğuk tını, sesine cılız bir egzotik ahenk eklemişti ve Viktor, onun seksi dişi sesler yelpazesine Kathleen Turner'ı da katmış olduğunu fark etti. Phoebe genelde bu kadar sık geçiş yapmazdı; bu yüzden Viktor kadının kafasının karışmış olduğunu hemen anlamıştı. Gerçi bunu kimsenin fark etmesine izin vermezdi. Phoebe'nin koruması gereken bir seks bombası imajı vardı.

Viktor'un dikkati yeniden Starsın baş koçuna çevrildi. Dan Calebow'un, futbol oynadığı dönemde, rakipleri karşısında sergilediği iç dondurucu şefkat eksikliğinden ötürü "Buz" lakabıyla anıldığını anımsıyordu. Phoebe'yi onun karşısında dağıldığı için suçlayamazdı. Adam müthişti.

Calebow, "Bert bu sporu severdi," diye devam etti "ve yanında çalışmak için doğru adamdı."

"Öyle olduğundan eminim." Phoebe'nin ağzından çıkan uzatılmış her hece, soluk soluğa bir seks uçarılığı vaadiydi ve Viktor, Phoebe'nin bu vaadi yerine getirmeyeceğini çok iyi bilirdi.

Ona dönüp kollarını uzatınca, Viktor, Phoebe'nin ne kadar gergin olduğunu fark etti. Doğru tahminle Pooh'u bir dikkat dağıtma aracı olarak

istediğini düşünerek öne çıktı; ancak tam Phoebe, köpeği alırken mezarlığa giren bir bakım kamyonunun tekleyen motoru kanişi ürküttü.

Pooh havlamaya başladı ve kendini Phoebe'nin kollarından kurtarıp yere atladı. Köpek fazla uzun süredir zapt altındaydı. Tiz bir havlama tutturdu ve kuyruğunu -her an kopup gidecek ve Oddjob'un1 şapkası- gibi havada ıslık çalacakmış gibi vahşice sallayarak kalabalığın arasına daldı.

1 * *Oddjob's hat:* James Bond maceralarındaki Oddjob karakterinin havaya savurup silah olarak kullandığı yuvarlak şapkası, (ed.n.)

Phoebe, "Pooh!" diye bağırdı ve minik köpek heybetli bir çelengin ince metal bacaklarına taslayınca harekete geçti.

Phoebe en iyi şartlarda bile çok atletik birisi sayılmazdı. Daracık eteğiyle iyice engellendiği için köpeğine zamanında ulaşıp felakete mâni olamadı. Çiçekler şöyle bir sallandılar ve hemen yanlarına tıkıştırılmış diğer çelenge de çarparak geriye doğru devrildiler. Çelenk, heybetli bir yıldız çiçeği öbeğini dört bir yana saçtı. Çiçek aranjmanları birbirlerine o kadar yakın duruyorlardı ki birinin düşerken diğerlerini devirmemesi imkânsızdı; çiçekler ve sular havada uçuşmaya başladı. Yakınlarda duran misafirler, giysilerini koruma çabasıyla kaçışırken daha fazla çiçek anıtının devrilmesine neden oldular. Domino taşları gibi her sepet bir di-ğerini yerle bir etti ve bu durum ortalık, Merlin Olsen'in en kötü kâbusuna benzeyene dek sürdü.

Phoebe güneş gözlüğünü çıkarınca egzotik görünümlü kehribar gözleri ortaya çıktı. "Dur, Pooh. Dur, lanet olsun! Viktor!"

Viktor sağa sola saldıran kanişi durdurma çabasıyla çoktan tabutun diğer tarafına koşmuştu, ancak o telaşla başka bir zincirlemeye yol açarak devirdiği sandalyelerle bir iki çiçek sepetinin daha yeri boylamasına neden oldu.

Bir şiatsu sahibi olduğundan beri kendini küçük köpek uzmanı sayan Gold Coast sosyetiklerinden birisi, çılgına dönmüş kanişe doğru hamle yaptı; ancak Pooh kuyruğunu indirip dişlerini ortaya çıkararak, köpek soylu bir Terminatör misali üzerine atılınca, kadın olduğu yerde kaldı. Her ne kadar genelde dünyanın en cana yakın köpeklerinden biri olsa da sosyetik kadın Calvin Klein'ın Eternity parfümünü sürme gafletine düşmüştü ve bu koku, Phoebe'nin aynı parfümle yıkanmış arkadaşlarından birisinin Pooh'u, "Seni sokak köpeği," diyerek masanın altından tekmelediği günden beri kanişin en nefret ettiği parfümdü.

Yandan yırtmaçlı eteği bacağının saygınlığın ötesine geçecek kadar çok kısmını açıkta bırakırken, Phoebe iki defans hattı oyuncusunun arasına daldı. Kanişin dikkatini çekmek için kadının yaptığı hareketleri eğlenerek seyrediyorlardı. "Pooh! Buraya, Pooh!"

Üvey kız kardeşinin sergilediği gösteri karşısında dehşete düşen Molly kalabalığın arasına saklanmaya çalışıyordu.

Phoebe yoluna çıkan sandalyeden kaçmaya çalışırken kemerinin halkalarından sarkan altından yapılma, ağır incir yaprağı, incir yapraklarının örtmek üzere tasarlandığı bölgesine çarptı. Yaprağı, kalıcı bir morluk bırakmadan tutmaya çalıştı ama topuklu ayakkabılarının kaygan tabanları ıslak leylaklara denk geldi. Ayakları hızla kayarak Phoebe hep bir ağızdan koyuverilen nefesler eşliğinde düştü.

Sahibinin yerde poposunun üstünde kaymakta olduğunu gören Pooh, tehditkâr parfümlü sosyetiği unutuvermişti. Phoebe'nin hareketlerini bir oyun daveti olarak yanlış yorumlayan köpeğin havlamaları delice bir heyecanla daha da artmıştı.

Phoebe ayağa kalkmak için beceriksizce debelenirken, hem Şikago Belediye Başkanı'na hem de rakip Bears takımının birçok üyesine cömert bir bacak manzarası sergilemiş oldu. Pooh, etine dolgun bir spor yorumcusunun bacaklarının arasından fırladı ve tam Viktor diğer taraftan ona doğru gelirken, mezarlık sandalyelerinin arasına daldı. Köpek, Viktor'la oynamaya bayılıyordu ve havlaması iyice hararetlenmişti.

Pooh hızla koşmaya başladı ama devrilmiş çiçek sepetleri ve sırılsıklam olmuş bir çim parçasının -patilerinin ıslanmasından nefret eden bir hayvan için mükemmel bir bariyerdi yolunu tıkadığını fark edince keskin bir fren yaptı. Köşeye sıkıştığı için katlı sandalyelerden birinin üstüne zıpladı. Sandalye sallanmaya başlayınca, gergin bir havlamayla bir diğerine zıpladı ve oradan pürüzsüz, düz zemine atladı.

Beyaz güller, gök mavisi ve altın rengi kurdeleler havada uçuşurken kalabalıktan toplu bir iç çekme yükseldi. Herkes sessizliğe gömüldü.

Ayağa kalkmayı henüz başaran Phoebe donakalmıştı. Viktor düşük perdeden Macarca bir küfür savurdu.

Sevdiği insanlara karşı her zaman hassas davranan Pooh, herkesin neden ona baktığını anlamak ister gibi başını yana eğmişti. Çok yanlış bir şey yaptığını hissederek titremeye başladı.

Phoebe sonunda nefesini geri kazanmıştı. Pooh'un gerilmesi iyi bir şey değildi. Son gerilişinde neler olduğunu hatırladı ve ileri doğru hızlı bir adım attı. "Hayır, Pooh!"

Ama uyarısı geç kalmıştı. Titreyen köpek çömelmişti bile. Küçük, tüylü yüzünde özür dileyen bir ifadeyle Bert Somerville'in tabut kapağına işemeye başladı.

Bert Somerville'in malikânesi, 1950'li yıllarda Şikago'nun DuPage bölgesinin merkezinde yer alan zengin banliyölerinden biri olan Hinsdale'de, kırk dönümlük bir arazi üzerine inşa edilmişti. Yirminci yüzyıl başlarında bölge kırsal ağırlıklıydı ama yıllar geçtikçe beraberinde küçük kasabaları da büyümüş ve her gün onları Loop'a taşıyan Burlington Northern trenine binen yöneticiler ve East West paralı yolunda şahlanan, ileri teknolojiye sahip sanayi firmalarında çalışan mühendislerin devasa yatak odasına dönüşmüştü. Araziyi çevreleyen tuğla duvarlar, zaman içinde bol gölgelikli yerleşim yeri sokaklarıyla çevrilmişti.

Phoebe çocukluk döneminde, batı banliyölerinin akçaağaç, meşe ve ceviz ağaçları arasında yükselen bu malikânemsi Tüdor yapısında çok az zaman geçirmişti. Bert onu yaza kadar Connecticutda özel bir yatılı okulda tutar, sonra da seçkin bir kızlar kampına gönderirdi. Eve nadir ziyaretleri sırasında, Phoebe evi karanlık ve bunaltıcı bulurdu. Cenazeden iki saat sonra, ikinci kata çıkan döner merdiveni tırmanırken bu görüşünü değiştirecek hiçbir gelişme olmadığına karar verdi.

Bert'in Afrika safarilerinden biri sırasında yasadışı yoldan avlanan bir filin ayıplayıcı gözleri merdivenlerin tepesindeki kahverengi kabartmalı duvar kâğıdının arasından ona dikilmişti. Omuzları çökmüştü. Çimenler, fildişi takımında leke bırakmıştı ve bacaklarını saran ince naylon çorap kirlenmiş ve yırtılmıştı. Sarı saçları farklı yönlere bakıyordu ve şakayık pembesi ruju silineli uzun zaman olmuştu.

Stars'ın baş koçunun yüzü davetsiz bir misafir gibi gözünün önünde canlandı. Pooh'u ensesinden tutup tabutun üstünden kaldıran o olmuştu. Köpeği Phoebe'ye teslim ederken o yeşil gözleri soğuk ve ayıplar gibiydi. Phoebe iç geçirdi. Babasının cenazesindeki cümbüş, rezaletlerle dolu hayatında yeni bir rezillik olmuştu. Babasının onu mirasından mahrum etmesine aldırmadığını göstermek istemiş, ancak her zamanki gibi çok ileri gitmişti ve her şey geri tepmişti.

Merdivenlerin başında bir an duraksadı ve annesi yaşasaydı, kendi hayatı farklı olur muydu, diye merak etti. Anımsayamadığı şov kızı olan annesini artık pek fazla düşünmüyordu ama yalnız bir çocukken onunla ilgili detaylı fanteziler kurar, hayalinde annesini babasının ondan esirgediği bütün sevgiyi verebilecek şefkatli ve güzel bir kadın olarak canlandırmaya çalışırdı.

Bert'in kimseyi gerçekten sevdiğinden emin değildi. Genelde kadınlara pek faydası olmazdı, hele fazla kilolu, sakar ve kendisi hakkında pek parlak görüşleri olmayan bir küçük kıza hiç yararı dokunmazdı. Phoebe'nin bütün hatırladığı, babasının ona işe yaramaz olduğunu söylediğiydi ve şimdi onun haklı olabileceğini düşünüyordu.

Otuz üç yaşında işsiz ve neredeyse meteliksizdi. Arturo öleli yedi yıl olmuştu. Phoebe onun ölümünü izleyen ilk iki yılı tablolarının sergilendiği turları yöneterek geçirmişti ama koleksiyon Paris'teki Musée d'Orsay'da sürekli sergilenmeye başlayınca, Phoebe de Manhattan'a taşınmıştı. Arturo'nun ona ölürken bıraktığı para, Phoebe'nin AİDS'ten ölen pek çok dostunun tıbbi harcamalarına yardımcı olma çabası sırasında yavaş yavaş suyunu çekmişti. Harcadığı tek bir kuruş için bile pişman değildi. Yıllarca, avangart konusunda uzmanlaşmış, küçük ama seçkin bir Batı Yakası galerisinde çalışmıştı. Yaşlı patronu daha geçen hafta kapılarını son kez kapatmış ve Phoebe'yi hayatına yeni bir yön arayışıyla baş başa bırakmıştı.

Zihninde cüretkâr davranmaktan yorulmaya başladığı düşüncesi belirir gibi olduysa da kendi bir içgözlem yapmak için fazla kırılgan hissediyordu. Bu yüzden kız kardeşinin odasına yürüdü ve kapıyı tıklattı. "Molly, benim Phoebe. Gelebilir miyim?"

Cevap yoktu.

"Molly, içeri gelebilir miyim?"

Phoebe'nin kısık ve tatsız bir, "Sanırım," karşılığını alabilmesi birkaç saniyeyi buldu.

Tokmağı çevirip çocukken ona ait olan odaya adım atarken bütün gücünü topladı. Her yıl bu evde geçirdiği birkaç hafta boyunca odanın dört bir yanında kitaplar, yemek artıkları ve en sevdiği müzik kasetleri saçılı olurdu. Oysa şimdi burası en az yeni sahibi kadar derli topluydu.

Phoebe'nin neredeyse hiç tanımadığı on beş yaşındaki yarı kız kardeşi Molly Somerville, üzerinde cenaze için giydiği biçimsiz kahverengi elbiseyle, pencere önündeki sandalyede oturuyordu. Tombul bir çocuk olan Phoebe'nin aksine, Molly sıskaydı ve çene hizasındaki koyu kahverengi saçlarının kesilmeye ihtiyacı vardı. Ayrıca güneşi hiç görmemiş gibi görünen solgun, donuk teni ve dikkat çekicilikten uzak, küçük yüz hatlarıyla sıradan bir kızdı.

"Nasılsın, Molly?"

"İyi." Molly kucağında açık duran kitaptan kafasını kaldırmamıştı.

Phoebe iç geçirdi. Molly ondan ölesiye nefret ettiğini saklamak için en ufak bir çaba harcamıyordu ama yıllar içinde o kadar az iletişimleri olmuştu ki Phoebe bunun nedenini anlamakta zorlanıyordu. Phoebe, Arturo'nun ölümünün ardından Amerika'ya dönünce Molly'yi okulunda ziyaret etmek için sayısız yolculuk yapmıştı ama Molly iletişim kurmak için o denli isteksizdi ki sonunda pes etmek zorunda kalmıştı. Yine de ona zaman zaman mektupların da eşlik ettiği hediyeleri göndermeyi sürdürmüş, ancak Molly'den en ufak bir karşılık almamıştı. Bert'in, onu mirasından mahrum ederken, en büyük sorumluluğu olması gereken şeyi kapsam dışı tutması ironikti doğrusu.

"Sana herhangi bir şey getirebilir miyim? Yiyecek bir şeyler mesela?"

Molly başını salladı ve aralarına derin bir sessizlik çöktü.

"Bunun çok zor olduğunu biliyorum. Gerçekten üzgünüm."

Çocuk omuz silkti.

"Molly, konuşmalıyız ve bana bakman ikimiz için de daha kolay olabilir."

Molly başını kitabından kaldırdı ve Phoebe'ye boş, sabırlı ve Phoebe'de çocuk olan o, yetişkin olansa kız kardeşiymiş hissi uyandıran bir bakış attı. Phoebe bir an hâlâ sigara içiyor olmayı diledi; çünkü delice bir sigara ihtiyacıyla dolmuştu.

"Artık yasal vasinin ben olduğumu biliyorsun."

"Bay Hibbard anlattı."

"Sanırım geleceğin hakkında konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şey yok."

Phoebe dağılmış, sarı buklelerinden birini kulağının arkasına itti. "Molly istemiyorsan kampa dönmek zorunda değilsin. Yaz sonuna kadar benimle New York'ta kalabilirsin. Avrupa'ya giden bir arkadaşımın dairesini kiraladım. Harika bir konumu var."

"Geri dönmek istiyorum."

Molly'nin teninin solgunluğuna bakılırsa Phoebe, kız kardeşinin kamptan kendisinden daha fazla keyif aldığını sanmıyordu. "Gerçekten istiyorsan dönebilirsin ama bir evinin olmamasının nasıl bir duygu olduğunu bilirim. Unutma ki Bert beni de Crayton'daki okula göndermişti ve her yaz kampa postalardı. Bundan nefret ederdim. New York yazlan eğlenceli olur. Birlikte harika vakit geçirebiliriz, hem birbirimizi daha iyi tanırız."

Molly inatçı bir tavırla tekrarladı. "Ben kampa gitmek istiyorum."

"Bundan kesinlikle emin misin?"

"Eminim. Gitmeme engel olmaya hiç hakkın yok."

Çocuğun düşmanca tavrına ve şakaklarında baş gösteren ağrıya rağmen, Phoebe konuyu bu kadar kolay geçiştirmek istemiyordu. Yeni bir taktik denemeye karar verdi ve başıyla Molly'nin kucağında duran kitabı işaret etti. "Ne okuyorsun?"

"Dostoyevski. Sonbaharda onun hakkında bağımsız bir çalışma yapacağım."

"Çok etkilendim. On beş yaş için bir hayli ağır bir okuma."

"Benim için değil. Biraz zekiyimdir."

Phoebe gülümsemek istedi ama Molly bu açıklamayı öyle rahat bir tavırla yapmıştı ki gülümseyemedi. "Bu doğru. Derslerle aran iyi, değil mi?"

"Sıradışı yüksek bir IQ'um var."

"Herkesten zeki olmak, bir armağan olduğu kadar lanet de olabilir." Phoebe sınıf arkadaşlarının çoğundan daha zeki olduğu kendi okul dönemi travmasını hatırlamıştı. Kendini diğer herkesten farklı hissetmesi için fazladan bir nedeni daha olmuştu.

Molly'nin yüz ifadesinde en ufak bir bocalama yoktu. "Ben zekâm için şükrediyorum," dedi. "Sınıfımdaki kızların çoğu oyuncak bebekten farksız."

Molly'nin sevimsiz küçük bir ukala gibi davranmasına rağmen, Phoebe onu yargılamamaya çalışıyordu. Bert Somerville'in kızlarının hayatla baş ederken kendi yollarını kendilerinin bulması gerektiğini o herkesten iyi bilirdi. Ergenlik döneminde güvensizliklerinin, kilolarının arkasına saklamıştı. Daha sonra ise cüretkâr bir kadın olmuştu. Molly ise zekâsının arkasına gizleniyordu.

"İzin verirsen, Phoebe. Özellikle ilginç bir bölüme geldim ve kaldığım yerden devam etmek istiyorum."

Phoebe çocuğun bariz başından atma çabasını görmezden geldi ve onu Manhattan'a gelmeye ikna etmek için yeni bir girişimde bulundu. Ama Molly fikrini değiştirmeyi reddediyordu ve Phoebe sonunda yenilgiyi kabul etmek zorunda kaldı.

Odadan çıkmaya hazırlanırken kapıda durdu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ararsın, değil mi?"

Molly kafasını salladı ama Phoebe ona inanmıyordu. Bu çocuk kötü şöhretli ablasından yardım istemektense fare zehri içmeyi tercih ederdi.

Yeniden alt kata inerken sıkıntısını üzerinden atmaya çalışıyordu. Oturma odasında Viktor'un menajeriyle telefonda görüştüğünü işitebiliyordu. Toparlanmak için bir dakika yalnız kalmaya, ihtiyacı vardı; Pooh'un, silahların bulunduğu camekânın önündeki koltukta uyumakta olduğu çalışma odasına süzüldü. Kanişin tüylü beyaz kafası hızla kalktı. Koltuğundan fırladı ve ponpon kuyruğunu sallayarak halının üstünden sahibine doğru hızla koştu.

Phoebe dizlerinin üstüne çöktü ve köpeğini kendine çekti. "Hey, dostum, bugün o işi gerçekten yaptın, değil mi?"

Pooh onu özür dilercesine yaladı. Phoebe köpeğin kulaklarındaki çözülmüş kurdeleleri bağlamaya koyuldu, ancak parmakları titriyordu; bu yüzden boşuna çaba harcamaktan vazgeçti. Hem, nasıl olsa Pooh onları yeniden çözecekti.

Pooh, türünün saygınlığının yüz karasıydı. Fiyonklardan ve taşlı tasmalardan nefret ediyor, köpek yatağında yatmayı reddediyordu ve yemek konusunda zerre kadar seçici değildi. Kırpılmaktan, fırçalanmaktan ya da yıkanmaktan hoşlanmıyordu ve Viktor'un hediye ettiği isminin yazılı olduğu kazağı bir türlü giymiyordu. Hatta iyi bir bekçi köpeği bile değildi. Önceki yıl Phoebe gün ortasında Yukarı Batı Yakası'nda soyulduğunda, Pooh bütün zamanını soyguncunun onu sevmesi için âdeta yalvararak ve bacaklarına sürtünerek geçirmişti.

Phoebe saçlarını köpeğin yumuşak tepe tüylerine gömdü. "O şık kökenin altında, sıradan bir sokak köpeğinden başka bir şey değilsin, değil mi?"

Phoebe birden gün boyu verdiği mücadeleye yenik düştü ve bir hıçkırık koyuverdi. Bir sokak köpeği. Phoebe de bir sokak köpeğiydi. Bir Fransız kanişi gibi giydirilip süslenmiş bir sokak köpeği.

Viktor onu kütüphanede buldu. Her zaman sergilediği nezaketten fazlasını göstererek Phoebe'nin ağlamakta olduğunu görmezden geldi. "Phoebe, cicim," dedi kibarca. "Babanın avukatı burada, seninle görüşmek istiyor."

"Kimseyi görmek istemiyorum," dedi Phoebe burnunu çekip boş yere mendil arayarak.

Viktor gri ipek ceketinin cebinden mor bir mendil çıkarıp ona uzattı. "Onunla eninde sonunda konuşman gerekecek."

"Konuştum bile. Bert'in Öldüğünün ertesi günü beni Molly'nin vasiliği için aradı."

"Belki bunun babanın mal varlığıyla bir ilgisi vardır."

"Beni ilgilendirmiyor." Phoebe mendile gürültüyle sümkürdü. Her zaman mirastan mahrum edilmiş olmasına aldırmıyormuş gibi davranmıştı ama babasının onu hor görmesinin böyle net ve aleni bir kanıtıyla karşı karşıya olmak acı veriyordu.

"Bir hayli ısrarcı." Viktor, Phoebe'nin Pooh'un uyumakta olduğu koltuğa bıraktığı çantasını alıp açtı. Bu, Viktor'un East Village'da konsinye

mallar satan bir mağazada bulduğu özenli kullanılmış bir Judith Lieber marka çantaydı ve en dibine saklanmış Milky Way çikolatasını görünce Phoebe'ye onaylamayan bir bakış attı. Çikolatayı kenara iterek Phoebe'nin tarağını çıkardı ve kadının saçlarını düzene soktu. İşi bitince bu defa pudrasıyla rujunu çıkardı. Phoebe makyajını tazelerken, Viktor onu hayranlıkla izledi.

Viktor, Arturo Flores'in en iyi eserlerinin bir kısmına ilham kaynağı olan bu sıradışı vücut hatlarını, birlikte poz verdiği şişirilmiş dudaklı anoreksik mankenlerinkinden çok daha çekici buluyordu. Aralarında ünlü fotoğrafçı Asha Belchoir'ın da olduğu başka isimler de Phoebe'yle fotoğraf çekimleri yapmışlardı.

"Şu yırtık çorapları çıkar. Sefiller'in korosundan çıkmış gibi duruyorsun."

Phoebe, Viktor'un isteğini yerine getirmek için eteğinin altına uzanırken, Viktor makyaj malzemelerini kadının çantasına yerleştirdi. Sonra genç kadının incir yaprağı biçimindeki kemerini düzeltti ve onu kapıya götürdü.

"Kimseyi görmek istemiyorum, Viktor."

"Şu anda geri adım atacak durumda değilsin."

Phoebe'nin kehribar gözleri panikle doluydu. "Bu işi daha fazla kıvıramayacağım."

"O zaman neden kendini zorlamaktan vazgeçmiyorsun?" Viktor parmağını genç kadının yanağında dolaştırdı, "insanlar senin durumunu izlemekten sandığın kadar büyük zevk almıyor olabilirler."

"Birilerinin bana acıması fikrine tahammül edemiyorum."

"Yani insanların senden hoşlanmamasını mı tercih edersin?" Kapı tokmağına uzanırken Phoebe zorla kibirli bir gülümseme takındı. "Ben hor görülmekten hoşnutum. Asıl katlanamadığını acıma duygusu."

Viktor, Phoebe'nin duruma hiç uygun kaçmayan kıyafetlerini süzdü ve başını salladı. "Zavallı Phoebe. Kendini keşfetme işini ne zaman bitireceksin?"

Phoebe yumuşak bir sesle, "Doğru kişiliğimi bulduğum zaman," dedi.

Hibbard kucağındaki kâğıtları karıştırıyordu. "Cenazenin hemen ardından böyle paldır küldür geldiğim için özür dilerim Bayan Somerville, ancak kâhya yarın akşam Manhattan'a uçmayı planladığınız bilgisini verdi. Bu kadar çabuk döneceğinizi tahmin etmemiştim."

Avukat kısa boylu ve tıknazdı. Pembe, sağlıklı teni ve kırlaşmaya yüz tutmuş saçlarıyla kırklı yaşlarının sonundaydı. İyi kesimli, koyu gri takım elbisesi, göbek bölgesindeki hafif şişkinliği saklayamıyordu. Phoebe oturma odasına hâkim olan dev boyutlardaki taş şöminenin önüne yerleştirilmiş berjerlerden birinde, avukatın karşısında oturuyordu. İçi doldurulmuş kuşlar, duvara monte edilmiş hayvan kafaları ve acımasızca, bir zürafanın toynağından yapılmış kül tablasının baskın çıktığı bu karanlık ve lambri kaplı odadan eskiden beri nefret ederdi.

Bacak bacak üstüne atınca ayak bileğini saran ince, altın zincir ışıkta parladı. Hibbard zinciri pekâlâ fark etmişti ama görmezden geldi.

"Fazla kalmam için bir neden yok, Bay Hibbard. Molly yarın öğleden sonra kampa dönecek ve benim uçağım onunkinden birkaç saat sonra kalkıyor."

"Korkarım bu durumu zorlaştıracak. Babanızın vasiyeti biraz karmaşık."

Babası, Phoebe'yi vasiyetinin detaylarından haberdar etmeye ölümünden altı ay önce, pankreas kanseri teşhisi konmasının öncesinde bile büyük özen göstermişti. Phoebe onun Molly için bir güvence fonu oluşturduğunu ve sevgili Stars'ın da Reed'e miras kalacağını biliyordu.

"Son yıllarda babanızın bir takım finansal terslikler yaşadığından haberdar mısınız?"

"Detayları bilmiyorum. Pek sık konuşmazdık."

Phoebe'nin on sekiz yaşında oradan ayrılışı ve Arturo'nun ölümünün ardından Amerika'ya döndüğü on yıl boyunca babasıyla neredeyse birer yabancı gibiydiler. Sonrasında zaman zaman Bert iş için Manhattan'a geldiğinde görüşmüşlerdi ama Phoebe artık babasının patronluk taslayacağı utangaç ve fazla kilolu çocuk değildi ve bütün karşılaşmaları öfkeli geçmişti.

Edindiği metreslere ve şov kızlarıyla yaptığı evliliklerine rağmen, babası, fakirlik içinde geçen kendi çocukluğu yüzünden saygınlık hasretiyle yanıp tutuşuyordu ve Phoebe'nin hayat tarzı onu dehşete düşürüyordu. Sanatı küçük görmesinin yanı sıra vahşi derecede homofobikti. Kızı hakkında çıkan gazete ve dergi haberlerinden nefret ediyor; eşcinseller ve o cemiyettekilerle olan bağının, kendisini iş ortakları karşısında zor duruma düşürdüğünü söylüyordu. Bu teklifinin kaynağı sevgi olsaydı, Phoebe babasının isteğini yerine getirirdi ama Bert sadece onu, çevresindeki diğer herkes gibi, kontrol etmek derdindeydi.

Sonuna kadar sertliğini ve uzlaşmadan uzak tavrını korumuş, ölümcül hastalığını, Phoebe'ye kendisinin ne büyük bir hayal kırıklığı olduğunu hatırlatmak için bir sopa gibi kullanmıştı. Hatta ölmek üzereyken, lanet olası nöbetçilere ihtiyacı olmadığını söyleyerek Phoebe'nin onu ziyarete gelmesine bile izin vermemişti. Son telefon konuşmalarında kızma tek başarısızlığının kendisi olduğunu söylemişti.

Phoebe, yeni bir gözyaşı baskınını engellemek için gözlerini kırpıştırırken Brian Hibbard'ın hâlâ konuşmakta olduğunu fark etti. "... yani babanızın mal varlığı seksenli yıllardaki kadar büyük değil. Bu evin satılması ve elde edilecek miktarın kardeşinizin fonunu oluşturmaya ayrılması için talimat verdi. Bununla birlikte diğer evi bir yıl daha satışa çıkarılmayacak; bu yüzden siz ve kardeşiniz o zamana dek orayı kullanabileceksiniz."

"Diğer evi mi? Varlığından bile haberim yoktu."

"Stars'ın tesislerine pek uzak sayılmaz. Orayı... şey... şahsi kullanımına ayırmıştı."

"Metreslerine," dedi Phoebe düz bir tonlamayla.

"Evet, şey... Hastalığından bu yana, son altı aydır boş duruyordu. Ne yazık ki bunlar Stars'tan bağımsız tek mal varlıklarıydı. Diğer taraftan maddi durumu tamamen iç karartıcı."

"Bana öyle gelmiyor. Futbol takımı milyonlarca dolar ediyor olmalı."

"Bir hayli değerli, ancak takım da finansal zorluklar içinde." Phoebe'nin yüz ifadesi duygularını ele vermiş olsa gerekti ki avukat sözlerine devam etti. "Futboldan hoşlanmıyor musunuz?"

"Hayır, hoşlanmam." Phoebe biraz fazla vurgulayarak söylemişti ve şimdi avukat ona merakla bakıyordu. Elini hızlı fakat tembel bir hareketle salladı.

"Ben daha çok, şehir-merkezinde-deneyseltiyatro-gecesi-öncesi- Le-Cirque'te-akşam-yemği tipiyim. Ben tofu yerim, Bay Hibbard."

Kendisi hakkındaki yorumunun acayip şirin olduğunu düşünüyordu ama avukat gülümsememişti bile. "Bert Somerville'in kızının futboldan hoşlanmadığına inanmak zor."

"Skandal olduğunu biliyorum," dedi Phoebe rahat bir tavırla. "Ama öyle. Tere alerjim var; benimkine de, başkalarınınkine de. Neyse ki kuzenim Reed sürekli olarak bol miktarda terlerdi; bu yüzden ailenin futbol hanedanlığı hayatta kalabilecek."

Avukat tereddüt içindeydi ve belli bir biçimde mutsuz görünüyordu. "Korkarım ki olay o kadar basit değil."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Babanız ölümünden birkaç ay önce yeni bir vasiyet hazırlattı. Reed, en azından kısa vadede, vasiyetten çıkarıldı."

Phoebe bu sarsıcı bilgi kırıntısını sindirmeye çalışırken saniyeler akıp gidiyordu. Kuzeninin cenazede ne kadar sakin göründüğünü hatırladı. "Belli ki Reed'in bundan haberi yok."

"Bert'e ona söylemesi için bastırdım ama reddetti. Ortağım ve benim, haberi ona bu akşam bir araya geldiğimizde iletmek gibi nahoş bir görevimiz var. Bert'in takımı kısa bir süre için de olsa kızına geçirmiş olması gerçeğini pek nazik karşılayacağını sanmıyorum."

"Kızına mı?" O anda Phoebe'nin aklına üst katta Dostoyevski okuyan genç kız geldi ve gülümsedi. "Kız kardeşim profesyonel futbol tarihine adını yazdıracak."

"Korkarım sizi anlamıyorum."

"On beş yaşında kaç genç kızın kendine ait bir Ulusal Futbol Ligi takımı vardır?"

Hibbard telaşlanmışa benziyordu. "Üzgünüm, Bayan Somerville. Uzun bir gün geçirdim ve sanırım ben kendimi yeterince net ifade edemiyorum. Babanız takımı kız kardeşinize bırakmadı."

"Bırakmadı mı?"

"Ah, hayır. Size bıraktı."

"Ne yaptı dediniz?"

"Takımı size bıraktı, Bayan Somerville. Chicago Stars'ın yeni sahibi sizsiniz."

Phoebe o gece babasının çirkin evinin odalarında dolaşırken, duvarlarda asılı ölü hayvanlara dualar göndermeye çalışıyordu. Kendisi için de dua etmeye çalıştı, çünkü eski tatsızlıkların anılarını sonsuza kadar değerli bir hazine gibi saklayan o olumsuz insanlara dönüşüyor olmaktan korkuyordu.

Bana bunu neden yaptın, Bert? Kendi isteklerini mezarından hile bana dayatacak kadar çok mu beni kontrol etmeye ihtiyaç duyuyordun?

Brian Hibbard, Bert'in Stars'ı ona bıraktığını ilan edince, Phoebe bir an öyle inanılmaz bir mutluluk yaşamıştı ki konuşamamıştı. Para, güç ya da futboldan nefret ediyor olduğu gerçeğini bile aklına getirmemişti. Bunca yıllık düşmanlıktan sonra babasının onu önemsediğini ispatlamasının coşkusunu yaşamıştı, o kadar. Avukat hikâyenin geri kalan kısmını anlatırken, kendisinin nasıl sersemlemiş halde oturduğunu hatırladı.

"Samimi olmak gerekirse Bayan Somerville, babanızın Stars'ı size bırakma şartlarını onaylamıyorum. Ben de ortağım da kendisinin fikrini değiştirmeye uğraştık, ancak bizi dinlemeyi reddetti. Üzgünüm. Akıl

sağlığı yerinde olduğu için, ne sizin ne de Reed'in vasiyete başarıyla meydan okumak gibi bir şansınız yok."

Phoebe adama boş boş bakmıştı. "Ne demek istiyorsunuz? Ne şartı?"

"Size bunun geçici bir miras olduğunu söyledim."

"Miras nasıl geçici olabilir ki?"

"Hukuki dili bir tarafa bırakırsak kavram bir hayli basit. Takımın mülkiyetini ele geçirebilmeniz için, Stars'ın önümüzdeki ocak ayında AFK şampiyonluğunu kazanması gerekiyor ki bu çok düşük bir olasılık. Kazanamazlarsa yüz bin dolar alacaksınız ve takım Reed'e geçecek."

Böyle büyük bir meblağ alacağı haberi bile sevincinin solmasına engel olamamıştı. Kalbine bir hüzün çökerken bunun babasının manipülasyonlarından biri olduğunu fark etti.

"Yani bana, ocak ayına kadar takıma benim sahip olacağımı, sonrasında onun Reed'e geçeceğini mi söylüyorsunuz?"

"Eğer Stars, AFK şampiyonluğunu kazanamazsa. Kazandıkları takdirde takım sonsuza kadar sizindir."

Phoebe titreyen eliyle saçını arkaya itti. "Ben... ben futboldan hiç anlamam. Bu şampiyonluk olayı nedir? Süper Kupa mı?"

Neyse ki Hibbard sabırlı bir açıklamaya girişmişti. "Bir adım ötesi. Ulusal Futbol Ligi iki konferansa ayrılıyor, Amerikan Futbolu Konferansı ve Ulusal Futbol Konferansı. Her iki konferansın en iyi takımları konferans şampiyonası için maç yapar ve bu maçların galibi Süper Kupayı alır."

Phoebe doğru anladığından emin olmak istiyordu. "Yani takımın elimde kalması için Stars'ın AFK şampiyonluk maçını kazanması gerekiyor."

"Evet. Dürüst olmam gerekirse Bayan Somerville, yakınından geçme ihtimalleri bile sıfıra yakın. İyi bir takım ama oyuncuların çoğu henüz çok genç. Bundan iki ya da üç yıl sonra bu işi başarabilirler ama korkarım, bu sezon değil. Şu anda AFK, San Diego Chargers, Miami Dolphins ve tabii ki geçen yılın Süper Kupa şampiyonu Portland Sabers'ın hâkimiyetinde."

"Bert, Stars'ın bu yıl kazanamayacaklarını biliyor muydu?"

"Korkarım evet. Vasiyeti, takım size ait olduğu süre boyunca her gün Stars tesislerine çalışmaya gitmemeniz halinde yüz bin doları da alamayacağınızı belirtiyor. Doğal olarak Şikago'ya taşınmanız gerekecek ama profesyonel bir futbol takımını yönetmeye hazırlıklı olmanız konusunda endişelenmenize gerek yok. Asıl işi Starsın genel menajeri Cari Pogue yapacak."

Babasının niyeti belirginleştikçe Phoebe'nin ciğerlerine tatsız bir acı yayılıyordu. "Başka bir deyişle ben yönetimde kukladan öte bir şey olmayacağım."

"Carl'ın yasal evrakları imzalama yetkisi yok. Bu, takımın sahibinin sorumluluğu."

Phoebe hüznünün sesine yansımasına engel olamıyordu. "Bert neden böyle bir şey yapsın?"

İşte o zaman Hibbard ona mektubu verdi.

Sevgili Phoebe,

Bildiğin gibi seni hayattaki tek başarısızlığım olarak görüyorum. Yıllar boyunca ortalıkta o sahte cemiyetin insanlarıyla boy göstererek beni herkesin gözü önünde küçük düşürdün; ancak bana daha fazla meydan okumana izin verecek değilim. Hayatında bir kez olsun benin söylediğimi yapmak zorunda kalacaksın. Belki bu tecrübe sana sorumluluk ve disiplin hakkında bir şeyler öğretir.

Futbol oyunu oğlanları erkeğe dönüştürür. Bakalım senden de bir kadın çıkarabilecek mi?

Bu işi de berbat etme.

Bert.

Avukat onu izlerken, Phoebe mektubu tam üç kez okumuştu ve her okuyuşunda boğazındaki yumru biraz daha büyüdü. Bert onu mezardan bile kontrol etmekte kararlıydı. Onu Manhattan'dan uzaklaştırarak istediği biçime sokabileceğini sanıyordu. Babası kumar oynamayı her zaman sevmişti ve görünüşe bakılırsa Phoebe'nin kendi değerli futbol takımına birkaç ay içinde çok fazla zarar veremeyeceğine karar vermişti. Şimdi nihayet istediği şeye kavuşacaktı. Phoebe, babasının ritmine ayak uydururken en sonunda Stars, Reede kalacaktı.

Keşke kendini, babasının çıkış noktasının sevgi ve endişeye dayalı olduğuna ikna edebilseydi. O zaman onu affedebilirdi. Ama Bert'in sevgiden bihaber olduğunu, bildiği tek şeyin güç olduğunu çok iyi anlıyordu.

Bu yüzden o gece, babasının evinin koridorlarında ölü hayvanların ve sevilmeyen küçük kızların ruhları için dualar ederek; bir yığın mutsuzluk gördüğü bu yerden bir an önce kaçmak için saatleri sayarak dolaştı.

Son sekiz yıldır Bert'in kâhyalığını yapan Peg Kowalski evin arka tarafı boyunca uzanan büyük aile salonunda tek bir ışığı açık bırakmıştı. Phoebe araziye bakmak için pencereye yürüdü ve çocukluğunda en sevdiği saklanma yeri olan yaşlı akçaağacı bulmaya çalıştı.

Genelde çocukluğunu düşünmekten kaçınırdı ama bu akşam karanlığa bakarken o zamanlar çok da uzak gelmiyordu. Geçmişin derinliklerine, o yaşlı akçaağaca ve zorbanın onu küçükken korkutan sesine çekildiğini hissedebiliyordu.

"Demek buradasın, Fil Biti. Haydi aşağı gel. Sana bir hediyem var."

Kuzeni Reed'in sesinin yüksek perdeden müdahalesi Phoebe'nin yüreğinin ağzına gelmesine neden olmuştu. Aşağı bakınca, evde olduğu sayılı zamanlarda sığınağı olan ağacın dibinde durduğunu gördü. Ertesi sabah kampa gitmek üzere evden ayrılması gerekiyordu ve o ana kadar ona yalnızken yakalanmaktan kaçınmayı bir şekilde başarmıştı ama bugün kalkanını indirmişti. Mutfakta aşçıyla kalmak ya da Addie'nin banyoları temizlemesine yardım etmek yerine ormanın yalnızlığına kaçmıştı.

"Ben hediye falan istemiyorum," dedi.

"Aşağı insen iyi olur. inmezsen pişman olursun."

Reed boş tehditler savurmazdı ve Phoebe kendini ona karşı pek fazla savunma aracının olmadığını uzun zaman önce öğrenmişti. Reed'in ona takılmasından ya da vurmasından şikâyet edecek olursa, babası deliriyordu. Bert, kızına cesaretsizin teki olduğunu ve onun adına mücadele vermeye niyetinin olmadığını söylerdi. Ancak on iki yaşındaki haliyle, Reed ondan iki yaş büyük ve çok daha kuvvetliydi ve Phoebe onunla dövüştüğünü hayal hile edemiyordu.

Reed'in ondan niçin bu denli nefret ettiğini anlamıyordu. Reed yoksul, Phoebe zengin olabilirdi ama Reed'in annesi, Phoebe'niıki gibi o dört yaşındayken ölmemişti ve Reed uzak bir okula postalanmamıştı. Reed ve kendi babasının kız kardeşi olan Ruth halası, Reed'in babasının onları terk etmesinden bu yana malikâneye dört kilometre uzaklıktaki bir apartmanda yaşıyorlardı. Kirayı Bert ödüyor ve Ruth halaya ondan çok fazla hoşlanmamasına rağmen para veriyordu. Ama Reed'i bir erkek çocuk olduğu ve sporda, özellikle futbolda, iyi olduğu için severdi.

Ona meydan okuyacak olursa Reed'in, peşinden ağaca tırma-nacağını biliyordu ve onunla sağlam zeminde karşı karşıya gelirse k cildini daha iyi hissedeceğine karar verdi. İçini kaplayan müthiş hır korkuyla akçaağaçtan inmeye çalışırken, birbirine sürtünen tombul bacaklarından çirkin bir hışırtı yükseliyordu. Reed'in başını kaldırıp şortuna bakmayacağını umuyordu. Sürekli olarak Phoebe'nin bir yerlerini görmeye ve ona dokunmaya çalışıyor ya da poposuyla ilgili çirkin sözler sarf ediyordu ve Phoebe buna bir türlü anlam veremiyordu. Sarsak hareketlerle yere indiğinde iniş çok zor olduğu için nefes nefese kalmıştı.

Reed'in boyu on iki yaşındaki birine göre fazla uzun sayılmazdı ancak kısa, güçlü bacakları, geniş omuzları ve yapılı göğsüyle tıknaz bir çocuktu. Kolları ve bacakları spor faaliyetleri, bisiklet kazaları ve dövüşlerden kalma yara berelerle kaplı olurdu. Bert, Reed'in yaralarını incelemeye bayılırdı. Reed'in tam bir "erkek çocuğu" olduğunu söylerdi.

Oysa Phoebe tombul ve utangaçtı, spordan çok kitaplarla ilgilenirdi. Bert ona Koca Popo derdi ve okulda aldığı bütün yüksek notların, dik durup insanlara meydan okuyamadığı sürece, gerçek hayatta hiçbir işine yaramayacağını söylerdi. Reed okulda başarılı değildi ama Bert için hiç fark etmiyordu, çünkü o okuduğu ortaokulun futbol takımının yıldızıydı.

Kuzeninin üstünde yırtık turuncu bir tişört, pantolondan bozma bir şort ve eski püskü spor pabuçlar vardı. Babasının kâhyası izin verse, Phoebe'nin de giymek isteyeceği türden kırış buruş kıyafetlerdi. Bayan Mertz Phoebe'nin bütün kıyafetlerini pahalı bir çocuk mağazasından alırdı ve bugün de Phoebe'ye, yuvarlak göbeğini iyice ortaya çıkaran beyaz bir şort ve ön tarafında kocaman bir çilek olan ve kollarının altını kesen kolsuz penye bir bluz giydirmişti.

Reed elinde tuttuğu, bir kitap boyutundan birazcık büyük, beyaz kâğıt parçasını havaya kaldırırken, "Sakın senin için güzel bir şey yapmadığımı söyleme, Fil Biti," dedi. "Tahmin et, elimde ne var?"

Phoebe, Reed'in onun için döşemekte olduğu mayınlardan kaçınmakta kararlı, temkinli bir sesle, "Bilmiyorum," dedi.

"Annenin bir fotoğrafı."

Phoebe'nin kalbi tekledi. "Sana inanmıyorum."

Reed kâğıdı sadece bir an için, Phoebe'nin güzel bir kadının belli belirsiz siluetinden fazlasını görmesine izin vermeyecek kadar hızlı çevirse de, küçük kız elindekinin gerçekten de bir fotoğraf olduğunu görmüştü.

Reed elini perçemler halinde kaşlarının üstüne düşen gür saçlarına sabırsız bir tavırla vurarak, "Annemin çer çöpü biriktirdiği çekmecesinin dibinde buldum," dedi.

Phoebe'nin bacakları güçten kesilmişti; hayatında hiçbir şeyi hu fotoğraf kadar istemediğini biliyordu. "O olduğunu nereden biliyorsun?"

"Anneme sordum." Phoebe resmi göremesin ve bakamasın diye iyice avuçladı. "Gerçekten iyi bir fotoğraf Fil Biti."

Phoebe'nin kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki Reed'in bunu görmesinden korkuyordu. Fotoğrafı oğlanın elinden çekip almak istiyordu ama bunu denemeye kalkışırsa, Reed'in fotoğrafı onun ulaşamayacağı bir yerde tutacağını tecrübeleri sayesinde bildiği için hareketsiz durmaya devam etti.

Phoebe, annesinin tek bir fotoğrafını görmüştü ve o fotoğraf da Phoebe onun yüzünü göremesin diye elinden alınmıştı. Babası, annesi

hakkında G-string *içinde harika görünen aptal sarışının teki olduğu ve Phoebe'nin, annesinin dış görünüşü yerine zekâsını almış olmasının talihsizlik olduğundan öte hiçbir şey anlatmamıştı. Phoebe'nin, babasının bir önceki yıl bir düşük daha yapmasının ardından boşadığı, eski üvey annesi Cooki, Phoebe'nin annesinin büyük olasılıkla Bert'in anlattığı kadar kötü olmadığını, asıl Bert'in birlikte yaşaması zor bir adam olduğunu söylemişti. Phoebe, Cooki'yi sevmişti. Phoebe'nin tırnaklarını şeker pembesi renginde boyar ve ona* Gerçek İtiraflar *dergisinden gerçek hayata dair heyecan verici hikâyeler okurdu.*

"Karşılık olarak bana ne vereceksin?" dedi Reed.

Phoebe, Reed'in o fotoğrafın onun için ne kadar kıymetli olduğunu görmesine izin veremeyeceğini yoksa Reed'in onu alamaması için elinden geleni yapacağını biliyordu. "Bende bir yığın fotoğrafı var zaten," dedi. "Sana neden bir şey vereyim ki?"

Reed fotoğrafı önüne tuttu. "Tamam. O zaman ben de yırtarım gider."

"Hayır!" Phoebe öne doğru atıldı, itirazı dudaklarının arasından elinde olmadan kaçıvermişti.

Kuzeninin koyu renk gözleri sinsi bir zafer ifadesiyle kısıldı ve Phoebe çelik bir kapanın sivri dişlerinin etrafını kuşatmış olduğunu hissetti.

"Onu ne kadar istiyorsun?"

Phoebe titremeye başlamıştı. "Onu bana ver."

"Külotunu indirirsen veririm."

"Hayır!"

"O zaman ben de yırtarım." Reed yırtmaya hazırlanır gibi, fotoğrafın üst tarafını parmaklarının arasına kıstırdı.

"Sakın!" Phoebe'nin sesi titriyordu. Yanağın iç kısmını ısırdı ama gözlerinin yaşlarla dolmasına engel olamıyordu. "Bunu istemiyorsun, Reed. Onu bana ver lütfen."

"Sana ne yapman gerektiğini söyledim, Koca Popo."

"Hayır. Babama söylerim."

"Ben de ona senin kendini beğenmiş yalancının teki olduğunu söylerim. Sence hangimize inanır?"

İkisi de bu sorunun cevabını biliyorlardı. Bert her zaman Reed'in tarafını tutardı.

Phoebe'nin çenesinden aşağı, penye tişörtüne bir damla düştü Bi*leğinin yaprağının üstünde amip biçiminde bir iz bıraktı. "Lütfen."*

"Külotunu indir; yoksa yırtarım."

"Hayır!"

Reed resmin üst kısmında küçük bir yırtık açtı ve Phoebe gırtlağından yükselen üzüntü dolu hıçkırığa engel olamadı.

"İndir dedim."

"Lütfen, yapma. Lütfen."

"İndirecek misin, sulu göz?" Reed yırtığı biraz daha büyüttü.

"Evet! Dur! Dur, indireceğim."

Reed fotoğrafı indirdi. Phoebe gözyaşlarının arasından tepe /kısmında iki santimlik bir yırtık açmış olduğunu gördü.

Reed'in bakışları aşağı doğru kaydı ve bacaklarının birleştiği noktaya, altın rengi birkaç tüyün belirmeye başladığı esrarengiz yere sabitlenmişti. "Birileri gelmeden elini çabuk tut."

Phoebe'nin gırtlağında berbat bir kusmuk tadı belirmişti. Şortunun yan tarafındaki düğmeye uzandı. Fermuarla uğraşırken gözlerinden yaşlar dökülüyordu.

"Bana bunu yaptırma," diye fısıldadı. Gırtlağı suyla doluymuş gibi, ağzından dökülen sözcükler inişli çıkışlı bir tınıya sahipti. Lütfen. Bana fotoğrafı ver bitsin."

"Sana elini çabuk tutmanı söyledim." Reed kızın yüzüne bile bakmıyordu. Gözlerini onun bacaklarının arasından ayırmıyordu.

Şortunu göbeğinden ve bacaklarından aşağı kaydırıp yere düşmeye bırakırken, Phoebe'nin ağzındaki kötü tat daha da beter bir hal almıştı. Şort yamuk bir sekiz çizerek ayaklarının dibine düşmüştü. Reed'in karşısında üzeri minik sarı güllerle süslü mavi pamuklu külotuyla dururken utançtan üşüyordu.

"Artık onu bana ver," diye yalvardı.

"Önce külotunu indir."

Phoebe düşünmemeye çalıştı. Annesinin fotoğrafına sahip olabilmek için külotunu indirmeyi düşündü ama parmakları hareket etmiyordu. Reed'in karşısında yanaklarından aşağı süzülen yaşlar ve bileklerine yığılmış şortuyla dururken orasını görmesine izin veremeyeceğini anlamıştı.

"Yapamam," diye fısıldadı.

'Yap dedim!" Reed'in ufak gözleri öfkeyle kararmıştı.

Phoebe hıçkırarak başını salladı.

Reed ağzını bütün çirkinliğiyle çarpıtarak kıymetli fotoğrafı önce ortadan ikiye sonra da dörde yırttı ve parçaları yere attı. Spor ayakkabısının tabanıyla iyice ezdikten sonra eve doğru koştu.

Phoebe şortu yüzünden tökezleyerek fotoğraftan geriye kalanlara doğru kör bir hamle yaptı. Dizlerinin üstüne çökerken tıpkı onunkiler gibi uçları yukarı bakan bir çift iri göz gördü. Sarsılarak iç geçirdi ve kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Her şeyi yoluna koyacak ve parçaları bir araya getirip bantlayacaktı.

Önce üst sonra alt kenarları yerleştirerek kırışmış dört parçayı doğru sırayla bir araya getirdi. Reed'in son kötülük hamlesini ancak fotoğrafın parçaları tamamen birleşince görebildi. Annesinin yumuşak üst dudağının hemen üstüne kocaman, kapkara bir bıyık çizilmişti.

Bu olayın üstünden yirmi üç yıl geçmişti ama Phoebe pencerenin yanında durup araziye bakarken, göğsünde hâlâ bir ağrı hissediyordu. Çocukluğunun bütün maddesel lüksleri, Reed'in acımasız zorbalıklarının ve babasının hor görüsünün gölgesinde büyümesini telafi edememişti.

Bir şey bacağına sürtündü ve başını eğip bakınca, onu hayranlık dolu gözlerle izleyen Pooh'u gördü. Köpeği kucağına almak için eğildi, onu kanepeye götürdü ve oturup beyaz kürkünü okşadı. Köşede, büyükbaba saatinin tıkırtısı işitiliyordu. Phoebe on sekiz yaşındayken bu saat babasının çalışma odasında dururdu. Pembe ojeli tırnaklarını Pooh'un tepe tüylerinin arasına gömdü ve dünyasının yıkıldığı o berbat ağustos gecesini hatırladı.

Üvey annesi Lara, iki yaşındaki Molly'yi Cleveland'daki annesine götürmüştü. O zaman on sekiz yaşında olan Phoebe evde Mount Ilolyoke'deki ilk yılı için toplanıyordu. Normal şartlarda Northwest Illinois eyalet futbol takımının partisine davet edilmezdi, ancak ev sahipliğini Bert üstlendiği için o da davete katılmıştı. O dönemde Bert, Stars'ı henüz satın almamıştı ve Northwest onun futbol saplantısıydı. Reed takımda oynuyordu ve Bert'in spor fonuna cömert katkıları onu bir hayli etkin bir öğrenci kılmıştı.

Phoebe bütün günü o gece için hem sabırsızlanıp hem korkarak geçirmişti. Her ne kadar bebeksi yağlarının büyük kısmı eriyip gitmiş olsa da vücudu konusunda hâlâ sıkıntılıydı ve dolgun göğüslerini saklamak için bol ve biçimsiz kıyafetler giymeye devam ediyordu. Reed ve babasıyla yaşadığı tecrübeler onu erkekler konusunda temkinli davranmaya itmişti, ancak popüler sporculardan birinin onu fark edeceğine dair hayaller kurmaktan da kendini alamıyordu.

Partinin ilk saatlerini bir köşede dikilip dikkat çekmemeye çalışarak geçirmişti. Reed'in en yakın arkadaşı olan Craig Jenkins yanına gelip onu dansa kaldırmaya yeltenince, zorlanarak başını sallayabilmişti. Koyu renk saçlı ve yakışıklı Craig, yıldız oyunculardan biriydi ve Phoebe dansın sonunda kolunu onun omzuna atması bir yana, onun tarafından fark edileceğini bile hayal edemezdi. Gevşemeye başlamıştı. Tekrar dans ettiler. Phoebe biraz flört etti ve oğlanın şakalarına güldü.

Sonra her şeyin tadı kaçmaya başladı. Craig çok fazla içki içmiş ve Phoebe'nin memelerini yoklamaya kalkışmıştı. Ondan durmasını istediğinde kızı dinlememişti. Gittikçe saldırganlaşmıştı ve sonunda Phoebe fırtınanın ortasında, havuzun yanındaki küçük metal kulübeye sığınmıştı.

Craig onu orada bulmuş ve karanlıkta ona tecavüz etmişti.

Sonrasında Phoebe pek çok tecavüz mağdurunun düştüğü hataya düşmüştü. Sersemlemiş ve kanamalı halde kendini kusacağı ve tecavüzün izlerinden bir küvet dolusu kaynar suda arınacağı banyoya sürüklemişti.

Bir saat sonra hıçkırarak ve neredeyse tutarsız halde Bert'i, Küba purolarından birini almaya gittiği çalışma odasında kıstırmıştı. Phoebe babasının, parmaklarını çelik grisi asker tıraşlı saçlarının arasından geçirerek onu dikkatle süzerken nasıl bir inanmazlık sergilediğini dün gibi hatırlıyordu. Küvetten çıkınca üzerine geçirdiği bol gri eşofmanı içinde babasının karşısında dikilirken hiç olmadığı kadar kırılgan hissetmişti.

"Craig Jenkins gibi bir çocuğun, sana tecavüz etmek zorunda kalacak kadar kadın yokluğu çektiğine inanmamı mı bekliyorsun?"

Phoebe daralan gırtlağından güçlükle kelimeleri geçirmeyi başararak, "Doğru söylüyorum," diye fısıldadı.

Purosunun dumanı Bert'in başını kirli bir kurdele misali sarmıştı. Tüyleri birbirine girmiş kırçıllı kaşlarını çattı. "Bu da hastalıklı sempatimi kazanma çabalarından biri, değil mi? Sırf sen biraz dikkat çekmek istiyorsun diye o çocuğun futbol kariyerini bitireceğime gerçekten inanıyor musun?"

"Öyle değil! Bana tecavüz etti."

Bert bir tiksinti sesi çıkardı ve kafasını çalışma odasının kapısından dışarı uzatıp birini Craig'i çağırmaya gönderdi. Birkaç dakika sonra geldiğinde Craig'in yanında Reed de vardı. Phoebe babasına Reed'i göndermesi için yalvarmıştı ama babası onun bu isteğini yerine getirmemişti. Phoebe hikâyesini duraksamalar arasında anlatırken, Reed odanın bir kenarında birasını yudumlayarak onu dinlemişti.

Craig, Phoebe'nin suçlamalarını hararetle reddetmişti. O kadar ikna edici bir tavırla konuşmuştu ki olayın aslını bilmese, Phoebe bile ona inanabilirdi. Daha babasının yüzüne bakmadan kaybettiğini anlamıştı ve Bert ona hikâyeyi bir daha asla tekrarlamamasını emredince içinde bir şeyler ölmüştü.

Ertesi gün utancına dönüşen şeyden uzaklaşmak için evden kaçmıştı. Üniversite hesabında onu Arturo Flores'le tanışacağı ve hayatının tamamen değişeceği Paris'e ulaştıracak kadar para vardı.

Arturo'yla geçirdiği seneler boyunca, babasının dalkavukları • Bert'in tehditlerini ve eve dönüş emrini iletmek üzere defalarca ziyaret etmişlerdi. İlk çıplak pozu sergilenmeye başladığında mirastan men edilmişti.

Başını kanepenin arkasına yasladı ve Pooh'u iyice kendine çekti. Bert onu sonunda sözüne getirmeyi başarmıştı. Söylediklerini yerine getirmezse, kendine ait küçük bir sanat galerisi açmasına imkân sağlayacak yüz bin doları alamayacaktı.

Phoebe sen benim tek başarısızlığımsın. Lanet olası tek ba-şarısızlığım.

İşte o anda çenesi inatçı bir ifadeyle gerildi. Babasının, onun yüz bin dolarının ve Chicago Stars'ın cehennemin dibine kadar yolu vardı. Bert'in oyunu kurmuş olması, Phoebe'nin bu oyunu oynayacağı anlamına gelmezdi. Galerisini açmak için ihtiyaç duyduğu parayı bir araya getirmenin başka bir yolunu bulacaktı. Viktor'un Montauk yakınındaki tatil evinde biraz zaman geçirme teklifini kabul etmeye karar vermişti. Orada, okyanusun kıyısında, geçmişinden gelen hayaletleri nihayet, sonsuz istirahata uğurlayacaktı.

Tully Archer, yanındaki Dan Calebow'a Grunewaldda askerî sır alışverişi yapmak için bir araya gelmiş iki müttefik casusu gibi dudaklarının köşesiyle konuşarak, "Olaya farklı bir açıdan bakmanın yolu yok," dedi. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin şoför koltuğunda o sarışın piliç oturuyor."

"Bert'in beyni kıçına kaçmış olmalı." Dan yeni bir şampanya tepsisiyle yaklaşan garsona ters bir bakış atınca, adam hızla geri çekildi. Dan şampanyadan nefret ederdi. Sadece kızsı tadından dolayı değil, o salak kadehlerin yara izi içindeki ellerinde duruşundan da hoşlanmazdı.

Şampanyadan daha fazla nefret ettiği bir şey varsa o da onun futbol takımının yeni sahibi, insanın dudağını uçuklatan bir vücudu olan o sarışın bombanın düşüncesiydi.

Sears Tower'ın, öğrencilere eğitim bursu sağlamak amacıyla düzenlenen davet için özel olarak ayrılan terasında iki koç yan yana duruyorlardı. Senfoni orkestrasından küçük bir grup, Debussy'nin eserlerini çalarken, yerden tavana kadar yükselen camlara, kafesli kemerlerin etrafında kümelenmiş çiçeklerin aksi yansıyordu. Bölgedeki bütün spor takımlarının mensupları, yerel medya çalışanları, politikacılar ve şehirdeki sayısız film yıldızıyla kaynaşmaktaydılar. Dan smokin giymeyi gerektiren her tür ortamdan nefret ederdi, ancak iyi bir amaç için orada olduğundan, kendini uyum sağlamaya zorladı.

Alabama Üniversitesi'nde Crimson Tide'ın oyun kurucusu olduğu yıllardan itibaren, Calebow'un hem sahada hem de saha dışındaki kahramanlıkları tam bir efsane haline gelmişti. Bir profesyonel olarak kana susamış, cesur ve saldırgan bir barbardı. O göz kamaştıran güzel çocuk değil, çalışan sınıfın oyun kurucusuydu ve en acımasız defans hattı oyuncusu bile onun sinirlerini bozmakta aciz kalıyordu, çünkü Dan Calebow diğer adamdan daha zeki ya da daha güçlü olduğu iddasındaydı. Her durumda kazanan olmayı istiyordu.

Saha dışında da en az saha içindeki kadar saldırgandı. Sayısız kez huzuru bozmaktan, şahsi mülke zarar vermekten ve -kariyerinin ilk zamanlarında- kontrole tabi madde bulundurmaktan tutuklanmıştı.

Yaş ve olgunluk onu bazı konularda akıllandırmıştı ama her konuda değil. Tully'nin arkasındaki resmî giysili bir kalabalığın arasında duran, Illinois'ten gelmiş yeni kongre üyesi kadını süzüyordu. Kadının üzerinde şu sade görünen siyah gece elbiselerinden biri vardı ama büyük olasılıkla

elbisenin fiyatı, Ping marka yeni bir golf sopası takımından daha fazla ederdi. Açık kahverengi saçlarını ensesinde kadifeden, yassı bir fiyonkla toplamıştı. Güzel ve seçkin birisiydi. Ayrıca azımsanmayacak kadar ilgiyi üzerinde topluyordu ve Calebow kendisinin, kongre üyesinin o geceki toplantıda konuşmadığı sayılı insandan birisi olduğunu fark etmekte gecikmemişti. Onun yerine gümüş rengi, daracık bir elbise giymiş, göz alıcı bir esmer yanına yaklaştı. Sırtını Tully ye çevirdi ve göz kapaklarını hâlâ oynatabildiğine şaşırtacak denli yoğun rimelli kirpiklerinin arasından Dan'e baktı.

"Burada çok yalnız görünüyorsun, Koç." Dudaklarını yaladı. Emekliye ayrılmadan önce seni Cowboys'a karşı oynarken görmüştüm. O gün vahşiydin."

"Ben her gün vahşiyimdir, tatlım."

"Ben de öyle duydum." Dan, kadının elinin ceketinin cebine kaydığını hissetti ve telefonunun numarasını bıraktığını anladı. Bu smokini son giyişinden sonra ceplerini boşaltıp boşaltmadığını hatırlamaya çalıştı. Kadın, yüzünde her şeyi vadeden nemli bir gülümsemeyle uzaklaştı.

Tully, Dan'le konuşmalarının yırtıcı dişiler tarafından kesilmesine alışık olduğu için hiç kesintiye uğramamış gibi devam etti. "Bu olay beni fena halde şaşırttı ve utandırdı. Bert böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verebildi?"

Phoebe Somerville'in, onun futbol takımına yaptığı şey Dan'i öylesine hiddetlendiriyordu ki bu konuyu, yakınlarda yumruklayabileceği bir cisim yokken düşünmek bile istemiyordu. Dikkatini dağıtmak için gözleriyle güzel kongre üyesini aradı ve onu Şikago'nun şehir meclisi üyelerinden biriyle konuşurken buldu. Aristokrat yüz hatları sakin, hareketleri kontrollü ve zarifti. Baştan ayağa kalite kokuyordu; Dan'in burnunun

üstünde un veya kucağında bebekle hayal edebileceği kadınlardan değildi. Arkasını döndü. Hayatının bu noktasında aradığı şey tam olarak, unla pudralanmış, kurabiye pişiren, bebek yapan bir kadındı.

Dan Calebow, saymak istediğinden daha uzun süren sorunlu yıllarının ve büyük bir hata olan bir evliliğin ardından, artık yerleşik düzene geçme havasındaydı. Otuz yedi yaşında, bir ev dolusu çocuk ve Chrysler'in yönetimini ele geçirmekten çok bebek bezi değiştirmekle ilgilenecek bir kadının özlemini çekiyordu.

Yeni bir sayfa açmanın kıyısındaydı. Artık kariyer kadınları, fiyakalı süs bebekleri ve seks bombalarıyla ilgilenmiyordu. Evine düşkün, bir çocuğun, saçlarını darmadağın etmesinden keyif alacak ve son moda anlayışı, bir kot pantolon ve Dan'in *sıveatshirtlerinden* ibaret olan, bakışları kendine çevirtmeyecek ve erkekleri delirtmeyecek sıradan bir kadın bulmak üzere gözünü dört açmıştı. Birine bağlandığı zaman, Dan'in ortalıkta boş boş dolaştığı günler son bulacaktı. İlk karısını aldatmamıştı ve sonuncusunu da aldatmayacaktı.

Tully Archer yanı başında, Phoebe Somerville konusunda söylenmeye devam ediyordu. "Biliyorsun hiç kimse, hele karşı cins hakkında kötü konuşmayı sevmem ama o sarışın piliç bana 'şekerleme' dedi. Lanet olsun, Buz. Bu tarz birisi bir futbol takımına sahip olmamalı."

"Kesinlikle haklısın."

Tully'nin Noel Baba suratı bir bebeğinki gibi buruştu. "Kadının bir kanişi var, Dan. Şimdi, ikimiz de Bears'ın koçlarının sürekli Milce McCaskey'le mücadele ettiklerini biliyoruz ama lanet olsun, onlar en azından kucağında bir Fransız kanişi taşıyan bir patron için çalışmıyorlar. Sana söylüyorum, o cenazeden beri onlardan uzak durmaya çalışıyorum. Her iddiasına girerim, bize katıla katıla gülüyorlardır."

Bir kez çözüldü mü, Tully'yi durdurmak çok zordu ve bir sonraki konuya geçmişti. Dan, kongre üyesi kadının, çevresinde kalabalık bir yardımcı kadrosuyla, yavaş yavaş asansörlere doğru ilerlemekte olduğunu fark etmişti. Saatine baktı.

"Bu yılın bizim için geçiş süreci olması gerekiyordu, Buz," dedi Tully. "Bert geçen kasım ayında Brewster'ı kovup baş koç olarak seni işe aldı. Plan B konusunda şanslıydık, seçmelerde beklediğimizden daha iyi iş çıkardık, hatta sezon sonunda bir iki maç almayı bile başardık. Ama Cari Pogue'un istifa edip operasyonun başına Ronald'ın geçeceğini kim tahmin edebilirdi?"

Dan'in çenesinde bir kas seğirdi.

'Dully başını salladı. "Phoebe Somerville ve Ronald McDermitt, Mars'ın yeni patronu ve genel menajeri. Sana söylüyorum, Buz, Vince Lombardi bile bize gülüyordur Öleli ne kadar uzun zaman oldu bir düşün."

Her iki adamın düşünceleri eşit derecede kasvetli yollara sapınca aralarına derin bir sessizlik çöktü. Bert'in cenazesinden bu yana geçen altı hafta içinde Phoebe ortadan kaybolmuştu ve kontrat imzalamaya yetkili ikinci bir isim olmadığı için takımın işleri beklemeye alınmıştı. Phoebe'nin izi bulunamayınca, Stars'ın genel menajeri Cari Pogue öfke içinde istifasını vermişti ve hemen ardından futbol ligi başkanının ofisinde başka bir iş bulmuştu. Şimdi Cari Pogue'un asistanı olan Ronald McDermitt, Stars'ın genel menajerliğini üstlenerek felaketler zincirini tamamlamıştı.

Bert'in vasiyetinin şartları medyaya sızınca, herkes şaşkınlık içinde kalmıştı. Dan de, herkes gibi, Bert'in Stars'ı Reed'e sezon sonunda değil, hemen devredeceğini tahmin etmişti. Her ne kadar toplumda saygın bir

ünü olsa da Dan, Reed Chandler'ın biraz güvenilmez birisi olduğunu düşünürdü ve onun emrinde çalışmak için can atmıyordu. Ancak şu anda Reed'i, Bert'in eski ofisinde yürürken görmek için her şeyini verebilirdi.

"Howie bana Ray HardeGiy'yle temasa geçmeye çalıştığını söyledi. Sonunda onu takımdan atmama izin verdiğin için kendini suçlu hissetmiyorsun ya, Dan?"

Her ne kadar bu olay onu hâlâ rahatsız ediyor olsa da Dan başını salladı. "Mecburduk."

"Aynen öyle. Kaçırdığı antrenman sayısı katıldıklarından daha fazlaydı ve doping testinden temiz çıkması imkânsızdı."

"Bunu biliyorum." Lyle Alzado'nun steroid yüzünden ölümü Ray Hardesty gibi adamlara hiçbir şey öğretememişti. Dan, Tully'nin Ray'in takımdan atılması konusunda ısrar etmekte haklı olduğunu biliyordu ve bunu Ray, aynı yıl içinde ikinci kez alkollüyken araç kullanmaktan tutuklandığı zaman yapmalıydı. Oysa Dan, Stars'ın defans oyuncusuna başka hiç kimseye tanımayacağı şansı vererek direnmişti. İçki ve uyuşturucu kullanımı kontrolden çıkmadan önce Hardesty müthiş bir oyuncuydu ve Dan bütün seçenekleri tüketmek istemişti. Ray'i rehabilitasyona ikna etmek için elinden geleni yapmıştı. Ona antrenmanlara vaktinde gelmesi ve kurallara en azından itaat ediyormuş gibi görünmesi konusunda suratı mosmor kesilene değin dil dökmüştü ama Ray, köşe başında ilaç tacirliği yapan adamı dışında kimseye kulak vermiyordu.

Tully yakasını çekiştirdi. "Carl'ın istifasından birkaç gün sonra Ronald'ın beni kenara çektiğini ve Hardesty'yi takımla ilişkisini kesmen konusunda sana daha fazla baskı yapmamı söylediğini biliyor muydun?"

Dan, Stars'ın genel menajerinden bahsetmekten, en az takımın yeni patronundan bahsederkenki kadar nefret ediyordu. "Ronald neden doğrudan benimle konuşmadı?"

"Senden ölesiye korkuyor. Onu o soyunma odasına tıktığın günden beri."

"Beni delirtmişti."

"Ronald hiçbir zaman Carl'ın ayak işlerini görmekten öteye geçemedi." Tully başını salladı. "Herkes onun bu işi Bert'in babasına iyilik borcu olduğu için aldığını biliyor. Bert'in, Carl'ın istifa edeceğini bilse, kızının Stars'a elini dahi sürmesine izin vermeyeceğini adım gibi biliyorum. Ronald yumuşak popolunun teki, Buz. Sana geçen sezon Ronald sahaya çıktığında, Bobby Tom'un antrenman sonrasında ortalıkta aylaklık ettiği zamanı anlatmış mıydım? Bobby Tom nasıldır bilirsin. Birazcık eğlenmek için, 'Hey Ronnie, yeni bir tutucu arıyoruz,' demiş ve topu ona gerçekten kibarca atmış. Aradaki mesafe beş metreden fazla olamaz. Her neyse, Ronald topu yakalamak için kolunu kaldırmış ve parmağını burkmuş. Birisi onu öldürmüş gibi elini sallamaya başlamış. Bobby Tom şamataya bayılır. Böyle bir atışı bile yakalayamayan bir genel menajere nasıl saygı duyabilirsin?"

Tully'nin monoloğu, sohbetin öznelerinden birisi olan Stars'ın geçen yılki tutucusu Bobby Tom Denton tarafından kesildi. Bobby Tom iyi giyinmeyi severdi ve kusursuz dikimli siyah smokinini fırfırlı beyaz bir gömlek, gümüş rengi parlak bir papyon, timsah derisi çizmeler ve kocaman siyah bir Stetson şapkayla tamamlamıştı.

Herkes, Bobby Tom'un bu şapkayı sadece kaskını takmak için çıkardığını çok iyi bilirdi. Sayısız kız arkadaşlarından birisi, *National Enquirer* dergisine, Bobby Tom'un, sevişirken bile şapkasını çıkarmadığını anlatmıştı. Kızın açıklaması şüpheliydi ancak Bobby Tom'u şarkı söylerken işiten herkesin bunun yalan olduğu sonucunu çıkaracak olmasına rağmen, adamın annesini üzmek pahasına aynı dergiye, Bobby Tom'un Roy Orbison'ın gayrimeşru oğlu olduğunu da açıklamıştı.

Bobby Tom şapkasıyla Tully ve Dan'i selamladı. "Koç. Koç."

Dan onun selamına karşılık verdi. "Bobby Tom."

Tutucu, Tully'ye döndü. "Hey, Koç, ne düşünüyorsun? Şuradaki kızıl, kız arkadaşlarının benim ligin en yakışıklı tutucusu olduğumu düşündüklerini söyledi. Ya sen? Sen de profilimin Tom Waddle'inkinden iyi olduğunu düşünüyor musun?"

Tully, tutucunun profini dikkatle süzerken soruyu ciddi ciddi düşündü. "Bilmiyorum, Bobby Tom. Waddle'in burnu seninkinden daha düzgün."

Bobby Tom yakışıklılığına meydan okunduğu zamanlarda saldırganlık eğilimi gösterirdi ve bu akşam da bir istisna değildi. "Öyle mi diyorsun? Bilgin olsun diye söylüyorum, şu film yıldızına benzediğimi de söyledi. Adı neydi? Christian Slater." Bobby Tom kaşlarını çattı, "ikinizden biri Christian Slater'ın kim olduğunu biliyor mu?"

İkisi de bilmiyordu.

Bobby Tom bir an şaşırmış gibi baktı. Sonra yanlarından geçen bir garsondan bir kadeh şampanya kaptı ve sırıttı. "Şey, size onun hakkında tek bir şey söyleyeceğim. Lanet olası yakışıklı herifin tekidir."

Gülüştüler. Dan, Bobby Tom'u saha dışında da severdi ama saha içinde bir başka severdi. Dan'in uzun yıllardır gördüğü en iyi tutucuydu; sıkı bir cesareti, sağlam bir beyni ve yakaladığı zaman topun çıkardığı sesi işitemeyeceğiniz kadar yumuşak elleri vardı. Onda olmayan tek şey, yeni

kontratındaki imzaydı ve bu konu Dan'i ismi lazım değil bir sarışın bombayı öldürme düşüncesine sevk ediyordu.

Bert, Bobby Tom'un köpekbalığından hallice menajeriyle karmaşık bir pazarlığı tamamladıktan hemen sonra ölmüştü. Şu anda Stars'ın organizasyonunda, telesekreteri tatilde olduğunu ve ulaşılamayacağını tekrarlayıp duran Phoebe Somerville dışında nihai kontratı imzalayacak tek bir yetkili yoktu.

Üstelik Bobby Tom, Dan'in henüz imza atmamış tek oyuncusu da değildi. Darnell Pruitt adında, insanı korkutacak kadar iyi bir hücum oyuncusu ve geçen sezon Stars'a sayısız hücum hakkı kazandıran genç bir defans oyuncusu da kontratlarına imza atılmasını bekliyordu. Her üç oyuncu da Stars'ın Jets'le yapacakları dördüncü sezon öncesi maç için Meadowlands'e gidemeyeceklerdi.

Yakın zamanda bir gelişme kaydedilmezse hiçbiri iki hafta sonraki sezon açılış maçında forma giyemeyecekti.

Dan Calebow ortadan toz olan sarışın bomba yüzünden ligin en çok gelecek vadeden üç oyuncusundan olmak üzereydi. Ulusal Futbol Ligi'nin nasıl işlediğini anlıyordu ve bir düzine takım patronunun, üç oyuncunun kısa sürede şakaya dönüşen bir takım karşısında sabırlarını kaybedeceklerini umarak açık çek defterleri ve çenelerinden damlayan salyalarıyla hazır beklediklerini bilmek için kristal bir küreye ihtiyaç yoktu.

Dan, babasının kemerinin neden olduğu acı sayesinde, hayatta önemli olan tek şeyin kazanmak olduğunu çok erken yaşta öğrenmişti. Her zaman saldırgan ve rekabetçi olmuş, önüne çıkan herkesi ezip geçmişti. O anda kendi kendine bir söz verdi. O beyinsiz sarışını eline geçirecek olursa, ona kolay kolay unutamayacağı bir ders verecekti.

"Selam, Koç. Ben Melanie."

Bobby Tom'un bakışları, gözü Dan'den başkasını görmeyen, düzgün fizikli güzele çevrilmişti. Genç tutucu başını salladı. "Lanet olsun, Koç. Senin benden çok kadının var."

"Ben senden daha önce başladım, Bobby Tom. Arayı kapatırsın." Kolunu genç kadının omzuna attı. "Adım ne demiştin, tatlım?"

Dan siren sesini East West paralı yolunun sola ayrıldığı Eisenhower otoyoluna vardığı anda duydu. Bir saat önce Melanie'yi arkasında bırakarak resepsiyondan ayrılmıştı ve dikiz aynasından arkaya bakarken, sıkı bir içici olduğu günleri geride bıraktığına memnun olmuştu. Kırmızı Ferrari 512 TR'ını kenara çekti. Otomobil onun için hızla küçüktü ama bu oyuncağın, Testarossa'nın dünyanın en müthiş sürüş keyfini sunmasından ötürü bacak alanının dar olmasına tahammül ediyordu. Yine de evsizler sokaklarda uyurken bir arabaya iki yüz bin dolar ödemek biraz fazlaydı ve Dan otomobili aldıktan sonra, en çok beğendiği yardım kuruluşlarından birine eşit miktarda bir çek göndermişti. Hemen her yıl harcadığından daha büyük bir miktarı bağışlıyordu ve düşündüğü zaman bunun yapılacak en doğru şey olduğuna inanıyordu. Motorlu polis, otomobilinin şoför tarafına yaklaştığında, Dan camını çoktan açmıştı. Polis Testarossa'nın dikkat çekici BUZ u plakasını çoktan fark etmişti.

Dirseğini otomobilin kapısına yasladı ve eğildi. "İyi akşamlar, Koç."

Dan başıyla selam verdi.

"Sanırım aceleniz var."

"Beni kaçla yakaladınız?"

"Mannheim'ı saatte 140 kilometre hızla geçtiniz."

Dan sırıttı ve direksiyona vurdu. "Tanrım, bu otomobile âşığım. Üstelik basmıyordum bile. Bu akşam yollarda bir yığın ahmak var."

"Bunu tekrarlayabilirsiniz." Polis dikkatini yeniden Dan'e çevirmeden önce, birkaç saniye arabayı hayran hayran süzdü. "Sizce bu hafta sonu Jets karşısında nasıl olacaksınız?"

"Elimizden geleni yapacağız."

"Bobby Tom imzayı attı mı?"

"Korkarım ki hayır."

"Çok kötü." Polis kolunu çekti. "Her neyse, bol şans. Lütfen gaz pedalına iyi davranın olur mu, Koç? Bu akşam bizimkilerden, geçen yıl Browns'a yenildiğiniz maçta dördüncüye bıraktığınız taktik yüzünden kin tutan birkaç kişi görevli."

"Uyarı için teşekkürler."

Dan otoyola yeniden saptığında saat neredeyse bire geliyordu ve trafik oldukça rahattı. Smokin ceketini çoktan çıkarmıştı. Sol şeride dalarken papyonunu çıkardı ve gömleğinin yakasını gevşetti.

Yasalarla puslu bir geçmişi olmasına rağmen polisleri severdi. ()n iki yaşında bir *punk* olarak bira çalarken yakalandığı günden İm yana hep onun yanında olmuşlardı. Tide için oynadığı dönemde, Tulüscaloosa'daki polisler, onu doğru yola getirmek için babasından daha çok çaba harcamışlardı. Hatta Wooden Dick's adlı bir barda Dan'le Auburn'den bir üst sınıf öğrencisi arasında geçen bir kavga sonrasında, içlerinden birisi onu üniversite eğitiminin değerine İkna etmeyi bile başarmıştı.

"Sende zekâ var, evlat. O zekâyı kullanmaya ne zaman başlayacaksın?"

Polis gecenin büyük kısmını onunla konuşarak geçirmiş ve uzun uzun vadeli geleceği üzerinde düşünmeye sevk etmişti. Futbol, Dan'in içinde büyüdüğü fakirlikten çıkış yoluydu ama polis, onun sonsuza kadar oynayamayacağını fark etmesi sağlamıştı. Bunu izleyen birkaç dönem boyunca, Dan beden eğitimi ve endüstriyel sanat derslerinin yerine kademeli olarak işletme, matematik ve finans dersleri almaya başlamıştı. Üçüncü sınıfa geldiğinde, geç saatlere sarkan partilere rağmen, çaba gerektiren bir akademik programda gayet iyi sonuçlar alır olmuştu. Okuldaki m büyük tatmini sadece sporcu yeteneklerine değil, akla da sahip olduğunu fark etmekti.

Cermak Yolu'ndan Oak Brook'un refah mahallelerinden birine çıktı ve sağ tarafında geç saatlere kadar açık olan dükkânlardan birini gözüne kestirene dek sokaklarda dolaştı. Arabayı kenara çekti, motoru durdurdu ve küçük spor arabasından indi.

Dükkânda beş kişi vardı ama sadece iki tanesi kadındı. İçlerinden biri kızıl saçlıydı ve Dan onu derhal bertaraf etti. Diğeri bu geç saatte 7-Eleven'da olmak için fazla genç görünüyordu. Abur cubur rafının hemen yanında durmuş, ağzında kocaman bir çikletle, rulo kekleri inceliyordu. Bukleleri bozulmuştu ama saçlarının geri kalan kısmını arkaya doğru tarayıp gümüş rengi bir tokayla tepesinde toplamıştı. Ilık ve bunaltıcı havaya rağmen, iki elini sol göğsünün üstünde "Varsity Amigo Lideri" arması taşıyan lise ceketinin ceplerine sokmuştu.

Dan'in yaklaştığını görünce, ağzındaki çikleti çiğnemeye ara verdi. Okul ceketinin altından kısa, üzerine yapışmış, sentetik kumaştan eteği görünüyordu. Bacakları cılız ve çıplaktılar ve ayağında bir çift düz, siyah babet vardı. Dan kızın önünde durunca, genç kızların bazen yaptıkları gibi, aşırı makyajlı olduğunu fark etti.

Kız ona, "Kim olduğunu biliyorum," dedi.

"Biliyor musun?"

"Hı-hı." Kız çikletini ağzında üç kez çevirdi; gergindi ve pek neşeli görünmüyordu. "Sen Stars'ın futbol koçusun. Dan... Bay Calebow."

"Bu doğru."

"Adım Tiffany."

"Öyle mi?"

"Seni birkaç kez televizyonda gördüm."

"Kaç yaşındasın, tatlım?"

"On altı." Kız, Dan'i yaşından çok öte bir olgunlukla süzüyordu. "Çok şirinsin."

"Sen de on altı yaşından çok daha büyük görünüyorsun."

"Biliyorum." Kız ağzındaki çikleti çiğnerken, bakışlarını ayaklarına sabitledi. "Annemle babam bu akşam evde yoklar. Benimle evime gelmek ister misin, Bay Calebow?"

"Ne yapmak için?"

"Bilirsin işte. Seks."

"Benim gibi yaşlı bir adamı tavlamak için fazla genç olduğunu düşünmüyor musun?"

"Oğlanlardan bıktım. Bir erkekle yapmak istiyorum."

Kapının yakınında, bir video oyununun sesi işitildi.

"Ben kadınlarımın birkaç yaş daha büyük olmalarını severim."

Kız tek elini montunun cebinden çıkardı ve dükkânda hiç kimsenin ne yaptığını görmemesi için iyice sokularak elini Dan'in bacağının üst kısmından yukarı kaydırdı. "Sana gerçekten iyi davranırım." Eli iyice cesaretlenmişti. "Lütfen. Söz veriyorum. Ne istersen yapmana izin veririm."

"Böyle söylediğin zaman, reddetmemi iyice zorlaştırıyorsun, bebeğim."

Kız arsızlığından utanmış gibi elini çekti ve cebinden bir anahtarlık çıkardı. "Babamın arabasını kullanıyorum. Beni takip et." Arabası son model bir Mercedes'ti. Seçkin bir yerleşim alanının sakin ve ağaçlıklı sokaklarında ilerlerken, Dan kızın stop lambalarını takip etti. Beyaz tuğladan yapılma, iki katlı ev ağaçlıklı bir alanda yükseliyordu. Dan arabasını araç yoluna çekerken, ön kapının vitraylı camından dışarı süzülen seçkin kristal avizenin kısılmış ışığını fark etti.

Evin yan tarafına açılan üç araçlık bir garajı vardı ve sol taraftaki kapı kayarak açıldı. Kız Mercedes'i içeri sürdü. Dan de arkasına park edip indi. O içeri girince, kız garajın kapısını kapatacak düğmeye bastı.

Eve çıkan iki basamaklık merdiveni tırmanırken, sentetik kumaştan, minik eteği poposunun bütün kıvrımlarını gözler önüne seriyordu. Loş bir ışığın aydınlattığı son moda aksesuarlarla ve restoran boyu paslanmaz çelik buzdolabıyla donatılmış bembeyaz mutfağa girerken, "Bira ister misin?" diye sordu.

Dan başını salladı.

Işık kızın aşırı makyajlı yüzünde yumuşak gölgelere neden oluyordu. Çantasını bıraktı ve ayağındaki babetlerden kurtuldu. Lise montunu çıkarmadan ellerini eteğinin altına uzatıp külotunu çekip çıkardı. Açık maviydi.

Külotu beyaz seramik kaplı zemine bıraktı. "Taco cipsi, çiklet ya da başka bir şey ister misin?"

"Evet, istediğim bir şey var tabii ki."

Kız birkaç saniye boyunca hiç kıpırdamadan durdu. Sonra Dan'i mutfaktan çıkardı. Dan, genç kızın peşinde yumuşak bir ışıkla aydınlatılmış koridorda ilerledi ve pahalı taşlarla aynı renkte kumaşla döşenmiş, beyaz eskitme cilalı meşe mobilyaların göze çarptığı geniş oturma odasına girdi. Mermer görünümü verilmiş duvarlarda orijinal tablolar asılıydı ve kırık taş alınlıklarda sayısız heykel sergileniyordu.

"Babanın gerçekten sağlam parası olmalı," dedi.

"Biz İtalyanız. Babam bir çeteyle çalışıyor ama bunu kimsenin bilmemesi gerekiyor. Silahlarından birini görmek ister misin?"

"Bu hakkımı pas geçiyorum."

Kız omuz silkti ve Dan'i siyah kâğıt abajurlu masa lambasını yakana kadar tamamen karanlık olan başka bir odaya soktu. Işık, yatak odası yerine çalışma odasını tercih ettiğini ortaya çıkarmıştı. Bir dizi kitap rafının önüne siyah, pürüzsüz bir çalışma masası yerleştirilmişti. Bu odanın duvarlarında da pahalı sanat eserleri sergileniyordu ve pencereler ahşap panjurlarla örtülmüştü. Kız karadut rengi deri bir kanepeyle, aynı renk bir koltuk arasında duruyordu.

"içecek bir şey istemediğinden emin misin, Bay Calebow?"

"Eminim."

Kız ona birkaç saniye baktı ve sonra elleri beyaz bluzunun önündeki düğmelere uzandı. Düğmeleri tek tek çözdü.

"Benim için şu çikletten kurtulmaya ne dersin?"

Kız asık bir yüzle masaya yaklaştı ve ağzındaki pembe çikleti tırnağıyla çıkardı. Bir kâğıt yığının üstünden uzandı ve çikleti kaymaktaşından oyulmuş kül tablasına bıraktı, içinde sütyeni yoktu ve Dan eğildiği zaman memelerini görmüştü. Masa lambasından yayılan ışık küçük meme uçlarında parlıyordu.

"Masaya otur, sevgilim."

Kız kalçalarını masaya yaslarken vücuda yapışan eteği iyice yukarı kaydı. Tabanlarını halıya bastırarak bacaklarını araladı.

Dan kıza yaklaşırken, smokininin kuşağını çözdü. "Sen cidden vahşi bir kızsın, değil mi?"

"Evet. Başımı bol bol belaya sokarım." "Her iddiasına girerim, öyledir." Dan ellerini önce okul montunun altına, sonra da eteğinin belinden kurtardığı bluzunun altına soktu. Eli kızın omurgasından yukarı ön tarafa kaydı. Küçük memelerini avuçladı ve başparmaklarını meme uçlarına sürttü.

Kızın eli, Dan'in fermuarına kaydı. Bir an hiçbir şey yapmadı sonra ürpererek, "Benden ne yapmamı istediğini söyle," dedi.

"Tek başına gayet iyi idare ediyor gibisin."

"Lanet olası, sen söyle!"

"Tamam, sevgilim. Fermuarımı aç."

"Böyle mi?"

"Aynen öyle."

"Ya şimdi?"

"Elini içeri uzat ve ilgini çekecek bir şey bulacak mısın bir bak."

"Gerçekten kocamansın." Kız kendini memelerini Dan'in avuçlarına iyice bastıracak şekilde yay gibi gererken, onu avucunun içine aldı. "Korkmaya başlıyorum."

"Ah, sana nazik davranacağım."

"Gerçekten mi?"

"Söz veriyorum."

"Biraz acımasında bir sakınca yok."

"Canını yakmak istemem."

"Sorun değil. Gerçekten."

"Madem öyle diyorsun." Dan kızın dizlerini yakalayıp yukarı çekerken ve topuklarını masanın üstüne yerleştirirken, nefesindeki çiklet kokusunu duydu. Etek kızın karnına kadar sıyrılmıştı. Dan, kızın açık bacaklarının arasına yerleşti ve parmağını içine itti.

"Acıdı mı?"

"Ah, evet. Evet! Bana ne yapacaksın?"

Dan ona ne yapacağını söyledi. Kabaca. Açıkça.

Kızın nefesi gittikçe hızlanıyordu ve Dan teninin sıcaklığını hissediyordu. Okul montunu çıkardı ve ellerini çıplak kalçalarına yerleştirip onu masadan kaldırdı. Dan onu büyük deri koltuğa taşırken, kız bacaklarını adamın kalçasına dolayıp memelerini gömleğinin ön tarafına yaslamıştı. Dan koltuğa oturdu ve kızın dizlerini kalçalarının iki yanına yerleştirdi.

Kızın bluzunun önü tamamen açılmış, Dan'in gömleğine sürtünmekten tahriş olan memeleri pembeleşmişti. Bacakları iki yana açılınca bacak arasındaki tüyleri açığa çıkmıştı. Dan artık zonkluyordu ve kızı, onu içine alması için aşağı çekmeye yeltendi ama kız direniyordu.

"Önce bana şaplak atmayacak mısın yoksa?"

Dan inledi.

Kız, "Atmayacak mısın?" diye tekrar etti.

Dan kaçınılmaza teslim oldu. "Yoksa yanlış bir şey mi yaptın?"

"Annemler yokken eve kimseyi almamam gerekirdi."

"Bu durumda seni pataklamam gerekecek, değil mi?"

"Hayır, yapma!" Kızın göz kapakları heyecandan yarı yarıya örtülmüştü.

Dan patlamaya hazırdı ve daha fazla oyun oynayacak havada değildi. Bu işi fazla uzatmamayı karar vererek kızı kucağına bastırdı ve eteğini beline kadar sıyırdı. Açıkta kalan çıplak ve pürüzsüz poposuna eliyle vurdu.

Güçlü bir adamdı ama kuvvetini özenle dizginliyor, kıza sadece istediğinden birazcık daha fazlasını veriyordu. Kız inledi ve her an daha da büyük bir heyecana kapılarak, Dan'in şamarları allında kıvrandı.

Kalçaları açık pembe bir renk alınca, Dan eski karısının neden olduğu bütün o sıkıntıları düşündü. Karakterini paramparça ettiği gece yarısı telefonları, yasal mücadeleler ve şu gazete röportajı.

"Ah, bu çok sertti."

Dan'in avucu bir kez daha genç kızın narin tenine indi. "Uslu duracak mısın, sevgilim?"

"Evet!"

"Ne kadar uslu?"

"Ah, dur!"

"Bana ne kadar uslu olacağını söyle."

"Çok! Çok uslu olacağım, lanet olası!"

Dan bir şaplak daha indirdi. "Gazetelerde pis haberler olmayacak."

"Tamam, dur!"

"Geç saatlerde telefon nutuklarına da son vereceksin."

"Her şeyi mahvediyorsun!"

Dan elini kızın çıplak bacaklarının arasına kaydırdı. "Hiç sanmıyorum." Ve onu kaldırdı.

Kız daha o anda kazığa saplanır gibi Dan'i içine aldı. "Seni orospu çocuğu."

Dan kendini iyice derine itti. "Bu doğru. Ben bir orospu çocuğuyum."

Kız ahlaksızca gidip geliyordu. Çalışma masasındaki telefon çalmaya başladı ama ikisi de duymazdan geldiler. Dan'in koyu sarı saçlarını yumruklarıyla sıkıca kavrarken, genç kızın gırtlağından keskin iniltiler yükseliyordu. Parmaklarını kadının kalçalarına iyice bastıran Dan, yüzünü kızın memelerine gömdü.

Telefon çalmaz oldu ve telesekreter devreye girdi.

Kız başını arkaya attı ve paramparça olurken bir çığlık koyverdi.

Valerie Calebow'uıı telefonu. Şu anda telefona gelemiyorum. Mesaj bırakırsanız size en kısa sürede dönerim.

Telesekreter bipledi ve sonra bir erkek sesi işitildi. "Sayın kongre üyesi, ben Stu Blake. Bu kadar geç saatte aradığım için üzgünüm ama..."

Ses uğuldamaya devam etti.

Dan inleyerek kadının içine aktı. Mesaj sona ererken, kadın Dan'in üstüne yığıldı.

Bip.

Dan buzdolabının kapağını açtı, bir karton süt çıkardı ve kapağını çevirerek açtı. Arkasından, Valerie'nin bir zamanlar paylaştıkları evin mutfağına girdiğini duydu. Bunun onu sinir edeceğini bildiği için kutuyu dudağına götürdü ve büyük bir yudum aldı.

"Tanrı aşkına, Dan, bir bardak alsana." Valerie, Dan'in nefret dolu kibirli sesiyle konuşmuştu.

Dan kapağı yerine kapatıp kutuyu buzdolabına geri koymadan önce bir yudum daha aldı. Kalçasının yan tarafını kapıya yaslayarak eski karısını süzdü. Yüzündeki makyajı temizleyince biraz uzun bir burunla tamamlanan ama yüksek ve pürüzsüz bir alınla nitelenen keskin kemik yapısı ortaya çıkmıştı. Gümüş tokadan tutturulmuş açık kahverengi saçları neredeyse omuzlarına kadar iniyordu ve yeni yetme genç kız kıyafetleri yerini, siyah dantelle bezenmiş gece mavisi bir sabahlığa bırakmıştı

"Amigo kız montunu nereden buldun?"

"Sekreterimin kızının. Ona bir kıyafet partisine gideceğimi söyledim." Dan'in dumandan nefret ettiğini bilmesine rağmen bir sigara yaktı.

"Bu akşamki kaçamak ürkütücü olma sınırını aştı. On altı yaşındaki kızlar beni on iki yaşından beri tahrik etmiyorlar." Valerie omuz silkerek sigarasından bir nefes çekti. "Farklıydı, hepsi o."

Dan, çok da farklı değil, diye düşündü. Valerie'nin cinsel fantezileri bir şekilde erkek hâkimiyetine sapma eğilimindeydi. Birinci sınıf bir erkek öğütücüsü olduğu düşünülünce bu durum biraz komik geliyordu. Ne yazık ki bu espriyi paylaşabileceği tek insan Valerie'nin ta kendisiydi ve onun da gülmeyeceğini biliyordu. Ayrıca, Dan'in onun kurguladığı senaryoları eleştirmesi halinde Valeri küplere binerdi ve hâlihazırda kavga edecek yeterince konuları vardı.

Valerie'nin eli poposuna kaydı. Koyu mavi ipeğin üstünden kaba etini ovaladı ve Dan'e nefret dolu bir bakış attı. "Bana o kadar sert vurmamalıydın."

"Tatlım, kendimi tutmaya çalışıyordum."

Valerie'nin yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona dişlerini geçirmek ve geçirmemek arası kararsız kalmıştı. Görünüşe göre kararı geçirmemekten yanaydı, çünkü küçük mutfak masasına yürüdü ve orada bıraktığı ajandasının sayfalarını karıştırmaya başladı. "Daha birkaç hafta Washington'a gitmem gerekmiyor. Hafta sonu programın nasıl?"

"Meadowsland'de olacağım. Jets'le oynuyoruz." Dan buzdolabından uzaklaşarak Dulles'teki terminale benzeyen, çelik meyve kâsesinden bir muz aldı.

Valerie masanın üstünde duran gözlüğünü taktı ve sigarasını siyah cam kül tablasına bıraktı. "Sen gitmeden önce perşembe gecesine ne dersin?"

"Toplantı var. Ama cuma uygun."

"O gece başkan yardımcısı şehirde olacak ve bir davet daha var."

"Gece yarısından sonra olursa, çarşamba."

"Olabilir gibi görünüyor. Yalnızca..." Ajandasını kapadı. "Adetim başlayacak." Gözlüğünü çıkardı, burun kemerini sıvazladı ve sigarasından bir nefes daha çekti. "Bir yolunu buluruz. Daha önce bulmuştuk."

"Boşanalı neredeyse bir yıl oldu, Val. Sence buna bir son verme zamanımız gelmedi mi?"

"Henüz son vermek için bir neden yok. Bunun ikimizden biri başkasını bulana kadar mümkün olan en iyi çözüm olacağı konusunda hemfikirdik."

"Ya da birimiz diğerini öldürene kadar. Artık hangimiz elini çabuk tutarsa."

Valerie, eski kocasının esprisini duymazdan geldi ve Dan'i her defasında etkilemeyi başaran, nadir kırılgan tavrını takındı. "Ben... ben sadece bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Güçlü erkeklerden etkileniyorum. Böyle birine bütün kan testi sonuçlarını görmeden onunla yatmayacağımı nasıl söyleyebilirim?"

Dan muz kabuğunu lavaboya attı. "Doksanlı yıllarda seks. Muhakkak arkadaşlıklarının garantisi."

"Hiç kimse sırf eski eşi HIV taşımıyor diye, onunla düzüşmek zorunda kalmamalı." Valerie sigarasını kül tablasına bastırdı.

"İşte buna katılırım." Dan aralarındaki bu düzenlemeden eski karısından daha fazla rahatsızdı ama ne zaman buna son vermek istese Valerie, kendini kalleş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bebek yapacak kadınını bulduğu zaman bu duruma bir son verecekti.

"İkimiz de seks ruleti oynamak için fazla akıllıyız."

"Sen de benim vücuduma deli oluyorsun."

Valerie son günlerde pek parlak bir espri anlayışına sahip değildi ve Dan'in bu ukalaca esprisi onu delirtmeye yetti. Burun deliklerinden alevler saçmaya başlamıştı bile ve çok geçmeden, eski kocasını tiksinti uyandıran bir duyarsızlıkla, fütursuz davranışlarla, kötü mizaçla ve futbol maçlarını kazanmaktan başka bir şeye aldırmamakla ve duygusal düzenbazlıkla suçlamaya koyuldu.

Valerie hedefi üç aşağı beş yukarı tutturduğu için, Dan muzunu mideye indirirken ona kulaklarını tıkadı. Adil olmak gerekirse Valerie'nin sorununun kendisininkinden çok daha kötü olduğunu biliyordu ve zaten onun için üzülüyor olması bu hastalıklı düzenlemeyi sürdürmesinin başlıca nedeniydi. Valerie, Temsilciler Meclisi'nin kadın üyelerinden biri olarak erkek meslektaşlarına göre çok daha sıkı ahlaki standartlarla yargılanıyordu. Seçmenler erkek kongre üyelerinin çapkınlıklarını affedebilirlerdi ama bir kadından geldiği zaman hoş görmeyecekleri kesindi. Valerie gibi seksi çok seven ama bir kocası ya da değer verdiği bir erkek olmayan biri için bu katıksız bir sorundu. Ayrıca Valerie, Waslıingtondaki birkaç dürüst yasa koyucudan biriydi ve Dan bunu vatanseverlik görevi olarak algılıyordu.

Onun için de birtakım faydaları yok değildi. Futbol oynadığı ilk günlerde o kadar çok özgür seks yapmıştı ki rastgele cinsel ilişkilere iştahını kaybetmişti. Ayrıca aptal da değildi ve ünlülerle risk almak hiç ilgisini çekmiyordu. Ancak Valerie'nin kurnazca küçük senaryolarına rağmen, seks uzun süredir eğlenceli olmaktan çıkmıştı.

Şimdi artık en başından beri uyumsuz olduklarını biliyordu ancak o kadar yoğun bir cinsel sıcaklık saçıyorlardı ki, her ikisi de bu durumu evlenme gafletine düşmeden fark edememişlerdi. Dan'in Valerie'yi başlangıçta büyüleyen sert köşeleri ve hararetli saldırganlığı, sonrasında onu deli eden özelliklere dönüşmüşlerdi. Diğer taraftan Valerie'nin seçkinliği ve yetişme tarzı, Alabama'nın

arka sokaklarında sefillik içinde büyümüş bir çocuk için dayanılmazdı. Ancak Dan, Valerie'nin espri anlayışından yoksun olduğunu ve özlemini çektiği yuvayı kurmak için hiçbir arzu taşımadığını kısa süre içinde keşfetmişti.

Valerie'nin son tiradı artık sinirlerini bozmak üzereydi ve bir anda kendisinin de kaydetmesi gereken bir sayı olduğunu hatırladı.

Madem üzüntülerimizi hava almaya çıkardık, Valerie, ben de içimdekileri dökeceğim. Eğer, geçen haftaki gibi bir röportaj daha verecek olursan avukatın benim avukatımdan bir telefon alacak ve boşanmamız dostça bir boşanma olmaktan çıkacak."

Valerie eski kocasının gözlerine bakmayı reddederek, "O bir hataydı," dedi.

"Takıma söylediğim gibi. Hata diye bir şey yoktur. Sadece öngörü eksiği vardır."

Dan bedensel ölçülerini insanların sinirini bozmak amacıyla o kadar uzun zamandır kullanıyordu ki artık tavırları otomatikleşmişti ve içgüdüsel olarak, Valerie'ye tepeden bakacağı denli yaklaştı. "Ayrılığımızın halkın gözü önünde tartışılmasını onaylamıyorum ve spor yazarları dışında birilerinin, benim sınır kişilik bozukluğu olan bir psikopat olduğumu söylemesinden de hoşlanmıyorum."

Valerie sabahlığının önündeki dantelle oynamaya başlamıştı. "Bu kayıt dışı kalacak bir yorumdu. Muhabirin yayımlamaması gerekirdi."

"İlk başta senin o yorumu yapmaman gerekirdi. Şu andan itibaren biri sana boşanmamız hakkında soru sorduğu zaman, Kendini benim her röportajda kullandığım iki kelimeyle kısıtlayacaksın: Şiddetli geçimsizlik."

"Beni tehdit eder gibi konuşuyorsun." Valerie iyi bir çıkış yapmaya çalışıyordu ama bunu pek becerememişti bu yüzden Dan onun kendini suçlu hissettiğini anladı.

"Ben sadece sana bu şehirdeki erkeklerin pek çoğunun, bir zamanlar, tek bir öğleden sonra içinde 49ers'ın defansı karşısında tam yirmi dokuz pas tamamlamış bir eski koca hakkında kötü konuşan bir kadına oy vermeye devam etmeyeceklerini hatırlatıyorum."

"Pekâlâ! Özür dilerim. Biraz önce telefonda konuşmuştuk ve sen beni sinir etmiştin."

"Valerie ben seni sürekli sinir ediyorum bu yüzden bunu damarıma basmak için bahane olarak kullanma."

Valerie konuyu ustaca değiştirdi. "Bert'in cenazesinin bir hayli eğlenceli olduğunu duydum. Bütün eski metreslerinin orada olmamaları çok yazık olmuş, köpeğin tabutuna işediğini görebilirlerdi." Valerie dudaklarını bir çizgiye dönüştüren kendine has gülümsemesiyle devam etti. "Sonuçta Tanrı varmış. Hem de kendi cinsini kolluyormuş."

Dan, Valerie'yle Bert tartışmasına girecek değildi. Hele ne kadar kaygan bir zeminde durduğunu bilirken. Erkekler Bert'i severlerdi. Ama aynı şey kadınlar için geçerli değildi. Ellerini fazla özgürce kullanır, seks içerikli espriler ve üstünlük taslayan yorumlardan geri kalmazdı. Bunlar Valerie tarzı kadınların hoş görecekleri şeyler değildi. Dan'in de hoşlandığı söylenemezdi ama Bert eski patronuydu bu yüzden bu konuda çenesini kapalı tutmuştu.

"Komik değildi, Val. Bir adam öldü ve kızı cenazesini sirke çevirmeyi başardı."

"Kızı hakkında hikâyeler duydum. Nasıl birisi?"

"Üst düzey fahişe ama o kadar zeki değil. Doğruyu söylemem gerekirse, bana onun kadar değersiz gelen bir insanla en son ne zaman tanıştım, hatırlamıyorum."

"Uzun seneler boyunca Arturo Flores'in metresiymiş. Umut vadeden özellikleri olsa gerek."

"Göğsündeki bariz özellikler dışında başka bir şeyinin olabileceğini hayal dahi edemiyorum. Bert bana ondan birkaç kez bahsetmişti. Kızının çıplak vücudunun ülkedeki bütün büyük müzelerin duvarlarını süslediğini bilmek onu fena halde utandırıyordu."

"Flores büyük bir ressamdı. Sence de Bert'in tavrı biraz fazla taşralı değil mi? Burada Stars'ın amigo kızlarının kasıklarına altın püsküller takmak isteyen bir adamdan bahsettiğimizi unutma."

"Ama o kızlardan hiçbiri Bert'in öz kızı değildi. Bilet satışları gerçekten çok yavaş gidiyordu."

Valerie hiddetlenmişti. "Bu tarz bariz cinsiyetçilik hiç komik değil."

Dan iç geçirdi. "Sadece şakaydı, Val. Gevşe biraz."

"İğrençsin. Seks hakkında her şey senin için kocaman bir şaka, değil mi?"

"İğrenç olan ben miyim? Yanlış konuşuyorsam lütfen beni düzelt ama bu akşamki pornoya kaçan yarı tiksindirici oyun da dâhil o küçük, acayip seks senaryolarının hayalini kuran sen değil misin? Her ne kadar kadın dövmek afrodizyak listemde üst sıralarda olmasa da, ısınmasını istediğine her karar verişinde o narin kıçını ısıtan ben olmadım mı?"

Valerie gerilmişti. "Benim bahsettiğim bu değildi. Ama her zamanki gibi, yanlış yorumlamayı seçtin. Ben senin kadınlara yönelik tavrından bahsediyorum. Yıllarca o kadar çok özgür seks yapmışsın ki kadınların meme ve kıçtan ibaret olmadıklarını unutmuşsun." "Birleşmiş Devletler hükümetinin bir temsilcisinden bunları duymak ne hoş."

"Duygularını tartışmazsın. Hislerini paylaşmayı reddedersin."

Dan hislerini onunla paylaşmayı her istediğinde, Valerie'nin bunu, ona dair yanlış olan her şey konulu, gece boyunca sürecek bir tartışmaya dönüştürdüğünü söylemek üzereyken son anda sustu.

Eski karısı, "Kadınlar da buna göz yumuyorlar," diye devam etti. "İnsanı asıl hayrete düşüren bu. Buna göz yumuyorlar, çünkü... Her neyse. Boş ver. Seninle konuşamıyorum."

"Hayır, Valerie. Devam et. Sözünü tamamla. Madem bu kadar korkunç bir adamım, kadınlar bu halime neden göz yumuyorlar?"

"Çünkü zengin ve yakışıklısın." Valerie biraz fazla hızlı cevaplamıştı.

"Söyleyeceğin bu değildi. Bana sürekli olarak iletişim kurarken daha açık olmam gerektiğini söyleyip duran sensin. Belki de vaazına daha iyi hazırlanmalısın."

Valerie gergin bir tavırla, "Buna göz yumuyorlar çünkü kendinden o kadar eminsin ki," dedi. "Sende bu dünyadaki diğer insanların taşıdıkları kendilerine dair şüphelerden eser yok. Başarılı kadınlar bile arkalarında böyle bir adamın durduğunu bilmenin getirdiği güvenceyi istiyorlar."

Bu sözler başka bir erkek için gurur okşayıcı olabilirdi ama Dan'in üstündeki etkileri tam aksiydi. İçinde kızıl bir öfkenin, çok fazla hissin odunluğa kapatılmak ve babasının kemeriyle dövülmek anlamına geldiği çocukluğuna dek uzanan bir öfkenin, köpürdüğünü hissetti.

"Siz kadınlar gerçekten tuhafsınız," diye tısladı. "Tanrı'nın iki cinsi bir nedenden ötürü yaratmış olabileceğini ne zaman anlayacaksınız? İki yolun ikisi de sizin olamaz. Bir erkek ya erkektir ya da değildir. Doğasında savaşçı olmanın yattığı bir adamı alıp sizin emrinizle kanepeye

kıvrılmasını, içini dökmesini ve genel olarak bir kedi yavrusu gibi davranmaya başlamasını bekleyemezsiniz."

"Çık dışarı!"

"Memnuniyetle." Dan anahtarlarını kaptığı gibi kapıya yürüdü. Ancak oraya varmadan son yumruğunu savurdu. "Senin sorunun ne biliyor musun, Valerie? İç çamaşırların üstüne göre değil ve bu, seni acımasız yapmış. Bu yüzden neden bir sonraki mağaza ziyaretinde kendine daha büyük bir suspansuvar bakmıyorsun?"

Evden hışımla çıktı ve otomobiline bindi. Yerleşir yerleşmez Hank Jr.'ın CD'sini koydu ve sesi sonuna kadar açtı. Moralinin böyle dibe vurduğu anlarda, yanında varlığını istediği tek insan başka bir baş belası oluyordu.

Pazar öğleden sonra Jets'e karşı oynadıkları sezon öncesi maçı tam bir felaketti. Eğer saygın bir takımla oynuyor olsalardı Stars'ın yenilgisi bu denli aşağılayıcı olmazdı ama yumuşak popolu Jets'e de yenilmek, sezon öncesi bile olsa, Dan'in kaldıramayacağı bir şeydi. Hele henüz imza atmamış üç oyuncusunun Şikago'da büyük ekran TV'lerinden maçı izlerken sıcak su dolu küvetlerinde keyif yaptıklarını düşününce.

Stars'ın oyun kurucusu Jim Biederot son antrenmanda sakatlanmıştı ve yedeği bir önceki hafta kasık çekmesi problemi yaşadığı için Dan, dizleri maket yapıştırıcısıyla birbirine yapıştırılmış haldeki, on beş yıllık tecrübeli oyuncu C. J. Brown'la devam etmek zorunda kalmıştı. Bobby Tom oynuyor olsaydı, C. J. ona çarpabilsin diye serbest kalabilirdi ama Bobby Tom oynamıyordu.

Stars'ın yeni patronu durumu daha beter hale getirmek ister gibi tatilinden dönmüştü ama hiçbir telefona çıkmıyordu. Ronald McDermitt bu bilgiyi paylaşırken Dan, misafir oyuncuların soyunma odasında savurduğu tekmeyle duvara sağlam bir delik açmıştı ama bir işe yaramamıştı. Hiçbir şeyden, bir futbol maçını kaybetmek kadar nefret edebileceğini hayal edemezdi ama bu, Phoebe Somerville'in hayatına girmesinden önceydi.

Her şey üst üste gelince, tatsız bir hafta olmuştu. Dan'in ağustos başında takımdan attığı Stars'ın eski defans oyuncusu Ray Hardesty fazlasıyla alkollü halde direksiyon başına geçmiş ve Calumet otoyolunda bir korkuluğa çarpmıştı. Yanındaki on sekizlik bayan yolcuyla birlikte, kaza yerinde hayatını kaybetmişti. Dan cenaze boyunca Ray'in acı içindeki anne babasının yüzlerini seyretmiş ve daha fazlasını yapabilir miydim, diye kendini sorgulamıştı. Mantıken, yapamayacağını biliyordu ama sonuç yine de trajediydi.

Haftanın tek parlak olayı, United Way yararına bir kamu hizmeti duyurusunun tanıtım filminin çekimi için gittiği DuPage bölgesi anaokulunda yaşanmıştı. Kapıdan içeri girdiği anda, gözüne ilk çarpan şey, yere oturmuş, dört yaş grubu çocuklara bir hikâye okuyan şirin suratlı, kızıl saçlı öğretmen olmuştu. Dan, kadının çilli burnuna ve pantolonundaki yeşil boya lekesine bakarken içinin ısındığını hissetmişti.

Film çekimi tamamlanınca, genç kadını dışarı kahve içmeye davet etmişti. Adı Sharon Anderson'dı ve Dan'in alışkın olduğu cesur ve girişken kadınların aksine, tutuk ve utangaç bir kadındı. Her ne kadar karar vermek için henüz çok erken olsa da Dan, aradığı yuvasına düşkün ve basit kadını bulmuş olabileceğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Ancak Sharon'la tanışmasından geriye kalan ışıltı Jets maçıyla solup gitmişti ve maç sonrası aktivitelere katlanırken aklı fikri yenilgideydi. Onları O'Hare'e geri taşıyacak uçağa binmek üzere salonda beklerken patladı.

"Orospu çocuğu!"

Olduğu yerde o kadar ani bir dönüş yapmıştı ki Ronald MeDermitt'e, adamın dengesini kaybetmesine ve elindeki kitabı düşürmesine neden olacak bir hızla çarptı. Dan, vurdumduymaz bir tavırla, çocuğun doğuştan silik ve güvenilmez olmasından ötürü bunu hak ettiğini düşündü. Her ne kadar boyu bir yetmişten daha uzun değilse de, çirkin sayılmazdı ama Chicago Stars'ı yönetmek için fazla derli toplu, aşırı kibar ve çok gençti.

Profesyonel takımlarda genel menajer, koçların işe alınması ve işten çıkarılması dair bütün operasyonu yönetirdi. Bu yüzden teorik olarak Dan, Ronald'ın emrinde çalışıyordu. Ancak Ron ondan o kadar çok çekiniyordu ki bu otorite sadece unvanla sınırlı kalıyordu.

Genel menajer, kitabını yerden aldı ve Dan'i delirten ürkek bir ifadeyle baktı. "Özür dilerim, Koç."

"Tanrı aşkına, sana çarpan benim."

"Şey, evet..."

Dan küçük valizini Ronald'ın kollarının arasına itti. "Bunu birisi evime bıraksın. Bir sonraki uçağa binerim."

Ronald endişeli görünüyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Şöyle diyelim, Ronald, senin yapman gereken bir işi halledeceğim."

"Ben... üzgünüm, Koç ama ne demek istediğini anlamadım."

"Demek istediğim şu, yeni patronumuzun peşine düşeceğim ve onu Ulusal Futbol Ligi hayatının acı gerçekleriyle tanıştıracağım."

Ronald yutkununca Adem elması belirginleşip kayboldu. "Ah, Koç. Bu iyi bir fikir olmayabilir. Takıma ait işlerle canının sıkılmasını hiç istemiyor gibi görünüyor."

"İşte bu çok kötü," dedi Dan yürümeye başlarken. "Çünkü canını fena halde sıkacağım."

Metropolitan'ın hemen yukarısında Beşinci Cadde'yi geçerlerken, Pooh'un dikkati bir Dalmaçyalıya sabitlenmişti. Phoebe kanişin tasmasını çekiştirdi.

"Haydi, kızım. Flört etmeye vaktimiz yok. Viktor bizi bekliyor."

Dalmaçyalının sahibi karşı kaldırımdan Phoebe ve Pooh'a doğru bakışırken kocaman bir sırıtış eşliğinde, "Şanslı Viktor," dedi.

Phoebe ona Annie Sullivan güneş gözlüğünün arkasından baktı ve adamın zararsız genç ve zengin tiplerden birisi olduğunu fark etti. Adam, kadının vücuda oturan limon yeşili elbisesini baştan aşağı süzdü ve bakışlarının dekolte kısmındaki çapraz iplere takılması çok sürmedi.

"Söylesene, sen Madonna değil misin?"

"Bu hafta değil."

Phoebe yoluna devam etti. Karşı kaldırıma ulaşınca, başkasının da aynı hatayı tekrarlamasına olanak bırakmamak için güneş gözlüğünü çıkardı. Tanrı aşkına!.. Madonna mı? Artık saygın kıyafetler giymesinin zamanı geliyordu. Ancak bu elbiseyi tasarlayan arkadaşı Simone, Viktor'un onu bu akşam götüreceği partide olacaktı ve Phoebe onu cesaretlendirmek istemişti.

Phobe, Pooh'la birlikte Beşinci Cadde'den ayrılıp yukarı Seksenlerin daha sakin sokaklarına saptı. Kulaklarında kocaman halkalar sallanıyor, her iki bileğinde altın bilezikler şangırdıyor, kalın topukları kaldırımda tıkırdarken yanından geçen erkekler dönüp ona bakıyorlardı. Kendine özgü bir dili varmış gibi görünen küstah yürüyüşü, kavisli kalçalarının bir o yana, bir bu yana sallanmasına neden oluyordu.

Ça ça ça

Ça ça ça

Ça ça ça

Cumartesi akşamıydı ve akşam yemeği ya da tiyatro için giyinip süslenmiş hali vakti yerinde New Yorklular, daracık sokaklarda yan yana sıralanmış şık tuğla ve taş evlerden çıkmaya başlamışlardı. Phoebe, Madison Caddesi'ne ve Viktor'un bir arkadaşından ucuza kiraladığı, kooperatifi de içinde barındıran gri granit binaya yaklaşmıştı.

Uç gün önce Montauk'dan şehre döndüğünde onu düzinelerce telefon mesajının beklediğini görmüştü. Çoğu Stars'ın ofisindendi ve hepsini görmezden geldi. Molly'den kamptan doğrudan yatılı okula geçme konusunda fikrini değiştirdiğine dair tek bir mesaj yoktu. Sıkıntılı haftalık telefon konuşmalarını hatırlayınca kaşları çatıldı. Ne söylerse söylesin, kız kardeşinin düşmanca tavrında en ufak bir çentik dahi açmayı başaramıyordu.

"İyi akşamlar, Bayan Somerville. Merhaba, Pooh."

"Selam, Tony." Apartmana girerlerken kapıcıya göz alıcı bir gülümsemeyle baktı.

Tony yutkundu ve hızla Pooh'u okşamaya eğildi. "Misafirinizi söylediğiniz gibi içeri aldım."

"Teşekkürler. Sen tam bir prenssin." Phoebe, topuk sesleri mermer zeminde yankılanarak lobiyi geçti ve asansörün düğmesine bastı.

Kapı görevlisi arkasından, "Ne kadar hoş bir adam olduğunu fark etmemek imkânsız," dedi. "Onun gibi birisi."

"Tabii ki hoş bir adam."

"Önceden ona taktığım isimleri düşününce kendimi kötü hissediyorum."

Phoebe, Pooh'un peşinden asansöre binerken öfkelenmişti. Tony'yi oldum olası severdi ama bu görmezden gelebileceği bir olay değildi. "Kötü hissetmelisin de. Bir adamın gey olması, diğer herkes gibi saygı görmeyi hak etmediği anlamına gelmez."

Tony şaşırmış gibiydi. "O gey mi?"

Kapılar kayarak kapandı.

Asansör yukarı çıkarken, Phoebe ayakkabısının burnuyla yere vuruyordu. Viktor ona sürekli böyle davranmaması gerektiğini söylüyordu ama Phoebe'nin önem verdiği insanların büyük kısmı geydi ve pek çoğunun karşı karşıya kaldıkları ayrımcılığı görmezden gelemezdi.

Arturo'yu ve onun için yaptığı onca şeyi düşündü. Sevillede onunla geçirdiği o uzun yılların, Phoebe'nin insanların içindeki iyiliğe yeniden inanmaya başlamasında büyük katkısı olmuştu. Kısa, tıknaz vücudunun şövalesinin önünde nasıl dikleştiğini; ona, "Phoebe, *querida,* buraya gel ve bana ne düşündüğünü söyle," diye seslenip dalgın bir tavırla kel başını sıvazlarken geride bıraktığı boya lekesini hatırladı.

Arturo bir zarafet ve nezaket adamıydı, doğuştan gelen mahremiyet duygusu nedeniyle dünyanın, eşcinselliğinden haberdar olmasına izin vermeyen eski usul bir aristokrattı. Bunu hiçbir zaman

tartışmamış olsalar da, Phoebe, onu kamuoyuna metresi olarak sunmanın Arturo'yu rahatlattığım bilirdi ve ressamın ona verdiği onca şeyin karşılığını bir şekilde ödeyebildiği için mutlu olurdu.

Asansörün kapıları iki yana açıldı. Phoebe halıyla kaplı koridoru geçti ve Pooh heyecanla havlayarak tasmasını çekiştirirken kapının kilidini açtı. Eğilip köpeğin tasmasını çözdü. "Kendini kolla, Viktor. Terminatör özgürlüğünü ilan etti."

Pooh şimşek gibi fırlarken, Phoebe elleriyle saçlarını kabarttı. Duştan sonra kurutmamış ve Simone'un harikulade hafifmeşrep elbisesine yakışacak şekilde doğal ve seksi buklelerle kurumaya bırakmıştı.

Oturma odasından belirgin bir Güneyli aksanı taşıyan tanımadığı bir erkek sesi gürledi. "Aşağı in, köpek bozuntusu. Aşağı, lanet olsun!"

Phoebe nefesini tuttu ve hızla harekete geçti. Köşeyi dönerken topuklarının dama tahtası motifinde döşenmiş siyah beyaz mermer zeminde kaymasına engel olamadı. Oturma odasının orta yerinde duran Dan Calebow'u görünce, havada uçuşan saçlarıyla pat diye durdu. Tanışıklıkları babasının cenazesinde kısa süreli bir konuşmadan ibaret olmasına rağmen, onu hemen tanımıştı. Dan Calebow kolay unutulacak bir adam değildi. Son altı haftadır, yüzü, Phoebe'nin gözünün önünde defalarca kez canlanmıştı.

Sarışın, yakışıklı ve kendinden emin, tam bir bela makinesine benziyordu. Triko tişört ve keten pantolon yerine kırış kırış beyaz bir takım giymeli ve tepesinde bira kutularının bağlı olduğu kocaman, eski bir Cadillac'ın direksiyonunda tozlu bir Güney yolunda ilerliyor olmalıydı. Ya da genç bir Elizabeth Taylor üst katta kıvrımlı pirinç bir karyolada onun eve dönmesini beklerken, ay ışığında başını arkaya atmış halde savaş öncesinden kalma bir malikânenin ön çimenliğinde duruyor olmalıydı.

Phoebe ilk karşılaşmalarında hissettiği huzursuzluğu bir kez daha yaşıyordu. Her ne kadar Dan Calebow'un ona yıllar önce tecavüz eden futbolcuyla en ufak bir benzerliği olmasa da, Phoebe'nin içine işlemiş güçlü bir erkek korkusu vardı. Cenazede bile korkusunu, seneler içinde başarıyla sanata dönüştürdüğü işveli tavırlarının arkasına saklamayı başarmıştı. Ama zaten cenazede yalnız değildiler.

Reddedilmeyi şahsi bir meydan okuma olarak gören Pooh, dili dışarıda, ponpon kuyruğunu sev-beni-sev-beni-sev-beni ritmiyle hiç durmadan sallayarak adamın etrafında dönüyordu.

Adanı bakışlarını köpekten ayırıp Phoebe'ye çevirdi. "Üzerime değerse derisini yüzerim."

Phoebe köpeğini kapmak için öne atıldı. "Burada ne arıyorsunuz? İçeri nasıl girdiniz?"

Dan Calebow, onu diğer erkeklerden ayıran bir tavırla, Phobe'nin vücut hatlarından çok yüzünü inceleyerek, "Kapıcınız sıkı bir "Giants taraftarı," dedi. "İyi bir adanı. L. T.'yle karşılaşmalarını hakkındaki hikâyelerim çok hoşuna gitti."

Phoebe'nin, L. T.'nin kim olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu ve Pooh'la yürüyüşe çıkarken Tony'ye bıraktığı belirsiz talimatı hatırladı. "Bir beyefendi bekliyorum," demişti. "Onu içeri almanı mı?"

Kapıcısıyla az önce yaptığı konuşma bambaşka bir boyut kazanmıştı.

Kollarından kurtulmaya çalışan Pooh'u sakinleştirmeye çalışırken, "L. T. kim?" diye sordu.

Dan ona, uzaydan mı ışınlandın, dercesine bakıyordu. Parmaklarını pantolonunun yan ceplerine soktu ve yumuşak bir sesle,

"Hanımefendi, bu tarz sorular takım patronları toplantılarında başınızı ciddi belaya sokacaktır," dedi.

Phoebe, kilo avcıları konferansına sponsor olmaya yetecek kadar sakarinli bir sesle, "Takım patronları toplantılarına gidecek değilim," dedi.

"Öyle mi?" Dan Calebow'un kasabalı oğlan çocuğu sırıtışı, gözlerindeki buz gibi bakışla hiç örtüşmüyordu. "Şey o zaman, hanımefendi, Lawrence Taylor, New York Giants'ın takım papazıydı. Oyundan önce hepimize dua ettiren, gerçekten tatlı ve sakin bir adamdı."

Phoebe bir şeyi kaçırdığını biliyordu ama daha fazla sorgulayacak değildi. Dan Calebow'u dairesinde bulmak onu sarsmıştı ve ondan bir an önce kurtulmak istiyordu. "Bay Calebow her ne kadar bu davetsiz misafirliğinizin beni delice korkutmasından müthiş bir keyif alıyor olsam da, korkarım şu anda sizinle konuşacak vaktim yok."

"Uzun sürmeyecek."

Phoebe onu aklındakileri söylemeden yerinden kıpırdatamayacağını anlamıştı; bu yüzden çalışılmış bir sıkıntı havası takınmak için elinden geleni yaptı. "O zaman beş dakika. Ama önce şu mahluktan kurtulmam gerek." Pooh'u bırakmak için mutfağa yürüdü. Phoebe kapıyı kapatırken köpek ona acıklı gözlerle bakıyordu.

İstenmeyen misafirine geri döndüğünde, onu odanın ortasında ayakta durmuş sahibinin son moda dekorasyon anlayışını incelerken buldu. İnce ayaklı metal sandalyeler, kömür rengi gri çadır beziyle döşenmiş büyük kanepelerin yanına sıralanmışlardı. Lake duvarlar ve abanoz zemin, odanın yalın ve havalı hatlarını vurguluyordu. Phoebe'nin çok daha rahat ve oldukça ucuz mobilyaları depoya kaldırılmıştı. Odanın tek kesintisiz duvarını süsleyen kocaman tablo dışında her şeyi.

Baygın bir görünüm verdiği bu nü tablo, Arturo'nun Phoebe'yi resmettiği ilk tabloydu ve hatırı sayılır değerine rağmen Phoebe ondan asla ayrılmazdı. Arturo'nun evinde basit, ahşap karyolalı bir koltuğa uzanmış ve tuvalden dışarı bakarken sarı saçları yastığın üstüne yayılmıştı. Güneş, odanın beyaz sıva duvarında yükseğe kurulmuş tek penceresinden süzülen ışıkta çıplak teninde alacalı bir dalgalanmaya neden oluyordu.

Phoebe bu tabloyu, dairenin ortak kullanıma en açık odasına bilmeden asmamıştı. Odanın büyük pencerelerinden içeri dolan doğal ışık tablonun bütün güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Tablo, Arturo'nun Phoebe'yi resmettiği daha sonraki çalışmalarına göre daha gerçekçiydi ve figürün yumuşak kıvrımlarına ve yumuşak renklerine bakmak ona huzur veriyordu. Mercan rengi bir nokta göğüslerinin eğimini vurgularken, parlak bir sarı, kalçasının dolgunluğunu aydınlatıyordu ve narin lavanta gölgeler, mahrem bölgesindeki açık renk tüylerin arasına ipek iplikler misali dokunmuştu. Phoebe resimdeki kadını pek kendisi olarak düşünmez, onu kendisinden çok daha iyi birisi olarak görürdü. Cinselliği ondan alınmamış bir kadın gibi.

Dan sırtı ona dönük, sergilenen vücudun tam olarak kime ait olduğunu hatırlatan bir dikkatle tabloyu inceliyordu. Genç adam yüzünü ona çevirirken Phoebe sahte kibarlıkta bir yorum bekledi.

"Gerçekten hoş." Dan sandalyelerden birine doğru yürüdü.

"Bul şey beni taşır mı?"

"Kırılırsa size bir fatura gönderirim."

Dan Calebow otururken, Phoebe dikkatinin nihayet Simone'un üzerine yapışan elbisesinin fütursuzca sergilediği kıvrımlarına kaydığını fark etti ve rahat bir nefes aldı. Bu, en azından yabancı olmadığı bir alandı.

Kollarını çözüp genç adamın gönlünce bakmasına izin verdi. Heteroseksüel erkeklerle ilişkisini, kolayca kızaran saf kız yerine, seksi saldırganı oynayarak çok daha iyi kontrol edebileceğini yıllar önce öğrenmişti. Cinsel anlamda daha saldırgan davranmak, üste çıkmasını sağlıyordu. Oyunun kurallarını erkek değil, o belirliyor ve talibini yoluna gönderdiği zaman, söz konusu erkek, kadının hayatındaki diğer erkeklerle boy ölçüşemediğini sanıyordu. Hiçbiri asıl sorunun Phoebe'de olduğunu anlayamıyorlardı.

Doğal yapısı gereği biraz boğuk çıkan sesine bir miktar Kathleen Turner tınısı ekledi. "Aklınızda ne var, Bay Calebow? Aşikar olanın dışında."

"Aşikar olan mı?"

Phoebe masum bir tavırla, "Tabii ki futbol," diye yanıtladı. "Sizin gibi bir adamın başka bir şey düşünebileceğini hayal edemem. Babamın başka bir şey düşünmediğini biliyorum."

"Benim gibi bir adamın neler düşündüğünü bilseniz şaşardınız."

Genç adamın sıcak yaz gecesini andıran yayvan konuşması, Phoebe'nin bedenini yalayıp geçmiş dâhili alarm zillerinin tamamının devreye girmesine neden olmuştu. Kalçasını derhal nikelaj bir konsola yaslayarak daracık eteğinin daha yukarı kaymasını sağladı. Sandaletinin parmağının ucunda sallanmasına izin vererek ipeksi sesiyle bir yalan uydurdu. "Üzgünüm, Bay Calebow ama yatağımın başucunda ne yapacağımı bilemediğim kadar çok suspansuvar asılı zaten."

"Öyle mi?"

Phoebe başını yana eğdi ve seneler önce kusursuzlaştırdığı bir poz takınarak, Dan'e tek gözünün kenarına kadar inen platin rengi buklesinin arasından baktı. "Sporcular çok ama çok yorucular. Artık *boxer* çamaşır giyen erkeklere geçtim."

"Wall Street mi?"

"Kongre."

Dan Calebow güldü. "Vahşi ve dağınık günlerimi geride bıraktığım için üzülmeme neden oluyorsunuz."

"Çok kötü. Dinî bir dönüşüm mü?"

"O kadar ilginç değil. Koçların örnek insan olması gerekiyor."

"Ne kadar sıkıcı."

"Takım patronları için de aynı şey geçerli."

Phoebe konsolun kenarından kaydı ve büyük bir dikkatle Dan'in, memelerinin altın rengi çapraz şeritlerin altından görünen iç kavislerini rahatça görebileceği bir duruş yakaladı. "Ah, Tanrım. Neden sırada bir nutuk varmış gibi hissediyorum?"

"Belki hak ettiğinizi bildiğiniz içindir."

Phoebe kendini en eski ve kalın kadife sabahlığına sarmak istiyordu. Onun yerine dilini dudaklarının üstünde dolaştırdı. "Bana bağırılması beni üzer, bu yüzden lütfen nazik olun."

Dan Calebow'un gözleri tiksintiyle koyulaştı. "Bayan, siz bambaşka bir şeysiniz. Sanırım, futbol takımımı mahvettiğinizi göz önüne alınca, size bağırmak için nedenim var."

"Takımınız mı? Tanrım, Bay Calebow, ben takımın benim olduğunu sanıyordum."

"Şu anda, tatlım, hiç kimseye aitmiş gibi görünmüyor."

Calebow sandalyesinden o kadar hızlı kalkmıştı ki Phoebe'yi şaşırtıp geri çekilmeye itti. Oturmak üzereymiş gibi görünerek Phobe durumu kurtarmaya çalıştı. Kanepeye çökerken, daracık limon yeşili elbisesi yukarı sıyrıldı. Ayak bileğindeki incecik altın zinciri ortaya çıkaracak şekilde rahat bir tavırla bacak bacak üstüne attı ama Dan dikkat dahi etmemişti. Aksine odanın içinde yürümeye koyuldu.

"Takımın nasıl bir belada olduğu konusunda en ufak bir fikriniz yok gibi. Babanız öldü, Cari Pogue istifa etti ve yeni genel menajer işe yaramızın teki. Henüz imza atmamış oyuncularınız, ödenmeyen faturalarınız ve yenilenmesi gereken bir stadyum kontratınız var. Aslına bakarsanız, takımın çökmek üzere olduğunu göremeyen tek insan sizsiniz sanki."

"Ben futboldan anlamam, Bay Calebow. Hepinizi rahat bıraktığım için şanslısınız." Phoebe göğsündeki çapraz şeritlerle oynamaya başladı ama Dan Calebow yemi yutacak gibi görünmüyordu.

"Bir UFL takımını ortada bırakıp dönüp gidemezsiniz!"

"Bunun neden mümkün olmadığını anlamıyorum."

"Size elinizdeki en saf yeteneklerden biriyle ilgili bir şey anlatacağım. Bobby Tom Denton adında bir çocuk. Bert onu üç yıl önce Teksas Üniversitesi'nden birinci tur seçmelerde aldı ve çocuk bunun karşılığını verdi çünkü Tom en iyilerden birisi olma yolunda ilerliyor."

"Bana bunu neden anlatıyorsunuz?"

"Çünkü Bayan Somerville, Bobby Tom, Telarosa, Teksaslı ve yılın bir bölümünde bile olsa Illinois'te yaşamaya zorlanmak erkeklik düşüncesine meydan okuyor. Babanız bunu anlıyordu; bu yüzden çocuk yılın tamamını Dallas'ta geçirmeyi ne kadar çok isteyeceğini düşünmeye başlamadan kontratını yeniden pazarlık masasına getirmişti. Pazarlıklar, Bert'in ölümünden hemen önce tamamlandı." Elini dalgalı koyu sarı saçlarının arasından geçirdi. "Şu anda Bobby Tom Denton dışında, Darnell Pruitt adında çok iyi bir hücum oyuncusu ve kötü adamları top kaybetmeye zorlamaktan aldığı keyfi hiçbir şeye değişmeyen bir defans oyuncusuna da sahipsiniz. Ne yazık ki paranızın karşılığını veremiyorlar çünkü oynamıyorlar. Neden oynamadıklarını biliyor musunuz? Çünkü siz box*er* çamaşırlarla, onları lanet olası kontratlarını imzalayamayacak kadar meşgulsünüz!"

Phoebe içinde keskin bir öfkenin uyandığını hissederek ayağa fırladı. "Anlık bir uyanış yaşadım, Bay Calebow ve sahip olduğum tek ıısanın Bobby Tom Denton olmadığını fark ettim. Yanılıyorsam beni düzeltin ama aynı zamanda sizin de patronunuz olduğum doğru değil mi?"

"Bu doğru, hanımefendi."

"O zaman kovuldunuz."

Dan onu başıyla selamlamadan önce kısa bir bakış attı. "Pekâlâ." Tek kelime dahi etmeden odanın kapısına yürüdü.

Phoebe'nin öfkesi, geldiği kadar hızla kaybolmuş ve yerini telaşa bırakmıştı. Ne yapmıştı? Bir aptal bile futbol takımı yönetmekten zerre kadar anlamayan birinin ortalıkta baş koçları kovarak dolaşmaması gerektiğini bilirdi. Viktor'un onu sürekli uyardığı anlık dürtüsel davranış türü tam olarak buydu.

Kararlı adımların mermer zeminde yankılandığını işitti ve koridora koştu. "Bay Calebow... Ben..."

Dan ona döndü; ağır bir zehri andıran bir sesle, "Beş dakikam doldu, hanımefendi," dedi.

"Ama ben..."

"Zaman sınırını koyan sizdiniz."

Tam kapı koluna uzandığı anda, kilitte bir anahtar döndü ve kapının diğer tarafında Viktor belirdi. Üzerinde, dar kesimli siyah ipek bir tişört, kamuflaj pantolonu, turuncu deri askılar ve motosiklet çizmeleri vardı. Koyu renk saçları pürüzsüz ve dümdüz omuzlarından aşağı iniyordu ve elinde kahverengi bir kese kâğıdı tutuyordu. O harika birisiydi ve Phoebe, birisini gördüğüne en son ne zaman bu kadar sevindiğini hatırlamıyordu.

Viktor'un bakışları birkaç saniyede her şeyi, Phoebe'nin telaşlı, Dan Calebow'un taş gibi sert ifadesini kayda almış gibiydi. Güzel gülümsemesiyle ikisine baktı.

"Bir parti! Senin için pilav ve kabaklı *kimchi* getirmiştim, Phoebe. Kendim için de *chapch'ae* ve *pulgogi* var. Bu akşamki yemeklerin ne kadar kötü olacağını biliyorsun, bu yüzden önce kendimizi güçlendirelim, diye düşündüm. Kore yemeklerini sever misiniz, Koç Calebow?"

"Daha önce yediğimi sanmıyorum. Şimdi, izin verirseniz..."

Viktor pek çok erkekten daha büyük bir cesaretle Dan'in tam önüne durdu. "Lütfen. Gerçekten ısrar etmek zorundayım. Buradan sadece üç blok ötede, NewYork'un en iyi Kore restoranı var." El sıkışmak için kolunu uzattı. "Viktor Szabo. O berbat cenazede tanıştığımızı sanmıyorum ama Amerikan futbolunun sıkı bir hayranıyım. Gerçi hâlâ öğrenme sürecindeyim ve bir uzmana birkaç soru sorma şansını kaçırmak istemem. Mesela ani hücum. Phoebe birer bira içmeliyiz. Amerikalı erkekler futbol sohbeti yaparken bira içerler. Bira zamanı, öyle değil mi?"

Viktor, Dan'i dairenin içine doğru birkaç adım itmeyi başarmıştı ama şimdi Koç, belli ki yeterince ileri gittiğine karar vererek, ayaklarını yere daha sağlam basıyordu. "Davet için teşekkürler, Viktor ama pas geçmek zorundayım. Bayan Somerville beni az önce kovdu ve şu an arkadaşlık yapacak havamda pek değilim."

Viktor yiyecek torbasını Phoebe'nin kucağına tutuştururken güldü. "Phoebe'ye ne zaman aldırman, ne zaman onu yok sayman gerektiğini öğrenmelisin. Siz Amerikalıların..." Doğru kelimeyi bulmak için duraksadı. "Baş belası dediklerinizdendir."

"Viktor!"

Viktor öne eğildi ve Phoebe'nin alnına minik bir öpücük kondurdu. "Koç Calebow'a niyetinin onu kovmak olmadığını söyle."

Gururu zedelenen Phoebe, arkadaşını itti. "Niyetim onu *kovmaktı. "*

Viktor dilini şaklattı. "Şimdi de gerçeği alalım."

Phoebe onu bu yüzden öldürecekti. Elinde kalan son saygınlık kırıntılarına sıkı sıkı tutunarak dikkatle, "Niyetim onu kovmaktı ona belki de bunu yapmamalıydım," dedim. "Her ne kadar beni buna siz teşvik etmiş olsanız da ani öfkem için özür diliyorum, Bay Calebow. Kendinizi yeniden işe alınmış gibi düşünün."

Dan Calebow ona dönüp dik dik baktı. Phoebe bakışlarını karşılıksız bırakmamaya çalışıyordu ama Kore yemeğinden yükselen baharatlı kokular genzini gıdıklıyor ve gözlerini yaşartıyordu. Bu haliyle çok etkileyici görünmediğinden emindi.

"İş artık benim için cazibesini kaybetti," dedi Dan.

Viktor iç geçirdi. "Görüyorum ki hâlâ konuşulması gereken bir şeyler var ve bunu yemeğimizi yerken yapabiliriz. Aynı anda birden fazla umutsuz durumda inatçı insanla baş edemem, Koç Calebow. Yemeğimizi bizimle paylaşmaz mısınız?"

"Hiç sanmıyorum."

"Lütfen. Futbol hatırına. Chicago Starsın zafer dolu geleceği

için.

Dan keskin bir tavırla başını sallamadan önce bir an düşündü.

"Pekâlâ."

Viktor gururlu bir baba gibi sırıttı, Phoebe'nin saçlarını kaldırdı ve onu mutfağa doğru itti. "Sen kadınca işleri hallet. Biz erkekler acıktık."

Phoebe ona defolmasını söylemek için ağzını açtı ama hemen kapadı. Viktor sadece dostu değildi; insanlar konusunda çok zekiydi ve Phoebe ona güvenmek zorundaydı. Mutfağa doğru ilerlerken, futbol koçunu, el sürme şansını asla bulamayacağı kalçalarını sallayarak cezalandırdı.

Erkekler onun peşinden lacivert beyaz mutfağa girince, Pooh kendini kaybetti, ancak dikkatini koça değil, Viktor'a odakladığı için, Phoebe'nin yardıma koşmasına gerek kalmadı.

On dakika sonra üçü, mutfağın ucuna yerleştirilmiş yuvarlak bistro masasının beyaz metal sandalyelerinde oturuyorlardı. Phoebe, Kore yemeklerini her birini, aynı renkteki Amerikan servisleri tamamlayan stil sahibi lacivert sazan balığı motifleriyle süslü porselen tabaklara yerleştirmişti. Renk uyumunu bozan tek şey, Viktor'un maço duruşunu koruyabilmesi için şişeden içtikleri biralardı.

İki erkek anlaşılmaz bir hücum sohbetini tamamlayınca, Viktor *"Pulgogi,* Kore usulü barbeküdür," diye açıkladı. Çatalıyla susamla marine edilmiş ince bir et parçası aldı. "Phoebe sevmiyor ama ben kesinlikle bağımlıyım. Sen nasıl buldun?"

"McDonalds'ı yerinden edeceğinden şüpheliyim ama çok da kötü değil."

Phoebe, homofobinin ince işaretlerini görmek için Dan'i gizliden izliyordu ve ama en ufak bir belirti bulamayınca hayal kırıklığına uğradı, çünkü Koç onu evinden kovması için koz vermiyordu. Viktor'un pek çok arkadaşı kadar yakışıklı olmadığı kesindi. Burnunun kemer kısmında küçük bir çıkıntı ve çenesinde incecik bir yara izi vardı. Ama yine de inanılmaz derecede çekici bir erkek olduğunu inkâr etmek yalan söylemek olurdu. Hatta çabaladığı zamanlarda hoş bile görünebiliyordu ve Phoebe adamın sıradışı espri anlayışı karşısında, kendini birkaç kez gülmemeye çalışırken buldu.

Viktor çatalını elinden bıraktı ve ağzını bir peçeteyle sildi. "Şimdi, Dan, belki Phoebe'yle tartışmanızın nedenlerini benimle paylaşmak istersin. Seni temin ederim, o dünyadaki en tatlı inanlardan biridir."

"Kore usulü et gibi, zamanla alışılması gereken bir zevk olmalı."

Viktor iç geçirdi. "Dan. Bu iş böyle olmaz, biliyorsun. Phoebe bir hayli duyarlı birisidir. Eğer siz ikiniz birlikte çalışacaksanız, bir bu ateşkese ulaşmanız şart."

Phoebe, Viktor'a bunun umutsuz vaka olduğunu söylemek üzere ağzını açacak oldu ama arkadaşının sert çimdiğini bacağının üst kısmında hissederek sustu.

"Sorun şu ki Viktor, birlikte çalışmayacağız; çünkü *senin* arkadaşın, *kendi* futbol takımı için en ufak bir sorumluluk üstlenmiyor."

Viktor, Phoebe'nin kolunu sıvazladı. "Sizi rahat bırakıyor olması büyük bir şans, Dan. O spordan hiç anlamaz."

Hava, erkek hâkimiyetinin kirliliğiyle öylesine ağırlaşmıştı ki Phoebe güçlükle nefes alıyordu ama sakinliğini korumayı başardı.

Dan sağ ayağıyla Pooh'u dürttü. Kaniş bu kez sol ayağının üstüne kıvrıldı. "Spordan anlaması gerekmiyor. Yalnızca mevcut genel menajeri kovması ve yerine daha tecrübeli birini işe alması ve önüne konan evrakları imzalaması gerekiyor." Dan, Starsın Bert'in ölümünden bu yana yaşadıkları zorlukları ana hatlarıyla anlattı.

Kafası iş konularına çalışan ve eli sıkılığı herkesçe malum olan Viktor kaşlarını çattı. "Phoebe, cicim, korkarım bu konuda hakkı var"

"Babamın vasiyetinin şartlarını sen de biliyorsun. Stars'ı bana sadece ders vermek için bıraktı. Onun oyununu oynamaya hiç niyetim yok."

"Bazı oyunlara, çok insanın canını yakmadan sırtınızı dönüp gidemezsiniz Bayan Somerville."

"Sırf futbol maçlarını kazanamıyorlar diye bira bardaklarının başında gözyaşı döken bir avuç adam yüzünden uykumu kaçıracak değilim."

"Peki, işlerini kaybedecek olan personele ne demeli? Bilet satışlarımız geçen seneden çok daha düşük ve bu da toplu işten çıkarmalar anlamına geliyor. Ya aileleri Bayan Somerville? Onlar yüzünden uykunuz kaçar mı?"

Dan Calebow kendini bencil bir kurtçuk gibi hissetmesine neden olmuştu. Kendi duygularına o kadar kapılmıştı ki Stars'a sırt çevirme kararının diğerleri üzerinde ne tür bir etkiye neden olacağını düşünememişti. Keşke hiç kimsenin canını yakmadan kendine sadık kalmanın bir yolunu bulabilseydi. Seçeneklerini gözden geçirirken, saniyeler akıp gitti. Sonunda miskin miskin iç çekti. "Pekâlâ, Bay Calebow. Beni gerçekten altüst ettiniz. Şikago'ya gelmiyorum ama evrakları buraya gönderirseniz imzalarım."

"Korkarım bu pek de işe yaramaz, hanımefendi. Hatırlarsanız beni işten kovdunuz. Beni geri kazanmak istiyorsanız birtakım şartlarımı yerine getirmeniz gerekecek."

"Ne şartları?" Phoebe, genç adama tedbirli bir bakış attı.

Dan Calebow yedi kişilik bir akşam yemeğini mideye indirmiş bir aile babası edasıyla arkasına yaslandı. Aradaki tek fark bu aile babasının kocaman bir göbeği olması yerine; sert kaslı, güçlü bir göğüs yapısı ve öldürücü bir gülümsemeye sahip olmasıydı.

"Şöyle. Sah günü öğle saatinde üç kontratı imzalamak üzere Stars'ın ofislerinde olmanızı istiyorum. Sonra oyuncu personel direktörünüz Steve Kovak'la masaya oturacağız ve genel menajerlik pozisyonu için kalifiye adayları tartışacağız. Hafta sonuna kadar adaylardan birini işe almış olacaksınız ve sonrasında takım sizin sorumluğunuz olmaktan çıkana dek, herkes gibi işe gelecek ve önünüze koyduğu evrakları imzalayacaksınız."

Phobe’yi kalan *pulgogiŞrı* koçun kucağına dökmekten alıkoyan tek şey, Viktor'un onu uyaran bakışı oldu. Babasının ördüğü ağların her geçen saniye biraz daha sıkı sardığını hissedebiliyordu. Mutauk'da kumsalda yürüyüş yaparak ve hayatının huzurunu yeniden kazanmaya çalışarak geçirdiği günleri hatırladı. Ancak onun inatçı gururu masum insanların acı çekmesine neden olacaksa, gururu nasıl yakalayabilirdi?

Yüz bin doları düşündü. Dan Calebow'un ona anlattıklarının yanında, artık gözüne kan parası gibi görünmüyordu. O parayı kazanmak için tek yapması gereken, üç ya da dört ay boyunca duruma katlanmaktı. Bu iş sona erince temiz bir vicdana ve kendi sanat galerisini açmak için sermayeye sahip olabilecekti.

Bir kaçınılmazlık duygusuyla, Dan Calebow'a parlak ve sahte bir gülümseme gönderdi. "Beni ikna ettiniz, Bay Calebow. Ama hemen uyarayım. Hiçbir futbol maçına gitmem."

"Büyük ihtimalle böylesi daha iyi olur."

Viktor kollarını uzattı ve her ikisine sıcacık bir gülümsemeyle baktı. "İşte. İnatçı insanlar uzlaşmaya gönüllü oldukları zaman ne kadar kolaylaştığını görüyor musunuz?"

Phoebe cevap verme fırsatı bulamadan, telefon çalmaya başladı. Oradan da cevaplayabilecek olmasına rağmen, kaçmak için eline geçen fırsatı değerlendirip izin istedi. O mutfaktan dışarı süzülürken, Pooh da peşindeydi.

Kapı arkasından kapanınca iki adam birbirlerine uzun uzun baktılar. İlk konuşan Viktor oldu. "Onu incitmeyeceğine dair söz vermeni istemek zorundayım, Koç."

"Söz veriyorum."

"Bana kalırsa biraz fazla hızlı cevap verdin. Sana inanmıyorum." "Ben sözünün eri bir adamım ve size onu incitmeyeceğime söz veriyorum." Dan Calebow ellerini gevşetti. "Onu öldürdüğüm zaman elimi o kadar çabuk tutacağım hiçbir şey hissetmeyecek." Viktor iç çekti. "İşte benim korktuğum da buydu."

**

“İşte geldik, Bayan Somerville."

Buick Park Avenue, otobandan çıkıp üzerinde Stars Yolunda mavi beyaz bir tabelanın işaret ettiği iki şeritli servis yoluna saptı. Phoebe'yi O'Hareden alan şoför Annette Miles uzun yıllar boyunca Bert'in sekreterliğini yapmıştı. Kırklı yaşların sonunda, hafif kilolu, kısa, gri saçlı bir kadındı. Kibar olmakla birlikte, özellikle yapışkan birisi sayılmazdı ve aralarında çok az konuşma geçmişti.

Phoebe sabahın erken saatindeki uçağını yakalamak için şafakla birlikte uyanmak zorunda kaldığı için yorgun ve onu bekleyen uzun gün yüzünden gergindi. Gevşemeye çalışarak, yolcu penceresinden manzarayı seyrediyordu. Servis yolunun iki tarafına meşe, çam ağaçları ve akçaağaçlar sıralanmıştı ve sağ tarafında bir aralıktan dikenli telleri görebiliyordu.

"Şurada ne var?"

"Yönetmelik ölçüsünde çim antrenman sahasının yanı sıra yetmiş yarda uzunluğunda bir saha. Ağaçlar sayesinde meraklı kimselerden korunuyor." Teslimat girişini işaret eden mavi beyaz tabelanın önünden geçti. "Babanız bu araziyi 1980'de kiliseden satın aldı. Eskiden burada bir manastır vardı. Tesis, Cowboys'un ya da 49ers'ınki kadar havalı değildir ama kullanışlıdır ve Midwe spor merkezine çok uzak sayılmaz. Tesis inşa edilirken birtakım anlaşmazlıklar çıktı ama DuPage'e büyük gelir sağladı."

Yol sağa kıvrıldı ve mimari anlamda pek etkileyici olmayan, gri cam ve çelikten yapılma, iki katlı, L biçiminde bir binaya doğru saptı. En hoş tarafı camın çevredeki ağaçları yansıtıyor ve binanın pratik görüntüsünü yumuşatıyor olmasıydı.

Annette park alanı olarak ayrılmış taş döşemeli bölümü işaret etti. "İsteğiniz üzerine babanızın arabasını evden getirttim. Yan girişe park

edildi. Normalde o girişi kullanmak isteyebilirsiniz ama bugün sizi lobiden geçireceğim."

Ana girişe en yakın misafir park yerine girip motoru durdurdu. Phoebe arabadan indi. Binaya yaklaşırken kendini Pooh'u Viktor'la bırakmak yerine, güvenlik battaniyesi olarak yanında getirmiş olmayı dilerken buldu. Çift kanatlı cam kapıda kendi yansımasını gördü. Bu inci grisi pantolon ceket takım, iş kıyafetine en yakın giysisiydi. Kısa ceketin altına gök mavisi ipek bir bluz, ayağına da ince altın zincirlerle bağlanan aynı renk sandaletler giymişti. Saçları pürüzsüz sarı tutamlar halinde arkaya doğru kavislenmişti. İzin verdiği tek hoppalık yakasındaki pembe beyaz ahşap panda iğnesiydi. Bir de kristal taşlı güneş gözlüğü.

Annette cam kapıyı açtı. Her iki kanatta gök mavisi bir çember içinde birbirine geçmiş üç yıldızdan oluşan takım logosu göze çarpıyordu. Phoebe güneş gözlüğünü başının üzerine koydu ve babasının dünyasına adım attı.

Tahmin edileceği üzere gök mavisi halıyla kaplı yarım daire biçimindeki lobi, altın rengi yapay deri koltuklar ve altın rengi mavi çizgilerle süslenmiş, kavisli, beyaz bir danışma masasını barındırıyordu. Bir uçta takdirnameler, posterler ve UFL takım logolarının sergilendiği çerçevenin yanında, bir kupa dolabı göze çarpıyordu.

Annette koltuklardan birini işaret etti. "Burada bir dakika beleyebilir misiniz?"

"Tabii ki." Phoebe güneş gözlüğünü çıkarıp çantasına yerleştirdi. Daha bir dakika bile geçmeden bir adam telaşla lobiye girdi.

"Bayan Somerville. Hoş geldiniz."

Phoebe adama dik dik baktı.

Sevimli bir adamdı. Kısa boylu ve Phoebe'nin sinirden düğüm düğüm olmuş midesini yatıştırmaya yarayacak türden dost canlısı saygılı bir ifadesi olan Tom Cruise'a benzer bir tipti. Büyük olasılıkla Phoebe'nin yaşlarında olmasına rağmen o kadar çocuksu bir duruşu vardı ki ergenlik çağındaymış gibi görünüyordu. Phoebe, adamın uzattığı eli tuttu ve kendisininkilerle aynı seviyedeki bi çift şahane Tom Cruise mavisi gözün içine baktı.

"Uçuş sonrası yorgun olduğunuzdan eminim." Phoebe'nin bir erkekte gördüğü en gür kirpiklere sahipti. "Bu işlere dalmadan önce dinlenecek zamanınız olmadığı için üzgünüm."

Sesi yumuşak, tavırları o kadar sempatikti ki Phoebe, Dan Calehow'un ona şantaj yaptığı andan sonra ilk kez umut ışıltısını hissetti. Belki de o kadar da kötü olmayacaktı.

Adamı, "Ben iyiyim," diye temin etti.

"Emin misiniz? Sizi görmek için bekleyen çok sayıda insan olduğunu biliyorum ama isterseniz onları ertelemek için elimden geleni yaparım."

Phoebe, adamın etrafını bir fiyonkla sarıp yılbaşı ağacının altına koymak istiyordu, içindeki radarı genelde yakışıklı erkeklerin etrafındayken olduğu gibi, adamı baştan çıkarıcı etkisi altına alması gerektiğine dair tek bir uyarı sinyali göndermiyordu. Ufak tefek yapısı ve dostça tavrı kendini tehdit altında hissetmemesine neden olmuştu.

Sesini sadece onun işitebileceği şekilde alçalttı. "Neden sadece yanımda kalmıyorsunuz? Dost canlısı bir yüze ihtiyaç duyacağının dair bir his var içimde."

"Mutlu olurum." Birbirlerine gülümsediler ve Phoebe bu genç adamla arasında, birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi, iç rahatlatıcı bir bağın kurulduğunu hissetti.

Adam onu bir kemerin altından geçirip hatıra futbol topları, flamalar ve içi kalem dolu takım fincanlarıyla süslü bir ofise soktu. Ofisin içinde ilerlerken onu çoğu Stars'ın logosunu taşıyan mavi tişörtler giymiş ve hepsi de direktör, müdür, asistan gibi unvanlarla donatılmış bir grup erkekle tanıştırdı.

Daha rahat giyimli çalışma arkadaşlarının aksine, Phoebe'nin yeni müttefiki ince çizgili koyu gri bir takım elbise, Fransız kol bantlı beyaz bir gömlek ve bordo çizgili bir kravat ve cilalı koyıı kahve, bordo arası yuvarlak burunlu kösele pabuçlar giymişti.

"Bana adınızı söylemediniz."

"Tanrım." Elinin ayasını alnına vurdu ve sırıtarak bir çift etkileyici gamzesini ortaya çıkardı. "Bu toplantı yüzünden o kadar gergindim ki unuttum. Adım Ron McDermitt, Bayan Somerville."

"Lütfen, Ron, bana Phoebe diyebilirsin."

"Onur duyarım."

Paravanlarla birbirlerinden ayrılmış, hareketli personel masalarının arasından geçtiler ve köşeyi dönüp binanın arka kanadına saptılar. Burası, yaratıcılıktan uzak bir biçimde, aynı lobi bölümü gibi dekore edilmişti. Mavi halı, fotoğraflarla kaplı beyaz duvarlar ve basit krom çerçeveler içinde takım posterleri vardı.

Ronald McDermitt saatine bakıp kaşlarını çattı. "Şu anda Steve Kovak'ın odasında bekleniyoruz. Oyuncu personelin direktörüdür ve kontratları olabildiğince çabuk imzalamak istiyor."

"Koç Calebow bu kontratlardan hayati önem taşıyan bir meseleymiş gibi bahsetti."

"Öyleler, Phoebe. En azından Stars için." Üzerinde oyuncu genel direktörünün ofisi olduğunu işaret eden küçük, pirinç bir levhanın asılı olduğu bir kapının önünde durdular. "Geçen sezon, takım ligin en kötü sonuçlarından birini aldı. Taraftarlar bizi terk ettiler ve artık yarısı ancak dolan bir stadyumda oynuyoruz. Tubby Tom Denton'ı kaybedersek, daha fazla boş koltuk olacak demektir."

"Yani imzalamaktan başka seçeneğim olmadığını söylüyorsun."

"Ah, hayır. Patron sensin. Ben sana tavsiyede bulunabilirim takım senin. Son karar senindir."

O kadar dürüstçe konuşuyordu ki Phoebe kollarını boynuna dolamak ve küçük, şirin ağzının orta yerine bir öpücük kondurmak fikriyle dolmuştu. Oysa bunu yapmak yerine, McDermitt'in onun için açtığı kapıdan içeri yürüdü.

Steve Kovak onlarca yılını futbol sahasındaki savaşlarda geçirmiş yıpranmış bir emektardı. Üzerinde sadece bir gömlek vardı seyrekleşmeye yüz tutmuş kahverengi saçları, iri bir çenesi ve sağlıklı bir teni vardı. Phoebe adamı fena halde korkutucu bulmuştu ve tanıştırılırken pantolon giymemiş olmayı diliyordu.

Dikkati bacaklarına çekemeyeceği için Steve Kovak'ın masasının karşısındaki koltuklardan birine otururken ceketinin önünü açık bıraktı. "Anladığım kadarıyla imzalamam gereken sözleşmeler varmış."

"Kesinlikle öyle." Steve Kovak bakışlarını Phoebe'nin göğüslerinden ayırdı ve bir kâğıt tomarını önüne itti. Phoebe çantasından leopar desenli bir okuma gözlüğü çıkarıp taktı.

Arkasındaki kapı açılınca gerildi. Kimin geldiğini anlamak için arkasına bakmasına gerek yoktu; havada bir farklılık olmuştu. Belki de dairesine geldiği zaman hissettiği belli belirsiz limon kokusu ya da basitçe fazla maçoluğun neden olduğu atmosferik türbülans yüzündendi. Nasıl koktuğunu hatırlıyor olma fikri Phoebe'yi korkutmuştu. Ceketinin önünün biraz daha açılmasına izin verdi.

"Gelebildiğinizi gördüğüme gerçekten sevindim, Bayan Somerville." Yayvan Alabama aksanının arasına bir miktar alaycılık sızmış gibiydi. Phoebe Güney aksanını hiçbir zaman özellikle çekici bulmamıştı ama o uzatmalı kelimelerde kesinlikle baştan çıkarıcı bir şey olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Gözlerini incelemekte olduğu evraklardan ayırmadan, "Nazik olun, Bay Calebow yoksa Pooh'un üstünüze işemesini sağlarım," dedi. Dan'in cevap vermesine fırsat bırakmadan başını Bobby Tom Denton'ın sözleşmesinden kaldırdı. "Sekiz milyon dolar mı? Bu adama bir topu yakalaması için sekiz milyon dolar mı veriyorsunuz? Bu takımın finansal güçlük çektiğini sanıyordum."

Dan sol tarafında kalan duvara yaslandı, kollarını kavuşturdu ve parmaklarını gri bir pantolonun üstüne giydiği mavi renkli, polo yakalı Stars tişörtünün kollarından içeri soktu. "İyi tutucular pek ucuz olmuyor. Kontratın dört yıllık olduğunu fark etmişsinizdir."

Phoebe hâlâ nefesini geri kazanmaya uğraşıyordu. "Bu ayıp sayılacak bir miktar."

"Her kuruşuna değer," dedi Steve Kovak sertçe. "Bu arada babanız bu kontratı onaylamıştı."

"Ölmesinden önce mi sonra mı?"

Dan gülümsedi. Phoebe içgüdüsel olarak babasının bu cüretkâr kontrattan haberdar olduğunu doğrulaması için odada güvendiği tek adama baktı. Ron başıyla onayladı.

Dan'e dönüp Phoebe'yi bariz biçimde tartışma dışı bırakırken Kovak'ın sandalyesi gıcırdadı. "Colts'un Johnny Unitas'a yılda Hilece on bin dolar verdiğini biliyor musun? Üstelik onlara iki şampiyonluk kazandırmasının ardından."

Bu adamlar kesinlikle deliydiler ve Phoebe sağduyunun sesi olmaya karar verdi. "O zaman neden Tom Dentondan kurtulup yerine bu Unitas denen adamı almıyorsunuz?

Dan Calebow güldü. Başını önüne eğdi ve göğsü titremeye başlarken kollarını kavuşturmuş halde tutmaya devam etti. Steve Kovak ise Phoebe'ye şok ve açması bir dehşet arası bir yere denk gelecek bir ifadeyle bakıyordu.

Phoebe gözlerini hızla yüzünde nazik bir gülümsemeyle ona bakan Ron'a çevirdi. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Ron öne doğru eğildi ve genç kadının kolunu sıvazlayarak Johnny Unitas artık emekli... şey... O altmış yaşlarında. O bir oyun kurucuydu."

"Alı."

"Ama eğer şimdi oynuyor ve şey... daha genç olsaydı bu mükemmel bir öneri olabilirdi."

Phoebe bozuntuya vermemeye çalışarak, "Teşekkürler," dedi.

Dan başını kaldırmadan, başparmaklarıyla gözlerini kuruladı. “Jonny Unitas. Tanrım..."

Phoebe tamamen sinirli bir halde, gözlüğünü çıkarıp imzalanmamış sözleşmeye bastırırken, bacaklarını Dan'e doğru salladı. “Oynadığın dönemde sen de böyle paralar kazanıyor muydun?"

Dan ona hâlâ nemli gözleriyle baktı. "Yıldız oyun kurucular, bir süre piyasada kaldıktan sonra biraz daha iyisini kazanıyorlar."

"Sekiz milyon dolardan daha iyisini mi?"

"Evet."

Phoebe sözleşmeyi masaya vurdu. "İyi. O zaman bunu neden sen imzalamıyorsun?" Ayağa fırladı ve hışımla dışarı yürüdü.

Gidecek hiçbir yerinin olmadığını ancak koridoru yarıladıktan sonra fark etti. Sol tarafında boş bir ofis vardı. İçeri girdi ve öfkesini kontrol altında tutabilmiş olmayı dileyerek kapıyı kapadı. Bir kez daha dilinin beynini kontrol etmesine izin vermişti.

Gözlüğünü ceketinin cebine tıkarken, masanın arkasında kalan ve iki boş antrenman sahasına bakan boydan boya camla kaplı duvara yürüdü. Tutucular ve sekiz milyon dolarlık kontratlar hakkında ne biliyordu ki? Sanatseverlerle dört dilde konuşabilirdi ama şimdi bunun ona bir faydası yoktu.

Arkasındaki kapı açıldı.

Ron yumuşak bir sesle, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Phoebe arkasına dönünce Ron'un gözlerindeki endişeyi gördü.

"Onları anlamalısın. Futbol konusunda."

"Oyundan nefret ediyorum. Anlamak istemiyorum."

"Bu işin parçası olmak istiyorsan, korkarım anlaman gerekecek." Ona hüzünlü bir bakış attı. "Kimseyi mahkûm ettikleri yok. Profesyonel futbol, dünyanın en kapalı erkek kulüplerinden biridir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dışarıya kapalıdır. Gizli parolalar ve sadece kendilerinin anlayabilecekleri detaylı ritüeller vardır. Kuralların hiçbiri yazılı değildir ve o kuralların ne olduğunu sormak zorunda kalırsan, gruba ait olamazsın. Kapalı bir toplumdur. Kadınlar kabul edilmezler. Bu işle boy ölçüşemeyecek hiçbir erkek de."

Phoebe pencereden ayrılıp dosya dolaplarından birine doğru yürürken Ron'a merakla baktı. "Kendinden mi bahsediyorsun?"

Ron mahcup bir gülümsemeyle, "Acı verecek kadar belli, değil mi?" dedi. "Otuz dört yaşındayım. Herkese boyumun bir yetmiş beş olduğunu söylüyorum ama zar zor bir yetmişim. Ayrıca hâlâ takıma uymaya çalışıyorum. Bütün hayatım boyunca böyle oldu."

"Senin için nasıl hâlâ bu kadar önemli olabiliyor?"

"Önemli işte. Çocukken başka hiçbir şey düşünemiyordum, Futbol hakkında kitaplar okur, hayaller kurar ve gidebildiğim her maça giderdim. Oyun parkı, lise, profesyonel lig fark etmiyordu seviyordum. Ritimlerini ve ahlaki belirsizlikten yoksun olmasını. Hatta şiddetini bile sevdim, çünkü bana bir şekilde güvenli geliyordu. Maç sona erince geriye bomba dumanları kalmıyordu. Oynamak için ne gerekiyorsa yaptım.

Fazla ufak tefektim, fazla sarsak. Belki de çok fazla istiyordum ama top oynamaya hiçbir zaman tutunamadım."

Elini pantolonunun cebine soktu. "Lisedeki son senemde, Yetenek Bursu'nu kazanmıştım ve Yale'e kabul edilmiştim, fakat takımda olacağımı bilsem hepsiden bir anda vazgeçerdim. Topu bir kez olsun son çizgiye kadar taşıyabileceğimi bilseydim..."

Futbol tutkusunu anlamasa da, Phoebe, Ron'un özlem duymasını anlayabiliyordu. Böyle tatlı ve nazik bir adamın nasıl böyle bir saplantısı olabilirdi ki?

Başıyla Ron'un elinde tuttuğu kâğıtları işaret etti. "Şunları imzalamamı istiyorsun, değil mi?"

Ron gözleri heyecanla parlayarak ona yaklaştı. "Ben sadece tavsiyede bulunabilirim, ancak takımın heyecan verici bir geleceği olduğunu düşünüyorum. Dan çabuk öfkelenen, talepkâr biridir. Genç oyuncuları çok zorlar ama yine de harika bir koçtur ve elimizde sayısız genç yetenek var. Bu sözleşmelerin bir serveti temsil ettiğini biliyorum ama futbolda şampiyonluklar para kazandırır. Bence bu uzun vadede iyi bir yatırım."

Phoebe kâğıtlan Ron'un elinden çekip aldı ve işaret ettiği yerleri adını hızla karaladı. İşi bitince, milyonlarca doları elden çıkardığını bilmenin getirdiği bir sersemlik hissetti. Yine de bu sonuçta Reed'in sorunu olacaktı, bu yüzden neden o endişelensindi ki?

Kapı açıldı ve Dan içeri girdi. Sözleşmeleri başını onay verir gibi hafifçe öne eğen Ron'a iade etmekte olan Phoebe'nin elinde kalemi gördü.

Dan gözle görülür ölçüde rahatlamıştı. "Neden sözleşmeleri Steve'e geri götürmüyorsun, Ron?"

Ron başıyla selam verdi ve Phoebe onu durdurma fırsatını yakalayamadan odadan çıktı. Kapı bir kez daha kapanınca, oda biraz öncekinden çok daha küçük gelmeye başlamıştı ve yalnızdılar Phoebe, Ron'un yanında güvende hissetmişti ama şimdi havada tehlikeli bir titreşim vardı.

Dan masanın arka tarafına yürüyüp koltuğa oturunca, Phoebe buranın onun ofisi olduğunu fark etti. Binanın diğer bölümlerinin aksine, bu ofis ego şişirici takdirname ve fotoğraf duvarından yoksundu. Kullanışlı, çelik kitap rafları ve dosya dolapları, bir hayli yıpranmış bir kanepenin tam karşısına yerleştirilmişti. Uzaktaki köşede bir televizyon ve bir video kaydedici duruyordu. Phoebe bakışlarını duvardaki, yumrukla açılmış gibi görünen, çirkin delikten özellikle kaçırdı.

Dan'in çekmecesinden boş bira kutuları çıkarıp yumruğunun arasında sıkmasını bekledi ama adam ona başıyla mavi-krom karışımı koltuklardan birini işaret etti. Phoebe, daha uzak olduğu için, koltuk yerine kanepeye oturdu.

Dan Calebow arkasına yaslanırken koltuğu gıcırdadı. "Öğle yemeğimi çoktan yedim, bu yüzden bu kadar korkmuş görünmene gerek yok. Seni yiyecek değilim."

Phoebe çenesini dikleştirdi ve ona isli bir gülümsemeyle baktı, “Çok fena, Koç. Bense aç olduğunu umuyordum."

Dan gülümsedi. "Seninle on yedi değil, otuz yedi yaşında tanıştığıma seviniyorum."

'Nedenmiş?"

“Çünkü şu anda eskisinden daha akıllıyım ve annem beni senin gibi kızlara karşı uyarmıştı."

“Annen akıllıymış."

“Bütün hayatını erkeklerin canına okuyarak mı geçirdin yoksa yakın zamanda olmuş bir şey mi?"

“İlk kurbanımı sadece sekiz yaşındayken katlettim. Kenny bir izci oğlandı."

" Demek sekiz yaşında." Dan hayranlık dolu bir ıslık koyuverdi. Erkek nüfusuna on yedi yaşına geldiğinde neler yaptığını düşünmek dahi istemiyorum."

“Hoş bir görüntü değildi." Bu adamla oyun oynamak sinir bozucuydu ve Phoebe konuyu değiştirmenin bir yolunu arıyordu. Antrenman sahalarını hatırlayarak, başıyla pencereyi işaret etti.

"Oyuncular neden antrenmanda değiller? Kaybettiğinizi biliyordum."

" Bugün salı. Oyuncuların izin yaptıkları tek gün. Çoğu bugünü halkın içinde boy göstermeye ayırırlar; öğle yemeği davetlerine ve bu tür şeylere katılırlar. Koçlar da öyle. Örneğin ben geçen salıyı bir anaokulunda, United Way için bir kamu metni duyurusunun tanıtım filmini çekerek geçirdim."

"Anladım."

Alaycı konuşma tarzı tamamen kaybolmuştu ve Dan, Phoebe'ye masanın üstünden kahverengi bir dosya uzatırken son derece ciddi görünüyordu. "Bunlar Steve Kovak ve benim, genel menajerlik pozisyonu için en uygun donanımlara sahip olduklarına inandığımız üç adayın özgeçmişleri ve bizim yorumlarımız. Neden bu akşam bir göz atmıyorsun? Son kararı bize bırakabilirsin ya da Reed'le görüşmek isteyebilirsin."

"Patron ben olduğum sürece, Koç, kendi kararlarımı kendim alacağım."

"Pekâlâ. Ama hızlı hareket etmen gerekecek."

Phoebe dosyayı aldı. "Ya mevcut genel menajer? İşine son verildi mi?"

"Henüz değil."

Dan daha fazlasını söylemeyince, Phoebe'nin keyfi kaçtı. Birinin işine son vermekten daha beter bir şey düşünemiyordu. Söz konusu olan, tanımadığı biri bile olsa. "İşine son vermeyeceğim! Adamlarımın hayat dolu olmalarını tercih ederim."

"Normalde bunu yapmak takım patronuna düşerdi ama böyle hissedeceğini bildiğim için, Steveden bu meseleyi senin yerine hal-letmesini rica ettim. Büyük olasılıkla şu anda onunla konuşuyordur."

Phoebe rahat bir nefes aldı.

Dan ona tesisi gezdirmekte ısrar etti ve bir sonraki saatin büyük kısmı, iki katlı, L şeklindeki binanın turuyla geçti. Gördüğü sınıf sayısı Phoebe'yi şaşırtmıştı; bu görüşünü Dan'le paylaştı.

Dan, "Pek çok antrenman gününün büyük kısmı toplantı ve film izlemekle geçer," diye açıkladı. "Oyuncuların oyun planını öğrenmeleri gerek. Eleştirilir ve gözcü raporlarını dinlerler. Futbol ter dökmekten ibaret değildir."

"Bu konuda sana inanıyorum."

Koçların konferans salonunun bir ucunda üstünde birtakım şemaların yanı sıra *Kral, Joker, Jay-hawk* gibi sözcüklerin yazılı olduğu bir kara tahta duruyordu. Küçük bilgisayar odası, yerden tavana kadar teknoloji ürünü, pahalı teçhizatın istiflendiği alanlarla doluyken, ağırlık çalışılan salon lastik gibi kokuyordu ve bir Toledo tartısı vardı.

"Neden bu kadar çok film ekipmanına ihtiyaç duyuyorsunuz?"

"Koç olmanın büyük bir kısmı film izlemekten gelir. Kendi Kamera ekibimiz var ve her maçı üç farklı açıdan kaydediyorlar. "FLde her takımın, sıradaki maçlarından bir hafta önce, son üç maçlarının görüntülerini rakip takıma ulaştırması gerekir."

Phoebe tencerelerden içeri, antrenman salonuna bakarken, yol boyunca gördüğü gerçek anlamda düzenli tek yer olduğunu düşündü. Duvarlar dolaplarla kaplıydı. Destekli sıralar, sayısız paslanmaz çelik jakuzi, bir dolap dolusu enerji içeceği, üzerinde *Dezenfekte Atık* yazan kırmızı plastik bir fıçı ve üstünde otuz santim yüksekliğinde gruplar halinde istiflenmiş düzinelerce film rulosunun durduğu bir masa vardı.

Phoebe filmleri işaret etti. "Neden bu kadar çok?"

"Oyuncuların her antrenmandan önce kaydedilmeleri gerek"

"Uzun sürüyor olsa gerek."

“Hwe antreman kampında beş kaydedicimiz olur, sezonda ise üç."

Tura devam ettiler. Phoebe, erkekler onları değişken saygı dereceleriyle selamlarken, yollarına çıkan az sayıdaki kadının, Dan'i fark ettikleri anda gözler görülür biçimde neşelendiklerini fark etmişti. onun kendisine erkekler kulübü konusunda söylediklerini hatırladı ve Dan'in bu kulübün başkanı olduğunu anladı.

Oyuncuların soyunma odasında, açık dolaplara ayakkabılar, çoraplar, tişörtler ve omuzluklar yığılmıştı. Oyuncuların bazıları dolap kapaklarına fotoğraflarını bantlamışlardı. Bir uçta bir içecek makinesinin yanı sıra birkaç telefon ve taraftar mektuplarıyla dolu ahşap kutucuklar vardı.

Phoebe ertesi sabah saat onda görüşünü bildireceğine karar verdikten sonra, Dan ondan lobide ayrıldı. Genç kadın ondan bir hasar almadan uzaklaştığı için o kadar rahatlamıştı ki Ron'a o günkü yardımı için teşekkür etmediğini hatırladığında, Anne Miles'ın verdiği Bert'in Cadillac'ına ait anahtarları çantasından çıkarmıştı bile. Ayrıca yeni genel menajer seçimi konusunda görüşünü de almak istiyordu.

Stars'ın yönetim ofislerinin bulunduğu bölüme doğru ilerlerken, kamera ekipmanları taşıyan tıknaz bir adamın ona doğru geldiğini gördü.

"Afedersiniz? Ron'un ofisini nerede bulabilirim?"

"Ron mu?" Adam şaşırmış gibiydi.

"Ron McDermitt."

"Ah, Ronald'dan bahsediyorsunuz. En uçtaki son kapı."

Phoebe koridor boyunca yürüdü ama sonuna ulaşınca, yanlış anladığını sandı, çünkü bu kapının üstündeki pirinç levhada "Genel Menajer" yazıyordu. Kafası karışmış halde tabelaya baktı.

Aynı anda kalbi yerinden oynadı. Bir sekreter masası ve birkaç sandalyenin bulunduğu küçük bir ara ofise girdi. Telefon çalıyor, düğmeleri yanıp sönüyordu ama içeride kimse yoktu. Phoebe, Ron'un bir tür asistan olduğuna dair umut beslediği birkaç delice saniye yaşadı, ancak iç ofisin kapısına koşunca bütün umutları tükendi.

Ron sırtını kapıya, yüzünü pencereye çevirmiş halde, masasının arkasındaki koltukta oturuyordu. Ceketini çıkarmış, dirseklerini koltuğun iki yanına yaslamıştı.

Phoebe temkinli bir tavırla içeri girdi. "Ron?"

Genç adam döndü. "Merhaba, Phoebe."

“Ron ona pişmanlık dolu bir gülümsemeyle bakınca, Phoebe'nin kalbi neredeyse paramparça oldu. Genç adamın durgun haline umudunu kaybetmedi. "Sen acaba?.. Steve Kovak'la konuştun mu?"

“Beni kovup kovmadığını mı bilmek istiyorsun? Evet, beni kovdu."

Phoebe ona mutsuz gözlerle baktı. "Ben senin genel menajer olduğunu anlamamıştım. Bana neden söylemedin?"

"Bunu bildiğini sanıyordum."

“Bilseydim, bunun olmasına asla izin vermezdim." Daha kelimeler ağzından çıkarken, Dan'le yaptıkları anlaşmayı hatırlamıştı. Anlaşmanın bir parçası, genel menajeri kovma sözüydü.

"Sorun değil. Gerçekten. Bu kaçınılmazdı."

"Ama Ron..."

"Ben genel menajer yardımcısı görevini sadece babam ve Bert İyi dost oldukları için almıştım. Baban benden hiçbir zaman etkilenmedi ve eğer Cari Pogue araya girip beni kollamasa altı ayın sonunda beni kovardı."

Phoebe bir koltuğa çöktü. "En azından biri arkanda duruyormuş."

"Cari için çalışmayı severdim. Birbirimizin eksiklerini tamamlıyorduk. Carl'ın Bert'ten beni kovmasını istememesi bu yüzdendi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cari çok iyi futbol içgüdülerine sahiptir ve güçlü bir liderdir ama ciddi anlamda zeki sayılmaz. Onda eksik olan özellikler, bende vardı. Organizasyon yeteneği, iş zekâsı ama ben lider olarak tam bir fiyaskoyum. Cari ve ben durumu çözmüştük, bu yüzden ben planlamayı ve stratejik işleri yaparken, o geri kalanını tamamlıyordu."

"Yani takımı idare eden kişinin sen olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ah, hayır, sorumlu Carl'dı."

"Senin fikirlerini uygulayarak."

"Bu doğru."

Phoebe alnını ovaladı. "Bu korkunç bir şey."

"Eğer seni rahatlatacaksa, beni kovmaları doğru karardı. Eğer bir genel menajer profesyonel ligde etkin olacaksa, ofis personelinden koçlara kadar, onun için çalışan herkesin ondan az da olsa korkması gerekir. Benden korkmayı bırak adamlar bana saygı bile duymuyorlar. Bende işi yapacak zekâ var ama kişilikten yoksunum. Ya da belki de sadece cesaretim yok."

"Ama bende var." Oturduğu yerde sırtını dikleştirirken Phoebe, aklından bile geçmeyen bu cümleyi sarf ettiği için en az Ron kadar şaşkındı.

"Anlamadım."

Phoebe'nin beyni son hızla işliyordu. Bert, Phoebe'den göstermelik yönetici olmasını istemişti. Günlerini onun eski ofisinde oturarak ve önüne konan evrakları itaatkâr bir tavırla imzalayarak ve ona söylenenleri yaparak geçirmesini beklemişti. Phoebe'nin iş hakkında bir şeyler öğrenmek isteyebileceği hiç aklına gelmemişti. Phoebe babasının oyununu oynamamaya yemin etmişti ve şimdi vasiyetin gereklerini yerine getirirken kendine olan saygısını da korumanın bir yolunu bulmuştu. "Bende cesaret var," diye tekrarladı. "Sadece bilgi yok."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Şu ana kadar, futbol hakkında bildiğim tek şey, ondan ne kadar nefret ettiğimdi. Babam, Cari Pogue'un istifa edeceğinden şüphelenseydi, beni birkaç ay için bile olsa, Stars'ın yakınından geçirmezdi. Bu işte, önce Bert, sonra da Dan Calebow tarafından tuzağa düşürüldüm ama bu her şeyi onların istedikleri şekilde yapacağım anlamına gelmez."

"Hâlâ anlayabilmiş değilim."

"Bir futbol takımının nasıl yönetileceği konusunda bir şeyler öğrenmem gerek. Sorumluluğum sadece birkaç ay sürecek de olsa, kendi kararlarımı alabilmek istiyorum. Ama bunu, yanımda bana vereceği akıllara güveneceğim biri olmadan yapamam." Hâlâ elinde duran evrakları işaret etti. "Bu adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Genel menajerlik işi için adaylar mı?"

Phoebe başıyla onayladı.

"Dan ve Steve'in bu işe en uygun adayları seçtiklerine güvenebileceğinden eminim."

"Bunu nereden bileceğim?"

"Belki de kuzenin Reed tavsiyelerde buluna..."

"Hayır!" Phoebe kendini sakin konuşmaya zorladı. "Reed ve ben hiçbir zaman anlaşamadık. Hiçbir durumda ona gitmem. Sana ihtiyacım var."

"Güveninin benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam." Phoebe koltuğa çöktü. "Ne yazık ki Dan'e senden kurtulacağınla söz verdim."

"Talebi mantıksız değildi. Kötü iş çıkarıyordum." "Bunun tek nedeni senin neler yapabileceğinden habersiz olması. Seni, benim tanıdığım gibi tanımıyor."

Ron kibarca, "Dan'i uzun yıllardır tanırım," diye hatırlattı. Seninle tanışalı sadece iki saat oldu."

Phoebe'nin bu tür bir mantığa sabrı yoktu. "Zaman önemli değil. insanlar konusunda içgüdülerim iyidir."

"Dan Calebow ters düşmeyi düşüneceğin biri olmamalı ve şu anda ona benden daha çok ihtiyacın var. Onun hayatında önemli olan tek şey, futbol maçlarını kazanmak. Bunu Carl'ı, onu Bears'ın elinden almaya ikna ederken de biliyordum."

"Yani onu işe alan sen miydin?"

Phoebe, Ron'u bunun peşinden neyin geleceğini tahmin edecek kadar iyi tanımıştı.

"Ah, hayır. Nihai kararı Bert ve Cari aldılar."

Ron'un sıkı çalışmasına dayanarak. "Düşünmek için zamana ihtiyacım var."

"Düşünecek pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Dan'e bir söz verdin, değil mi?"

"Verdim ama..."

"O zaman, hepsi bu."

Phoebe üzgün üzgün Ron'un tek bir konuda haklı olduğunu düşündü. Dan Calebow'a ters düşmek, şu anda isteyeceği son şeydi. Gece esintisi perdeleri havalandırıyor ve yatak odasının penceresinin yanındaki sallanan koltukta Daphne du Maurier'nin *Rebecca'sını* okumakta olan Molly'nin saçlarını havalandırıyordu. Her ne kadar edebi eleştirilere meydan okuduğunu bilese de, Daphne du Maurier'nin Fyodor Dostoyevksi'den çok daha iyi bir yazar olduğunu düşünüyordu.

Danielle Steel'i de Dostoyevski'den kat kat fazla sevmesinin başlıca nedeni, kitaplarındaki kadın kahramanların Molly'ye cesaret verecek kadar çok sayıda kötü tecrübeden geçiyor olmalarıydı, Gerçek hayatta Danielle Steel'in bir yığın çocuğu olduğunu biliyordu ve kampta grip olduğu zaman, Danielle'in kendi annesi olduğuna dair harika yüksek ateş rüyaları görmüştü. Uyanık olduğu anlarda hile, Danielle'in, kitaplarından birini okurken, yatağının kenarında oturup saçlarını okşadığını hayal ediyordu. Bunun çocukça bir düşünce olduğunu biliyordu ama elinde değildi.

Uzanıp bir kağıt mendil aldı ve burnunu sildi. Gribi geçmişti ama geride küçük bir solunum yolu enfeksiyonu bırakmıştı. Sonuç olarak, Crayton'daki müdire erken varış ayrıcalığına izin vermemişti. Phoebe'ye haber verilmişti ve Molly ablasının Şikago'ya dönüşünden birkaç gün sonra eve gelmek zorunda kalmıştı. Gerçi bu korkunç ev ona ev gibi gelmiyordu.

Keşke Phoebe onu rahat bırakabilseydi. Sürekli olarak film kiralamak ya da birlikte kâğıt oynamak gibi önerilerde bulunuyordu ama Molly bütün bunları görev icabı yaptığının farkındaydı. Molly, Phobe'den nefret ediyordu. Nefretinin tek nedeni onun giyim tarzı değildi, babasının Phoebe'yi sevmesiydi. Molly, babasının onu sevmediğini bilirdi. Ona sayısız kez "içini ürperttiğini" söylemişti.

"En azından ablanın bana kafa tutacak cesareti var. Seninle her konuşmamda bayılacak gibi görünüyorsun." Molly ne zaman eve gelse, babası hep aynı şeyi söylerdi. Onun sakin konuşma şeklini, görünüşünü ve ona dair her şeyi eleştirirdi. Molly babasının onu gizliden gizliye güzel ve kendinden emin ablasıyla karşılaştırdığını bilirdi. Yıllar içinde, Phoebe'ye olan nefreti kalbinin etrafına sert bir kabuk oluşturmuştu.

Büyükbaba saatinin dokuzu vuran uzak ve boğuk sesi evin daha boş görünmesine, Molly'nin kendini daha ufalmış bir halde ve yalnız hissetmesine neden oluyordu. Orada sakladığı nesneyi çıkarmak için yatağın yan tarafında diz çöktü. Ağırlığını geriye doğru vererek baldırlarının üstüne oturdu ve pejmürde haldeki tek gözü eksik kahverengi maymunu göğsüne bastırdı.

Yanağını maymunun kulaklarının arasında kalan, kürkün kelleştiği yere dayadı ve "Korkuyorum, Bay Brown," diye fısıldadı. "Bize ne olacak?"

"Molly?"

Molly ablasının sesini duyunca, Bay Brown'u karyolasının altına itti, *Karamazov Kardeşler'i* kaptı ve Daphne Du Maurier'nin *Rebecca*'sını yastığının altına gizledikten sonra sallanan koltuğundaki yerini aldı.

"Molly, orada mısın?"

Sayfayı çevirdi.

Kapı açıldı ve içeri Phoebe girdi. "Beni duymadın mı?"

Molly ablasının uçuk pembe kot pantolonu ve uyumlu tığ örgüsü kazağına bakarken hissettiği kıskançlığı gizlemeye çalıştı. Kazağının V yakası ve Phoebe'nin memelerinin üstünde kavis yapan bir büzgüsü vardı. Molly, biçimsizliğini saklamak için Dostoyevski'yi kendi göğsüne bastırma isteğiyle dolmuştu. Bu hiç adil değildi. Phoebe büyüktü ve artık hoş görünmeye ihtiyacı yoktu. O sarı saçlara ve eğik gözlere de. Neden Molly düz kahverengi saçlı, zayıf bir tahta parçası olmak yerine güzel kardeş olamamıştı?

"Kitap okuyordum."

"Görüyorum."

"Korkarım sohbet havamda değilim, Phoebe."

"Çok uzun sürmeyecek. Okul yakında başlıyor ve konuşmamız gereken bir iki konu var."

Phoebe'nin kanişi kapıdan içeri süzüldü ve geri çekilen ve kız kardeşine dik dik bakan Molly'ye doğru sıçradı. "Bu köpek de nereden çıktı?"

"Bir süreliğine buraya yerleşmek zorunda kalacağım gibi göründüğü için, Viktor'dan onu bir uçağa bindirmesini istedim."

Kaniş tüylü sarı terliklerine saldırıya geçerken, Molly ayaklarını kaçırdı. "Odama sokmazsan çok sevinirim. Alerjim var."

Phoebe, Molly'nin yatağının kenarına oturdu ve parmaklarını Pooh'a doğru uzatıp şaklattı. Kaniş derhal yanına gitti. "Kanişler tüy dökmezler. Alerjisi olan insanlar için en uygun köpeklerdir."

"Ben yatak odamda hayvan istemiyorum."

"Sürekli böyle tatsız mısın, yoksa bu durum yalnızca bana nu özel?" Molly'nin dudakları inatçı bir çizgi şeklini almıştı. "Yorgunum ve uyumak istiyorum."

"Saat henüz dokuz."

"Daha yeni iyileştim."

Phoebe, Molly'nin başını kitabına eğerek, kendini kasten ve bariz biçimde ona kapamasını izledi. Bir kez daha, çocukla konuşmayı her deneyişinde onu etkisi altına alan bıkkınlık ve sempati karışımı duyguyu yaşıyordu. Molly gripten iyileşmesi için kamptan eve gönderildiğinde,

Phoebe Şikago'ya geleli bir hafta bile olmamıştı. Son iki günde, ilişkileri iyiye gitmek şöyle dursun, iyice beter bir hal almıştı.

Phoebe yatak örtüsünün dikişlerini çekiştirerek, "Bu evin satılabilmesi için yakında kapatılması gerekiyor. Ne yazık ki burada birkaç ay kalmaya mecburum gibi görünüyor. Bu yüzden Bert'in Stars tesislerinin yakınındaki evine yerleşmeye karar verdim. Avukatlar yılbaşına kadar orada kalabileceğimi söylediler." Ayrıca masrafları karşılayabilmesi için, Phoebe'ye belli bir miktar harçlık bağlanmıştı. Bu iyi bir şeydi, çünkü banka hesabı telaşa neden olacak kadar suyunu çekmişti.

"Ben Crayton'a dönmüş olacağım için senin nerede yaşayacağının beni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum."

Phoebe, Molly'nin asık suratını görmezden geldi. "Geri dönmene hiç imrenmiyorum.. Ben oradayken okuldan nefret ederdim."

“Fazla seçeneğim yok, değil mı?

Omurgasından yukarı ürkütücü bir titreme yükselirken Phoebe hareketsiz durdu. Molly'nin yüzü, ağzının köşesindeki minik titreme dışında, kaskatı ve ifadesizdi. Bu inatçı yüzü, yardım istemeyi ya da en ufak bir zayıflık işareti vermeyi reddetmeyi iyi tanıyordu.

Zamanında, kendi çocukluğunun sefaletini ve yalnızlığını aşmak için bu stratejilerin bazılarını o da benimsemişti. Molly'ye bakarken, önceki günden beri ölçüp biçtiği düşüncenin iyi bir fikir olduğuna ikna oldu.

"Crayton küçüktür," dedi dikkatle. "Ben her zaman daha farklı bir öğrenci karmasının olacağı, daha büyük bir okulda daha mutlu olacağımı düşünürdüm. Belki sen de öyle düşünüyorsundur. Belki kızlı erkekli bir okula gitmek istersin."

Molly hızla başını kaldırdı. "Erkeklerle aynı okula gitmek mi?" "Bunun olmaması için bir neden göremiyorum." "Sınıfta erkeklerin olmasının nasıl bir şey olacağını hayal dahi edemem. Fazla kaba ve sert olmazlar mı?"

Phoebe güldü. "Ben de erkeklerin olduğu bir okula hiç gitmedim, bu yüzden bir fikrim yok. Büyük olasılıkla öyledir." Molly bu kez bir canlılık belirtisi sergiliyordu ve Phoebe dikkatle devam etti. “Bu bölgede çok iyi devlet okulları var."

Molly, "Devlet Okulu mu?" diye homurdandı. "Eğitim kaliteleri o kadar düşük ki."

"İlla öyle olacak diye bir şey yok. Ayrıca senin IQ'na sahip birisi büyük olasılıkla kendi kendini eğitebilir, bu yüzden ne fark eder ki?" Kız kardeşine şefkatle baktı yumuşacık bir sesle, "Bana öyle geliyor ki, arkadaş edinmek ve ergen olmanın tadını çıkarmak şu anda cebirden daha önemli," dedi.

Molly koruyucu kabuğuna geri kapandı. "Benim düzinelerce arkadaşım var. Düzinelerce. Matematikten de keyif alıyorum. Sırf Connecticut'taki bütün erkek arkadaşlarımın olgunluğunun yakınından bile geçemeyecek, aptal, ergen oğlanlarla aynı okula gideceğim diye kendimi daha düşük seviyede bir eğitime asla mecbur etmem."

Phoebe'nin kardeşinin hakkını vermesi gerekiyordu. Pişkinliği sonuna kadar elden bırakmamak niyetindeydi.

Molly'nin küçük dudağı kıvrıldı. "Sen özel yetenekli olmadığın için anlayamazsın."

"Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum, Mol ama benim IQ seviyem de burun kıvrılarak gibi değil."

"Sana inanmıyorum."

"O zaman not kâğıdını çıkar. Birlikte birkaç integral sorusu çözelim."

Molly güçlükle yutkundu. "Ben... ben henüz o kadar ilerlemedim."

Phoebe rahatladığını saklamaya çalıştı. O tür matematikle uğraşmayalı uzun yıllar olmuştu ve tek bir şey hatırlamıyordu. "Hiçbir kitabı kapağıyla yargılama, Mol. Örneğin, insanlar seni dış görüntünle yargılayacak olsalar, senin soğuk ve birazcık züppe olduğunu düşünürlerdi. Ama ikimiz de öyle birisi olmadığını biliyoruz, değil mi?" Molly ye düşmanlık taslamak değil, düşünmesini sağlamak istiyordu, bu yüzden kelimelerinin acısını biraz hafifletmek için hafifçe gülümsedi. İşe yaramamıştı.

"Ben züppe değilim! Ben düzinelerce arkadaşı olan tamamen hoş biriyim ve..." Molly'nin nefesi kesilmişti.

Phoebe, kardeşinin panikli bakışlarını takip etti ve Pooh'un, Molly'nin yatağının altından harap durumdaki bir pelüş maymunu çekiştirdiğini gördü. Hayvanı derhal kanişin ağzından kurtardı. "Sorun yok. Pooh oyuncağına zarar vermedi. Bak."

Molly'nin suratı kıpkırmızıydı. "O köpeği bir daha asla odamda istemiyorum. Asla! Maymun benim değil! Ben oyuncaklarla oynamıyorum. Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum. Aptalca. At gitsin!"

Phoebe her zaman kayıp ruhlardan yanaydı ve kız kardeşinin bariz biçimde çok sevilen pelüş maymunu reddedişi, içine hiçbir şeyin işleyemeyeceği şekilde işlemişti. O anda artık hiçbir şey onu bu kafası karışık, korkmuş kızı uzağa göndermeye ikna edemezdi.

Oyuncağı rahat bir tavırla yatağın ayakucuna attı. "Seni Crayton'a geri göndermemeye karar verdim. Güz döneminde burada bir devlet okulunda okuyacaksın."

"Ne? Bunu yapamazsın!"

"Ben senin vasinim ve bunu kesinlikle yapabilirim." Pooh'u kucaklayıp kapıya yürüdü. "Önümüzdeki hafta diğer eve taşınıyoruz, okul işi yolunda gitmezse, ikinci dönemde Crayton'a dönebilirsin."

"Bunu neden yapıyorsun? Neden bu kadar zalimce davranıyorsun?"

Çocuğun gerçeğe asla inanmayacağını bildiği için omuz silkti. “Sefaletim bir arkadaş istediği için olabilir mi? Ben burada kalmak zorundayım. Neden sen de kalmayasın?"

Yaptığı şeyin tam olarak ne anlama geldiğini, kafasına ancak merdivenin alt basamaklarına ulaştığı zaman dank etti. Zaten nasıl çözeceğini bilemediği sorunlara gömülmüş durumdaydı ve bunlara bir yenisini daha eklemişti. Böyle her aklına eseni yapmaması gerektiğini ne zaman öğrenecekti?

Karmakarışık düşüncelerinden kaçmaya çalışarak evin arka tarafındaki Fransız tarzı kapılara yürüdü ve dışarı çıktı. Gece, çam ve gül kokuları arasında sessiz ve mis gibiydi. Evin arka tarafındaki projektörler bahçenin kıyısındaki, çocukken sığınağı olan akçaağaç da dâhil olmak üzere, kuytudaki ağaçların yapraklarını aydınlatıyordu. Kendini o tarafa doğru yürürken buldu. Ağaca varınca, en üst dallarının ulaşmak için fazla yüksek olduğunu fark etti. Sırtını gövdesine yaslayıp gözlerini eve dikti.

Gecenin sükûnetine rağmen, endişelerinden silkinemiyordu. Bir ergen yetiştirmek konusunda hiçbir şey bilmiyordu. Molly'nin nefretini nasıl aşabilirdi? Parmak uçlarını pantolonunun ceplerine soktu. Canını sıkan tek şey kız kardeşiyle yaşadıkları sorunlar değildi. Viktor'u ve arkadaşlarını özlüyordu. Stars'ın tesisinden içeri adım attığı anda kendini bir ucube gibi hissetmeye başlıyordu. Dan Calebow'u düşünerek çok fazla vakit geçiriyordu. Dan, Ron'u yeniden işe almasına itirazında neden bu kadar dediğim dedik olmak zorundaydı ki?

İç geçirdi. Dan'in düşüncelerinden çıkmama nedeni, Ron'a olan tavrından ibaret değildi. Onun çok fazla farkındaydı. Bazen, Dan yakınında olduğu zaman paniğe çok yakın bir duygu yaşıyordu. Kalp atışı hızlanıyor, nabzı yükseliyor ve vücudu çok uzun bir kış uykusu sonrası yeniden uyanıyormuş gibi, huzursuz edici bir hisle doluyordu. Çok saçma bir fikirdi. Erkekler konusunda kalıcı hasarlı olduğunu çok iyi biliyordu.

Gece ılık olmasına rağmen, ellerini ceplerinden çıkardı ve hissettiği ani ürpertiden kurtulmak için kollarını ovaladı. Hatıralar üzerine hücum ediyordu ve gece sesleri onu sarmalarken, Paris'teki ilk aylarının içine çekildiğini hissediyordu.

Paris'e vardığı zaman, Crayton'dan bir arkadaşının yerini tespit etmiş ve Montparnasse'taki üçüncü kattaki küçük dairesine yerleşmişti. Ev, Boulevard de Montparnasse ve Boulevard Raspail'in kesiştiği aşırı süslü ve vızır vızır kavşağa çok uzak sayılmazdı. Haftalarca yatağından nadiren çıkmıştı. Yattığı yerde gözlerini dikmiş ve zaman içinde kendini tecavüzünden bir şekilde kendisinin sorumlu olduğuna ikna etmeyi başarmıştı. Hiç kimse onu Craig'le dans etmeye zorlamamıştı. Hiç kimse onu Craig'in şakalarına gülmeye ve onunla flört etmeye de mecbur etmemişti. Craig'in ondan hoşlanması için yapabileceği her şeyi yapmıştı.

Yavaş yavaş bütün yaşananların kendi hatası olduğuna inanma noktasına gelmişti. İçine kapanması karşısında telaşlanan oda arkadaşı, dışarı çıkması için yalvarmıştı ve bir zaman sonra bu ricaya uyum göstermek direnmekten daha kolay görünmeye başlamıştı. Akşamlarını Montparnasse kaldırımlarına ve barlarına takılan öğrenci gruplarıyla ucuz şaraplar içerek ve ot tüttürerek geçirir olmuştu. Üzüntüsü iştahını yok etmişti ve bebek tombulluğunun son halleri de bacaklarını incelterek ve elmacık kemiklerinin altındaki çukurları iyice belirginleştirerek eriyip gittiler. Ancak göğüsleri her zamanki gibi dolgun kalmıştı ve biçimsiz kılıklarına rağmen, onlar bu durumu hemen fark ediyorlardı. Dikkatleri, Phoebe'nin kendine duyduğu nefreti derinleştiriyordu. Nasıl bir kız olduğunu biliyorlardı. Onu rahat bırakmamaları bu yüzdendi.

Nasıl olduğunu tam olarak bilemeden kendini içlerinden biriyle yatarak cezalandırdı. Paris'e UNESCO'da eğitim almak üzere gelmiş Alman bir askerle. Sonra sakallı, İsveçli bir öğrencinin onu yatağa atmasına izin verdi. Ardından Liverpoollu uzun saçlı fotoğrafçı geldi. Altlarında hareketsiz yatarken ona her istediklerini yapmalarına izin veriyordu, çünkü içten içe daha iyisini hak etmediğini biliyordu. Kendinden, onların ter içindeki bedenleri ve ellerinden daha fazla nefret ediyordu.

Ancak zamanla aklı başına gelmeye başladı. Olmasına izin verdikleri karşısında hayrete düşerek, umutsuz bir halde kendini korumanın bir yolunu bulma çabasına girişti. Erkekler onun düşmanıydı. Bunu unutmak kendini doğrudan tehlikeye atmak demekti.

Akşamlarını Boulevard de Montparnasse'da dolaşarak geçiren genç ve hoş Fransız kadınlarını gözlemlemeye başladı. Barlarda oturup yüzlerini sevgililerine doğru eğerek, cesur ve bilgili gözleriyle akıllarını çelmelerini izledi. Dar kot pantolonları içinde, kalçalarını savurarak ve memelerini öne çıkararak nasıl özgüvenli yürüdüklerini fark etti. Bir akşam baştan çıkarıcı bir yüzü olan genç güzelin, ona çoktan vurgun sevgilisi bir midyenin tatlı etini aralarına uzatsın diye dudaklarını nasıl araladığını görünce her şey bir anda netleşti. Genç Fransız kadınları erkekleri kontrol etmek için seksi kullanıyorlardı ve erkekler buna karşı kendilerini savunmak konusunda çaresizdiler.

Phoebe'nin dönüşümü işte o zaman başladı.

Arturo Flores onu Madeleine yakınında resim malzemeleri satan bir dükkânda çalışıyorken bulduğunda, vücut hatlarını gizleyen, bol kıyafetlerinin yerini, daracık Fransız kot pantolonları ve minik, vücuda oturan ve göğüslerini ortaya çıkaran bluzlar almıştı. Platin tutamlar erkeklerin bakışlarını omuzlarına kadar inen ipeksi saçlarına çekiyordu. Phoebe cesur bakışlarla, her birini seksapeli ve sessizliğiyle değerlendirmeye alıyordu.

Bakabilirsin, chère *ama dokunacak kadar erkek değilsin.*

Onunla flört ederlerken hissettiği rahatlama duygusu ve onları reddettiği zaman kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırmaları, Phoebe'ye sersemletici bir rahatlama yaşatıyordu. Sonunda kendini güvenceye almanın bir yolunu bulmuştu.

Arturo Flores diğerleri gibi değildi. Çok daha yaşlı, nazik, zeki ve arkadaşlığını isteyen yalnız bir adamdı. Resmini yapıp yapamayacağını sorduğu zaman, Phoebe, onun yanında yedi yıllık bir dinlenme süreci yaşayacağını hayal bile etmeden, hiç tereddütsüz kabul etmişti.

Arturo gizliden gizliye eşcinsel, varlıklı ve önemli Avrupalı erkeklerden oluşan kapalı bir çevreye aitti. Özenle seçilmiş dostları, Phoebe'nin de dostu oldular. Zeki, kültürlü, sıkça huysuz ve genelde naziktiler ve ondan talepleri fiziksel değildi. Dikkatini, sempatisini ve şefkatini istiyorlardı. Karşılığında ona sanat ve müziği, tarih ve politikayı öğretiyorlardı. Phoebe, Arturo'nun dostlarından eski yatılı okulundaki arkadaşlarının üniversitede aldıklarından çok daha seçkin bir eğitim alıyordu.

Ama unutmasını sağlayamıyorlardı. Travması kolayca fethedilemeyecek kadar derinlere kök salmıştı. Bu yüzden tanıştığı eşcinsel erkekleri küçük acımasızlıklarla cezalandırmaya devam ediyordu: ayartıcı bir gülümseme, provokatif kıyafetler ve biraz zalimce bir rol. Hepsini, bedeninin, tutmasına asla izin vermeyeceği söz ve vaatler vererek kontrol altına alabileceğini biliyordu.

Çok üzgiinüm, Monsieur, Herr, Señor, *ancak dokunacak kadar erkek değilsiniz.*

Yanlarından uzaklaşırken, kalçaları Boulevard de Montparnasse'a hükmeden Fransız kızların ritmiyle savruluyordu. *Ça ça ça Ça ça ça Ça ça ça ça*

Ona bir erkeğin elini sürmesine izin verdiğinde yirmi altı yaşındaydı. Söz konusu erkek, Arturo'nun hastalığıyla ilgilenen doktordu. Yakışıklı ve nazikti ve doktorların elleri, okşamalarıyla sakinleştirici bir etkiye sahiptiler. Yakınlıklarından keyif almıştı ancak adam samimiyeti derinleştirmeye yeltenince, Phoebe donup kalmıştı.

Doktor sabrını korumuştu; ancak elleri Phoebe'nin kıyafetlerinin altına her kaydığında, genç kadın geçmişte, havuzun yanındaki metal kulübede yaşananların ve üzerine abanmasına izin verdiği genç adamın anılarının saldırısına uğruyordu. Doktor ona kadın olarak kendisine yetmeyeceğini dile getirmeyecek kadar beyefendiydi ve hayatından kaybolmayı seçmişti. Phoebe kendini, seks konusunda tamiri imkânsız biçimde yara aldığına ikna etmiş ve hüznün onu sarmasına izin vermemeye karar vermişti. Arturo'nun ölümünün neden olduğu kalp kırıklığının ardından daha yumuşak duyguları için başka çıkışlar bulmuştu.

Manhattan'da etrafı, bir kısmını ölüm döşeklerinde kollarının arasında tuttuğu nazik, gey erkeklerle doluydu. Bu adamlar içinde taşıdığı cömert sevgi ve şefkatin alıcısı olmuşlardı. Bu adamlar, ona yeterince kadın olmadığı hatırlatmaktan öteye geçemeyen sevgililerin yerlerini almışlardı.

"Merhaba, kuzen."

Phoebe korkuyla iç geçirdi ve hızla dönünce Reed Chandler'ın sadece üç metre uzağında, çimenliğin kıyısında aydınlıkta durduğunu fark etti.

"Yoksa hâlâ çalılıkların arasına mı saklanıyorsun, Fil Biti?"

"Burada ne işin var?"

"Sadece sana saygılarımı sunmaya geldim."

Phoebe artık savunmasız bir çocuk değildi ve Reed'in içinde uyandırmayı hâlâ başarabildiği korkuya direniyordu. Cenaze sırasında, Reed'in dış görünüşündeki değişiklikleri fark edemeyecek kadar sersemdi ama şimdi her ne kadar hatları olgunlaşmış olsa da, üniversite dönemindeki halinden pek farklı olmadığını görüyordu. Kadınların onun gangster tarzı yakışıklılığından, gür, koyu siyah saçlarından, zeytuni teninden, tıknaz ve güçlü vücudundan hoşlandıklarını tahmin etmek zor değildi. Ancak sayısız kız arkadaşının fazlasıyla şehvetli bulduğu dudakları, Phoebe'ye her zaman sadece obur görünmüştü. O açgözlü ağız ona Reed'in hayattan ne çok şey istediğini ve sahip olmak istediklerinin büyük kısmının Phoebe'ye ait olduğunu hatırlatıyordu.

Şimdi artık gangsterden çok bankacı gibi giyiniyordu. Mavi beyaz çizgili Oxford tarzı gömleği ve lacivert pantolonu özel dikim olmalıydı. Sigarasını yakarken, Phoebe kolunda pahalı bir saatin parladığını gördü. Babasının kendisine, Reed'in ticari bir emlak firmasında çalıştığını söylediğini hatırlıyordu. İlk başta Stars için çalışmamasına şaşırmıştı ama sonra Reed'in, Bert'in onun hayatını bu denli kontrol etmesine izin vermeyecek kadar kurnaz birisi olduğunu hatırlamıştı.

"Beni burada nasıl buldun?"

"Ben seni her zaman bulabilirim, Fil Biti. O sarı saçlarını karanlıkta bile ayırt ederim."

"Bana böyle hitap etmezsen sevinirim."

Reed gülümsedi. "Ben her zaman şirin olduğunu düşünmüştüm ama eğer senin hoşuna gitmiyorsa, söz veriyorum, tavrımı düzeltirim. Sana Phoebe diyebilir miyim? Yoksa daha resmî bir sıfat mı tercih edersin?"

Ona takılma şekli nazikti ve Phoebe az da olsa gevşediğini hissetti. "Phoebe demen yeterli."

Reed gülümsedi ve sigara paketini ona uzattı. Genç kadın kafasını salladı. "Sen de bırakmalısın."

"Bıraktım. Defalarca." Reed dumanı içine çekerken, dolgun dudakları bir kez daha Phoebe'nin dikkatini çektiler.

"Nasıl gidiyor? Herkes sana iyi davranıyor mu bari?"

"Bana karşı kibarlar."

"Sana zorluk çıkaran olursa haberim olsun."

"Her şeyin yolunda gideceğinden eminim." Phoebe hayatı boyunca hiçbir şeyden bundan daha az emin olmamıştı ama bunu itiraf edecek değildi.

"Cari Pogue'un istifası talihsizlik oldu. Bert böyle bir şeyin olabileceğine biraz olsun ihtimal verse, bunu yapmazdı sanıyorum. Yeni bir genel menajeri işe aldın mı?"

"Henüz değil."

"Fazla bekleme. McDermitt bu iş için fazla tecrübesiz. Son kararı Steve Kovak'a bırakmak büyük olasılıkla yapılacak en akıllını şey olur. Yoksa ben de zevkle yardımcı olurum."

"Bunu aklımda tutacağım." Phoebe sesinin duygularını ele vermemesine özellikle dikkat ediyordu.

"Bert insanları idare etmeyi severdi. Bu olayı bizim için kolaylaştırmadı değil mi?"

"Hayır, kolaylaştırmadı"

Reed tek elini cebine soktu ve huzursuz bir tavırla geri çıkardı. Aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı ve sigarasından derin bir nefes alıp dumanı ince ve kesintisiz bir çizgi halinde üfledi. "Dinle, Phoebe, sana söylemeni gereken bir şey var."

"Evet?"

"Bunu çok uzun zaman önce konuşmam gerekirdi ama bundan özellikle kaçındım."

Phoebe bekledi.

Reed bakışlarını kaçırdı. "Mezuniyetimizden birkaç yıl sonra, Craig Jenkins ve ben bir partiye gittik."

Phoebe'nin vücudundaki bütün kaslar gerilmişti. Gece aniden iyice kararmış ve ev uzaklaşmıştı sanki.

"Craig sarhoş oldu ve bana o gece olanların aslını anlattı. Sana tecavüz ettiğini söyledi."

Phoebe'nin dudakları arasından küçük bir hayret ifadesi kaçtı. Kendini zafer kazanmış gibi değil, açık yarasıyla ifşa edilmiş gibi hissediyordu. Bu konuyu hiç kimseyle konuşmak istemiyordu, Hele Reed'le asla.

Reed gırtlağını temizledi. "Üzgünüm ama hep senin yalan söylediğini sandım. Doğruca Bert'e gittim ama bunu konuşmak istemedi. Daha çok bastırmalıydım ama nasıl olduğunu bilirsin."

Phoebe konuşamıyordu. Reed gerçeği mi söylüyordu? Samimi miydi yoksa sadece Stars'a sahip olduğu dönemde kararlarını dinleyebilmek adına güvenini kazanmaya mı çalışıyordu, emin değildi. Babasının gerçeği öğrendiğini ama kulak asmadığını düşünmek istemiyordu. Eski acı ve ihanet duyguları onu bir kez daha içine çekmişti.

"Bunu sana bir şekilde telafi etmem gerektiğini düşünüyorum. Yanında olduğumu bilmeni istiyorum. Sana borçlu hissediyorum. Burada geçireceğin zamanı kolaylaştırmak için yapabileceğim yardımcı olabileceğim herhangi bir şey olursa, bana söyleyeceğine söz ver."

"Teşekkürler, Reed. Söylerim." Phoebe'nin ağzından dökülen kelimeler kaskatı ve yapaydı. Canı o kadar çok yanıyordu ki ondan bir an önce uzaklaşmazsa, kendisini dağılıverecekmiş gibi hissediyordu. Reed'in endişe gösterisine rağmen, ona asla güvenemezdi.

"Sanırım artık gitmeliyim. Molly'yi uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum."

"Tabii ki."

Gergin ve sessiz bi halde eve doğru yürüdüler. Çimenliğin kıyısına vardıkları zaman, Reed durdu ve Phoebe'ye baktı. "Bana göre, bu işte birlikteyiz, kuzen. Ciddiyim. Gerçekten."

Eğildi ve açgözlü dudaklarını Phoebe'nin yanağına sürtüp uzaklaştı.

Bağırırken Dan'in şakaklarındaki bir damar şişmişti: "Fenster!

Otuz ikide sola çekil, tutucu da *sola* gidecek! Öyle olmasaydı buna otuz ikide sağa çekilme adını verirdik!" Not tahtasını yere çarptı.

Birisi yanına gelmişti ama Dan tutucuyu öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki gelen kişiye bakması için aradan birkaç dakika geçti. Gördüğü zaman adamı ilk anda tanımadı ve tam ona antrenman sahasından defolmasını söylemek üzereyken kim olduğunu anladı.

"Ronald?"

"Koç."

Çocuk kendine benzemiyordu; Güney Amerikalı bir jigoloya benzemişti. Saçlarını arkaya yapıştırmış, siyah bir tişört, bol pantolon ve şu yakası havaya kaldırılmış, kolları dirseklerine kadar sıvanmış hipa tarzı spor ceketin üstüne koyu renk gözlük takmıştı.

"Tanrı aşkına, Ronald, kendine ne yaptın böyle?"

"işsizim. Artık kaskatı giyinmeme gerek yok."

Dan'in gözüne çocuğun elindeki sigara çarptı. "Ne zamandan beri sigara içiyorsun?"

"Arada sırada. Erkeklerin arasında yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünmemiştim o kadar." Sigarayı ağzının kenarına sıkıştırdı ve başıyla antrenman sahasını işaret etti. "Yeni tutucuyu sahaya sokuyorsun demek."

"Fenster sağını solundan ayırmayı öğrenirse tabii."

"Bucker iyi görünüyor."

Dan hâlâ Ronald'daki değişimin etkisi altındaydı. Sadece görüntüsü değil, sıradışı duruşu da farklıydı. "Uyum sağlıyor."

Ronald, "Phoebe yeni genel menajeri seçti mi?" diye sordu.

"Kahretsin, hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Dan memnuniyetsizliğini ifade eden bir homurtu çıkardı. Phoebe geleli ve aday listesini alalı bir hafta olmuştu ama bir seçim yapmak yerine, Ronald'ı geri istediğini söylemişti. Dan ona bir anlaşmaları olduğunu ve anlaşmaya uygun hareket ederse iyi olacağını yoksa kendine yeni bir baş koç bulmak zorunda kalacağını hatırlatmıştı. Phoebe onun ciddi olduğunu anlayınca, tartışmayı bırakmıştı. Ancak bir önceki hafta sonu son sezon öncesi maçlarını kaybetmişlerdi ve bu pazar günü Broncos'a karşı oynayacakları sezon açılış maçına rağmen, Phoebe henüz tek bir adayla bile görüşme yapmamıştı.

Çalışmak yerine, Ronald'ın eski ofisinde oturup moda dergileri okuyordu.

Dekorundan hoşlanmadığı için Bert'in ofisini istememişti. Birisi ona imzalaması en basit formu dahi verse, burnunu kırıştırıyor ve daha sonra bakacağını söylüyordu ama daha sonra hiç gelmiyordu. Pazartesi, bir şekilde herkesin maaş çeklerini geciktirmeyi başarması üzerine, Dan bürosuna dalmış ve onu lanet olası tırnaklarını boyarken bulmuştu. İşte o zaman delirmişti ama daha bağırmaya başlamadan, Phoebe alt dudağını titreterek onunla böyle konuşamayacağını, âdet öncesi sendromu çektiğini söylemişti.

Bu hafta, bir ara Phoebe, Dan'i delirtmek konusunda Valerie'nin önüne geçmeyi başarmıştı. UFL takım patronlarının çalışanlarında saygı, hayranlık ve korku karışımı bir duygu uyandırmaları beklenirdi. Alışkın koçlar bile Raiders'ın güçlü ve iradeli patronu Davis gibi bir adamın etrafında ihtiyatlı hareket ederlerdi, Birisi, takım patronunun âdet öncesi sendrom yüzünden kendisine bağırılmasına dayanamadığı söylediğini duyarsa, Dan yüzünü yerden asla kaldıramazdı.

Phoebe Somerville hiç şüphesiz hayatı boyunca tanıştığı en işe yaramaz, aptal ve omurgasız insan müsveddesiydi.

Dan önce gösterdiğinden daha zeki olabilir mi diye merak etmişti ama şimdi onun, düşündürdüğünden de *aptal* olduğunu biliyordu. Futbol takımını mahveden birinci sınıf bir aptal sarışından başka bir şey değildi.

Ah, bir de insanı sersemleten o vücudu olmasaydı. Dan gibi yirmi bir yaşından önce bir kadının sunabileceği her şeyi görmüş birisi için bile görmezden gelinmesi çok zordu. Kamuoyunun futbol oyuncuları için

hayatın kocaman bir seks partisinden ibaret olduğunu düşündüğünü biliyordu ve çok da haksız sayılmazlardı. Şimdi, seksin tehlike içerdiği bu dönemde bile, kadınlar otel lobilerinde ve stadyumların park alanlarında dizilip oyunculara sesleniyor, çıplak göbeklerine yazdıkları telefon numaralarını -hatta bazen daha fazlasını onların gözlerine sokuyorlardı.

Dan futbol oynamaya başladığı ilk günleri hatırlıyordu. İçlerinden birini hatta bazen iki tanesini seçip kayıplara karışarak, ucuz viski ve seks geceleri yaşardı. Geri kalan erkek nüfusunun ancak hayal edebilecekleri şeyler yapmıştı ama işin ilginçliği geride kaldıkça, bu buluşmalarda acınası bir şeyler görmeye başlamıştı.

Otuz yaşına geldiğinde futbol hayranlarının yerine seksi bir vücuttan başka şeylere de sahip kadınlara yönelmişti ve seks yeniden eğlenceli bir hal almıştı. Sonra Valerie'yle karşılaşmış ve şu anki aşağı doğru giden girdaba karışmıştı. Ancak Sharon Anderson hayatına girdiğinden beri girdap yön değiştirme başlamıştı.

Salı öğleden sonra, Sharon'ı çocuklarla oynarken izlemek ve sonrasında kahve içmeye götürmek için anaokuluna bir kez daha uğramayı başarmıştı. Genç kadının üstünde başında Dan de onu kucaklama isteği uyandıran lekeler vardı; üzüm suyu, macun ve biraz oyun parkı çamuru. Sessiz ve tatlı bir kadındı; Dan'in bir kadından isteyeceği şey tam olarak buydu. Bu yüzden Phoebe Somerville karşısında hissettiği fiziksel çekim daha da kötü geliyordu. O kadın deri çizmeler ve jartiyere aitti ve bir avuç masum çocuktan olabildiğince uzak tutulmalıydı.

Ronald ayağını banka dayadı ve antrenman sahasına bakarak, "Phoebe genel menajerlik işi için en iyi adayı, hangisi olduğunu söylemem için sürekli bastırıyor," dedi.

Dan ona keskin bir bakış attı. "Onu gördün mü?"

"Şey... Biz... birlikte çok zaman geçirdik."

"Neden?"

Ronald omuz silkti. "Bana güveniyor."

Dan hiçbir şeyi açık etmezdi; bu yüzden huzursuzluğunu gizlemeyi başardı. Ronald'daki bu değişikliklerden Phoebe mi sorumluydu yoksa? "Sanırım ikinizin arkadaş olduğunuzu fark etmedim."

"Tam olarak arkadaş sayılmayız," dedi Ronald sigarasından derin bir nefes çekerken. "Kadınlar benimle bir tuhaflar. Phoebe de istisna sayılmaz."

"Tuhaf derken?"

"Cruise'a benzetme durumu. Pek çok erkek fark etmiyor ama hanımlar, benim Tom Cruise'a benzediğimi düşünüyorlar."

Dan bir homurtu çıkardı. Önce Bobby Tom bir film yıldızına benzediğine karar vermişti, şimdi de Roland. Ancak Ron'a biraz daha dikkatli bakınca, belli belirsiz bir benzerlik olduğunu inkâr edilemezdi.

"Evet, sanırım benziyorsun. Hiç farkında değildim."

"Kadınlara bana güvenebilecekleri hissini veriyor. Diğer şeyin yanı sıra tabii." Sigarasından bir nefes daha çekti. "Sana şu kadarını söyleyeyim, insanın aşk hayatının canına okuyor."

Dan'in tehlike içgüdüleri savaşta çok zaman geçirmiş bir insanınki kadar güçlüydü ve ensesindeki tüyler dimdik olmuştu.

Dikkatle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Kadınlar bir hayli talepkâr olabiliyorlar."

"Sanırım seni hiçbir zaman kadınlar konusunda bir tazı olarak görmemiştim."

"Pekâlâ öyleyim." Ron sigarasını attı ve ayakkabısının altında ezdi. "Gitmem gerek. Phoebe konusunda bol şans. Gerçek bir vahşi kedi, işin bir hayli zor olacak."

Dan'in canına yetmişti. Kolunu uzatıp Ronald'ı omzundan yakaladı ve neredeyse ayaklarını yerden keserek çevirdi. "Süslü konuşmayı kes. Neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve Phoebe."

"O sıradışı bir kadın."

"Ona genel menajer adayları hakkında ne söyledin?"

Dan'in onu sıkıca tutan eline rağmen, Dan'in bakışı sabit ve şaşırtıcı derecede kendinden emindi. "Ona ne söylemediğimi söyleyeyim. Andy Carruthers'ın bu iş için en uygun isim olduğunu ona söylemedim."

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Phoebe'yle baş edemezse, değil."

Dan onu yavaşça bıraktı; sesi tehlikeli sayılacak kadar sakindi. "Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?"

"Söylediğim şu, başın benim yüzümden belada, Dan; çünkü şu anda futbol konusunda bir şey bilen, güvendiği tek insan benim. Ben de kovuldum."

"Kovulmayı hak ettin! İşini yapmıyordun."

"Daha ilk gün sözleşmeleri imzalamasını sağladım ama, değil mi? Duyduğuma göre başka kimse bunu yapmayı başaramamış."

"Bert öldükten sonra kendini ispatlamak için zamanın oldu ve yüzüne gözüne bulaştırdın. Hiçbir şey hallolmadı." "Harekete geçme yetkim yoktu, çünkü Phoebe telefonlarıma çıkmıyordu." Yeni bir sigara yaktı ve gülümseme cüretini gösterdi. "Ama artık çıkacağını garanti ederim."

Dan'in öfkesi tutuşmuştu ve Ronald'ın süslü Avrupalı yakalarına yapıştı. "Seni orospu çocuğu. Onunla yatıyorsun, değil mi?"

Çocuğa hakkını vermeliydi. Rengi biraz solmuştu ama bozuntuya vermemişti. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Artık oyun yok. Neyin peşindesin?"

"Aptal değilsin, Dan. Bunu kendin bul."

"İşini geri alamayacaksın."

"O zaman başın büyük belada demektir; çünkü ben söylemeden Phoebe kılını bile kıpırdatmayacak."

Dan dişlerini sıktı. "Kemiklerini kırmalıyım."

Ronald güçlükle yutkundu. "Bunun Phoebe'nin hoşuna gideceğini sanmam. Yüzüme deli oluyor."

Dan öfkeyle düşündü ama varabildiği tek bir sonuç vardı. Ronald onu başlangıç çizgisinin gerisine çivilemişti ve açıkta kimse yoktu. Topun üstüne düşmek doğasına aykırıydı ama başka seçeneği yoktu. Çocuğun yakasını yavaşça bıraktı. "Pekâlâ şimdilik işini geri alıyorsun. Ama onu kontrol etsen iyi olur yoksa kıçını yarda direklerine asarım. Beni anlıyor musun?"

Ronald sigarasını elinden attı ve spor ceketinin yakasını başparmaklarıyla kaldırdı. "Düşüneceğim."

Dan afallamış halde, arkasından bakakaldı.

Ronald otomobiline ulaştığında terden sırılsıklam olmuştu. Koç'a ismiyle hitap etmişti ve hâlâ hayattaydı. *Ah, Tanrım. Ah, Tanrım.*

Sigaralar ve hızlı kalp atışları arasında nefesi kontrolden çıkmıştı. Diğer taraftan, hayatı boyunca hiç bu kadar iyi hissetmemişti, Şoför koltuğuna yerleşti ve telefonunu kaptı. Düğmeleri birkaç saniye kurcaladıktan sonra, Phoebe'yi hattın diğer ucunda buldu.

Nefesini toparlamak için derin bir iç çekti ve Phoebe'nin ona verdiği Tom Cruise'un oynadığı *Riskli İş* filminin video kasedini kalçasının altından çekti.

"Başardık, Phoebe."

"Şaka yapıyorsun." Ron, Phoebe'nin geniş, cömert gülümsesini gözünün önünde canlandırabiliyordu.

"Söylediklerini harfiyen yaptım." Bir kez daha iç çekti. "İşe yaradı. Sadece sanırım şu anda kalp krizi geçiriyorum."

"Derin derin nefes al. Seni şimdi kaybetmek istemem." Phoebe güldü. "İnanamıyorum."

"Ben de öyle." Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Üstümü değiştirip saçımdaki yağları temizleyeyim. Sonra gelirim."

"Elini çabuk tut. Burada tonlarca işimiz var ve benim ne yapacağım konusunda en ufak bir fikrim yok." Kısa bir duraksama oldu. "Ah şey. Gitmem gerek. Bu tarafa doğru gelen uğursuz ayak sesleri duyuyorum."

Phoebe telefonu aceleyle kapadı ve tam Dan'in ofisin içinde patladığı anda, titreyen eliyle makyaj aynasını alıp serçe parmağını kaşına götürdü. Dan kapıyı çarparak kapatmadan hemen önce, bir an için arkasında sekreterinin şaşkın yüzünü gördü.

Ofis penceresi antrenman sahasına baktığı için, Dan'in saldırgan tavrına çoktan alışmış olması gerekirdi. Onu, birinin performansından hoşnut kalmadığı zaman, not tahtasını yere fırlatırken ya da hışımla sahaya dalarken görmüştü. Gizemli bir futbol hareketini göstermek için korunmasız vücudunu baştan ayağa donanımlı bir futbolcunun üstüne atışını defalarca izlemişti. Hatta ofiste geç saate kadar kaldığı bir defasında, bütün oyuncular gittikten sonra onu ter içinde bir tişört ve güçlü, kaslı bacaklarını göz önüne seren, sporcu şortu içinde koşu pistinde tur atarken görmüştü.

Güçlükle yutkunarak masum bakışlarını Dan'e çevirdi. "Aman Tanrım. Kötü kalpli kurt az önce kapımı kırdı. Şimdi ne yaptım?"

"Sen kazandın."

"Harika. Ödül ne?"

"Ronald." Dan dişlerini sıkmıştı. "Onu işe geri almayı düşünüyorsan, yolunda durmamaya karar verdim."

"Bu harika."

"Benim bakış açımdan değil."

"Ron senin sandığın gibi beceriksiz ve yetersiz birisi değil."

"O sosisin teki."

"Şey, sen de bir sosisli sandviçsin, bu durumda iyi anlaşıyor olmanız gerekir."

Dan yüzünü buruşturdu ve bakışlarını, daha önce hiç sergilemediği bir cüretle Phoebe'nin üzerinde dolaştırdı. "Belli ki Ronald senden istediğini elde etmenin yolunu bulmuş. Ama belki de bilmen gereken bir şey var. Akıllı iş kadınları yanlarında çalışanlarla yatmazlar."

Yanlış bir şey yapmamış olmasına rağmen, bu darbe Phoebe'yi aşağılamıştı ve ona ipeksi bir gülümsemeyle bakmak için kendini anlayarak, "Seni değil, onu seçtiğim için kıskandın mı yoksa?"

"Hayır. Ben sadece ondan sonra oyuncularıma el uzatmandan korkuyorum."

Phoebe yumruklarını sıktı, ancak Dan onun tepki vermesine fırsat bırakmadan ofisi terk etmişti.

Ray Hardesty siklon çitin hemen dışındaki çamların gölgesinde durmuş, hızlı adımlarla antrenman sahasına dönen Dan Calebow'u izliyordu. Birazdan işte olması gerekiyordu ama yerinden kıpırdamadı. Aksine, öksürdü ve bir sigara daha yakarken ayağını kıpırdatıp biriken izmaritlerini dağıttı. Bazıları henüz söndürülmüştü, diğerleriyse geçen haftanın fırtınasında, geriye sadece şişmiş ve morarmış filtreler bırakarak paramparça olmuşlardı.

Her gün kendi kendine buraya bir daha gelmeyeceğini söylüyordu ama yine de geliyordu. Her gün, karısı nereye gittiğini sorduğundaysa ona, ev gereçleri satan bir mağazaya gittiğini söylüyordu. Eve hiçbir zaman malzemelerle dönmüyordu ama karısı bunu sormaya devam ediyordu. Öyle bir hale gelmişti ki Ray artık karısını görmeye bile dayanamıyordu.

Elinin arkasını sakallı çenesine sürttü ve hiçbir şey hissetmeyince şaşırmadı. Polisin, Ray Junior'un bir araba kazasında hayatını kaybettiğini haber vermeye geldiği sabah, sıcakla soğuğu ayırt edemez olmuştu. Karısı bunun geçici olduğunu söylüyordu ama Ray öyle olmadığını biliyordu. Tıpkı oğlunu bir daha asla Stars için futbol oynarken izleyemeyeceğini bildiği gibi. O sabahtan beri duyuları altüst bir haldeydi. Saatlerce televizyona bakıp sesi açmadığını fark etmediği oluyordu. Kahvesine şeker yerine tuz döküyor ve fincanı neredeyse tamamen boşalana kadar bunu anlamıyordu

Artık hiçbir şey doğru değildi. Ray Junior'ın Stars'ta oynadığı dönemde çok önemli bir insan olmuştu. Birlikte çalıştığı adamlar, komşuları, bardaki çocuklar, herkes ona saygıyla yaklaşıyordu. Şimdiyse ona acıyarak bakıyorlardı. Şimdi artık kocaman bir hiçti ve hepsi Dan Calebow'un suçuydu. Eğer Ray Junior takımdan atıldığı için o kadar üzgün olmasaydı, o korkuluğa çarpmazdı. Baba Ray, Calebow yüzünden başını dik tutamaz olmuştu.

Ray Junior ona aylar boyunca Calebow'un ona kafayı taktığını, onu çok içmekle ve sırf UFL'deki diğer herkes gibi birkaç steroid aldığı için lanet olası uyuşturucu müptelasının teki olmakla suçladığını anlatmıştı. Ray Junior biraz asi olabilirdi ama onu büyük bir oyuncu yapan da buydu zaten. Lanet olası uyuşturucu müptelasının teki falan değildi. Stars'ın eski koçu Hale Brewster hiç şikâyet etmemişti. Brewster kovulup yerine Calebow geçince, bela başlamıştı.

Herkes, Ray ve oğlunun birbirlerine ne kadar benzediklerine dair yorumlar yapardı. Ray Junior'da ek olarak ödül peşindeki bir boksörün çarpılmış yüzü, küçük gözler ve gür kaşlar vardı. Ancak oğlu bel çevresi kalınlaşacak kadar uzun süre yaşamamıştı ve onu gömdüklerinde tek bir gri saç teli yoktu.

Baba Ray'in hayatı hayal kırıklıklarıyla dolu geçmişti. Polis olmayı ne kadar istediğini ancak başvurduğu zaman siyahilerden başka kimseyi işe almaya niyetleri olmadığım gördüğünü hatırladı. Güzel bir kadınla evlenmek istemişti ama sonunda Ellen'a kalmıştı.

En başlangıçta Ray Junior da bir hayal kırıklığıydı. Ancak babası onu sert bir çocuk haline getirmişti ve lisedeki son yılında, Ray oğlunu izlerken kendini kral gibi hissetmişti.

Ancak şimdi yeniden hiç kimse olmuştu.

Öksürmeye başladı ve spazmları kontrol altına alması on dakika kadar sürdü. Bir yıl önce kalbi kötü durumda, ciğerleri sorun olduğu için,

doktorlar sigarayı bırakmasını tembihlemişlerdi. Daha açıkça ölüyorsun dememişlerdi ama Ray bunu zaten biliyordu ve artık pek de umurunda değildi. Artık umursadığı tek şey Dan Calebow'la ödeşmekti.

Stars'ın her yenilgisinden ayrı bir keyif alıyordu, çünkü ona takımın, kendi oğlu olmadan bir boka yaramadığını ispatlıyordu, O piçin, Ray Junior'ı takımdan atmakla ne büyük bir hata yaptığını herkese gösterene kadar hayatta kalacağına dair kendi kendine söz vermişti. Calebow, yaptığı pisliği ödemek zorunda kalana dek, hayatta kalacaktı.

Phoebe ertesi pazar günü, takım patronunun locasına adım attığı anda, kendini viski ve pahalı puro kokusuyla sarmalanmış halde buldu. Yapmayacağına yemin ettiği şeyi yaparak futbol maçına gelmişti ama Ray onu Starsın patronunun rutin sezon açılış maçını kaçıramayacağına ikna etmişti.

Altıgen biçimindeki Midwest spor merkezi, paralı yolun hemen kuzeyinde kalan dört yüz dönümlük bir arazinin tam ortasında olan, terk edilmiş bir taş ocağının üstüne inşa edilmişti. Stars'ın oynamadığı zamanlarda, bu dikkat çekici cam ve metal kubbe dinî vaazlardan, traktör çekme yarışlarına kadar sayısız etkinliğe ev sahipliği yapıyordu. Bir ziyafet salonu, zarif bir restoranı ve seksen beş bin kişilik koltuk kapasitesi vardı.

Bakışlarını takım patronunun iki televizyon ve sahaya bakan boydan boya bir camı olan locasında gezdirirken Ron'a, "Burası çok pahalı bir mülk," diye fısıldadı. Midwest spor merkezindeki locaların yılda seksen bin dolara kiralandığını öğrenmişti. Ron kapıyı arkalarından kapatırken, "Bert'in imzaladığı o sefil stadyum sözleşmesinde, localar sahip olduğumuz az sayıdaki kâr maddelerinden biri," dedi. "Bu loca aslında iki birimin tek locaya dönüştürülmüş şekli."

Phoebe puro dumanı arasından ihtişamlı altın rengi ve mavi dekora baktı. Kalın halı, rahat koltuklar ve ağzına kadar dolu akaju bir bar. İçeride, babasının eski dostları ya da Bert'in yıllar önce paraya ihtiyacı olduğu dönemde elde çıkardığı yüzde on beşlik hisselerin sahipleri olduklarını tahmin ettiği dokuz ya da on erkek vardı.

"Ron burada bir tuhaflık hissediyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben. Tek kadın benim. Bu adamların hiçbirinin karısı yok mu?"

"Bert maçlar sırasında hiçbir kadını patron locasına almazdı."

Ron'un gözünde muzip ışıltılar dans ediyordu. "Çok fazla gevezelik oluyor diye."

"Şaka yapıyorsun."

"Eşlerin dışarıda kocaman koltukları var. Bu UFLde bilinmedik bir uygulama değildir."

"Erkekler kulübü."

"Aynen öyle."

Babasının cenazesinde tanıştığını şöyle böyle hatırladığı fazla kilolu bir adam, ona bakarken hafifçe yerlerinden uğrayan gözleriyle, Phoebe'nin yanına yaklaştı. Genç kadın, Simone'un üzerine oturan kumaşı, dizinin hemen altından baldırlarının ortasına kadar geniş pileler halinde inmesinden dolayı "araba yıkama" elbisesi adını verdiği pembe elbisesini giymişti. Phoebe'nin attığı her adımda bacakları pembe şeritlerin arasından kaçamak bakışlar atıyor, elbisenin kolsuz ve

boyundan bağlı üst kısmı göğüslerini sımsıkı iniyordu. Adamın elinde ağzına kadar içkiyle oldu bir cam bardak vardı ve coşkulu selamı, Phoebe'ye bunun ilk kadehi olmadığını düşündürdü.

"Umarım bize şans getirirsiniz, küçük hanım." Adam gözlerini Phoebe'nin memelerine dikmişti. "Geçen yıl zorlu bir sezon geçirdik ve aramızda Calebow'un bu iş için doğru adam olmadığını düşünenler var. Çok iyi bir oyun kurucuydu ama bu, koçluğu becerebileceği anlamına gelmiyor. Neden o güzel yüzünü kullanıp onu hücumu biraz açmaya ikna etmiyorsun? Bobby Tom gibi bir tutucuyla daha derin atmak gerek. Tek yapması gereken, Reynolds Bryzski'yi başlatmak. Ona bunu söylersin, değil mi?"

Adam çekilmezdi ve Phoebe sesini ancak onun işitebileceği kutlar alçaltarak, "Bu gece yastığının üstünden fısıldarım," dedi.

Ronald, daha fazla hasara yol açmasına izin vermeden onu afallamış halde kalakalan adamdan uzaklaştırdı ve başkalarıyla tanıştırdı. Çoğunun, Dan'in başlama sıralamasında yapması gereken düzenlemeler ve eklemesini istedikleri oyunlar hakkında birtakım istekleri vardı. Phoebe bütün erkeklerin gizli gizli koçluğa heves etliklerini düşünmekten kendini alamadı.

Phoebe, Broncos'un Stars'ı neden yeneceğini anlatan bir televizyon yorumcusunu izlerken, locadakiler de bacaklarını seyrediyorlardı. Ron yanında belirmişti. Huzursuz bir tavırla, ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Phoebe genç adamın mili almaya geldiği zaman da tedirgin göründüğünü hatırladı. Bir sorun mu var?"

"Bir sakıncası yoksa benimle gelebilir misin?"

"Tabii ki gelirim." Phoebe küçük çantasını aldı ve Ron'un peşinden koridora çıktı. "Bilmem gereken bir şey mi oldu?"

"Tam olarak öyle denemez. Sadece..." Ron onu özel asansörlerden birine çekti ve düğmeye bastı. "Phoebe, bu gerçekten çok komik." Kapılar iki yana açılınca onu kabine soktu. "Büyük ihtimalle sporcuların batıl inançları olduğunu duymuşsundur. Bazıları bütün sezon boyunca aynı çorabı giymekte ya da ekipmanlarını bire bir aynı sırayla giymekte ısrar ederler. Pek çoğu yıllar içinde detaylı maç öncesi ritüeller geliştirirler. Hangi kapıdan girecekleri, stadyuma nasıl yaklaşacakları gibi. Üniformalarının içine uğur getiren nesneler takarlar. Gerçekten saçma işler ama onlara güven verdiği için bir sakıncası yok."

Asansör inişe geçerken Phoebe, Ron'a şüpheci bir bakış allı "Bunun benimle ne alakası var?"

"Tam olarak seninle alakalı değil. Daha çok Bert'le alakalı aslında. Bir de takımın bazı üyeleriyle." Gergin bir tavırla saatine baktı. "Bears'ı da içeriyor. Ve Mike McCaskey'i."

McCaskey, Chicago Bears'ın efsanevi kurucusu George Halas'ın torunuydu. Ayrıca Stars'ın tartışmalı başkanı ve Yönetim Kurulu Başkanı'ydı. Ancak Phoebe'nin aksine, McCaskey, bir futbol takımını nasıl yöneteceği konusunda bilgi sahibiydi. Bu yüzden Phoebe aradaki bağlantıyı kuramamıştı.

Kapılar kayarak açıldı. Ron'la birlikte kabinden çıkarken, stadyumun altında olduklarını bilmesine rağmen, gün ışığını gördü. Sahaya çıkan geniş tünelle son bulan bir koridorda olduklarını anlamıştı. Ron onu tünele yöneltti.

"Ron beni ciddi anlamda germeye başlıyorsun."

Ron göğüs cebinden beyaz bir mendil çıkarıp alnına bastırdı. "Mike McCaskey her Bears maçının ilk çeyreğini sahada, yedek kulübesinin yanında ayakta izler. Oyuna müdahale etmez ama her zaman oradadır ve

bu iş bir ritüele dönüşmüş durumda." Mendilini cebine soktu. "Bert, kendisi yukarıda Stars locasındayken, Muaskey'in sahada olmasından hoşlanmazdı bu yüzden birkaç yıl içinde, o da aynı şeyi yapmaya başladı. Yani... Şey... Bu da rutinin bir parçasına dönüştü. Oyuncular bunu uğur getirici bir davranış olarak benimsediler."

Phoebe içindeki bariz huzursuzluğun tırmandığını hissediyordu. "Ron..."

Ron aceleyle, "İlk çeyrek boyunca, sahada takımın yanında olman gerekiyor," dedi.

"Bunu yapamam! Dışarıda sahada olmayı bırak, locada olmak bile istemiyorum!"

"Buna mecbursun. Adamlar bunu bekliyorlar. Oyuna, Jim oyun kurucusu olarak başlıyor ve tanıdığım en batıl inançlı oyunculardan biridir. Oyun kurucular tenörlere benzerler. Moralleri kolayca bozulur. Bobby Tom bunu oyundan önce yüksek sesle dile getirdi. Karmasının bozulmasını istemiyor."

"Onun karması umurumda değil!"

"Ya sekiz milyon doların?"

"Oraya çıkmayacağım."

"Çıkmazsan, sorumluluklarından kaçıyorsun ve sandığım gibi birisi değilsin demektir."

Son sözler, Ron'un ağzından bir çırpıda çıkmış ve Phoebe'nin aksamasına neden olmuştu. Ancak sahanın kenarında durması, içini yüzleşmek istemediği bir korkuyla dolduruyordu. Panik dışında makul bir bahane bulmak için zihnini yokladı.

"Giysilerim buna uygun değil."

Onu süzerken Ron'un gözleri hayranlıkla parladı. "Çok güzel görünüyorsun."

Ron'a, ayakkabısının sekiz santimlik topuğunu göstermek için bacağını kıpırdatınca, dizinin ve bacağının üst tarafının büyük kısmı ortaya çıktı. "Mike McCaskey sahaya bu kılıkta çıkmıyordur Ayrıca, topuklarım zemine batar!"

"Zemin suni çim; Phoebe gerçekten sudan bahaneler uyduruyorsun. Senden daha iyisini beklerdim."

"İçten içe bu işten keyif alıyorsun, değil mi?"

"İtiraf etmeliyim ki seni o elbisenin içinde gördüğüm zaman, aklıma bu görüntünün bilet satışlarını alevlendireceği geldi. Belki kalabalığa el sallayabilirsin."

Phoebe nadiren kullandığı kaba bir sözcüğü mırıldandı.

Ron ona nazikçe azarlar gibi bakıyordu. "Sana başlangıçtaki ortaklık anlaşmamızı hatırlatayım. Ben sana bilgi sağlayacaktım sen de bana cesaret verecektin. Şu anda anlaşmanın sana ait kısmına uygun davranmıyorsun."

Phoebe çaresiz bir sesle, "Sahaya çıkmak istemiyorum!" diye haykırdı.

"Bunu anlıyorum. Ne yazık ki buna mecbursun." Ron genç kadının dirseğinden nazikçe tuttu ve onu tünelin sonuna uzanan hafif eğime doğru çekti.

Phoebe paniğini alaycılığın arkasına saklamaya çalışarak, "İki hafta önce, liderlik özelliği olmayan kibar bir adamdın," dedi.

"Hâlâ kibar bir adamım." Phoebe'yi tünelin ağzından göz kamaştıran güneşe çıkardı. "Sen liderlik özelliklerimi geliştirmeme yardım ediyorsun."

Ron, Phoebe'ye beton yürüyüş yolu boyunca, dikenli tellerin arasından geçerken ve sahaya yürürken eşlik etti; onu ısınmakta olan oyuncuların arkasından yönlendirip yedek kulübesinin ucunda bulunan detaya götürdü. Phoebe terlediğinin farkındaydı ve içinde delice bir öfke dalgası kabarmıştı. Vücutları omuzluk ve takviyelerle insanüstü ölçülere getirilmiş oyunculara bakarken, o kadar korkuyordu ki başının döndüğünü hissediyordu.

Kubbenin merkezindeki altıgen camdan içeri dolan güneş, pembe elbisesinin üstünde parlıyordu ve kalabalıktan adını seslenenler oldu. Kim olduğunu bilmelerine şaşırırken, Bert'in geniş kitlelerce bilindiğini hatırladı. Yerel gazetelerden düzinelerce röportaj teklifini geri çevirmişti. Ne kadar titrediğini hiç kimsenin fark etmeyeceğini umarak, kendini yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirmeye zorladı.

Ron'un onu bırakmaya hazırlandığını fark edince koluna yapıştı. "Gitme!"

"Gitmek zorundayım. Oyuncular benim kötü şans getirdiğimi söyleyecekler." Phoebe'nin eline bir şey tutuşturdu. "İlk çeyreğin sonunda, seni locada bekliyor olacağım. İdare edebilirsin. Ve şey... Bert her zaman Bobby Tom'un kıçına bir şaplak indirirdi."

Ron, Phoebe'ye bu nahoş bilgi parçasını sindirme fırsatı bırakmadan, hızlı adımlarla uzaklaştı ve onu düzinelerce hırlayan, inleyen ve savaş tecrübeli, kargaşa koparmayı kafasına koymuş insanın arasında tek başına bıraktı. Phoebe avucunu açtı ve elindeki şeye hayretle baktı. Ron ona neden bir paket çikleti vermişti ki?

Dan yanı başında belirmişti. Phoebe içinde yükselen, kollarını Koç'un boynuna dolayıp onu koruması için yalvarma arzusunu bastırmaya çalıştı. Zaten Dan hiç de dost canlısı olmayan bakışlarıyla onu delip geçince, isteği bir anda kayboldu.

"Çeyreğin sonuna dek bu noktadan bir yere kıpırdama. Anladın mı?"

Phoebe sadece başını sallayabildi.

"Sakın yüzüne gözüne bulaştırma. Ciddiyim, Phoebe. Sorumlulukların var ve her birini tek tek yerine getirsen iyi olur. Sen ben, oyuncuların batıl inançlarının saçma olduğunu düşünebilir ama onlar öyle düşünmüyorlar." Daha fazla açıklama yapmadan Phoebe'nin yanından uzaklaştı.

Karşılaşmaları sadece birkaç saniye sürmüştü ama Phoebe kendini bir buldozer tarafından ezilmiş gibi hissediyordu. Dan toparlanma fırsatı bulamadan adamlardan biri, kaskını tutup sallayarak yanına yaklaştı. Oyunculardan uzak durmasına rağmen Phoebe, Tom Denton'ı fotoğrafından tanımıştı, sarı saçlar, geniş elmacık kemikleri, yayvan bir ağız. Gergin ve tedirgin görünüyordu.

"Bayan Somerville, henüz tanışmadık ama kıçıma şaplak indirmenize ihtiyacım var."

"Sen... şey... Bobby Tom olmalısın." *Çok zengin* Bobby Tom

"Evet, efendim."

Bunu kesinlikle yapamazdı. Belki bazı kadınlar doğuştan şaplakçısıydılar ama Phoebe onlardan değildi. Elini hızla kaldırdı, parmak uçlarını öptü ve dudaklarına bastırdı. "Yeni bir geleneğe ne dersin, Bobby Tom?"

Bobby Tom'un karmasına geri dönülmez bir şey yapıp yapmadığını ve bu arada sekiz milyon doları havaya uçurup uçurmadığını görmek için endişeyle bekledi. Oyuncu kaşlarını çattı ve Phoebe'nin hatırladığı bir sonraki şey, Bobby Tom'un onu kucaklayıp ayaklarını yerden kesmesi ve dudaklarına şapırtılı bir öpücük kondururken parlak pembe şeritlerin bacaklarına sürtünmesi oldu.

Bobby Tom sırıttı ve Phoebe'yi yere bıraktı. "Bu çok daha iyi bir gelenek oldu."

Kalabalıkta yüzlerce kişi bu değiş tokuş anını yakalamışlardı Bobby Tom uzaklaşırken, Phoebe kahkaha seslerini işitti. Dan de öpücüğü izlemişti ama kesinlikle gülmüyordu.

Başka bir canavar yanına yaklaştı. Phoebe'ye doğru yürürken yandaki birine kükrer gibi bir şeyler söyledi ve Phoebe o sırada yakasının arkasındaki Biederot adını gördü. Bu, alıngan oyun kurucusu olsa gerekti.

Biederot nihayet yanında durunca, Phoebe genç oyuncunun siyah saçlarını, kancayı andıran burnunu ve küçük, neredeyse kadınsı ağzını süzdü. "Bayan Somerville. Sizin... babanız..." Phoebe'nin sol kulağının üstünde arka taraftaki uzak bir noktaya gösteriyordu. Sesini alçaltarak, "Her maçtan önce mutlaka bana, 'başaracaksın koca ayı' derdi," dedi.

Phoebe'nin kalbine bir ağırlık çöktü. "Ben... onun yerine kıçına şaplak indiremez miyim?"

Biederot sert bir ifadeyle kafasını salladı.

Phoebe başını eğdi ve kelimeleri olabildiğince hızlı söyledi.

Oyun kurucu rahat bir nefes aldı. "Teşekkürler Bayan Somerville." Koşarak uzaklaştı.

Yazı turayı Stars kazanmıştı ve iki takım başlama atışı için toplandı. Dan, gözlerini oyun pistinden bir an bile ayırmadan, Phoebe'ye doğru koşmaya başlamıştı. Kulaklığının uzun kordonu biraz kısıtlayıcı olsa da hareketlerine engel olmuyordu. Phoebe'nin yanında durdu. Gözleri hâlâ sahadaydı. "Çiklet sende mi?"

"Çiklet mi?"

"Çiklet!"

Phoebe birden Ron'un eline tutuşturduğu çikleti anımsadı ve paketi sıkıca kavrayan parmaklarını çözdü. "Burada."

"Vurucu topu yerleştirince çikleti ver. Sağ elini kullan. Arkanda Anladın mı? Sakın mahvetme. Sağ el. Arkanda. Vurucu topu yerleştirince."

Phoebe ona bakakalmıştı. "Vurucu hangisi?"

Dan hafif hafif kızmaya başlıyor gibiydi. "Sahanın ortasından ufak tefek adam. Sen hiç mi bir şey bilmezsin? Bu işi yüzüne gözüne bulaştıracaksın, değil mi?"

"Hiçbir şeyi yüzüme gözüme bulaştırmayacağım." Telaşla vurucuyu ayırt etmeye çalışırken, gözleri sahayı son hızla tarıyordu Oyuncuların en ufak tefek olanını seçti ve yanılmamış olmayı umdu Oyuncu topu yerleştirmek için eğilince, sağ elini hemen arkasına uzattı ve çikleti Dan'in açık avucuna vurdu. Dan bir homurtu çıkardı ve çikleti cebine tıktı ve bir teşekkür dahi etmeden hızla koşarak uzaklaştı. Phoebe kendi kendine, Dan'in sadece birkaç dakika önce, oyuncuların batıl inançlarını saçma olarak nitelediğini hatırlattı.

Saniyeler sonra, top havada bir yay çizdi ve Phoebe'nin hemen önünde pandomim koptu. Hiçbir şey onu, savaş kıyafetlerine bürünmüş yirmi iki erkek bedeninin korkunç sesler eşliğinde birbirlerini öldürmeye çalışmalarına hazırlayamazdı. Kasklar tangırdıyor, omuzlar birbirine çarpıyordu ve havada küfürler, inleme ve homurtular uçuyordu.

Phoebe ellerini kulaklarına bastırdı ve üniformalı bir grup erkek ona doğru koşarken bir çığlık attı. Stars'ın topu tutan oyuncusu son hızla ona doğru koşarken, olduğu yerde donakalmıştı. Çığlık atmak için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Oyuncu peşinde bir grup turunculu beyazlı canavarla kenar çizgilerine doğru koşarken, kalabalık çılgına dönmüştü. Phoebe

oyuncunun duramadığını gördü, adam onun tepesine çıkacaktı ama dizleri kilitlendiği için kendim kurtaracak durumda değildi. Oyuncu son anda yön değiştirdi ve kenar çizgisindeki takım arkadaşlarının arasına daldı.

Phoebe'nin yüreği ağzına geldi. Bayılacağını sandı. Beceriksiz hareketlerle küçük omuz çantasının fermuarını yokladı ve kristal güneş gözlüğünü almak için elini içine daldırdı. Gözlerini kurumak için sarsak hareketlerle gözlüğünü takmaya çalışırken, az kalsın yere düşürüyordu.

İlk çeyrek sinir bozucu bir yavaşlıkla geçiyordu. Oyuncuların iri kokularını duyabiliyor, bazen şaşkın, bazen delice ifadelerini görebiliyor, haykırdıkları müstehcen kelimeleri -fazla tekrar edilen kelimeye bile anlamını kaybettirene dek peş peşe sıralanan küfürleri duyabiliyordu. Bir noktada, artık orada öyle söylendiği için değil, bir tür güç denemesi, kendi kişisel cesaret rozeti için, durduğunu fark etti. Eğer bu meydan okumanın altından kalkabilirse, hayatının geri kalanını pekâlâ halledebilirdi.

Saniyelerin dakikalara, dakikaların saatlere bu kadar uzadığı hiç olmamıştı. Göz ucuyla kalitesiz altın rengi kostümleri içinde, mavi püsküllerini sallayan Stars'ın amigo kızlarını izliyor ve onlar ne zaman alkışlarlarsa o da alkış tutuyordu. Bobby Tom, daha sonra güçlü Broncos defansı diye bahsedildiğini duyacağı, oyunculara karşı pas üstüne pas yakalarken, Phoebe itaatkâr bir tavırla el çırpıyordu. Gözlerini, hoşuna gitmeyen bir sıklıkla, Dan Calebow'a çevrilirken buluyordu.

Koç yan çizginin kenarında bir ileri bir geri gidip gelirken koyu renk saçları kubbenin tepesinden süzülen güneş ışığında parlıyordu. Kollarının üst kısımları, triko tişörtünün kollarını geriyor ve batırarak talimatlar sıralarken kaslı boynunun damarları şişiyordu. Olduğu yerde durmuyordu. Sürekli yürüyor, bağırıyor, kükrüyor, yumruğuyla havayı dövüyordu. Çeyreğin sonuna doğru bir karara öfkelenince kulaklıklarını fırlatıp attı ve sahaya doğru yürümeye başladı. Oyuncularının üç tanesi yedek kulübesinden fırladılar ve onu tuttular. Tepkileri öyle kontrollüydü ki Phoebe bunu daha önce de yaptıklarını anladı. Her ne kadar takım, hukuken birkaç ay daha Phoebe'nin olsa da, aslında Dan'e ait olduğunu biliyordu. Dan Calebow onu hem korkutuyor hem büyülüyordu. Onun kadar korkusuz olmak için her şeyini verirdi.

Çeyreğin sona erdiğini haber veren düdük nihayet çaldı. Chicago Stars Broncos'la, herkesi şaşırtacak bir sonuçla, 7-7 berabereydi.

Bobby Tom hızla Phoebe'nin yanına koştu. Yüzünde öylesine çocuksu bir ifade vardı ki Phoebe kendini gülümsemekten alamadı. "Umarım, haftaya Chargers'la oynadığımız zaman da ulaşabileceğim bir yerde olursunuz, Bayan Somerville. Bana şans getiriyorsunuz." "Bence sana şans getiren kendi yeteneğin."

Dan'in sert sesi yankılandı. "Denton, hemen buraya gel! Oynayacak üççeyreğimiz daha var. Yoksa unuttun mu?"

Bobby Tom göz kırptı ve koşarak uzaklaştı.

Phoebe, Somerville arazisindeki havuzun etrafına aralıklarla yerleştirilmiş meşalelerin titrek gölgelerinde durmuş, Bobby Denton'ın etrafındaki kıkırdayan beş kadını seyrediyordu. Stars'ın yöneticilerinden hiçbiri, Bert'in ölmüş ve Phoebe'nin yakında evden taşınacak olmasını her yıl sezon açılışından sonra ev sahipliği yaptığı partiyi iptal etmek için gerekçe olarak görmemişti. Phoebe maçtayken, sekreteri ikram şirketinin hazırlıklarını yönlendirmişti. Phoebe biraz daha az göze çarpan, kayısı renginde, askılı bir elbise giymişti.

Takımın o öğleden sonra Broncos karşısında aldığı mağlubiyet toplantının ilk saatlerine gölge düşürmüştü ama içki su gibi aktıkça,

ortam canlanmaya başlamıştı. Neredeyse gece yarısıydı ve et, Jambon ve ıstakoz kuyruğu tepsileri silinip süpürülmüştü. Phoebe, geldikleri zaman bütün oyuncularla, eşleriyle ve kız arkadaşlarıyla tanıştırılmıştı. Oyuncular yeni patronlarına karşı titiz bir kibarlık sergiliyorlardı ancak bu kadar çok sporcunun arasında olmak Phoebe'nin tatsız anılarını canlandırmıştı. Bu yüzden, havuzun yan tarafında, biraz gözden uzakta bulunan, Japon çalısı öbeğinin yanındaki oturma yerine çekilmişti.

Tanıdık bir ses işitti ve avluya doğru bakıp Dan'i gördüğü anda kalbinin yerinden oynadığını hissetti. Dan, o öğleden sonra oyuncularının performanslarını değerlendirdikleri ve bir sonraki haftanın oyun planı üstünde çalıştıkları için pazar akşamının koçların en yoğun zamanlarından biri olduğunu söylemişti. Buna rağmen, Phoebe'nin gözleri bütün akşam Dan Calebow'u aramıştı.

Oturduğu yerden, Koç'un bir gruptan diğerine ilerlemesini seyretti. Zaman içinde ona doğru gittikçe yaklaştığını fark etti. Gözünde tel çerçeveli bir gözlük vardı ve bu ciddi gözlükle serserilik derecesindeki yakışıklılığı arasındaki tezat, Phoebe'nin içinin bir tuhaf olmasına yetmişti.

Dan yanına gelirken, bacak bacak üstüne attı. "Seni hiç gözlüklü görmemiştim."

"On dört saatin sonunda lenslerim rahatsız etmeye başlıyorlar." Dan elindeki bira kutusundan bir yudum aldı ve ayağını, Phoebe'nin yanına, banka doğru yasladı.

Zihninde bir film şeridi usul usul çözülürken, Phoebe içinden, bu adam gerçekten bir Tennessee Williams ıslak rüyası, diye geçirdi. Onu çürümeye yüz tutmuş bir çiftlik evinin salaş kütüphanesinde otururken beyaz gömleği, üst kattaki pirinç karyolada genç Elizabeth'le yaşadıkları şehvetli buluşmanın teriyle bedenine yapışmış bir halde hayal edebiliyordu. Dişlerinin arasına bir puro sıkıştırmış ve büyük büyükannesinin aile yadigârı gümüşlerini nereye gömdüğünü keşfetmeye çalışarak sabırsızlık içinde eski bir günlüğü karıştırıyordu.

Phoebe vücudunun ısındığını ve gevşediğini hissetti. Dan'i bir kedi gibi okşamamak için kendini zor tutuyordu.

Havuzun yakınından yükselen kahkaha sesi onu gerçek dünyaya geri döndürmüştü. Dönüp bakınca, beş kadının, Bobby Tom'u bütün kıyafetleriyle havuza ittikleri anı yakaladı. Bobby Tom hava atmak için hemen suyun üstüne çıkmayınca, Phoebe dişlerini sıktı. "Oraya koşup onu sudan çekmemek için kendimi zor tutuyorum."

Dan kıkırdadı ve ayağını banktan çekti. "Gevşe. Jim Biederot'a Bobby Tom'dan daha çok para yatırmış durumdasın ve Jim biraz önce, evin yan duvarına tırmanabilmek için bacalardan birine kement atıyordu."

"Bu işe kesinlikle uygun değilim."

Bobby Tom su püskürterek yüzeye çıkmış ve kadınlardan iki tanesini suya, yanına çekmişti. Phoebe, Molly'nin yatak odasının arka tarafa değil, yan tarafa baktığına seviniyordu.

"Tully bana Jim'in eve her yıl tırmandığını söyledi," dedi Dan. "öyle görünüyor ki o olmazsa parti eğlenceli olmayacak."

"Diğer herkes gibi kafasına bir abajur başlığı geçirse olmaz mı?"

"Orijinalliğiyle gurur duyuyor."

İri yapılı bir defans oyuncusu, havuzun kenarına, betonun üstüne uzanmış, çığlık çığlığa genç bir kadını halter yerine koyup kaldırmaya başlamıştı. Dan bira kutusuyla o tarafı işaret etti. "İşte bela şimdi başlıyor."

Phoebe daha rahat görebilmek için ayağa kalktı ve kalktığına pişman oldu. "Umarım canını yakmaz."

"Karısı olmadığı için pek bir önemi yok."

Aynı anda, Diana Ross saçlı, ufak tefek bir ateş topu avlunun arka tarafından hışımla çıkıp yüz otuz beş kiloluk profesyonel bir defans oyuncusu olan Webster Greer'e doğru yürümeye başladı.

Dan kıkırdadı. "İzle ve öğren, Phoebe."

Kadın yüksek topuklu ayakkabılarının üstünde fren yaptı.

Webster Greer, o kızı derhal yerine indir yoksa kıçına tekmeyi yiyeceksin."

"Şey, hayatım..." Webster, kızıl saçlı kızı yakındaki bir şezlongun üstüne bıraktı.

Kadın, "Sakın bana hayatım demeye kalkma," diye bağırdı. "Kendini bodrumdaki bowling salonunda uyurken bulmak istiyorsan, bana uyar çünkü benimle uyumayacağın kesin."

"Ama hayatım..."

"O kıçını boşanma mahkemesinde süründürüp son kuruşuna kadar bütün paranı aldığım zaman da sakın omzumda ağlamaya kalkma."

"Krystal, tatlım, ben sadece komiklik yapıyordum."

"Komiklik mi yapıyordun? Dur da komiklik neymiş sana göstereyim." Kadın kolunu arkaya çekti ve var gücüyle defans oyuncusunun midesine bir yumruk indirdi.

Webster kaşlarını çattı. "Hey, tatlım şimdi bunu yapmana ne gerek vardı? Geçen sefer elini incitmiştin."

Kyrstal doğal olarak elini ovuşturuyordu ama bu çenesini kapaması için yeterli neden değildi. "Elim için endişelenme. Sen kendi kıçını düşün. Ve çocuklarını görmene izin verip vermeyeceğimi."

"Haydi ama tatlım. Gidip eline biraz buz koyalım." "Sen git *aletine* buz koy!"

Dramatik bir hareketle saçlarını savurdu ve kocasının yanından uzaklaşıp doğrudan Phoebe ve Dan'in durdukları yere yöneldi. Phoebe bu ufak tefek cadalozla karşı karşıya gelmek istediğinden emin değildi ama Dan bundan hiç de rahatsız olmuş görünmüyordu.

Kadın tam karşısında durunca, Dan onun yaralı elini bira kutusunun etrafına sardı. "Hâlâ soğuk, Krys. Belki elinin şişmesine engel olur."

"Teşekkürler."

"Ona vurmaktan vazgeçmelisin, tatlım. Bir gün elini kıracaksın."

Krsytal, "O da beni delirtmekten vazgeçse iyi olur," diye çıkıştı.

"O kadın büyük olasılıkla bütün gece boyunca Webster'ın peşindeydi. Webster'ın bu takımda bir kadınla oynaşacak son adam olduğunu sen de biliyorsun."

"Çünkü ben onu nasıl hizada tutacağımı iyi biliyorum."

Sesi o kadar kibirliydi ki Phoebe kahkahasına mâni olamadı. Kyrstal alınmak yerine, Phoebe'ye gülümseyerek baktı.

"Mutlu bir evlilik istiyorsan, söz hakkını sakın erkeğe bırakma."

"Bunu aklımda tutacağım."

Dan başını salladı ve Phoebe'ye döndü. "İşin korkutucu yanı, Webster ve Krystal takımın en iyi evliliklerinden birine sahip."

"Sanırım gidip birileriyle kavgaya tutuşmadan onu buradan götürsem iyi olacak." Krsytal bira kutusunu yaralı elinin içine yerleştirdi. "Bunu buz torbası olarak yanımda götürmemin sakıncası var mı?"

"Keyfine bak."

Krystal, Phoebe'ye gülümsedikten sonra parmak uçlarında yükseldi ve Dan'in çenesine minik bir öpücük kondurdu. "Teşekkürler, dostum. Bir ara eve uğra da sana bir hamburger yapayım."

"Uğrarım."

Krsytal kocasının yanına dönerken, Dan banka çöktü. Phoebe de aralarında olabildiğince mesafe bırakmaya özen göstererek yanına oturdu.

"Krystal'ı uzun zamandır tanıyor musun?"

"Webster'la ben emekliye ayrılmadan hemen önce takım arkadaşıydık ve hepimiz sıkı dost olmuştuk. İçlerinden hiçbiri politikası dışında, eski karımdan hazzetmezlerdi ve boşanma sürecinde, Kyrstal elinde kurabiye ve sütle sık sık ziyaretime gelirdi. Ben, Stars'a katıldıktan sonra iş dışında pek görüşemez olduk."

"Neden?"

"Artık Webster'ın koçuyum."

"Fark eder mi?"

"Horozlar kesilmek, oyuncular alınıp satılmak içindir. Arada belli bir mesafe olmak zorunda."

"Dostluğu sürdürmek için tuhaf bir yol."

"Ama öyle. Bunu herkes anlıyor."

Her ne kadar diğerlerini görebiliyor olsalar da, üzerinde oturdukları bank, Japon çalılarının gölgesinde kalıyordu ve Phoebe baş başa kalmışlar gibi hissetmeye başlamıştı. Dan'in varlığı öylesine farklıydı ki kızın teni karıncalanıyordu. Bir kadının çığlığıyla dikkatinin dağılmasına sevinerek çalıların arasından sesin geldiği yöne baktı ve bikini üstünü çıkaran bir kadın gördü. Görüntüye eşlik eden alkış ve tezahüratlar o kadar gürültülüydü ki Molly'yi uyandırmamaları için dua etti.

"Parti biraz vahşileşiyor."

"Tam olarak değil. Gözetmenler burada oldukları için herkes uslu duruyor."

"Ne gözetmeni?"

"Sen ve ben. Oğlanlar, patronları ve baş koçları ortalıkta olduğu sürece kontrolü elden bırakmazlar. Hele bugün yenilmişken. Kendimin oyuncu olduğu dönemlerden, ta salı gününe dek süren partiler hatırlıyorum."

"O günleri özlüyor gibisin."

"Çok eğlenirdim."

"Havuzlara atılarak ve ıslak tişört yarışmalarında jüri üyeliği yaparak mı?"

"Sakın bana ıslak tişört yarışmalarına itirazın olduğunu söyleme. O yarışmalar, pek çok futbol oyuncusunun kültürel bir olaya en çok yaklaştıkları zamanlardır."

Phoebe güldü ama Dan'in ona nasıl baktığını görünce gülüşü kayboldu. Gözlük camlarının ardındaki deniz yeşili gözleri gizemliydi ama yine de aralarında bir şeyler, orada olmaması gereken bir elektrik vızıldıyor gibiydi. Phoebe heyecanlanmış ve korkmuştu. Başını önüne eğip şarabından hızlı bir yudum aldı.

Dan yumuşak bir sesle, "Pantolon giyen her şeyle flört eden birine göre, yanımda fazla gerginsin."

"Değilim."

"Sen bir yalancısın, tatlım. Seni fazlasıyla geriyorum."

Phoebe şaraba rağmen ağzının kuruduğunu hissetti. Dudaklarını bilindik gülümsemesi takınmaya zorladı. "Sadece rüyanda, aşkım." Dan'in tıraş losyonunu içine çekecek kadar yakınına sokularak, ' senin gibi erkekleri kahvaltı niyetine mideme indirip üstüne beş servislik bir öğle yemeği yiyebilirim."

Dan homurtuyla kahkaha arası bir ses çıkardı. "Lanet olsun, Phoebe, keşke birbirimizden hoşlanıyor olsaydık çünkü o zaman gerçekten iyi vakit geçirirdik."

Phoebe gülümseyerek, seksi ve hoppa bir şeyler söylemeye çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Zihninde, pirinç karyolanın yayları gıcırdamaya başlamışlardı ve bu defa yatağın üzerindeki Elizabeth değil, kendisiydi. Dantelli kombinezonunun askısı omzundan kayan da oydu. Kendini, tavandaki pervanenin allında Dan'in gömlek düğmelerini çözüşünü izlerken hayal etti.

"Lanet olsun." Bu yumuşak, boğuk ses rüyanın bir parçası değil, gerçek bir erkeğin dudakları arasından dökülen bir sövgüydü.

Dan gözlerinin içine bakarken, Phoebe'nin vücudu yıllardır içinde bulunduğu küf kokulu örümcek ağlarının parçalandığını hissediyordu. Bu çok tuhaf bir histi, Phoebe bir taraftan bu duyumdan kaçmak, diğer taraftan da sonsuza dek orada kalmak istiyordu Öne eğilip dudaklarını adamın dudaklarına değdirme arzusu aklını başından almıştı. Neden olmasındı ki? Dan onu şampiyon bir erkek katili sanıyordu. Böyle bir davranışın, kadın için ne denli aykırı olacağını bilemezdi. Neden bir kez olsun şansını denemiyordu?

"Demek buradasın, Phoebe."

Her ikisi de başlarını hızla çevirdiler ve şimşirlerin arasında boşluktan yanlarına yaklaşan Ron'u gördüler. Phoebe hızlı ve huzursuz bir nefes aldı.

Ron'un işe geri dönmesinden bu yana, iki erkek birbirlerine mesafeli durmaya özen gösteriyorlardı ve henüz herhangi bir patlama olmamıştı. Phoebe bu durumun değişmek üzere olmadığını umuyordu.

Ron, Dan'e başıyla selam verdi ve Phoebe'ye, "Birazdan eve gidiyorum," dedi. "Temizlik halledilecek."

Dan de saatine baktı ve ayağa kalktı. "Benim de gitmem gerek Paul şu filmleri getirdi mi?"

"Onu görmedim."

"Lanet olsun. Onda yatmadan önce izlemek istediğim kaset vardı."

Ron, Phoebe'ye bakıp gülümsedi. "Dan dört saatlik uykuyla idare edebilmesiyle tanınır. Tam bir işkoliktir."

Dan'le geçirdiği dakikalar, Phoebe'yi fazlasıyla sarsmıştı, çünkü kendini ele verdiğini düşünüyordu. Ayağa kalktı ve parmaklarını

saçlarının arasından geçirirken, "Paramın hakkını verdiğini duymak güzel," dedi.

Ron, Dan'e, "Geldiği zaman kaseti evine bırakmasını sağlamamı ister misin?" diye sordu.

"Hayır, zahmet etme. Ama yarın sabah yedide onları masamda görmek istediğimi söyle. Toplantıdan önce kaseti izlemek istiyorum" Dan, Phoebe'ye döndü. "Bir telefon açmam gerek. İçeride kullanabileceğim bir telefon var mı?"

Tavrı o kadar profesyonelceydi ki Phoebe, çok kısa süre önce delice ve elektrik yüklü anların kendi hayal gücünün bir ürünü olduğunu sandı. Dan'in onu nasıl altüst ettiğini bilmenin istemiyordu; bu yüzden hoppa bir tavırla, "Kullandığın şu son model canavarda telefonun yok mu?" diye sordu.

"Telefon bulundurmayı düşünmeyeceğim iki yer var. Biri arabam diğeri de yatak odam."

İlk raundu Dan kazanmıştı ve Phoebe evin içine doğru tembelce el hareketi yaparak durumu geçiştirmeye çalıştı. "En yakındaki oturma odasında."

"Teşekkürler, bebeğim."

Dan uzaklaşırken, Ron, Phoebe'ye kaşlarını çatarak baktı. “Sana böyle saygısızca hitap etmesine izin vermemelisin. Birtakım ..."

Phoebe sıkkınlığını Ron'a yönlendirerek, "Onu tam olarak nasıl durdurabilirim?" diye çıkıştı. "Ayrıca Al Davis ya da Eddie De... bilmem neye, ne yapacaklarını duymak istemiyorum."

"Edward DeBartolo, Jr.," dedi Ron sabırla. "San Francisco Pirrs'ın patronu."

"Oyuncularına ve eşlerine gösterişli hediyeler veren o değil miydi”

"Ta kendisi. Hawaii seyahatleri, büyük meblağlı Marcus hediye çekleri."

"Ondan nefret ediyorum."

Ron genç kadının kolunu sıvazladı. "Her şey yoluna girecek Phoebe. Sabah görüşürüz."

Ron onu tek başına bırakınca, Phoebe, Dan'in kapısında gözden kaybolduğu eve doğru baktı. Hayatından gelip geçen onca erkek arasında, neden onu bu denli çeken tek adam Dan Calebow olmuştu sanki? Ona en çok korku veren şeye, fiziksel olarak çok güçlü bir erkeğe bu denli yoğun bir çekim hissediyor olması ne kadar ironikti. Kendi kendine, keskin zekâsı ve kıvrak bir espri anlayışı da eklenince daha da tehlikeli bir hale gelen bir erkeğe, diye hatırlattı.

Keşke o kadar erken gitmeseydi. Phoebe, Şikago'ya geldiğinden beri kendini dilini bilmediği ya da âdetlerini anlayamadığı egzotik bir ülkeye gelmiş gibi hissediyordu ve o akşamki karşılaşmaları bu hissini güçlendirmişti. Kafası karışmıştı ancak aynı zamanda tuhaf bir beklentiyle Dan yanında kalmış olsa, sihirli bir şey olabilecekmiş gibi bir hisle dolmuştu.

Molly dizlerini karnına çekti ve uzun, mavi geceliğinin altına sakladı. Kocaman oturma odasının pencere kenarına kıvrılmış, camdan dışarıya bakıyor, partinin görebildiği kadarını seyrediyordu. Kâhyaları Peg onu bir saat önce yatağına göndermişti anın gürültü yüzünden bir türlü uyuyamamıştı. Ayrıca devlet lisesine başlayacağı ve bütün çocukların ondan nefret edecekleri çarşamba günü yüzünden de endişeliydi.

Çıplak bacağına soğuk ve ıslak bir şey sürtündü. "Merhaba," Molly köpeğin yumuşak tüylerini okşamak için eğilince köpek geri çekildi ve ön patilerini kızın bacağına yasladı.

Molly köpeği kucağına kaldırdı ve onunla usul usul konuşmak İçin kafasını önüne eğdi. "Sen çok uslu bir kızsın, değil mi Pooh? tatlı bir köpekçik. Molly'yi seviyor musun? Molly seni çok seviyor küçük köpekçik."

Koyu renk perçemleri Pooh'un beyaz tüylerinin arasına kayıyordu. Molly yanağını köpeğin pudra yumuşaklığındaki tepesine yaslayınca, Pooh çenesini yalayıverdi. Biri onu öpmeyeli uzun zaman oluyordu. Bu yüzden Pooh'un bunu tekrar yapabilmesi için başını eğik tutmaya devam etti.

Sağ tarafındaki kapı açıldı. İri yapılı bir adam içeri girmişti. Molly, Pooh'u hemen yere bıraktı. Oda loştu ve adam kanepenin yanında duran telefona yürürken Molly'yi görmemişti. Ancak numarayı tuşlamaya başlamadan, Pooh onu selamlamak için üzerine atladı.

"Lanet olası, köpek!"

Molly tuhaf bir duruma neden olmamak için, gırtlağını usulca temizledi ve ayağa kalktı. "Sizi ısırmaz."

Adam ahizeyi yerine koydu ve Molly'ye baktı. Molly hoş bir gülümsemesi olduğunu gördü.

"Bundan emin misin? Bana bir hayli haşin görünüyor."

"Adı Pooh."

"Aslına bakarsan, daha önce de karşılaştık ama tanıştırıldığımızı sanmıyorum." Adam, Molly'ye yaklaştı. "Adım Dan Calebow."

"Nasılsınız? Ben de Molly Somerville." Dan, kızın uzattığı eli ciddi bir tavırla sıktı.

"Merhaba, Bayan Molly. Sen Phoebe'nin kız kardeşi olmalısın."

Molly üstüne basa basa, "Yarı kız kardeşiyim," dedi. "Annelerimiz farklıdır ve birbirimize hiç benzemeyiz."

"Bunu görebiliyorum. Ayakta olman için biraz geç bir saat değil mi?"

"Uyuyamadım."

"Bayağı bir gürültü var. Oyuncularla ve aileleriyle tanıştın mı?"

"Phoebe izin vermedi." Molly yalan söyleme ihtiyacını neden duyduğundan emin değildi ama ona dışarı çıkmayı reddedenin kendisi olduğunu söylemek istememişti.

"Ama neden?"

"Bana karşı davranışları çok sıkıdır. Ayrıca, partileri pek sevmem. Aslında ben yalnızlık insanıyım. Büyüdüğüm zaman yazar olmak istiyorum."

"Öyle mi?"

"Şu ara Dostoyevski okuyorum."

"Vay canına."

Molly'nin sohbet konusu hızla tükeniyordu ve adamın dikkatini üzerinde tutabilmek için yeni bir konu aramaya başladı. "Yeni okulumda Dostoyevski okuttuklarını hiç sanmıyorum. Çarşamba günü başlıyorum. Bir devlet okulu işte. Oğlanlar da gidiyor."

"Daha önce hiç oğlanların olduğu bir okula gitmedin mi?"

"Hayır."

"Senin gibi hoş bir kızın kolayca uyum sağlayabileceğinden eminim."

"Teşekkür ederim ama ben pek hoş sayılmam. Phoebe gibi değilim."

"Tabii ki Phoebe gibi hoş değilsin. Kendine göre bir hoşluğun var Kadınların en hoş tarafı budur. Hepsinin kendine göre bir güzelliği var."

Ondan kadın diye bahsetmişti! Molly bu heyecan verici iltifatı, daha sonra çıkarmak üzere, zihnine kaydetti. "İnceliğiniz için teşekkür ederim ama ben sınırlarımı biliyorum."

"Bayan Somerville, kadınlar konusunda bir hayli uzman sayılırım. Beni dinlemelisiniz."

Molly ona inanmak istiyordu ama inanamıyordu. "Siz de futbolcu musunuz, Bay Calebow?"

"Eskiden öyleydim ama artık Stars'ın baş koçuyum."

"Korkarım ben futbol hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ailenizin dişi üyelerinin böyle bir özelliği var gibi görünüyor." Dan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ablan seni bu öğleden sonra maça getirmedi mi?"

"Hayır."

"Çok yazık. Getirmeliymiş."

Molly adamın sesinde onaylamayan bir tını hissetti ve birden aklına, adamın da Phobe'den hoşlanmıyor olabileceği geldi. Bunu test etmeye karar verdi. "Yarı ablam olur kendisi ve benimle uğraşmak istemiyor.

Annem de babam da öldükleri için, onun başına kaldım, anlıyorsunuz ya. Ama beni gerçekten istemiyor." Bu kısmı, en azından, doğruydu. Adamın bütün dikkatini üstüne toplamayı başarmıştı ve kaybetmek istemediği için bir şeyler uydurmaya başladı. "Eski okuluma dönmeme izin vermiyor ve bütün kız arkadaşlarımdan gelen mektupları saklıyor."

"Böyle bir şeyi neden yapsın ki?"

Molly'nin gelişmiş hayal gücü onu ele geçirmişti. "Belki acımasızlık damarı yüzündendir," dedi. "Bazı insanlar bununla doğar bilirsiniz. Evden çıkmama hiç izin vermiyor ve yaptığım bir şeyden hoşlanmadığı zaman beni su ve ekmekle besliyor." İlham gelmişti bir kere. "Bazen de beni tokatlıyor."

"Ne?"

Molly çok ileri gitmiş olmaktan korkuyordu, bu yüzden hızla ekledi. "Acımıyor."

"Ablanın böyle bir şey yaptığını hayal etmek güç."

Calebow'un Phoebe'yi savunduğunu duymak hoşuna gitmemişti. "Siz güçlü bir adamsınız. Bu yüzden fiziksel görüntüsü sizi etki altına almış olmalı."

Dan komik ve boğuk bir ses çıkardı. "Bunu açıklamak ister misin?"

Bilinci daha fazlasını söylememesi gerektiğini fısıldıyordu ama adam ona çok nazik davranıyordu ve Molly ondan hoşlanmasını o kadar çok istiyordu ki kendini tutamadı. "Erkeklerin yanındayken, benim yanımda olduğundan çok farklı davranıyor. O biraz Rebecca gibidir, ilk Bayan De Winter. Erkekler ona bayılıyorlar ama o dış görüntüsünün altında oldukça kinci bir kadın vardır." Bir kez daha çok ileri gitmiş olabileceğini düşünerek, açıklamasını yumuşatmak için, "Tamamen kötü değil, tabii ki," dedi. "Sadece biraz karmaşık birisi."

Dan çenesini ovaladı. "Bak sana ne diyeceğim, Molly. Stars senin aile mirasının bir parçası ve takım hakkında senin de bir şeyler öğrenmen gerek. Phobe'den önümüzdeki hafta bir gün, okul çıkışı seni antrenmana getirmesini rica etsem, buna ne dersin? Oyuncularla tanışır ve oyun hakkında bir şeyler öğrenirsin."

"Bunu yapar mısınız?"

"Tabii ki."

Molly'nin hissettiği yoğun minnet, suçluluk duygusunu bastırmıştı. "Teşekkürler," dedi. "Bu çok hoşuma gider."

O anda Peg, başını kapıdan içeri uzattı ve yatakta olmadığı için Molly'yi azarladı. Molly, Dan'e veda edip odasına döndü. Peg'in ardından Molly, Bay Brown'u sakladığı yerden çıkardı ve artık bir oyuncak hayvanla uyumak için fazla büyümüş olmasına aldırmadan onu battaniyesinin altına, yanına yerleştirdi.

Tam uykuya dalacağı anda, kapısında yumuşak bir sürtünme sesi işitti ve yastığına doğru gülümsedi. Phoebe'nin, Pooh'u yatak odasına aldığını keşfetmesini istemediği için kapıyı açamazdı. Ama yine de istenmek güzel şeydi.

Phoebe yanındaki yolcu koltuğunda duran videokasete bakarken, Dan Calebow'un evine habersiz gitmenin yapabileceği en büyük aptallık olacağını biliyordu. Ancak Bert'in Cadillac'ını geri istikamete çevirip eve dönmek yerine, farların ışığında Krystal'in gözden kaçırmamasını tembihlediği ahşap posta kutusunu bulmaya çalışarak yolun kenarını

tarıyordu. Bir taraftan da kapıya doğru zaman söyleyeceklerinin provasını yapıyordu.

Çok rahat görünecek, Dan'e Paul'un onun partiden ayrılmasının hemen ardından videokasetle geldiğini söyleyecekti. Dan'in yatmadan önce seyretmek istediğini bildiği ve hava çok güzel bir gezintiye müsait olduğu için, bizzat getirmeye karar verdiğini anlatacaktı. Gerçekten, hiç sorun değildi.

Kaşlarını çattı. Saat gecenin biriydi ve belki de gezintiye uygun bir hava olduğu konusunda bir şey söylememeliydi. Belki de basitçe, uykusunun kaçtığını ve gevşemek için arabayla dolaşmaya karar verdiğini anlatabilirdi.

İşin aslı, onu cesaretini kaybetmeden önce bir kez daha görmek istemişti. Onu öpmek için delice bir istek duyduğu anda derinden silmişti. Şimdi onu, kimsenin araya girmeyeceği bir yerde tek başına görmeye ve o duyguların ne anlama geldiğini çözmeye ihtiyacı vardı.

Ondan etkilenmemesi için milyonlarca mantıklı neden sayabilirdi ancak bu nedenlerin hiçbiri, Dan'in ona bu akşam, sanki bedeni yeniden canlanıyormuş gibi hissettirdiklerini açıklayamazdı, Bu hem ürkütücü hem de heyecan verici bir histi. Dan Calebow ondan hiç hoşlanmadığını gizlememişti ama diğer yandan Phobe genç adamın da kendisinden etkilendiğini hissetmişti.

Hiç beklemediği bir anda gözlerinin yaşardığını hissetti. Uzun yıllar boyunca, kendi kendine böyle bir şeyin mümkün olabileceğini hayal etme izni bile vermemişti. Aptallık mı ediyordu yoksa kadınlığını geri alması için bir şans olabilir miydi?

Farları ahşap posta kutusunu aydınlatınca, gözlerini kırpıştırdı, Üstünde isim yoktu ama numara doğruydu. Phoebe dar ve moloz kaplı yola sapmak için frene bastı. Eski bir meyve bahçesini aydınlatacak solgun ay ışığına rağmen, bulutlu bir geceydi. Phoebe küçük, ahşap bir köprüden geçip yumuşak virajı alınca, ışıkları gördü.

Bu dağınık, taş çiftlik evinin hayal ettiği kusursuz bekâr eviyle en ufak bir benzerliği yoktu. Ahşap ve taştan inşa edilmiş yapının üç bacası ve yana doğru uzanan bir kanat kısmı vardı. Basamaklar çubuklu parmaklıkların çevrelediği, eski usul bir verandaya çıkıyordu. On pencerelerden parlayan davetkâr ışıkta, panjurların ve ön kapının inci grisi rengini gördü.

Evin önünde park edip motoru durdururken lastiklerinden hışırtılar yükselmişti. Aynı anda önce dış lambalar, sonra da iç lambalar sönüvermişti. Phoebe tereddüde kapıldı. Onu tam yatağa girmek üzereyken yakalamış olmalıydı ama henüz uyumamıştı.

Cesaretini kaybetmeden önce, yan koltuktaki kaseti kaptı ve arabasının kapısını açıp dışarı çıktı. Uzakta bir baykuş öttü ve bu uğursuz ses, huzursuzluğunu iyice artırdı. Phoebe temkinli adımlarla ön kapıya doğru yürürken, keşke bu kadar karanlık olmasaydı diye düşündü.

Elini tırabzandan ayırmadan, dikkatle dört taş basamağı tırmandı Koyu karanlıkta, cırcır böceklerinin sesleri kulağa, perili bir gıcırtılı menteşeleri gibi, dost canlısı değil tekinsiz geliyorlardı, Dan'in zilini bulamadı. Sadece ağır demirden ağır bir tokmak vardı. Tokmağı kaldırdı ve kapıya sert bir gürültüyle çarpınca irkildi.

Aradan saniyeler geçmesine rağmen, kimse cevap vermemişti, gittikçe artan bir huzursuzlukla tokmağı bir kez daha vurdu ve o anda pişman oldu, çünkü korkunç bir hata yaptığını biliyordu. Utanç vericiydi. Orada bulunma nedenini açıklayabilmesi imkânsızdı. Ne düşünmüştü ki? Hemen oradan sıvışacak ve...

Bir el ağzının üstüne kapanınca, nefessiz kalıp inledi. Tepki veremeden, güçlü bir kol belini arkadan sardı. Başındaki bütün saçı çekilmişti ve kolları etkisiz hale getirilirken dizlerinin bağı çözülüverdi.

Tehditkâr bir ses kulağına, "Seni ormana götürüyorum," diye fısıldadı.

Phoebe korkudan taş kesilmişti. Çığlık atmayı denedi ama hiç sesi çıkmadı. On sekiz yaşındaki o geceye dönmüştü sanki. Ayakları yerden kesildi ve adam onu tamamen ağırlıksızmış gibi kolayca merdivenlerden aşağı taşıdı. Karanlık ve panik onu boğuyordu. adam ağzını Phoebe'nin kulağına yaslamış onu ormana çekiyordu.

"Benimle mücadele et," diye fısıldadı. "Diren. Hiçbir faydası yok."

Tanıdık aksanı Phoebe'nin paniğini delip geçmişti ve onu esir alan kolların Dan'e ait olduklarını fark etti. Zihni fıldır fıldır dönüyordu. İşte yine aynı şey oluyordu. Ondan etkilenmiş, onunla flört etmişti ve şimdi Dan ona tecavüz edecekti. Felç hali bir anda çözülüverdi. Bunun ikinci kez tekrarlanmasına izin veremezdi.

Özgürlüğünü kazanmak için çaresiz bir mücadeleye girişti tepiniyor, ona dirsekleriyle darbeler indirmeye çalışıyordu ama Dan güçlüydü. Yıllar alan fiziksel çalışmalar sonucunda edindiği demir sertliğinde kaslarıyla, Phobe'den o kadar güçlüydü ki. Phoebe'yi cılız bir çocukmuş gibi, hiç zorlanmadan ormana taşıyordu. Çığlık atmaya çalıştı ama ağzının üstündeki elinin baskısı acımasızdı

"İşte bu iyi. Sıkı direniyorsun, tatlım. Beni uğraştırıyorsun."

Phoebe, Dan'in kolları arasında çırpınıyor, avcunun altından çığlık atmaya uğraşıyordu ama genç adam onu sıkı sıkı tutuyordu Phoebe, onu kalın yuvarlak, ahşap bir yapıya doğru sürüklediğini fark etmişti ve yaklaşınca bunun bir kameriye olduğunu anladı Dan, "Sana hakkını vereceğim," diye fısıldadı. "Tam istediğin gibi. İstediğin o acıyı sana yaşatacağım." Phoebe'yi merdivenlerden yukarı taşıyıp sarmaşıklarla kaplı kafes duvarların arasından açıklıktan geçirdi. Nefesi bile hızlanmamıştı.

"Çaresiz kalacaksın. Sana istediğim her şeyi yapabilirim ve sen beni durduramayacaksın."

Dan onu karanlığa sürüklerken Phoebe çok uzun yıllar önce, o sıcak ve karanlık havuz barakasında yaşadığı korkuyu bir kez daha hissetti. Tek elini ağzına bastırmaya devam ederken, diğerini eteğinin altına, iç çamaşırının bel lastiğine uzattı.

"Önce şundan bir kurtulalım."

Phoebe'nin gırtlağının derinliğinden yükselen berbat sesler, Dan'in elinin baskısı altında iyice boğuklaşıyordu. Bunu istememişti. *Tanrım, lütfen bunun bir kez daha başıma gelmesine izin verme.* O korkunç fısıltıyı bir kez daha duydu.

"Belki de buradan başlamalıyım. İstediğin bu mu?"

Phoebe'nin ağzını bıraktı ve elbisesinin üst kısmına yapıştı. Kumaşı tek bir hamleyle yırttı.

Aynı anda iki şey birden oldu. Phoebe'nin dudaklarından vahşi bir çığlık yükseldi. Ve memesini kavrayan el donakaldı.

"Val?"

Dan eliyle genç kadının memesini yokladı. Bir anda bütün bedeni kaskatı kesildi. Sonra, sanki Phoebe radyoaktif bir maddeymiş gibi, hızla uzaklaştı.

Phoebe hıçkırmaya başlamıştı. Birden, bir direğe tutturulmuş bir ampulden yayılan kehribar rengi ışık kameriyenin içine doldurdu bahçe

mobilyalarını ve hasır kilimi ve Dan'in ona dehşetle bakan gözlerini aydınlattı.

"Phoebe! Tanrım... Tanrım, Phoebe, özür dilerim. Ben... senin geldiğini bilmiyordum. Ben sandım ki... Val'in gelmesi..."

Phoebe'nin dişleri birbirine vuruyordu ve bütün vücudu titremeye başlamıştı. Dan'in yırttığı yerde, elbisenin gövde kısmında açılan boşluktan memesi görünüyordu. Genç kadın yanaklarından aşağı süzülen yaşlarla geri geri kaçarken, kumaşı sıkıca tuttu. "Phoebe..." Dan ona koştu.

Phoebe yırtık elbisesine yapışmış halde geri sıçradı. "Sakın bana dokunma!" diye hıçkırdı.

Dan donakaldı ve ellerini yukarı kaldırarak geri çekildi. "Canını yakacak değilim. Açıklayabilirim. Hepsi bir hata. Sen olduğunu bilmiyordum. Seni eski karım sandım. Benimle burada buluşacaktı."

"Bunun kendimi daha iyi mi hissettirmesi gerekiyor?" Phoebe'nin dişleri birbirine vurmaya devam ediyordu ve hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken, göğsü sancıyordu.

Dan bir adım daha atınca, Phoebe bir kez daha geri çekildi. genç adam hemen durdu. "Anlamıyorsun."

"Seni piç. Seni sapık piç."

"Dan!"

Phoebe işittiği kadın sesiyle donakaldı.

"Dan! Neredesin?"

Artık yalnız olmadıklarını fark edince, Phoebe müthiş bir rahatlama duydu. Sonra Dan'in gözlerindeki yalvaran ifadeyi gördü ve sessizliğini korumasını emrederek tek parmağını dudaklarına bastırmasını izledi.

"Buradayız!" diye bağırdı. "Burada, içeride!" Dan kafasını eğdi. "Lanet olsun!"

"Dan?" Üzerinde basit çiçekli bir elbise olan incecik, çekici bir kadın kameriyeye girdi. "Bir ses..."

Phoebe'yi görünce cümlesini tamamlayamadı. Bakışları hızla Dan'e çevrildi. "Neler oluyor?"

Genç adam, "Burada yaşadığımız şey," dedi mutsuz bir sesle, "Yanlış kimlik saptaması durumu."

Kadın, Phoebe'nin yırtık elbisesine ve dağılmış saçlarına baktı, Ne olduğunu anlayınca gözleri iri iri açıldı. "Aman Tanrım!"

Korkusu hafiflerken, Phoebe ortada anlayamadığı bir şeyler olduğunu anladı.

Dan kadına, "Karanlıktı," dedi. "Onu sen sandım."

Kadın parmağının ucunu şakağına dayadı. "Sır saklayabilir mi?"

"Sır saklamak mı? Lanet olsun! Ölesiye korktu. Ona ne yaptığımı göremiyor musun?"

Kadının sesi öyle profesyonel ve sakin bir hal almıştı ki Phoebe ondan daha o anda nefret etti. "Kim o?"

Dan, Phoebe'nin kendi adına cevap veremeyeceğini idrak etmiş olmalıydı ki onun yerine, "Phoebe Somerville," dedi.

"Stars'ın patronu mu?"

"Aynen öyle." Dan yeniden Phoebe'ye döndü ve yumuşak bir sesle Bu, Valerie Calebow, Phoebe," diye izah etti. "Eski karım. Ayrıca Birleşik Devletler Kongresi'nin de üyesidir ama buna rağmen ona güvenebilirsin. Valerie sana, niyetimin senin canını yakmak olmadığını senin tam olarak nasıl bir olayın üstüne geldiğini açıklayacak."

Valerie alnını hoşnutsuzlukla kırıştırdı. "Dan, ben..."

"Dediğimi yap!" diye çıkışırken, Dan'in ifadesi korkutucuydu. Şu anda beni dinleyecek durumda değil."

Valerie kaskatı bir ifadeyle, kelimeleri dikkatle seçerek, "Bayan Somerville," dedi. "Dan'le boşanmış olmamıza rağmen, yakın ilişkimizi sürdürme kararı aldık, ikimiz de maceraperest âşıklarız ve..."

"Val, kendine adına konuş. Ben iki ikişilik bir yatak ve Johnny Matis kasetleriyle de gayet mutluydum."

"Olanlar için beni mi suçluyorsun?"

"Hayır." Dan iç geçirdi. "Benim hatamdı. ikinizin de açık renk saçlarınız var ve boyunuz neredeyse aynı. Ortam da karanlıktı."

"Dan ve ben bu akşam burada buluşmak için sözleşmiştik. Katılmam gereken resmî bir davet vardı; bu yüzden biraz geç kaldım. Ne yazık ki, Bayan Somerville, sizi ben sanmış."

Phoebe yavaş yavaş olanlara anlam vermeye başlıyordu ama tek yapabildiği kadına hayret dolu gözlerle bakmaktı. "Yani bana, size böyle davranmasını sizin istediğinizi mi söylemeye çalışıyorsunuz?"

Valerie, Phoebe'nin gözlerine bakmayı reddederek, "Korkarım vermemeliyim," dedi. "Böyle bir korku yaşadığınız için üzgünüm. Umarım durumun ne kadar hassas olduğunu anlayabilirsiniz. Seçilmiş bir resmî görevli olarak, bunu birilerinin öğrenmesi beni çok zor bi duruma düşürür."

"Tanrı aşkına, Val..."

Valerie hışımla döndü. "Kapa çeneni, Dan. Bu olay kariyerimin sonu olabilir. Hiç kimseye bunları anlatmayacağına dair bana güvence vermesini istiyorum."

Phoebe, "Kime anlatabilirim ki?" dedi çaresizce. "Bana kimse inanmaz."

"Üzgünüm." Valerie tuhaf bir baş selamı verdikten sonra kameriyeden telaşla ayrıldı.

Phoebe adamla yalnız kalmak istemiyordu. Baskın vücut ölçülerinin ve tişörtünün kollarını fazlasıyla geren kaslı kollarının bilincindeydi. Elbisesinin önünü bir arada tutmaya çalışarak kameriyenin kafes duvarlarının arasındaki açıklığa yürüdü.

"Lütfen, otur," dedi Dan sakin bir sesle. "Söz veriyorum, yanına yaklaşmayacağım ama konuşmamız gerek."

Phoebe, "Bu ikiniz için sadece bir oyun, değil mi?" diye fısıldadı. "Böyle havaya giriyorsunuz."

"Evet."

"Ama benim için bir oyun değildi."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsiniz?"

"Bundan hoşlanıyor."

"Ama neden?"

"O güçlü bir kadın. Bazen kontrolü elinde tutmaktan yoruluyor."

"O hasta ve sen de öylesin."

"Yargılamaya kalkma, Phoebe. O hasta falan değil ve bu geceye kadar aramızda yaşananların bir başkasıyla uzak yakın ilgisi olmadı."

Phoebe yeniden titremeye başlamıştı. "Yani sen... ya durmasaydın?"

"Dururdum. Şeyi fark ettiğim anda..." Dan gırtlağını temizledi. "Valerie'nin göğüsleri seninkinden çok daha düzdür."

Dizlerinin onu taşıyacak dermanı kalmamıştı bu yüzden Phobe en yakınındaki koltuğa çöktü. Dan yeniden çığlık atmasından korkuyormuş gibi, büyük bir temkinle yanına yaklaştı.

"Sen burada ne arıyordun?"

Phoebe titrek bir nefes aldı. "Paul sen çıktıktan hemen sonra partiye geldi. Ben de... istediğin o videokaseti getirmiştim." Düşürdüğünü fark edince, çaresizliğini gösteren bir el hareketi yaptı.

"Ama Ronald'a bu gece göndermemesini söylemiştim."

"Ben düşündüm ki... uykum yoktu ve... her neyse, aptalca bir fikirdi."

"Bunu istediğin kadar tekrar edebilirsin."

"Ben gidiyorum." Phoebe sandalyenin iki kenarına tutunarak ayağa kalkmayı başardı.

"Araba kullanmaya kalkışmadan önce sakinleşmek için birkaç dakikaya daha ihtiyacın olacak. Bak sana ne diyeceğim. Ben partide hiçbir şey yemedim ve karnım aç. ikimize sandviç hazırlayayım. Ne dersin?"

Yüzünde, Phoebe'nin korkusundan geriye kalanları hafifletecek çocuksu bir memnun etme hevesi vardı ama adam fazla iri ve güçlüydü ve Phoebe henüz geçmişte yaşadıklarını tekrar ettiği hissine kapıldığı o anların etkisinden çıkamamıştı. "Gitsem iyi olacak."

"Benimle yalnız kalmaktan korkuyorsun, değil mi?"

"Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Korkuyorsun."

"Tamamen çaresizdim. Sen güçlü bir adamsın, nasıl bir şey olduğunu hayal dahi edemezsin."

"Hayır, edemem. Ama artık geçti. Canını yakmayacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Phoebe usulca başını salladı. Biliyordu ama gevşemesi yine de çok zordu.

Dan gülümsedi. "Neden eve koşmak istediğini biliyorum. Onu yine tokatlayabilmek için küçük kız kardeşini uyandıracaksın, değil mi?"

Phoebe şaşırmış gözlerle genç adama baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bayan Molly ve ben bu akşam çok ilginç bir sohbet ettik. Ama sana yiyecek bir şeyler hazırlamama izin vermezsen, onunla ne konuştuğumuzu anlatmam."

Phoebe, Dan'in gözlerinde kafa tutan kıvılcımı görmüştü. İşte yine tıpkı Phoebe'nin erkeklerini test ettiği gibi, gözü pekliğini test eden koç kimliğine bürünmüştü. Phoebe, onun canını yakmayacağını biliyordu. Bu kez kaçarsa, bir daha hiç durabilecek miydi?

"Tamam, ama sadece kısa bir süreliğine"

Yabancısı olduğu patikayı karanlıkta aşmak güçtü. Bir kez tökezledi ancak Dan ona yardım etmek için elini bile uzatmadı. Phoebe acaba paramparça olacağımı bilse, karanlıkta bana elini sürer miydi, diye merak etti.

Yürürlerken, Dan ona çiftlik evini anlatarak rahatlatmaya çalıştı. "Burayı geçen yıl aldım ve tamir ettirdim. Bir meyve bahçesi ve eğer istersem birkaç at bakabileceğim bir ahırı var. Burada neredeyse yüz yaşında ağaçlarım var."

Ön verandaya varmışlardı. Dan yere eğilip Phoebe'nin düşürdüğü kaseti aldı, sonra ön kapıyı açtı ve Phoebe'yi içeri buyur etmeden önce ışığı yaktı. Phoebe sol tarafta bir merdiven, sağ taraftaysa evin kanat kısmına açılan kemerli bir geçiş gördü. Dan'in peşi sıra kemeri aştı ve kendini rustik tarzda davetkâr bir açık alanda buldu.

En uzun duvardaki açık taş, Dan'in yaktığı ışıkta kremamsı bir renkle parlıyordu. Oda, iki katlı bir yaşama alanından ve hemen üstüne, yayvanın altında rahat bir çatı arasının sıkıştırıldığı, samimi, eski moda bir mutfaktan oluşuyordu. Ovulmuş çam zemin, avcı yeşili, kırmızı ve sarı

renklerin hâkim olduğu kareli, rahat görünüşlü bir kanepe, yumuşak ve büyük boy koltuklar ve eski bir mobilyayı üzerinde taşıyordu. Onlarca yıllık çentik ve izleri üstünde taşıyan tahta bir sıra sehpa vazifesi görüyordu ve üzerinde kitap yığınıyla birlikte eski bir dama tahtası duruyordu. Büyük taş şöminenin üstüne, bodur ahşap şamdanlar, porselen kaplar ve bir sürü antika metal eşya sıralanmıştı. Phoebe, Dan'i fazlasıyla Illinois çayırlarını andıran bu rahat ve kırsal cennette değil, mermerden yapılma çıplak kadın heykelleri arasında yaşarken hayal etmişti.

Genç adam ona pamuklu kumaştan açık mavi bir gömlek uzattı, “Bunu giymek isteyebilirsin. Mutfağın ilerisinde bir banyo var."

Phoebe elbisesinin önünü sıkı sıkı tutmakta olduğunu fark etti. Tişörtü Dan'den aldı ve izin isteyip banyoya yürüdü. Aynadaki yansımasına bakarken gözlerinin iri ve kırılgan göründüğünü ve bütün sırlarının ortaya döktüğünü gördü. Saçlarını parmaklarıyla düzeltti ve akan rimelini mendille temizledi. Banyodan çıkmak için tamamen sakinleşmeyi bekledi.

Dan'in verdiği tişört bacaklarının üst kısmının yarısına kadar iniyordu. Dan'in buzdolabından kocaman bir ekmek somunu ve bir paket dilimlenmiş et çıkarırken Phoebe mutfağa, gömleğin kollarını kıvırarak girdi.

"Rozbife ne dersin?"

"Ben pek etsever değilimdir."

"Burada biraz salamım var. Ya da hindi göğsü."

"Sadece peynir yeter."

"Izgara peynir? Ustasıyımdır."

Onu memnun etmek için o kadar hevesliydi ki Phoebe kendini gülümsemekten alamadı. "Pekâlâ."

"Şarap ya da bira ister misin? Ayrıca buzlu çayım da var."

"Buzlu çay, lütfen." Phoebe eski beyaz ceviz ağacından masaya oturdu.

Dan her ikisine de birer bardak buzlu çay doldurduktan sonra sandviçleri yapmaya koyuldu. Stephen Hawking'in *Zamanın Kısa Tarihi* kitabı masanın üstünde açık halde duruyordu. Phoebe bunu aralarındaki normal durumu geri döndürmek için bir bahane olarak kullandı. "Bir sporcu için bir hayli ağır bir kitap."

"Bütün kelimeleri telaffuz edersem, çok kötü değil."

Phoebe gülümsedi.

Dan sandviçleri demir bir tavaya attı. "İlginç bir kitap. İnsanı çok şey düşündürüyor. Maddenin en küçük parçası, yerçekimi dalgaları, kara delikler. Okuldayken de fen dersini çok sevmişimdir

"Sanırım ben filmini bekleyeceğim." Phoebe buzlu çayından bir yudum alırken kitabı kenara itti. "Bana Molly'yle neler olduğunu anlat."

Dan kalçasını ocağın kenarına yasladı. "O çocuk zehir gibi Telefon açmak için girdiğimde, oturma odasına gördüm. Bana senin hakkında tüylerimi diken diken edecek şeyler söyledi."

"Ne gibi?"

"Onu evde hapis tuttuğun gibi. Mektuplarını yırtıyor, ona kızdığın zaman su ve ekmekten başka bir şey vermiyormuşsun Üstelik onu dövüyormuşsun da."

"Ne?" Phoebe az kalsın buzlu çayını deviriyordu.

"Canını fazla yakmadığını söyledi."

Phoebe afallamıştı. "Böyle bir şeyi neden söylesin?"

"Senden pek hoşlandığı söylenemez."

"Biliyorum. Dırdırcı evde kalmış halalar gibi davranıyor. Giyimimi onaylamıyor, esprilerimin komik olduğunu düşünmüyor, Hatta Pooh'u bile sevmiyor."

"Bu doğru bir yargı olabilir."

Phoebe ona dik dik baktı.

Dan gülümsedi. "Aslına bakarsan, konuştuğumuz süre boyunca, köpeğin Molly'nin ayak bileklerinin etrafında dolanıyordu dost gibiydiler."

"Hiç sanmam."

"Şey, yanılıyor olabilirim."

"Sana gerçekten ona tokat attığımı mı söyledi?"

"Evet. Senin kötü olmadığını sadece biraz karmaşık birisi olduğunu söyledi. Sanırım seni Rebecca adında biriyle karşılaştırdı. İlk Bayan De Winter."

"Rebecca mı?" Bir anda her şeyi anlayan Phoebe başını salladı. "Dostoyevski hakkında onca atıp tutan o küçük kokarca, Daphne du Maurier okuyor demek." Kısa bir an için düşündü. "Sana doğruyu söylemediğini nereden biliyorsun? Yetişkinler her zaman çocuklarını tokatlar."

"Phoebe o gün maçta saha kenarında dururken, biri sert bir darbe aldığında bayılacak gibi görünüyordun. Ayrıca sende katil güdüsü yok." Dan sandviçleri çevirmek için döndü. "Örneğin yanılıyorsam beni düzelt ama o gün mutfağında yemek yerken Viktor'un barbekü etlerini geri çevirmenin tek nedeni iştahının kapalı olması değildi. Buzdolabımdaki leziz dilimlenmişlerden bahsetmiyorum bile."

Bu adam kesinlikle gereğinden fazlasını görüyordu. "Bütün o nitratları tüketmek hiç sağlıklı değil." "Hı-hı. Haydi tatlım, Dan Baba'ya küçük kirli sırrını anlatabilirsin Vejetaryensin, değil mi?"

Phoebe kendini savunur gibi, "Et yemeyen pek çok insan var" dedi.

"Evet ama çoğu bunu anlata anlata bitiremez. Sense hiç bahsetmiyorsun."

"Bu kimseyi ilgilendirmez. Damarlarımın tıkanmamasını istiyorum, o kadar."

"Şimdi, Phoebe, bir kez daha gerçeğin etrafında dans ediyorsun. İçimden bir ses yeme alışkanlıklarının damarlarınla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Bana hemen gerçeği söyle."

"Pekâlâ! Hayvanları severim. Bu bir suç değil! Çocukken bile onları yeme fikrine tahammül edemezdim."

"Bu konuda neden bu kadar gizemlisin?"

"Niyetim gizemli olmak değil. Sadece... Felsefî anlamda o kadar saf değilim. Kürk giymem ama deri ayakkabı ve kemerlerle dolu bir gardırobum var ve insanların seni içine çekmek istedikleri bütün o saç baş yoldurucu tartışmalardan nefret ediyorum Sanırım ketumluğum kısmen alışkanlıktan geliyor. Kaldığım yatılı okuldaki yatakhane yöneticisi kadın bana biraz sert davranırdı."

"Nasıl yani?"

"Bir defasında, ben on bir yaşındayken yemediğim bir pirzola yüzünden sıkı bir tartışma yaşadık. Gecenin büyük kısmını yemek masasının ucunda oturarak geçirdim."

"Her iddiasına girerim, aklında Piglet vardı."

"Nereden bildin?"

"Sıkı bir A. A. Milne hayranı olduğun her halinden belli, tatlım " Dan'in gözlerinde eğlenceli bir pırıltı vardı. "Devam et. Sonra ne oldu?"

"Yönetici kadın bir süre sonra Bert'i aradı. Bert bana bağırdı ama et yiyemiyordum. Sonrasında diğer kızlar yardımıma koştular ve sırayla etimi kendi tabaklarına kaçırdılar."

"Bu, şimdi bu konuda neden bu kadar ketum davrandığını açıklamıyor."

"Pek çok insan vejetaryenliğin biraz budalaca olduğunu düşünür ve benim budalalık katsayım zaten yeterince yüksek."

"Futbolcular dışında, dayanıklı görünmeye bu kadar enerji ayıran başka birisini daha tanıdığımı hiç sanmıyorum."

'' Dayanıklıyımdır.''

"Ona şüphe yok."

Gülümsemesi, Phoebe'nin canını sıkmıştı. "Bu akşam sana karşı koyacak kadar güçlü olmamam, dayanıklı olmadığım anlamına gelmez."

Dan daha o anda öylesine panikti bir ifadeye bürünmüştü ki Phoebe çenesini tutmadığına pişman oldu.

"Bunun için gerçekten üzgünüm. Hayatım boyunca hiçbir kadının canını yakmadım. Şey, Valerie dışında tabii ki ama o da..."

"Duymak istemiyorum."

Dan ocağı kapadı ve masaya yürüdü. "Sana olanları anlattım ve bildiğim her şekilde özür diledim. Dürüst özrümü kabul edecek misin, yoksa her bir araya gelişimizde bu konu da etrafımızda dolanıyor mu olacak?"

Gözlerinde öyle büyük bir endişe vardı ki Phoebe kollarının arasına süzülüp ona birkaç dakika boyunca sımsıkı sarılmasını rica etmek için delice bir arzu duydu. "Özrünü kabul ediyorum." "Dürüst bir kabul mü, yoksa bir kadının adamı herhangi bir konuda affettiğini söyleyip sonra bütün boş zamanlarını kendini suçlu hissetmesini nasıl sağlayabileceğini düşünmeye adadığı şu kadınca şeyden mi?"

"Valerie böyle mi yapıyor?"

"Tatlım, yakınlaştığım her kadın bunu yapmıştır."

Phoebe eski rolüne bürünmeye çalıştı. "Karşı cinse direnemediğin zaman hayat çok zor."

"Konunun uzmanı konuşuyor."

Phoebe bir cevap yapıştırmayı denedi ama hiçbir şey çıkmadı ve o zaman kendisi için belirlediği rolü oynamasına yardımcı olacak hiçbir kaynak kalmadığını fark etti. "O sandviçlerin çoktan pişmiş olmaları gerekmez mi?"

Dan yeniden ocağın yanına döndü ve bir spatulayla sandviçlerin altlarını kontrol ettikten sonra tavadan aldı. Düzgün bir biçimde ikiye kestikten sonra kahverengi iki seramik tabakla masaya geldi ve *kaptan* sandalyelerinden birine oturdu.

Birkaç dakika boyunca sessizce sandviçlerini yediler. Nihayet sessizliği bozan Dan oldu. "Bugünkü maç hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Pek değil."

"Çift geri dönüş konusunda yanıldığımı söylemeyecek misin? Spor yazarları o karar için sırtımda boza pişirecekler."

"Çift geri dönüş de neyin nesi?"

Dan sırıttı. "Seninle çalışmanın birtakım sağlam avantajları olduğunu anlamaya başlıyorum."

"Takıma kendim koçluk etmek gibi gizli arzularım olmadığı için mi?

Dan başıyla onayladı ve sandviçinden bir ısırık aldı.

"Bunu asla yapmam. Her ne kadar defansı biraz açman gerektiğini ve Reynolds yerine Bryzski'yle başlamanın daha doğru olacağını düşünsem de."

Dan ona dik dik bakınca, Phoebe gülümsedi. "Bert in kankalarının bazıları beni locada sıkıştırdılar."

Dan de gülümsedi. "Sen maç sonrası basın toplantısında görünmeyince muhabirler fena bozuldular, insanlar seni merak ediyorlar."

"Merak etmeye devam edecekler. O maç sonrası röportajlardan birkaçını seyrettim. Sorulan yanıtlayabilmek için gerçekten futboldan anlamak gerek."

"Eninde sonunda basına konuşman gerekecek. Ronald sana bu konuda yardımcı olabilir."

Phoebe, Dan'in hâlâ genel menajerle özel bir ilişki yaşadıklarını sanmakta olduğunu hatırladı. "Keşke Ron konusunda bu kadar olumsuz olmasaydın. İyi iş çıkarıyor ve o olmasa ben kesinlikle hiçbir şey yapamazdım."

"Öyle mi?"

"O harika bir insan."

Dan bir kâğıt peçete alıp ağzını silerken Phoebe büyük bir dikkatle baktı. "Öyle olmalı. Senin gibi bir kadının talipleri çoktu"

Phoebe omuz silkti ve umursamaz bir tavırla sandviçini aldı.

"Lanet olsun, karşımda defalarca tekmelenmiş bir katır gibi oturuyorsun."

"Tanrım, teşekkürler."

Dan peçetesini buruşturup bir kenara attı. "Bunu sana benim yaptığımı düşünmeye dayanamıyorum. Hani cesaretin, Phoebe? Beni, Ronald'ı genel menajerliğe geri çağırmak zorunda bırakan kadın nerede?"

Phoebe kasılmıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Eminim bilmiyorsundur. Beni kandırdın. Küçük oyununu anlamam biraz zaman aldı. Sen ve Ronald bana tuzak kurdunuz, Beni gerçekten de ikinizin sevgili olduğunuza inandırdı."

Phoebe genç adamın öfkeliden ziyade rahatsız görünmesi karşısında rahatlamıştı ama yine de kelimelerini özenle seçti. "İnanmanın neden bu kadar zor olduğunu anlamıyorum. 0 çok çekici bir erkek."

"Bu konuda sana güvenmek zorundayım. Ama işin aslı, siz sevgili falan değilsiniz."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte. Benim izlediğimi düşündüğün zamanlarda ona nasıl davrandığını gördüm. Gözlerini üstünden ayırmıyor, alt dudağını dişliyor, konuşurken kur yapıyorsun."

"Kadınlar sevgililerine böyle mi davranırlar?"

"Öyle işte. Kapı görevlisine de öyle davranıyorsun."

'' Davranmıyorum.''

"Tanıştığın hemen her erkeğe öyle davranıyorsun."

"Ne olmuş yani?"

"Benim dışımda herkese."

Dan, genç kadının yarım kalan sandviçini önünden ittiğini gördü. "O erkek yiyici vücudunla bana eziyet etmeye çalışıyorsun ama bu numarayı çok sürdüremiyorsun ve hemen sonra bir bakıyorum ki ya ayaklarına bakıyorsun ya da tırnaklarınla oynuyorsun." Arkasına yaslandı. "Pantolon giymiş herkesin karşısında göğsünü öne çıkardığın dikkatimden kaçmadı

ama son zamanda ne zaman seninle iki çift laf etmeye kalksam omuzların kamburlaşıveriyor. Şimdi, bana nedenini söyler misin?"

"Aşırı faaliyet gösteren bir hayal gücün var."

"Hiç sanmıyorum."

Phoebe ayağa kalktı. "Geç oldu. Gitmeliyim."

Dan de kalktı ve masanın etrafını dolaşıp kameriyedeki olaydan sonra Phoebe ye ilk kez dokundu. İrkilmediğini görünce rahatlamıştı ama o gece ona yaptıklarını hatırlayınca, midesi kasılmaya devam ediyordu.

Phoebe eski mavi gömleğinin içinde karşısında dururken, hem güzel hem kırılgan görünüyordu ve Dan içinde bu kadar çok tezat barındıran bir kadınla hiç tanışmadığını düşündü. Ondan hoşlanmak istemiyordu ama her geçen gün işi biraz daha zorlaşıyordu.

Elini Phoebe'nin omzuna kapadı. "Benden hâlâ korkuyor musun?"

"Tabii ki hayır."

Korkmuyor olabilirdi ama hâlâ ürkekti ve Dan'in vicdanı bunu kaldıramazdı. Elini aşağı kaydırdı ve gömleğin pamuklu kumaşının üstünden, usulca kolunu ovalamaya başladı. "Bence korkuyorsun. Bence sapığın tekine dönüşüp sana yeniden saldıracağımdan deli gibi korkuyorsun."

"Korkmuyorum."

"Emin misin?"

"Tabii ki eminim."

"O zaman ispatla."

"Bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

Dan onu hangi şeytanın dürttüğünü bilmiyordu ama tek bildiği bu takılmasının Phoebe'yi gülümsettiği ve bunu yaparken genç kadının gözlerinin kenarlarında beliren kırışıklıkların çok hoşuna gittiğiydi.

Kendine has muzip bir gülümsemeyle çenesini işaret etti. "Bana bir öpücük ver. Tam şuraya. Arkadaşların birbirlerine verdikleri cinsten küçük bir öpücük."

"Saçmalama."

Phoebe'nin göz kenarları çizgi çizgiydi ve Dan kendini onunla biraz daha uğraşmaktan alamadı. Gerçi bu sadece uğraşmak da değildi; çünkü o inanılmaz bedenin bedenine yaslanmasının ne müthiş bir his olacağını düşünüp duruyordu ve bir önceki karşılaşmalarını göz önüne alınca, karakterinin en iyi yansıması sayılmazdı.

"Haydi. Sana meydan okuyorum. Burada sağlığa aykırı ruh işlerinden bahsetmiyoruz. Sadece yanaktan arkadaşça bir öpücük."

"Seni öpmek istemiyorum."

Dan, Phoebe'nin itiraz etmek için birkaç saniye beklediğini ve o altınımsı kahve gözlerinin de en az dudakları kadar yumuşak olduğunu fark etmişti. Artık onunla uğraşacak havada değildi ve sesi boğuk çıktı. "Yalancı. Bunca sıcaklık bir tek benden geliyor olamaz."

Başını eğdi ve kendini Phoebe'nin boynunu koklarken buldu Kulağının hemen altında yumuşak bir noktayı kokluyordu. Onu kollarının arasına çekmemişti ama Phoebe'nin meme uçları göğsüne sürtünüyordu.

Genç kadının iç geçirdiğini duydu. "Birbirimizden hoşlanmıyoruz bile."

"Birbirimizden hoşlanmamız gerekmiyor, tatlım. Bu kalıcı bir ortaklık değil. Sadece hayvani bir çekim." Phoebe'nin gözünün köşesindeki çekici beni öptü. 'Ve iyi hissettiriyor. Sen iyi hissettiriyorsun."

Phoebe inledi ve ona yaslandı. Dan kollarını nazikçe tuttu ve öpücükleri ağzını bulana dek aşağıya doğru kaydı.

Dudakları yumuşaktı, ne aralık ne de sımsıkı mühürlüydü; sadece yumuşak ve olması gerektiği gibiydi. Tadı hoştu, kokusu, bebek pudrası ve çiçek gibi, çok güzeldi. Dan kendini şehvetli, on altı yaşında bir delikanlı gibi hissediyordu ve dilini Phoebe'nin dolgun alt dudağında dolaştırırken, kendine onun tarzındaki kadınları yıllar önce aştığını hatırlattı. Ne yazık ki bedeni bu gerçeği unutmuş gibiydi.

Öpüşmelerini derinleştirirken kendi kendine ondan hoşlanmaya başlamış olabileceğini ama ona saygı duymadığını, güvenmediğini ve o memelere en yakın zamanda dokunmazsa patlayacağını söylüyordu. Kameriyede olanlardan sonra daha ağır hareket etmeliydi ama Tanrım, bu kadın onu deli ediyordu.

Phoebe ona iyice yaslandı ve Dan de doğrudan damarlarına akın eden bir viski etkisi yapan bir inleme koyuverdi. Ağırdan almayı unuttu. Bu küçük, yumuşak ve babacığına-gel vücutlu yebeni-bebek dışında her şeyi unuttu.

Phoebe dudaklarını aralayınca, Dan ağzının içine daldı ama daha fazlasını istiyordu. Onu kollarıyla sıkıca kavradı ve kafasının içinde roketler uçuşurken o çırpılmış kremamsı memelerin göğsüne yayıldıklarını hissetti. Sonra tek elini hayatı boyunca dokunduğu en güzel popo kıvrımına yerleştirdi ve dilini ağzının içine iyice uzattı, ancak bu bile yeterince iyi değildi, çünkü dilini meme uçlarının etrafında yuvarlamak ve bacaklarının arasına kaydırıp şekerinin tadına bakmak istiyordu. Sertleşmişti, delirmişti ve elleri Phoebe'nin her tarafındaydı. Deliliği Phoebe'nin hırıltılı inlemelerinden ve hareketlerinin çılgınlığından besleniyordu.

Ona dokunmasını istiyordu. Onu hemen oracıkta, vücut ısılarının yer tahtalarını eriteceği ve onları doğrudan dünyanın ateşli merkezine

göndereceği mutfakta dizlerinin üstüne indirmek sırtüstü yatırmak, üstüne almak ve onu girebileceği her şekle sokmak istiyordu.

Onun vahşiliğinin kendisininkine benzer olduğunu, çıldırmış ellerinin onun kollarını sımsıkı kavradığını, kalçalarını ona doğru itip sürttüğünü hissedebiliyordu. Phoebe en az onun kadar çılgın ve ihtiyaç doluydu. Bütün o sesler, âdeta korku gibi, âdeta...

Phoebe'nin ondan uzaklaşmaya çalıştığını fark edince taş kesildi. Onu kollarının arasında rızası dışında tutuyordu.

"Lanet olsun!" Hızla geri çekildi ve telaş sırasında sandalyelerden birini devirdi.

Phoebe'nin dudakları öpüşleri yüzünden şişmiş ve ezilmişti Memeleri hızla inip kalkıyordu ve saçları, sanki Dan ellerini aralarına daldırmış gibi karmakarışıktı. Belki de gerçekten daldırmıştı çünkü artık ne yaptığını o da bilmiyordu. Phoebe'nin panik dolu gözlerine bakarken, midesinin bulandığını hissetti. Sayısız kadınla birlikte olmuştu ve hayatında ilk kez *evet* sözcüğünü hayırdan ayıracak durumda değildi. O uçları yukarı dönük gözlerin suçlayıcı bakışları kendini bir suçlu gibi hissetmesine neden oluyordu ve doğru değildi, çünkü bu işe birlikte girmişlerdi.

"Bir kez daha özür dileyecek değilim, lanet olsun! Diye bağırdı. "Seni tekrar öpmemi istemediysen, tek yapman gereken hayır demekti."

Phoebe onunla tartışmak yerine elini, Dan'in kendini dünyanın en büyük zorbası gibi hissetmesine neden olan bir hareketle kaldırdı. "Üzgünüm," diye fısıldadı.

"Phoebe..."

Genç kadın çantasını kaptı, mutfaktan ve adamın evinden, alev almış iki bedenin tehlikeli sıcağından koşarak uzaklaştı.

Phoebe sabahın ilk kahvesini yudumlarken kendini sersem ve mutsuz hissediyordu. Koltuğunda yavaşça dönerek ofis penceresinden dışarı, boş antrenman sahasına baktı. Günlerden pazartesiydi. Oyuncuların koçlarından maçtaki performanslarına verilen notlan aldıkları, fiziksel *check-ııplan* geçtikleri ve filmleri izledikleri "Çarpışmalar ve Ezikler Günü'ydü. Çarşamba gününe kadar antrenman yapılmıyordu ve Phoebe günü Dan i üzerinde bir şort ve tişörtle saha kenarında bir aşağı bir yukarı koşarak bağırırken, kızarken ve takımın onun irade gücüyle futbol zaferine taşınması mümkünmüş gibi not tahtalarını yere çarparken izlemek zorunda kalmayacağına seviniyordu.

Sonunu getiremeyecek olduğunu bilmesine rağmen, neden o gece onu öpmesine izin vermişti sanki? Öfkesi için Dan'i suçlayamazdı, Phoebe'nin kollarının arasına kendi rızasıyla girdiğini ikisi de biliyorlardı. Ancak Phoebe genç adamın nefes alıp verişindeki hırıltıyı duyup gücünü hissedince ve onu kontrol edemeyeceğini anlayınca, paniğe kapılmıştı.

Başını eğdi ve bakışlarını kim olduğuna dair koca bir yalan 0lan vücudunda dolaştırdı. Dışı içiyle örtüşseydi, tahta göğüslü, sıska, nem noksanlığından çıtır çıtır bir halde olması gerekirdi.

Bir erkeğin okşamasına izin veremeyecekse ve eğer dünyaya bir bebek getirip onu besleyemeyeceklerse yuvarlak kalçalar ve dolgu göğüsler neye yarardı ki?

Artık böyle olmak istemiyordu. Korkusunun kontrolü ele geçirdiği anlardan öncesine, Dan'in öpücüğünün vücuduna taze kan pompaladığı anlara dönmek istiyordu. Kendini yeniden genç ve kesinlikle dişi hissettiği zamanlara.

Ofisinin kapısının tıklatıldığını işitti ve hemen ardından kapı açıldı. "Şimdi, Phoebe, sakın moralini bozma." Ron elindeki bir tomar gazeteyi kadının önüne bıraktı.

"Uğursuz bir başlangıç."

"Şey, o konuda... Sanırım bu senin bakış açına bağlı." Ron gazeteleri Phoebe'nin önüne yaydı.

"Ah, hayır."

Phoebe'nin parlak pembe elbiseli ve kristal taşlı güneş gözlüklü fotoğrafları, önüne serilen cafcaflı gazete sayfalarında parlıyordu. Fotoğraflardan birinde elinin boğumlarını ağzına bastırmıştı. Diğerinde eli belinde, göğüsleri öne çıkıktı ve bu haliyle II. Dünya Savaşı dönemindeki seksi kadınlara benziyordu. Ancak fotoğraflara çoğu onu Bobby Tom Denton'ı öperken gösteriyordu.

"Şu manşetözellikle favorim." Ron gazetelerden birini işaret ediyordu.

STARS IN PATRONU HÜCUM PASINI TAMAMLADI.

"Gerçi bunun da şiirsel bir kalitesi var,"

BOBBY, BOMBA GİBİ PATRONUNU BOMBALADI

Phoebe inledi. "Beni aptal gibi göstermişler." "Bu bir yorum. Diğer taraftan..."

"Bilet satışları için iyi." Phoebe artık Ron'un zihnini okumakta zorluk çekmiyordu.

Ron, genç kadının karşısındaki koltuklardan birine oturdu. "Phoebe, şu anda finansal tablomuzun ne kadar nahoş olduğunu anladığını sanmıyorum. Bu tür bir reklam koltukları dolduracaktır ve derhal gelir elde etmek için mümkün olan her şeyi yapmalıyız. Elimizdeki o acımasız stadyum kontratıyla..."

"Stadyum kontratımızdan bahsedip duruyorsun. Belki de bana tam bilgi versen daha iyi olacak."

"Sanırım en baştan başlamalıyım." Ron düşünceli görünüyordu. "Herhalde futbol takımlarının sadece ailelere ait olduğu zamanların geçtiğinin farkındasındır"

"Geriye kaç tane kaldı?"

"Sadece iki tane. Rooney ailesinin sahibi olduğu Pittsburgh Steelers ve Bidwelllerin sahibi olduğu Phoenix Cardinais. Futbol sadece ailelerin patronluk edebilmeleri için fazla pahalı bir hal aldı. Tim Mara, Giants'ın yarısını seksenli yılların sonunda sattı. McCaskey'ler de Bears in bir kısmını elden çıkardılar ve tabii ki Bert de Stars in yüzde on beşini bazı dostlarına sattı."

"Bana şu geri dönmediğim telefon mesajlarını bırakan adamlar mı?"

"Aynen öyle. Şimdilik kurumsal patronluk, lig kurallarını ihlal ediyor ama büyük ihtimalle eninde sonunda geleceğimiz nokta bu. Örneğin halkın patronu olduğu Green Bay Packers nasıl olur da Chiefs e ve Cowboys a, Lions'a ve Saints'e ve diğerlerine para akıtan arazi baronları, benzin tüccarları ve otomobil zenginleriyle baş edebilir?"

Ron başını salladı. "Takımların astronomik harcamaları var ve gelir kaynakları sınırlı. Televizyon ağı kontratları, bilet satışları, lisans anlaşmaları ve bazı takımlar için stadyum kontratları. Tesisteki içki ve yiyecek satışlarından tek kuruş almıyoruz. Sergilenen reklamların hiçbirinden kesinti almıyoruz. Ödediğimiz kira astronomik ve temizliğin yanı sıra güvenliğin parasını da bizim ödememiz gerekiyor."

'Bert böyle bir şeye nasıl izin vermiş?"

Korkarım, kalbinin aklına hükmetmesine izin vererek *Stars'ın franchise nın* mümkün olduğu seksenlerin başında, Bert takımı almayı o kadar çok istiyordu ki spor sahasının arkasındaki işadamları konsorsiyumunun karşısına yeterince sert çıkmadı, ileriki günlerde birtakım tehditler savurarak ve biraz güç gösterisi yaparak, sözleşme üzerinde yeniden pazarlık edebilmeyi umuyordu."

"Öyle görünüyor ki yanılmış."

"Stadın sahibi olan konsorsiyumun başında Jason Keanevar Sıkı bir işadamıdır."

"Adını duymuştum. Manhattan kulüplerinde sık sık boy gösterir."

"Playboy olarak ününün seni kandırmasına izin verme. zeki bir adam ve Stars'la değerli anlaşmasını kaybetmek gibi bir niyeti yok. Kontrat bu aralık ayında yenilenecek, ancak şu ana kadar şartları iyileştirmek konusunda herhangi bir gelişme kaydetmedik."

Phoebe dirseklerini masaya yasladı ve elini saçlarının arasından geçirip yanağından uzaklaştırdı. Stars sezon açılışının ardından son üç gösteri maçında da yenilmişti, bu yüzden takımın AFK şampiyonluk maçına çıkması düşük ihtimaldi. Bütün spor yazarları, Süper Kupayı bu yıl da Portland Sabers'ın alacağı görüşünde birleşiyorlardı ve Sabers'ın Buffalo Biliş le oynadığı açılış maçını 25-10 kazanmış olması, Phoebe'nin gözünden kaçmamıştı.

Stadyum sorunu, Reed'in sorunu olacaktı ve Phoebe'nin bu konuya kafa yorması için babasının başaramadığı bir şeyi başarma ihtiyacı dışında hiçbir neden yoktu. Ancak kendisi bu konularda hemen hiçbir şey bilmezken, Bert'in halledemediği bir meseleyi nasıl çözebilirdi ki?

Reed onu ziyarete geldiği gecenin ardından defalarca kez aramıştı. Hatta açılış maçından önce ona çiçek göndermişti. Her ne kadar Phoebe'nin Ron'la imzaladığı iki yıllık kontrattan pek hoşnut olmasa da konuşmalarında her zaman çok nazikti. Phoebe, onun takımı

devralmadan mahvetmesinden korktuğunu biliyordu. Babasının planladığı kukla yöneticiden fazlası olma ihtiyacının, çocukluk yıllarındaki zorbalığının intikamını almaktan daha ağır bastığını hiçbir zaman anlamayacaktı.

Phoebe masasının bir köşesinde boş duran bilgisayara baktı. "Birinin bana bu şeyin nasıl kullanılacağını öğretmesini ayarlayabilir misin?"

"Bilgisayar kullanmayı öğrenmek mi istiyorsun?"

"Neden olmasın? Şişmanlatmayan her şeyi denemeye istekliyim. Ayrıca, beynimi yeniden kullanmaya başlamak eğlenceli olabilir."

"Birini gönderirim." Ron çıkmak üzere ayağa kalktı. "Phoebe, Bert'in odasına taşınmak istemediğinden emin misin? O koca alanı tek başıma sahiplendiğim için suçlu hissediyorum."

"Oraya senin benden daha çok ihtiyacın var."

Ron çıktıktan sonra, Phoebe mavi-gri duvarlara, metal masaya ve futbolla ilgili çizimlere baktı. Orada çok uzun süre kalmayacağı için, Ron'un eski ofisini kendi eşyasıyla kişiselleştirme zahmetine girmeye değmeyeceğine karar vermişti. Kullanışlı mobilyalar, Molly'yle birlikte taşınmak üzere oldukları lüks evle tezat oluşturuyordu. Görünüşe bakılırsa, Bert'in metreslerinden biri, erkekler konusunda olmasa da dekorasyon konusunda çok zevkliydi.

Bert'in eski kâhyası Peg Kowalski, günü Phoebe ve Molly'nin giysilerinin ve özel eşyasının yeni eve taşınmasına gözcülük etmeye ayırmıştı. Ellili yaşlarının sonuna yaklaşan ve büyük bir evi idare etmekten yorgun düşen Peg temizlik, çamaşır, alışveriş gibi işlerin yanı sıra Phoebe'nin şehir dışında olacağı akşamlarda Molly'nin yanında kalmayı da hemen kabul etmişti. Molly bu taşınmaya pek ilgi göstermemişti. Phoebe'nin, çarşaf günü okula başlamadan önce umutsuzca can sıkıcı gardırobunu yenileyebilmek amacıyla alışveriş turuna çıkma davetini de geri çevirmişti. Phoebe, Molly'nin Dan'e saydığı yalanlar hakkında yüzleşmenin bir faydası olmayacağına karar vermişti. Zaten kötü olan durumu daha beter etmekten başka işe yaramazdı.

Okuması gereken raporlar, cevaplaması gereken arama vardı ama o pencereden dışarı bakabilmek için bir kez daha koltuğunu döndürdü. Erkeklerle o kadar uzun zamandır oyunlar oynuyordu ki içlerinden birine ondan dürüstçe etkilendiğini nasıl göstereceği konusunda en ufak bir fikri yoktu. Mahcubiyet ve hüznüne bir de pişmanlık karışmıştı. Dan Calebow'un onunla sevişmesini sağlayacak kadar kadın olabilseydi, belki o zaman iyileşebilirdi.

Dan, Valerie'nin Oak Brook'un granit ve camla inşa edilmiş ticari binalarından birinde tuttuğu ofisine girerken, eski karısının onu şüpheci gözlerle izlediğini görmüştü. Valerie küçük toplantı masasını çevreleyen gülkurusu rengi koltuklardan birini işaret etti.

"Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Dan oturdu ve bacaklarını öne uzatabilmek için koltuğunu tekerleklerinin üstünde arkaya itti. Masasından kalkıp ona doğru yürüyen Valerie'nin muhafazakâr lacivert takımını ve boğazına kadar ilikli ipek gömleğini süzdü. Valerie'yi biraz tanıyorsa, atanda bir g-string olmalıydı.

Eski karısı, Dan'in yanına otururken, "Duyduğuma göre Pazar günü yine yenilmişsiniz," dedi. "Üzüldüm."

"Böyle şeyler olur." Dan bu işi gerektiği gibi halletmek istiyordu bu yüzden ona konuşmaları gerektiğini söylemişti ve Valerie'yi en sevdiği restoran olan Gordon'da akşam yemeğine davet etti Valerie davetini reddedip onun yerine ofisine gelmesini söyledi

Eski karısının, aklından geçenleri tahmin ettiğini ve bir an önce olup bitmesini istediğini anladı.

Valerie toplantı masasının ortasından bir sigara paketi kaptı. "Dün gece evinde yaşanan olay şaşırtıcıydı. Umarım ağzını sıkı tutabilir."

"Büyük olasılıkla tutacaktır"

Valerie alaycı bir kahkaha attı. "Olanları idrak edince, bütün hayatım gözümün önünden akıp geçti.

"Sanırım ben onu ormana sürükleyince, Phoebe'nin hayatı da gözlerinin önünden akıp geçmiştir. Senin aksine o, canını gerçekten yakmayacağımdan habersizdi."

"Sakinleştirmeyi başardın mı?"

"Biraz konuştuk."

Valerie henüz yaktığı sigarasından derin bir nefes çekti ve pek hassas sayılmayacak ilk kurcalamasına girişti. "Onun için yaptığın her tür baştan çıkarma planına taş koyacak."

"İnan bana, Valerie; Phoebe için tek planım, ondan elimden geldiğince uzak durmak."

Bunda ciddiydi. Phoebe'yle işlerin o kadar ileri gitmesine izin verdiği için kendine kızgındı. Onu asla öpmemeliydi ve kendi kendine bir daha öyle kapılıp gitmeyeceğine dair söz vermişti. Nihayet önceliklerini netleştirmişti.

Val onu temkinli bakışlarla süzdü. "O zaman konu ne?" Dan, eski karısının söyleyeceklerinden hoşlanmayacağını biliyordu; bu yüzden yumuşak bir ses tonuyla, "Biriyle tanıştım," dedi.

Valerie sakindi. Hakkını vermek gerekirdi ve Dan onu çok iyi tanımasa, bu haberden etkilenmediğini düşünürdü. "Tanıdığım birisi mi?"

"Hayır. Anaokulu öğretmeni." Sharon'ı henüz resmî bir randevuya davet etmediğini söylese, Val bunu anlamazdı ama önceki gece yaşanan olayın ardından eski karısıyla daha fazla seks oyununa giremeyeceğini biliyordu. Hele böyle ciddi bir flörtün kıyısındayken.

"Sen ve şu anaokulu öğretmeni ne zamandır görüşüyorsunuz Val sigarasından hızlı ve sinirli bir nefes çekti.

"Fazla olmadı”

"Elbette onda bende olmayan her şey var." Sigarasını kul tablasına bastırırken, Val'in ağzı gerilmişti.

Valerie'nin hatırı sayılır bir egosu vardı ve genelde huysuzluğa yenik düşmezdi ama Dan onu incittiğinin farkındaydı. "Senin kadar zeki olmadığından eminim, Valerie. Ayrıca senin kadar seksi de değil. Ama asıl önemli olan, çocuklarla arasının iyi olması."

"Anlıyorum. Demek Anaç Tavuk şartına uyuyor." Valerie eski kocasına sert ve parlak bir gülümsemeyle baktı. "Aslında, Dan, bu gelişmeye sevindim, çünkü ben de seninle aynı konuyu görüşmek istiyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Aramızdaki ilişki benim açımdan yürümüyor."

Dan şaşırmış gibi yaptı. "Bitirmek mi istiyorsun?"

"Üzgünüm ama evet. Bunu seni incitmeden nasıl söyleyeceğini bilemedim."

Dan ayağa fırladı ve Val'in görmeye ihtiyaç duyduğunu çok iyi bildiği öfke gösterisine girişti. "Kim o? Başka bir adam mı var”

"Kaçınılmazdı, Dan. Bu yüzden olay çıkarmayalım."

Dan başını eğdi. Bir süre, ayağının ucuyla halıyı yokladı, Valerie, bir erkeği nasıl alaşağı edeceğini çok iyi biliyordu

“Neden burada son sözü söylemeye çalıştığımı bilemiyorum aradaki ilişkiyi bitirmeye geliyorum ve meğer sen, beni terk etmeye hazırlanıyormuşsun."

Val, Dan'i kandırıp kandırmadığını anlamak için bakışlarla süzdü ancak eski kocasının yüzünde pazar günü sonrası röportajlarda Broncos'un ne kadar iyi oynadıkları kazanmayı hak ettiklerini söylediği zamanki ifadenin bire parmak uçlarını toplantı masasına vurup ayağa kalktı. "Şey bu durumda sanırım söylenecek başka bir şey yok."

"Sanırım yok.

Val’e bakarken, kötü geçen dönemlerin yerine iyi zamanları hatırlamıştı Çoğu yatakta geçen zamanlar ama bu, pek çok boşanmış çiftin söyleyebileceklerinden daha fazlasıydı. Dan harekete kendisinin geçtiğinden emin değildi ama bir an sonra kendini eski karısıyla sarmaş dolaş halde buldu.

“Kendine iyi bak, beni duyuyor musun?" dedi

Val, "Güzel bir hayat yaşa," diye fısıldadı.

Yirmi dakika kadar sonra, Güneşli Günler Anaokulu'nun park yerine girerken, artık Valerie'yi düşünmüyordu. Aksine dikiz aynasına çatık kaşlarla bakıyordu. Onu izleyen gri minibüs geçen hafta birkaç kez gördüğü minibüse benziyordu. Sağ çamurluğu ezikti. Peşindeki bir muhabirse, bu pelerin ve hançer olayına neden gerek duyuyordu?

Minibüs anaokulunun girişinin önünden geçip giderken, şoförü görmeye çalıştı ama camlar film kaplıydı.

Olayı kafasından çıkararak Ferrarisini park etti ve küçük, tuğla binadan içeri yürüdü. Okul seslerini işitince, kendi kendine gülümsedi; kahkahalar, akortsuz şarkı söylemeler, sandalyelerin yere sürtünme sesleri. Bir Rotaıy yemeğinde konuşmak üzere yarım saat içinde Wheatorida olması gerekiyordu ama Sharon’a birkaç dakikalığına uğramaktan kendini alamamıştı. Belki de bu sayede; önceki gece Phoebe'yle yaşananların neden olduğu kafa karışıklığından da kurtulurdu.

Sharon'un sınıfının kapısı açıktı ve içeri bakınca göğsü kabardı, tabiye pişiriyorlardı. Tam o anda dizlerinin üstüne çöküp evlenme teklif edebilirdi. Çocukken annesiyle kurabiye yapma şansı olmamıştı. Ne yazık ki annesi sarhoş olmakla meşguldü. Onu suçlayamazdı. Babası gibi bir pislikle yaşamak, kimi olsa içmeye iterdi Sharon önündeki karıştırma kâsesinden kafasını kaldırdı ve onu görünce elindeki kaşığı düşürdü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu, Dan onun berbat halini görünce gülümsedi

Kıvırcık kızıl saçlarında un vardı ve yanağına mavi gıda boyası bulaşmıştı. Cosmopolitan dergisi kendisine ait olsaydı Dan, kadını bu haliyle kapak yapardı. Onun gözünde, Sharon, çocuksu yüzü ve çilli burnuyla payetler ve vücudu saran etekler içindeki koca memeli sarışınlardan çok daha seksiydi.

Zihninde Phoebe Somerville'in görüntüsü belirdi ama bu görüntüyü derhal uzaklaştırdı. Çocuklarının annesini ararken, şehvetin yoluna çıkmasına izin vermeyecekti.

Sharon düşürdüğü ahşap kaşıkla uğraşırken, "Ah, şey... Selam, gelsene."

Kadının heyecanı Dan'in hoşuna gidiyordu. Onun gibi bir erkekle bir arada olmaya alışkın olmayan bir kadınla olmak hoş bir duyguydu. "Dostum Rob'un kırık kolunun nasıl olduğunu sormak için uğradım."

"Robert, bir ziyaretçin var."

Tişört ve şortlu ufak tefek, şirin bir siyahi oğlan alçısıyla hava atmak için koşarak geldi. Dan kendisininki de dâhil, alçının üstündeki imzalara hayran hayran baktı.

Çocuk sonunda, "Michael'ı tanıyor musun?" diye sordu. Şikago gibi bir şehirde, soru dört yaşında bir çocuktan bile gelse, bahsi geçen Michael'ın kim olduğunu anlamak hiç zor değil "Tabii ki. Bazen evinde, onunla birlikte basketbol oynamam izin veriyor."

"İddiasına girerim seni fena yeniyordun" "Hayır. Benden korkuyor."

"Michael kimseden korkmaz" dedi çocuk vakur bir tavırla.

Jordan konusunda, artık o emekli bile olsa, şaka yapmaya kalkarsa böyle olurdu. "Haklısın. Beni fena haklıyor"

Robert, Dan'i kurabiyelerini göstermek için kendi masasına sürükledi ve çok geçmeden diğer çocuklar da ilgisini çekmeyi başardılar. O kadar şirinlerdi ki Dan onlara bir türlü doyamıyordu. Çocuklar onu eğlendiriyorlardı; belki de bunun nedeni onlarla aynı şeyleri seviyor olmasıydı: Kurabiye yemek, TV'de çizgi film seyretmek ve genelde ortalığı birbirine katmak. Geç kalıyor olmasına rağmen, bir türlü gidemiyordu.

Bu arada Sharon bir kâse dolusu şekeri dökmüş ve bir yumurtayı yere düşürmüştü. Dan bir kağıt havlu kapıp yardımına giderken, genç kadının yine kızardığını fark etti. Kıvırcık kızıl saçlarını ve onların ortalıkta uçuşmalarını çok seviyordu.

"Bugün sakarlığım üstümde sanırım," diye kekeledi. "Oyun kurucuların yanında sarf etmemen gereken kelimelerden biri. Emekli olsalar bile."

Kızın ne demek istediğini anlaması birkaç saniye sürdü ama anlayınca gülümsedi.

'Yanağında gıda boyası var."

"Berbat durumdayım." Sharon başını yana eğip yanağını omzuna sürttü ve bu sayede iki yeri birden boyanmış oldu. "Aslında her zaman böyle görünmem."

"Özür dileme. Harika görünüyorsun."

Küçük bir kız, "Ethan süslemelerimi aldı," diye ciyakladı.

Sharon dikkatini derhal kirli parmaklarıyla pantolonunu Çekiştiren çocuğa çevirdi. Bu, Dan'in hoşuna giden bir başka özelliydi. Bir yetişkinle konuşurken bile çocuklar her zaman birinci önceliğiydiler. Kadın, bir diplomatı bile gururlandıracak bir uzlaşma sağlarken, adam Sharon'ı hayranlıkla izledi.

"Seni Orta Doğu'da kullanabilirlermiş."

Sharon gülümsedi. "Sanırım kurabiye süslemeyi tercih ederim."

Dan saatine baktı. "Gitmem gerek Beş dakika var konuşma yapacağım. Şu aralar programım bir hayli yoğun İşler biraz rahatlayınca akşam yemeğine çıkalım, İtalyan sever misin?

Sharon yine kızarmıştı. "Ben... Evet, İtalyan iyi olur "İyi. Seni ararım."

"Tamam." Genç kadın şaşırmış gibiydi.

Dan içgüdüsel olarak eğildi ve Sharon'ın dudağına minik bir öpücük kondurdu. Park alanına yürürken gülümsedi ve dilini dudağında dolaştırdı.

Belki hayal gücü devreye girmişti ama vanilya tadı aldığını sanıyordu.

Pheobe cumartesi akşamı saat sekiz otuzda otel lobisinde Bobby Tom Denton'la karşılaştı. Kendisi, O'Hare'den ticari bir uçuşla geldiği Portlanda henüz inmişti ama UFL kuralları misafir takımların oynayacakları şehre maçtan yirmi dört saat önce gelmelerini gerektirdiği için, oyuncular öğle saatlerinden beri oradaydılar. Phoebe daha önce programa göz attığı için, oyuncuların akşam sekize kadar toplantı yaptıklarını ve şimdi saat on birdeki yat emrine kadar serbest olduklarını biliyordu.

"Hey, selam, Bayan Somerville." Sekiz milyon dolarlık adamı, Phoebe'e en az başındaki siyah Stetson kadar geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. Son modaya uygun eskitilmiş ve rengi açılmış kotu bacaklarına kalıp gibi oturuyordu ve yılan derisi kovboy çizmeleri, ne çok yeni, ne de çok yıpranmış hissi veremeyecek şekilde tam kıvamında eskitilmişlerdi. Viktor görse çok etkilenirdi.

Bobby Tom, "Burada olmayacaksınız diye endişelendim," dedi.

"Geleceğimi söylemiştim."

Bobby Tom şapkasını başparmağıyla geriye itti. "Yarın ilk Çeyrek boyunca saha kenarında olacaksınız, değil mi?"

Phoebe alt dudağını dişledi. "Aslına bakarsan Bobby Tom bu konuda biraz tereddütlüyüm."

"Durun bir dakika. Sizinle ciddi bir konuşma yapmamız gerektiğini görüyorum." Bobby Tom'un çevik, yakalayıcı ellerinde biri Phoebe'nin kolunu kavradı ve onu bara doğru kibarca çekti Phoebe itiraz edebilirdi ama akşamı yanında Pooh dahi olmada yabancı bir otel odasında tek başına geçirmek için can atmıyordu Otel barı sessiz ve karanlıktı ve köşedeki küçük bir masaya yerleştiler. Bobby Tom kendine bir bira ısmarlayarak, "Siz beyaz şarap tipi gibi görünüyorsunuz," dedi. "Şu havalı charddany Terden birine ne dersiniz?"

Bir chardonnay, Phoebe'nin çok hoşuna giderdi ama 'beyaz şarap tipi" olarak adlandırılmaktan hoşlanmamıştı, bu yüzden bir margarita ısmarladı. Bobby Tom'a aç gözlerle bakan garson siparişlerini getirmek üzere uzaklaştı.

"Maçtan bir gece önce içki içmenize izin var mı?"

"Ertesi gün, takıma elimizde ne var ne yok verdiğimiz surece her şeyi yapmamıza izin var. İçki ve yatma saati, Koç'un gerçekten çok katı olmadığı iki şey. Saat on birde odalarımızda olmamız gerekiyor ama Koç kendi oyunculuk günlerinde tam bir bela adamı olduğu için, hepimizin duman atmak için kendimize has yöntemlerimiz olduğunu iyi biliyor." Bobby Tom kıkırdadı. "Adam bir tür efsane.'

Phoebe kendi kendine sormaması gerektiğini tembihlese de Dan Calebow söz konusu olduğunda merakının sınırı yoktu “ne demek istiyorsun? Ne tür bir efsane?"

"Şey, hakkındaki hikâyelerin bir kısmı kadın kulaklarına uygun değil ama sanırım herkes yat emirlerinden ne kadar nefret ettiği biliyor. Anlarsınız ya, Koç'un geceleri sadece birkaç saatlik uykuya ihtiyacı var ve oynadığı dönemde saat on birde odasına kapatılma fikrine tahammül edemiyormuş. Bunun onu maç öncesi aşırı güvensizleştirdiğini söylüyormuş. Bu yüzden genelde yat emri öncesi odasına gidip sonrasında gizlice sıvışıyor ve ciddi ciddi eğlenceye dalıyormuş Tabii ki koçlar duruma uyanmışlar. Onu cezalandırmışlar her şeyi yapmışlar ama hiçbiri bir işe yaramamış, çünkü o bar kapanma saatinde aşağıda olmaya devam ediyormuş. Sonunda, eğer bu durumdan hoşlanmıyorlarsa onu

vurabileceklerini ya da elden çıkarabileceklerini ama kendisinin değişmeyeceğini söylemiş. Koca bir ilk sezon boyunca kötü oynadığı tek maç odasının kapısının önüne bir bekçi diktikleri maç olmuş. Ertesi gün tam beş atışını kaptırmış. Bu olaydan sonra koçlar onu bu konuda zorlamaktan vazgeçmişler. Tabii ki yaşı ilerledikçe biraz durulmuş."

Phoebe içkileri gelirken, "Her iddiasına girerim, pek fazla durulmamıştır," diye mırıldandı.

Bobby Tom, dışı buğulanmış bardağını kaldırdı. "Sabers kıçı tekmelemeye," dedi.

"Kıç tekmelemeye." Phoebe kadehini Bobby Tom un bardağına değdirdikten sonra, tuzlu ağzını hafifçe yalayıp margaritasından bir yudum aldı.

"Bayan Somerville..."

"Phoebe daha iyi." Bir yudum daha aldı. Kaloriler için daha sonra pişmanlık duyacaktı, şimdi değil.

"Sanırım ikimiz yalnızken ilk isimlerle hitap etmek sorun olmaz ama siz patron olduğunuz için bunu insanların arasındayken yapmam"

"Gazetedeki o fotoğraflardan sonra saygınlığımı koruma meselesine kafa yormama gerek kaldığını sanmıyorum."

"Harika değil miydiler? Beni iyi tarafımdan çekmişler hem de" Bobby Tom'un gülümsemesi soldu. 'Yarın saha kenarında olmayacağınızı söylerken ciddi değildiniz, değil mi?"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Tabii yeni bir bol şans ritüeli uyduramazsak."

"Ah, hayır, bunu yapamayız. Yenilmemize rağmen, geçen hafta Oronoas karşısında kariyerimin en iyi performanslarından birini sergiledim. Uzun yıllardır futbol oynuyorum ve bir uğur işe yaradığı zaman, ona sıkı sıkıya bağlanırım. Anlarsınız ya, değişiklik yapmaya başladığım anda alanın nasıl sıralandığını ve sıralanmış adamları açıp açamayacağıma kafa yormak yerine değişikliğe takılıyorum Ne dediğimi anlıyor musunuz?"

"Bobby Tom her pazartesi sabahı, gazetelerde bizi öpüşünken gösteren fotoğraflarımın çıkmasından hoşlanacağımı sanmıyorum"

"Phoebe, bunu hatırlatmak zorunda kaldığım için şaşkınım ama yarın Sabers'la oynuyoruz ve onları yenmemiz gazete fotoğraflarından çok daha önemli. Geçen yıl Süper Kupayı aldılar. Bütün ülke bu sezonun üstüne sifon çektiğimizi düşünüyor. Onlara şampiyonluğun gereklerine sahip olduğumuzu ispatlamalıyız."

"Neden?"

"Ne neden?"

"Neden şampiyon olmalısınız? Şöyle bir düşününce, ne anlamı var? Kanserin tedavisini buluyor değilsiniz ya."

Bobby Tom, "Haklısın," dedi dürüstçe. "Öyle değil. Daha büyük bir şey. Anlıyor musun, bir iyi var, bir de kötü. İşte bu. İşte bu kadar önemli."

"Seni takip etmekte zorlanıyorum, Bobby Tom."

Bobby Tom kolunu kaldırdı ve garsona parmaklarıyla içkilerini tazelemesini işaret etti. Phoebe kendi içkisinin neredeyse dibine ulaştığını o zaman fark etti. Alkole alışık değildi ve ikinciyi geri çevirmesi gerektiğini biliyordu ama Bobby Tom hoş bir arkadaştı ve çok eğleniyordu. Ayrıca içkileri Bobby Tom ısmarlıyordu.

"Ben şöyle görüyorum," dedi Bobby Tom. "İnsanoğlu doğası gereği saldırgan. Bunda hemfikir miyiz?"

"Erkek cinsi olabilir ama ama aynı şey kadın cinsi için şart değil."

Bobby Tom'un cinsel politikayla en ufak bir ilgisi olmadığı ortadaydı, çünkü Phoebe'nin yorumunu duymazdan gelmişti "Futbol, insanın doğal saldırganlığını boşaltıyor, öyle olmasaydı büyük olasılıkla son kırk yıl içinde Rusya'yla en az beş altı kez savaşa tutuşurduk. Görüyorsun ya, Amerikalılar böyleler. Canımız sıkıldığı anda doğal olarak hemen tekme savurmaya başlıyoruz. Konuşmamı mazur gör, Phoebe ama herkes birilerinin canına okumanın millî bilincimiz olduğunun farkında. Futbol bize, nasıl diyorsun? Güvenli bir rahatlama imkânı sağlıyor."

Aslında biraz dolambaçlı da olsa, söyledikleri mantıklıydı ve Phoebe o zaman ilk margaritanın etkisini gösterdiğini anladı. İkinci kadehini eline aldı ve kenarındaki tuzu yaladı.

Bobby Tom kolunu kavradı ve ona yalvaran gözlerle bakarak, 'Yani yarın benim için orada olacak mısın, olmayacak mısın? Çünkü sana Tanrı'nın gerçeğini söyleyeyim ki, sen iyi bir kadınsın ve Sabers'a yenilmenin vicdan azabını çekmek istemezsin."

Phoebe iç geçirdi. "Orada olacağım."

"Sana güvenebileceğimi biliyordum." Bobby Tom ona bir gülücük daha gönderdi. "Senden hoşlandım, Phoebe. Hem de çok. İş ortağı olmasaydık, peşine düşebilirdim."

O kadar çocuksu ve sevimliydi ki, Phoebe de ona gülümsedi. "Hayat tam bir sürtük değil mi?"

'Tam üstüne bastın."

Bobby Tom Dentón, margarita etkisi olmadan da kolay anlaşılacak birisiydi. Meksika mutfağından, futbol takımlarının Amerikan Yerlilerinin adlarını alıp almayacağından ve Bobby Tom'un Christian Slater'a benzerliğinden konuştular. Phoebe ikinci margaritasını daha yavaş içti ama buna rağmen, Bobby Tom eğilip dudaklarını onu dudaklarına değdirdiğinde başı kesinlikle dönüyordu.

Bu hafif, dostça bir öpücüktü. Saygılı. Bir dostluk ve iyi niyet gösterisi. Otuz üç yaşında bir kadınla yatağa girmek isteyen ama girmeyeceğini bilen ve arkadaşlıklarını bozmak istemeyen ama yine de arkadaşlıktan fazlasını uman yirmi beş yaşında bir erkeğin öpücüğüydü

Phoebe anlıyordu.

Ama ne yazık ki Dan anlamayacaktı.

"Denton!" Sesi, barın sükûnetinde, dumanı tüten bir savaş topu misali gürlemişi. "Bileğindeki o pahalı saat yat emrinden önce kıçını o tabureden kaldırıp odana çıkman için sadece üç buçuk dakikan kaldığını göstermiyor mu?" Dan, kot pantolonu ve yakası açık tişörtüyle masalarının başına dikildi.

"Tanrım, Koç. Çok komik bir zırvalık duymak ister misin? Ben de Phoebe'ye senin yat emri konusunda her zaman esnek olduğunu anlatıyordum. Ardından sen çıkageldin. Eğer bu..."

"İki dakika kırk beş saniye. Odanda olmayacağın her dakika için sana beş yüz dolar ceza keseceğim."

Bobby Tom biraz incinmiş gibi ayağa kalktı. "Lanet olsun, Koç neden bu kadar delirdin?"

"Cuma günü, üç kötü hat koştun. Başlangıç için yeterli mi?'

Bobby Tom cebindeki para tomarından birkaç banknot çekti ve masaya çarptı. Sonra Dan'e uzun ve hırçın bir bakış attı. "Bunun kötü koşularla bir alakası olduğunu sanmıyorum." Stetsonin ucuyla Phoebe'yi selamladı. 'Yarın saha kenarında görüşürüz, Bayan Somerville."

"Görüşürüz, Bobby Tom."

Bobby Tom gözden kaybolurken, Dan, Phoebe'ye bir talim çavuşu gibi kükredi. "Odama! Hemen!"

"Şey... Hiç sanmıyorum."

"Amerikan Futbol Ligi'ndeki en iyi tutucuyla oyunlar oynamaya başladığın zaman çizgiyi aştın demektir. Şimdi herkesin içinde sevimsiz bir sahne yaşamak istemiyorsan, kıpırdamanı tavsiye ederim."

Phoebe isteksiz adımlarla bardan çıkıp lobiye yönelen Dan'i takip etti. Ona patronun kendisi olduğunu hatırlatması gerektiğini biliyordu ama asansöre binip sessizce yedinci kata doğru yol almaya başlayınca, tek kelime dahi etmediğini fark etti.

Belli ki Dan'in tepesi fena atmıştı ve öfkesinin ateşi Phoebe'nin turkuvaz rengi, kısa, el örgüsü elbisesinin içine kadar işliyordu. Neyse ki umurunda değildi. İki margarita onu, alt dudağını şişirip adama böyle aksi bir bunak gibi davranmamasını söyleme isteği uyandıracak denli rahatlık hissiyle doldurmuştu.

Dairelerinin bu kadar yakın olduğunu, ancak Dan onunkinin tam karşısında kalan kapının önünde durunca fark etti. Koç kapıyı açtı ve Phobe'yi pek de nazik olmayan bir tavırla içeri itti. Sonra sıkılı yumruğunun işaret parmağını açıp brokar döşemeli kanepeyi işaret etti.

"Otur."

Her ne kadar beyni tehlike alarmı vermeye başlamış olsa da, ılık tekila sersemliği Phoebe'nin bu uyarıları ciddiye almasını imkânsız hale getiriyordu. Bu emre itaat ederken, alaycı bir selam verdi.

"Evet, efendim."

"Sakın bana şirinlik taslamaya kalkma." Dan iri elini kalçasına yasladı. "Oyuncularımdan uzak duracaksın, beni duydun mu? Bu adamlar futbol maçlarını kazanmak için buradalar; onlar senin özel aşk oyuncakların değiller ve bir daha asla bu akşamki gibi bir sahne görmek istemiyorum."

Bu sadece bir başlangıçtı. Saha kenarında bir hakem kararına sinirlendiği zaman yaptığı gibi avaz avaz bağırdı, haykırdı; öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Sonunda nefes almak için duraksadı.

Phoebe ona çarpık bir gülümsemeyle baktı ve işaret parmağın etrafına kaydırırken, "Sorun ne, tatlım?" dedi. "Sen hiç barda bir kız öpmedin mi?"

Dan daha önce hiçbir kadın tarafının küstahlığına maruz kalmamış gibi afallamış görünüyordu tanrım çok şirindi. şirin ve seksi ve çekici ve acımasız. Imm... Grrr... Onun gibi bir adamı terbiye etmek için çok sağlam kadın olmak gerekirdi.

Bacağını bacağının üstünden indirdi.

Bir de yatak gerekecekti. Ve açık pencerelerden içeri süzülen yasemin kokusu. Ve eski çiftlik evinin tavanında fır dönen bir pervanenin yumuşacık gece yarısı gıcırtısı.

Ayağa kalktı.

Genç Elizabeth onu dumanı tüten menekşe rengi gözleriyle ve sutyeninin dantelli kuplarından vanilyalı puding misali taşan beyaz memeleriyle evcilleştirebilirdi.

Vay canına! Bu aya uluyan adam, ona gelmişti. Yine sarhoştu. Ve serseri. Viski ve Lulabelle adında bir sürtüğün ucuz parfümü kokuyordu. Ama bu sıcakkanlı, sıcak aletli adam henüz doymamıştı Onu tek bir kadın tatmin edebilirdi.

Bana gel bebeğim. Sana kendini o kadar iyi hissettireceğim ki. Baştan ayağa kadınım ve erkeğimi nasıl evcilleştireceğimi iyi bilirim.

Ona doğru tembel tembel yürüdü. Dudakları ıslak ve aralıktı ve sarı perçemi kirpikleriyle oyun oynuyordu. Teninin her zerresi sıcaklığını

hissediyor ve onu kendi ısısıyla tutuşturmaya hazırlanıyordu. Onun gibi seksi ve tehlikeli bir kedi, bu adamdan neden korkmuştu ki. Ona nasıl bir kadın olduğunu gösterecekti. Cızırtısını hissettirecekti.

"Phoebe?"

Tam karşısında durdu ve iki tarafına sarkıttığı sert yumruklarını yumuşacık avuçlarının içine aldı. Deniz yeşili gözlerinin içine baktı ve kendi gücü onunkinden çok daha büyükken, gücünden korkması için bir neden olmadığını fark etti.

Sırtını yay gibi gerdi ve ona yaslandı. Isınmış bir kedi gibiyi onu aralık dudaklarıyla, ağzını ağzının üstünde yan yatırarak öptü. Sandaletlerinden birini ayağından çıkardı ve pembe ojeli ayak parmaklarını Dan'in baldırını kaplayan kumaşın üstünde yaklaştırdı. Dan dilini ağzının içine alırken, kendi gücünün farkındalığıyla beslenen bir heyecan duygusuyla doldu. Bu kadar kolay ve doğalken, seksten neden o kadar korkmuştu ki?

Dan'in gırtlağından boğuk ve yumuşak bir ses yükseldi. Ya da belki de iniltinin sahibi Phoebe'nin ta kendisiydi. Ağızları birleşmiş, elleri ellerine kenetlenmişti ve Phoebe korkuya geçit vermeyecekti. Dan dilini ağzının içine kaydırırken, Phoebe kendi kendine tutkusuna karşılık verecek kadar kadın olduğunu ve içkinin getirdiği rahatlamayla işi sonuna dek götürebileceğini söyledi. İşte belki o zaman özgür kalırdı.

"Phoebe." Dan, adını ılık ve aralık ağzının içine fısıldamıştı ve artık bağırmıyordu. Kocaman elleri kalçalarından beline kaydı ve başparmakları kaburgalarının üstüne yükseldi. Bir an sonra memelerinin alt kısımlarını okşamaya, onları ılık yaşayan ete dönüştürmeye başlamıştı. Daha şimdiden karıncalanmaya, beklemeye başlamışlardı.

Phoebe, "Sakın durma," diye yalvardı. "Ne dersem diyeyim, durma."

Dan şaşırarak geri çekildi. "Ciddi misin?"

Evet."

Phoebe’nin sarf ettiği sözcükler yavaş yavaş zihninde yer edinirken, saniyeler geçmişti. Dan'in içi, hayal kırıklığıyla ve hemen onun ardından gelen tiksinti ve şüphecilikle dolmuştu. Neden şaşırmıştı ki? Valerieden dersini almış olması ve Phoebe'nin en başından beri istediği şeyin ne olduğunu anlaması gerekirdi. Phoebe de teslim olma oyunu oynamaya ihtiyaç duyan kadınlardan birisiydi. Önceki Pazar günkü bütün hayırları aslında birer evetti. Phoebe onunla oynamıştı ve Dan de bunu yutmuştu.

Bitkin gözlerle dolgun kıvrımlarına, kehribar rengi gözlerini çevreleyen gür kirpiklere ve ıslak ve em beni diye haykıran şişkin dudaklarına baktı. Yatakta basit ve karmaşadan uzak bir birleşme istemek çok muydu? Akıl oyunları olmadan, işe tuhaflık katmadan Birkaç kahkaha ve iyi, şehvetli seks.

Aniden öfkeyle dolmuştu. Bobby Tom'u barda Phoebe'ye ağzının suları akarken yakaladığı anda olduğu gibi. Büyük olasılıkla, Phoebe onu masanın altından yokluyordu. Uzun, çıplak bacaklarını ona sürtüyordu. Bir derginin orta sayfasına yakışacak memelerini koluna değdiriyordu. Ona da bin türlü zırvayla saldırıyordu. Ben hayır dedim diye durma, Bobby Tom. Astında evet demek istiyorum.

Belki Valerie onu yoldan çıkarmıştı ama bu ülkedeki bütün kadınlar seks konusunda iflah olmaz derecede sapıtmışa benziyorlardı. Ya yüksek topuklarıyla göğsünüzde tepinmek ya da sizi karyolanın başucuna kelepçelemek istiyorlardı. Bu işin ortası yok gibiydi.

Dan bu yoldan yüzlerce kez geçmişti ve şimdi hiç düşünmeden zor adamı oynayabiliyordu. Ona yaşattıklarından sonra, Phoebe Somerville'le biraz sert seks, en kötü anlarda zihnine süzülen görüntülerine son verebilirdi belki. Bu akşam, bu işe son noktayı koyacaktı.

"Sen nasıl istersen, bebek."

Phoebe, Dan'in sesindeki tehdidi duymuştu ama onu korkutmasına izin vermeyecek kadar iyi hissediyordu. Dan tek elini önce ensesine, sonra saçlarına uzattı ve avucuyla sıkıca kavrayıp gereğinden biraz sert çekti. Diğer eliyle, elbisesinin boynundaki düğmeleri çözmeye başladı. Avcunun içi kadının memelerine sürtündü ve kumaş açılıverdi.

Dan, Phoebe'nin düz beyaz sutyenini görünce, homurdandı Daha seksi çamaşırlara alışkın olduğuna hiç şüphe yoktu ama Phoebe onların içinde kendini iyi hissetmiyordu. Dan elbisesinin üst kısmını dirseklerine indirip kollarını esir alırken, çıplak omuzları odanın serinliğini hissetti Genç adam sutyenin arkasındaki geniş elastik bandı tutturan üç ağır kopçayı kurcalıyordu.

“Kocaman birisin bebeğim ama Dolly Parton da değilsin. Victoria s Secretın küçük seksi iç çamaşırlarından biri de işini görebilir."

Sesindeki küçümseme, Phoebe'nin margarita uyuşukluğunun arasından süzülüp güç duygusunu kısmen dağıtmıştı. Kollarını elbisesinin kısıtlamasından kurtarmaya çalıştı ama tam o anda sutyeni çözüldü ve memeleri özgürlüklerini ilan ettiler.

"Lanet olsun..." Yumuşak bir sesle mırıldanan bu iki kelime, bir sövgüden ziyade hayranlık nidası gibiydi.

Phobe ne olduğunu anlamadan, Dan bileklerini arkasına çekti ve tek eliyle sıkıca kavradı. Bu sert hareket memelerinin iyice öne ve yukarı çıkmasına neden olmuştu ve bu konumdaki çaresizliği, Phoebe'nin midesinde panik kıpırtılarına yol açtı. Dan başını eğdi Ilık nefesi, sakallarının hafif sürtünmesi eşliğinde tenini okşuyordu. Dilini meme ucunda dolaştırdı. Ağzının içine aldı ve emmeye başladı. Phoebe kemikleri eriyormuş gibi hissediyordu. Bu o kadar heyecan verici bir histi ki kollarının esir alındığını unutmuştu. Dan diğer memeye geçti, önce dilinin ucuyla yaladı sonra emdi. Phoebe ağırlığını ona yasladı.

Dan’in eli kısa elbisesinin eteğinin altına uzanıp çıplak bacağını avuçlayınca, Phobe'nin paniği geri döner gibi oldu ve o anda daha fazla ileri gitmesine izin vermeden kollarını kurtarması gerektiğini anladı Genç adamın parmakları yukarı doğru kayıyordu.

"Bekle," diye fısıldadı Phoebe. Geri çekilmeye çalıştı ama Dan’in sporcu ellerinin onu bırakmaya niyeti yoktu. "Bırak beni."

"Hiç sanmıyorum."

"Ciddiyim."

Eminim ciddisindir."

"Dan!"

Küçük hanım nasıl isterse onu bıraktı ama sadece elbisesi kalçalarından aşağı kaydırmasına yetecek kadar bir süreliğine, Phoebe'nin sutyeni de kayıp gitmiş ve üzerinde tek bir sandalet, bir hal hal ve yüksek belli pamuklu bir külotla kalakalmıştı.

"Cicili bicili iç çamaşırlara para harcamayı sevmediğin belli oluyor."

Phoebe'nin özgüveni bir anda çözülüvermiş ve eski hayaletler geri gelmişlerdi. Kendini örtmek için elbisesine uzandı ama Dan ondan önce davrandı ve onu kucakladığı gibi yatak odasına taşıdı. Yatağa bırakılırken, Phoebe'nin tek sandaleti de ayağından kaydı.

Dan üzerine eğilmişti ve artık bir fantezi figürü değil, gömleğinden sıyrılan ve çıkık kaslı, panik yaratacak kadar iyi gelişmiş bir göğse, heybetli kollara ve kollarında ince halatlar gibi kabarık damarlara sahip gerçek bir erkekti. Göğsünün ortasındaki sık tüyler ok gibi bir çizgi

halinde düz ve sert karnına uzanıyor ve kot pantolonunun belinde gözden kayboluyordu.

Phoebe onun her gün ağırlık salonunda çalıştığını biliyordu ve akşamları sahanın etrafında koşarken görmüştü ama yine de bu güçlü ve kaslı bedene hazırlıklı değildi. Genç Elizabethe dair bütün düşünceler zihninden uçup gitmişti. Kendini otuz üç yaşında hem çok fazla hem çok az aşığı olmuş bir kadın gibi değil, on sekiz yaşında bir bakire gibi hissediyordu. Amatörleri bile idare edemezken bir profesyonelle oyuna tutuşmuştu.

Kot pantolonunu sıyırırken Dan'in bakışları üzerindeydi. Phoebe yatak örtüsünün ucunu yakaladı.

"Bırak şunu."

"Hayır. Bunu yapmayacağım." Phoebe yatağın karşı ucuna kayarken, örtüyü çenesine kadar çekti.

"Tam zamanında." Dan uzandı ve Phoebe'nin ayak bileğini kapana kıstırıp yastıklara boylu boyunca uzanmasına neden oldu

Phoebe yumuşak ve boğuk bir ses çıkardı. O buz yeşili gözlerdeki kararlı ifade, korkunun bütün bedenine hücum etmesine neden olmuştu. Dan'in onu kameriyeye sürüklerkenki gücünü hatırlamıştı ve tek koruması olan yatak örtüsünü sıkı sıkı tuttu.

"Lütfen, Dan..." Sesi güçlü değil, çaresiz çıkmıştı ve bütün kontrolü kaybettiğini anladı.

"Eğlence ve oyun isteyen sendin."

"İstemedim. Ben..."

"Kapa çeneni." Dan kot pantolonunun fermuarını indirdi. "Şimdi o memeleri bana tekrar göster."

Sert kabalığı Phoebe'yi canlandırmıştı. Hızla yatağın diğer tarafına döndü ve bacaklarını çarpılan yatak örtüsünden dışarı uzattı. Yataktan kalkmış, kapıya doğru koşuyordu. Arkasından Dan'in belli belirsiz homurtusunu duydu.

"Bu iş için fazla yaşlıyım."

Phoebe, Dan'in duştan çıkınca koltuğun üstüne attığı nemli havluyu kaptı ve oturma odasına, kapıya koştu. Tam kapıyı açmayı başarmıştı ki Dan avcuyla iterek geri kapadı.

"Sen Val'den bile daha delisin." Genç adam onu kolunun üst tarafından tutup hızla çevirdi. "Üstünde kıyafet yok. Herkesin seni görmesini mi istiyorsun?"

'Umurumda değil!" diye haykırırken Phoebe'nin kalbi deli gibi çarpıyordu. "Sana durmanı söyledim."

"Bana dinlemememi de söyledin ve ben de öyle yapıyorum."

Phobe'yi sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına kolayca kaldırıp yatak odasına geri taşıdı ve yatağın üstüne bıraktı.

"Sana vurmayacağım, eğer bunun peşindeysen, kendine başka bir aygır bulman gerekecek." Dan, genç kadının yanında diz çöktü ve iri eliyle kolunun üst kısmını kelepçeler gibi sıkıca kavrayarak neredeyse kayıtsız bir sesle konuştu. "Nasıl olsun istiyorsun?"

Phoebe yine olacağını anlamıştı içki gardını indirmesine neden olmuştu ve çaresizdi.

İşte o zaman çığlık attı.

Dan hiç vakit kaybetmeden üstüne çıktı ve tek avucuyla ağzını kapatırken, boştaki eliyle ellerini başının üstünde sabitledi. 'Tanrım," diye tısladı. "Bu kadar yüksek olmaz." Phoebe'ye öfkeliden ziyade tiksinti dolu

gözlerle tepeden bakarken kot pantolonunun kumaşı çıplak tenini bereliyordu.

Phoebe bunu ona yaparken sessizliğini korumasını beklediğini fark edince, bir anda vahşileşti. Altında kalçalarını oynatarak ve bacaklarını kurtarmaya çalışarak direnmeye başladı. Elini var gücüyle ısırınca Dan onu öfkeli bir çıkışla bıraktı.

"Bu kadarı yeter!" Elini sallayarak Phoebe'nin üstünden indi "Açık görüşlü ve anlayışlı davranmaya çalıştım ama bunu daha fazla yapamayacağım."

Phoebe o kadar şaşırmıştı ki mücadeleyi bıraktı.

Dan ayağa fırladı. "Şu anda taş gibi sertleşmiş haldeyim ama bu mağara adamı oyunlarını oynamaktansa bir Penthouse alıp banyoda kaybolmayı tercih ederim. Durmamamı söylemiş olman umurumda değil, çünkü duruyorum. Kadınları sadece hırpaladığı zaman becerebilen pisliğin teki olmaktan bıktım, usandım." Phoebe'nin üstüne eğildi. "Bana sorarsan karyolanın başucunda erkekler konusunda daha fazla duyarlılık göstermene yetecek kadar çentik vardır." Ellerini kalçalarına yerleştirdi ve Phoebe'ye ters ters bakmaya devam ederek, "Şu andan itibaren, bir kadın bana durmamı söylediği zaman, bana durmamı söylerse kulak asmamamı tembihlemiş dahi olsa, aldırmadan, duruyorum," dedi.

Phoebe ona hayretle bakıyordu.

Dan, "Belki de sırf değişiklik olsun diye ben de üste çıkmak istiyorumdur," diye haykırdı. "Belki de bir defa olsun yatağa bağlanacak kadar dayanılmaz derecede seksi olmak istiyorumdur. Çok şey mi istiyorum?"

Phoebe durumu yavaş yavaş idrak edebilmişti. Ona fısıldadığı sözleri ve ne derse desin durmamasını söylediğini hatırladı. Dan'in Valerie'yle çarpık ilişkisini anımsadı ve her şey kafasında netleşirken öyle büyük bir rahatlama duydu ki gırtlağında bir histeri baloncuğu yükseldi.

Dan yatağın ucuna çöktü, kollarını iki yana açık dizlerine yasladı ve üzgün bir ifadeyle oturma odasına doğru baktı. "Belki de sadece ilahi adalettir. Yirmili yaşlarımda futbolcu meraklısı kızlarla o kadar abuk subuk şeylerin parçası oldum ki, şimdi basit ve karmaşıklıktan uzak bir şeyi beceremiyorum."

Phoebe örtüyü çenesine kadar çekti. "Dan, şey... Bir şey söyleyebilir miyim?"

"Eğer kamçılar ve köpek tasmaları içeriyorsa hayır." Genç adam duraksadı. 'Ya da iki insandan daha fazlasını."

Phoebe'nin gırtlağındaki baloncuk daha da yükseldi. Boğuk bir ses çıkardı. "İçermiyor." 'Tamam o zaman."

Genç kadın kelimeleri dikkatle seçerek, Dan'in sırtına doğru konuştu "Sandığın şeyi kastetmemiştim. Sana ne dersem diyeyim durmamanı söylerken öpüşmeden bahsediyordum. Sen gerçekten, Şey... Harika öpüşüyorsun." Phoebe derin bir nefes aldı ve işleri iyice arap saçına çevirdiğini bile bile, "Ben..." diye devam etti. "Birkaç sorunum var. Aslında sorun fazla güçlü bir kelime. Daha Çok... Alerji gibi. Her neyse... Bazen bir erkekle öpüşürken... Bir tür tepki veriyorum."

Dan'in dönüp dik dik bakışından saçmaladığını anlamıştı. Genç adamın göğsü dikkatini dağıtmaya yetmişti. Bronzdan dökülse ve eski galerisinin vitrinine yerleştirilse, pekâlâ servet edebilirdi.

Phoebe güçlükle yutkundu. "Ben sadece... Bu tepkiyi verecek olursam... senin bir anlamda..."

'Yok saymamı mı söylüyordun?"

"Öyle. Ancak... Diğeri. Yani öpüşmediğimiz zaman. Sen bana ddokunurken." Baloncuk patlamıştı. "Dur dediğimde, gerçekten dur ddemek istedim."

Dan'in gözleri pişmanlıkla gölgelenmişti. "Phoebe."

"Sana dur dediğim zaman, gerçekten dur demişimdir. Her zaman." Phoebe derin bir nefes aldı. "Sorgusuz sualsiz. Ben eski karın değilim ve cinsel şiddet benim için bir oyun değil. Benim için dur, dur demektir."

"Anlıyorum ve üzgünüm."

Phoebe ondan, kendini daha da beceriksiz hissetmesine neden olacak yeni bir sepet dolusu pişmanlık daha dinleyecek olursa gözyaşlarına boğulacağını biliyordu.

"Öpüşme alerjisi konusunda..." Dan çenesini ovaladı ve Phoebe bir an gözlerinde muzip bir pırıltı gördüğünü sandı. 'Ya ikimiz yeniden öpüşmeye karar verirsek. Sen şu alerjik tepkiyi verirsen ve dur dersen. O zaman durmam mı gerek?"

Phoebe başını eğdi ve gözlerini yatak örtüsüne dikerek, 'Sanırım, o zaman bile durman gerek," dedi. "Artık karmaşık mesajlar göndermeyeceğim."

Dan öne doğru uzandı ve genç kadının yanağını parmaklarının boğumlarıyla okşadı. "Söz mü?"

"Söz."

Phoebe kalkıp giyinmeye niyetlenmişti ama Dan ona böyle yumuşacık dokunurken hareket edemedi. Genç adam ona yaklaşırken sıcaklığını duydu ve onu yine öpeceğini anladı. Artık korkmuyordu Aksine, içinde usul usul yanan arzu ateşi yeniden tutuşmuştu. Bu harlı bir ateş değil, küçük, samimi bir alevdi.

Dan'in dudaklarına doğru, "İç çamaşırlarımdan hoşlanmadın," diye fısıldadı.

"Hayır." Genç adam onun alt dudağını dudaklarının arasına alırken, "Ama içindekileri çok daha fazla beğendim," dedi. Ağzı ağzının üstüne kapanırken parmak uçları, bel kemiğinden aşağı doğru kayıyordu.

Öpüşmeleri hem nazik hem tutkuluydu, cızırtılı ve tatil. Phoebe o anda onunla sevişmeyi, hiçbir şeyi istemediği kadar istedi. Dan'in dili ağzını istila etmişti. Phoebe ellerini kollarına kaydırdı ve hemen sonra hiç dokunmamış olmayı diledi, çünkü gücünü değil sadece nazikliğini hatırlamak istiyordu. Nazik kalacağından nasıl emin olabilirdi?

"Dan?"

"Hımm?"

"Artık... Tuhaf oyunlar istemediğini söylediğini biliyorum."

Genç adamın kasıldığını hissetmişti. Dan geri çekilirken neredeyse bütün cesaretini kaybediyordu. Göğsüne çektiği yatak örtüsüne sıkı sıkı tutunmaya devam ederek, karyolanın başucuna yaslanmış yastıklara dayandı ve telaşla, "Söyleyeceğim tuhaf bir şey değil. Gerçekten değil."

"Belki de buna ben karar versem daha iyi olacak. Seni uyarıyorum. Her geçen gün daha da muhafazakârlaşıyorum."

Phoebe'nin bütün cesareti onu terk etmişti. "Unut gitsin."

"Bu noktaya kadar geldik. Söyle de kurtul."

"Ben sadece... Boş ver."

"Phoebe, işler mevcut hızıyla ilerlerse, bu gece bitmeden yakınlaşma oranımız yüzde seksen. Bu yüzden aklındakini bana söylesen iyi olur. Aksi takdirde, iş üstündeyken sürekli olarak bir köpek gibi havlamanı ya da sana Howard diye hitap etmemi istemeni bekleyeceğim."

Phoebe titrek bir gülümsemeyle, "Hayal gücüm o kadar geniş değil," dedi. "Ben sadece... Demek istediğim. Eğer... Biz..." Phoebe bir an takılı kaldıysa da kendini zorladı. "Biz ben şeymişim gibi... yapabilir miyiz?"

"Aslan terbiyecisi mi? Yoksa gardiyan mı?"

"Bakireymişim gibi yapabilir miyiz?" Phoebe bu birkaç kelimeyi fısıldarken yanaklarının kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Dan ona bakakalmıştı. "Bakire mi?"

Phoebe ortaya döktüğü bilgi karşısında dehşete kapılarak gözlerini kaçırdı. "Unut gitsin. Hiçbir şey söylemedim var say. Yapalım gitsin."

"Phoebe, hayatım, burada neler oluyor?" Dan işaret parmağını Phoebe'nin dudağında gezdirdi.

"Hiçbir şey olduğu yok."

"Bana söyleyebilirsin. Ben bir tür yatak odası rahibi gibiyimdir. Hemen her şeyi duymuşumdur. Karyola direkleri arasında çok fazla kilometre yaptığın için, kilometre sayacını biraz geri almak mı istiyorsun yoksa?"

Genç kadın, "Onun gibi bir şey," diye mırıldandı.

"Bakirelerle bunu sürdürecek kadar çok tecrübem olmadı Aslına bakarsan, bir bakireyle tecrübe yaşadığımı hiç hatırlamıyorum. Yine de sanırım hayal gücümü kullanabilirim." Sonra gözleri kısıldı. "On altı yaşındaymışsın gibi davranmam gerekmiyor ya? Çünkü çocuksuluk olayı hevesimi kırıyor."

"Otuz üç," diye fısıldadı Phoebe.

"O kadar yaşlı mı?"

Ona takılıyordu ve Phoebe de bunu biliyordu. Bu yüzden rahat görünmeye çalıştı. "Neden olmasın? Belki erkeklerden gizli gizli korkan kuruyup kalmış kadınlardan biriyimdir. Onun gibi bir şey “İşte şimdi ilginç bir hal almaya başladı." Dan'in başparmağı Phoebe'nin memelerinin yukarısında, tam yatak örtüsünün üstünde dolaştı. "Sanırım senin gibi bir kadın, örtünün altında neler gizlediğini bana göstermek istemez"

"Onlarla ilgili kötü şeyler söylemezsen..."

"Bunu asla yapmam."

"Ama yaptın. Biraz önce benim..."

Dan parmağını Phoebe'nin dudağına bastırdı. "O ben değildim. Sadece bir pislik öyle konuşabilirdi."

Phoebe yatak örtüsünü tutan elini gevşetti. Genç adam örtüyü usulca çekti ve beline kadar inmesini sağladı.

"Benim gibi bir adam, böyle bir manzarayı ancak takdir edebilir." Ağzından çıkan kelimelere rağmen, bakmıyordu bile. Sadece kadının yüzünü inceliyordu.

Phoebe ne olduğunu anlamadan, kendini ona dokunurken buldu. Avuç içlerini kollarından aşağı, omuzları boyunca kaydırdı. Phoebe demir sertliğindeki kasları ve burnunu boynuna sürtüşündeki yumuşaklık arasındaki tezatta kaybolmuştu. Dan çenesini öpücüklere boğdu, çenesini, ağzının kenarını dudaklarının arasına aldı. Sonunda geri çekildi ve aşağı, memelerine baktı.

Flores tarafından resmedilmiş ve kalabalıklar tarafından görülmüşlerdi ama Phoebe onları ilk kez gösteriyormuş gibi hissediyordu. Dan ona dokundu. Avuç içlerini meme uçlarına sadece değdirdi ve bu o kadar eşsiz bir histi ki Phoebe, ayak parmaklarının uçlarına kadar yayılan arzu ve zevkin ifadesi olarak inledi.

"Arkana yaslan," diye fısıldadı Dan.

Phoebe yastıklara gömüldü. Dan sadece memelerinin uçlarına dokunmaya devam etti. Ta ki genç kadın dayanamayacağını düşünmeye başlayana kadar. Phoebe daha önce hiç böyle bir arzu hissetmemişti. Bu kadar ılık ve sıvı, korkuya yer bırakmayacak bir arzu. Genç adam elini Phoebe'nin iç çamaşırının içine uzattı.

"Dur"

Dan derhal geri çekildi

Phoebe gülümsedi. "Seni görmek istiyorum." Dizlerinin üstünde doğruldu ve genç adamın fermuarına uzandı ve sonra elini adamın pantolonunu şişkinliğin üstünden aşağı kaydıracak cesareti buldu.

"Bir dakika bekle, hayatım." Dan, Phoebe'yi daha ileri gitmeden durdurdu ve yataktan kalkıp banyoda gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra kapıda belirdi.

Genç adam başucu komodinine bir avuç dolusu paketli prezervatif atınca, Phoebe'nin dudakları büküldü. "Ama ne ego."

"Senin gibi bir bakire, bunların ne olduğunu nasıl bilebilir ki

"Devlet televizyonu."

Şimdi sırıtma sırası Dan'deydi. Phoebe bunun yatakta bir erkekle birlikteyken ilk gülüşmesi olduğunu fark etti. O ana kadar kahkahayla seksin bir arada olabileceğini hiç düşünmemişti.

"Nerede kalmıştık?"

Phoebe, Dan'in kot pantolonunun açık fermuarına uzanırken, kendi cesaretine hayret etti. "Hatırladığım kadarıyla, tam burada." Phoebe onu görmek için bu kadar sabırsızlanmasına kendisi de inanamıyordu. Korku yerine merak ve şehvet karışımı baş döndürücü bir karışım hissediyordu.

"Sakın bayılma."

"Denerim." Phoebe pantolonu itti ve Dan beyaz pamuklu iç çamaşırından özgürlüğünü ilan ederken güçlükle yutkundu.

"Tanrım..." Nefesinin kesilmesi rol değildi.

Dan kıkırdadı. "Derin nefesler al."

"Belki de kalçaların çok dar olduğu içindir. Tezat..."

"Bu da bir bakış açısı." Dan kıyafetlerinden geriye kalanları çekerken gülümsedi ve Phoebe'nin karşısına çırılçıplak halde dikildi

Phoebe bakışlarını ondan ayıramıyordu. Omuzları geniş ve güçlü neredeyse içe doğru kavisli bir karnın altında kalçaları daracıktı Dizlerinden birinde ve karşısında kalan baldırında yara izi vardı

"Bu gözetleme gösterisi iki taraflı işliyor, biliyorsun." Dan başıyla, Phoebe'nin vücudunun kucağının üstündeki yatak örtüsünün altında saklı kalan kısmını işaret etti.

Phoebe, "Ben çok utangacım," diyerek topuklarının üstüne oturdu,

"Sanırım bunu anlayabilirim. Tecrübesizliğini ve diğer her şeyi düşününce..." Dan kenarına oturunca, yatak hafifçe çöktü. "Önerim şu olacak. Bakire olduğun için, örtünün altına uzanıp üstünde kalanları öyle çıkarıp dışarı uzatırsan, daha az utanabilirsin."

Phoebe gözlerini indirdi ve arkasındaki yastıklara dayanarak, Dan'in önerisini yerine getirdi. Külotunu yatağın yan tarafına atarken bu delice ve öngörülemez baştan çıkarma karşısında heyecanını güçlükle kontrol ediyordu.

Dan, Phoebe'nin yanına uzanıp dirseğine yaslandı ve diğer elini örtünün altına kaydırıp halhalıyla oynayabilmek için genç kadının dizini yukarı çekti. "Huylanırsan söylemen yeterli."

Phoebe altüst edici bir duyguyla sarsıldı. Dan onunla sadece şakalaşıyor olsa da, bu sözlerinin ne kadar anlamlı olduğunu asla bilemezdi.

Genç adam öne doğru eğilip onu, dudaklarını, göğüslerini, yeniden öpmeye başladı. Phoebe öpüşlerine karşılık verirken ve Dan'in eli örtülerin altından yukarılara kayıp bacaklarının arasını okşarken, tatlı, sıcak öpüşler tenini yakıyordu.

Genç adam, "Benim için bacaklarını biraz arala," diye fısıldadı.

Phoebe bacaklarını oynattı. Örtü bacak arasındaki küçük bir bölge dışında, üzerinden tamamen sıyrılmıştı. Dan örtüyü kenara itti.

Phoebe onun doğal sarışın olmasıyla ilgili bir espri yapmasını bekledi ama genç adam hiçbir şey söylemedi. Dan onu keşfederken, Phoebe derin, titrek bir nefes aldı.

"İyi geliyor mu?"

"Evet. Ah, evet."

"Sevindim."

"Durur musun?"

Dan elini çekti.

Genç adamın isteğini yerine getirdiğini fark edince, neşe ve şehvet, içinde dans etmeye başladılar. İtaati Phoebe'ye cesaret vermişti. Bedenini Dan'in üstüne çıkacak şekilde döndürdü, memeleri yavaşça sallanmış, uçları genç adamın tüyle kaplı göğsüne sürtünmüştü. Phoebe elini göğsünden incecik bir ter tabakasıyla kaplı karnına kaydırarak kendi şehvetsel görevine başladı.

Daha da aşağı indi ve ona dokundu. Dan nefesini tuttu. Phoebe onun sertleştiğini ve avucunun içinde zonkladığını, boşalmak için nasıl can attığını hissedince bir kez daha arzusunun arasına karışan korkuyla doldu.

Dan hırıltılı bir fısıltıyla, "Dönülmez noktaya gelmek üzereyiz," dedi.

Phoebe başını salladı. Onu okşadı. "Söz verdin."

"Dur," diye inledi genç adam.

Phoebe durdu.

Dan yuvarlandı ve onu bir kez daha altına aldı. "Seni hazırlayalım, bakire bayan," diye fısıldadı. "Çünkü kendimi daha fazla tutabileceğimi sanmıyorum."

O kadar güzeldi ki.

Phoebe'yi sıfır kilometreymiş gibi parmaklarıyla hazırladı. Okşayışları bütün vücuduna ateş dalgaları gönderirken, Phoebe'nin kalbi tarif edemeyeceği duygularla dolmuştu. Dan'in nefesi hızlanmış, teni kızarmıştı. Başucundaki paketlerden birine uzandı ve okşamalarına kaldığı yerden devam etmeden önce, prezervatifi taktı.

Kalçalarını kıpırdatıp içine girmek için pozisyon alırken,”çok sıkısın," diye fısıldadı. "Sanki ilk..."

Phoebe, Dan'in onu dinleyeceği noktayı çoktan geçtiklerini biliyor olmasına rağmen, "Dur..." diye hıçkırdı.

Ancak genç adam doğruldu ve sırtüstü uzandı. Alnı boncuk boncuk terlemişti. "Beni öldürüyorsun," diye inlerken, göğsü hızla inip kalkıyordu.

Phoebe onun sözünü tuttuğuna inanamıyordu ve o anlarda onu sevdi. Kendi kendine bunun kalıcı bir duygu olmadığını söyledi. Sonsuza dek mutlu türünden bir şey değildi ama minnetten doğan, şehvetli bir aşktı. Kalbiyle birlikte bütün bedeni de ona açılmış, onu doldurmasını talep

ediyor, zarar vermeyeceğine güveniyordu. Phoebe genç adamın omuzlarına yapıştı ve onu geri çekti.

Dan onu dizlerinin arkasından yakaladı ve bacaklarını araladı.

'Yavaş," dedi yalvarır gibi. "Canımı yakma."

"Ah, canını yakmam sevgilim," dedi Dan onu aralarken. "Seni asla incitmem." İncitmedi de. İçine girişi acı verecek kadar yavaştı ve yarı kapalı yeşil gözlerini ondan bir an olsun ayırmadı. Boyun kasları gerilmiş, teni nemlenmişti. Phoebe, vücudu onu içine almak için esnerken, genç adamın demirden farksız iradesini hissediyordu. Dan içinde gidip gelmeye başlayınca, Phoebe'nin kontrolü bir kez daha ellerinin arasından kayıp gitti.

Phoebe başı yastığa gömülü halde, dudaklarının arasından minik iniltilerin kaçmasına engel olamazken, Dan, "İşte bu," dedi. "Benim için ses çıkar, bebeğim. İstediğin kadar ses çıkarabilirsin."

Dan kendini iyice derine itti ve Phoebe onunla birlikte hareket etmeye başladı. Bu hem harika hem korkutucu bir histi. Başı dönmeye başlamıştı ama bu seferki tehdit Dan’in değil, kendi kontrol kaybıydı. Parmakları genç adamın omuzlarındaki çeliğimsi kaslara gömüldü Ona bir şeyler oluyordu. Harika bir şeyler. Korkutucu bir şeyler. Kontrolü kaybederse... Ağzını açtı ve inledi. "Dur!"

Dan'in çıkardığı ses insani olmaktan uzaktı, gırtlağının derinliğinden boğuk bir ünlem yükselmişti. Phoebe bu kez onu dinlemeyeceğini biliyordu. Fazla ileri gitmişti ve Phoebe'nin isteği hiç adil değildi.

Ancak Dan geri çekildi. Onu bir anda alaşağı edebilecek demir iradeli adam, isteğine uyarak geri çekildi ve kendini yastıkların üstüne bıraktı.

Teni kızarmıştı, boynundaki damarlar zonkluyor göğsü hızla inip kalkıyordu.

Phoebe'yi uzun süredir esir alan prangalar bir anda çözülüp yerlerini sevinç aldı. Phoebe, genç adamın üstüne çıktı ve onu diliyle öptü. Kadınlığını yeniden ele geçirirken ve onu bütün kalbiyle severken, adamın saçlarını kendi yumruklarının arasında tuttu

Üzerine binmek o kadar doğal gelmişti ki.

Bacağını kalçasının üstünden kaydırdı ve onu yavaş yavaş içine aldı. Dan'in iriliği, Phoebe'yi gönlünden geçenden çok daha yavaş hareket etmek zorunda bırakmıştı. Onu tamamen içine alınca, başını eğip gözlerine baktı. Dan'in gözleri açık, ancak sırlı ve dudakları gergindi. Phoebe dudaklarının arasından kayıp giden minik iniltiler eşliğinde hareket etmeye başladı. Dan, onu içinden kaçırmasın diye, kalçalarını sıkıca kavramıştı ve tam birleştikleri yerde parmaklarıyla onu rahatlatıyordu.

Phoebe avuçlarını genç adamın kaslı göğsüne yasladı ve sırtını bir yay gibi gererek onu sürmeye başladı. Saçları uçuşuyordu sanki Erkeklerin en kudretlisini kendi hizmetine ayırmış, ışık saçan, sarışın bir amazona dönüşmüştü. Dan kıpırdanıyordu ama Phoebe ondan ayrılmıyor, bacaklarının üst kısmıyla güçlü kalçalarını sıkı sıkı tutuyordu. Kontrol ondaydı. Dan onundu.

Genç adam hızla nefes alıp veriyordu. Dayanıklığının son raddesini zorlayan bir sporcu gibi, ciğerlerini doldurup boşaltırken göğsü inip kalkıyordu. Phoebe o zaman Dan'in ilk zevk alanın olmasını kafaya koyduğunu anladı. Dan rekabetle beslenen bir adamdı ve bu özel oyunda, kupayı ikinci gelen alıyordu. Phoebe’nin nasıl olduğunu bilmiyordu. Onun son noktaya varamayacağın1 anlamıyordu.

Ancak Phoebe’nin de anlamadığı bir şey vardı. Dan için kazanmak her şeydi. Gerekirse hile yapabilecek bir adamdı.

Parmaklarıyla Phoebe'nin en hassas noktasını buldu. Phoebe nefesinin kesikliğini hissetti ve başı öne düştü. Dan heyecan verici ve adaletsiz dokunuşunu gittikçe derinleştiriyordu. Oda Phoebe'nin etrafında gittikçe daha hızlı, daha hızlı dönüyordu ve Dan'e ait olanla ona ait olan arasındaki sınırlar çözülüyorlardı.

Bu mümkün olamazdı. Hiç olmamıştı.

Phoebe'nin içinden kocaman bir çığlık yükseldi. Karşılık olarak cılız bir kükreyiş duyar gibi oldu ve Dan'in haşin sarsıntılarını hissetti. Yerçekimi etkisinden kurtulmuş gibi, unutuşun girdabına sürüklendiler.

Phoebe'nin yanağı Dan'in göğsüne yaslanmıştı ve bacağı rahatsızlık verecek şekilde bükülmüştü ama umurunda değildi. Kollarının arasında yatarken, kalbi geçmişten gelen düşmanları yenmek için ne gerekiyorsa yapan şefkatli savaşçısına minnetle doluydu.

Klimanın tıslaması işitiliyordu. Koridorda bir kapı çarpıldı. Phoebe ne söyleyeceğini bilemediği için, Dan'in konuşmasını bekliyordu.

Dan ağırlığını kaydırdı ve yan döndü. Phoebe çıplak sırtında serinlik hissetti. Dan kolunu altından çekti ve sırtı ona dönük halde, yatağın kenarına oturdu. Phoebe ilk huzursuzluk kokusunu o zaman aldı.

"Harikaydın, Phoebe."

Dan döndü ve ona yapay ve aşırı dostça bir gülümsemeyle baktı. Bunun onlarla işi bittikten sonra, futbolcu meraklısı kızların karşısında takındığı gülümsemenin aynısı olup olmadığını merak ederken, Phoebe'nin içinde soğuk bir rüzgâr esti. "Gerçekten çok iyi vakit geçirdim. Cidden." Dan pantolonuna uzandı 'Yarın büyük bir gün. Erken kalkmamız gerek."

Phoebe'nin her tarafı buz kesmişti. Örtülerle boğuşarak, 'Tabii ki," dedi "Geç oldu. Ben,.." Yatağın diğer tarafından kalktı. "Ben sadece..." Kıyafetlerini aldı.

"Phoebe..."

"İşte. Her şeyimi aldım." Hızla banyoya gitti. Kıyafetlerini üstüne geçirirken, hissettiği utanç, öfke ve kırgınlığın etkisiyle yanakları alev alev yanıyordu. Onun için bu denli sarsıcı bir tecrübe, Dan için nasıl bu kadar anlamsız olabilirdi? Gırtlağındaki yumruya rağmen nefes almaya çalıştı. Dişleri birbirine vurmaya başlamıştı ve Dan'in ona ne yaptığını görmesine izin vermemeye karar vererek, çenesini sımsıkı kapattı. Yalnız kalana dek dağılmayacaktı.

Banyodan çıktığı zaman, Dan'in kot pantolonunu giymiş olduğunu gördü. Yüzü banyo kapısına dönüktü. Saçları dağınık, ifadesi suçluydu. "Bir şey içmek ister misin?"

Phoebe yıllardır akıl sağlığını borçlu olduğu cesur ifadeyi takınarak, çirkin sutyenini genç adamın ayağının dibine fırlattı. "Bunu da hatıra koleksiyonuna eklersin, Koç. Hesabı şaşırmanı istemem"

Sonra çıkıp gitti.

Kapı arkasından kapanırken, Dan kendi kendine bir küfür savurdu. Bahane bulmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, birinci sınıf bir pislik gibi davrandığını çok iyi biliyordu. Buna rağmen, kolunu ovalarken kendi kendine, yaptığının o kadar da kötü olmadığını telkin etti. Phoebe sonucu biliyordu, bu kadar büyütecek ne vardı ki?

Büyütülecek tek şey, biraz önce bu odada yaşanan seks kadar iyi seksi en son ne zaman yaşadığını hatırlayamıyor olmasıydı ve bu beklenmedik durum onu korkutmuştu. Phoebe'de onu tahmin edemediği kadar heyecanlandıran delice bir masumiyet vardı Vahşi ve tatlıydı ve o kıvrımlı vücudunun düşüncesi bile, Dan'in yeniden sertleşmesine neden oluyordu.

Phoebe'nin ona attığı sutyeni ayağıyla tekmeledi ve mini bara yürüyüp bir şişe bira aldı. Kapağı açarken, o kadar kötü davranmasının asıl nedenini kendine itiraf etti. Çünkü kendini suçlu hissetmişti. Phobe'yi barda Bobby Tomla bir arada gördüğü andan o güzel sarışının ona milyonlarca farklı renkte yıldızı gösterdiği dakikalar arasında, Sharon Anderson aklından bile geçmemişti.

Lanet olsun! Kendi kendine bu tür işlere bir daha girmeyeceğine dair söz vermişti. Valerie'yle tanıştığından beri, yani neredeyse beş yıldır, başka bir kadınla birlikte olmamıştı. İlk defası Phobe'yle değil, Sharon'la olmalıydı. Şimdi, o ve ufak tefek anaokulu öğretmeni aynı yatağa girdikleri zaman; adam zihninde Sharon'ı bir seks sporcusuyla karşılaştırıyor olacaktı.

Öyle bile olsa, Phoebe'yi odadan bu şekilde kovalamamalıydı. Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. Karakter defolarına rağmen, kendini ondan hoşlanmaktan alamıyordu ve küstahlığı yüzünden emin olmakta zorluk çekse de, duygularını incittiğini biliyordu. Lanet olsun. Bu kadın onu daha ilk tanıştıkları anda delirtmişti. Dikkatli davranmazsa, ona beslediği şehvet Sharon'la yeni tomurcuklanan ilişkisini mahvedebilirdi.

İşte o anda kendine bir söz verdi. Bu uğurda her ne yapması gerekirse gereksin, o muhteşem seks bombasının pençelerini ona daha fazla geçirmesine izin vermeyecekti. Belki ona bir özür borçluydu ama hepsi bu kadardı. O andan itibaren, Dan tek kadınlı bir erkek olacaktı.

Phoebe, Stars-Sabers maçının ilk çeyreği için saha kenarına çıkmaya hazırlanırken, adeta burnundan soluyordu. Pislik Aptal Salak Tünelin girişinde durdu ve kendi kendine aklına gelen bütün küfürleri saydı. Bugüne dek yaptığı akıl dışı, aptalca ve kendine zarar verecek onca şey arasında hiçbiri bu aptallığıyla boy ölçüşemezdi.

Hâlâ önceki gece yaşadığı ağlama krizinin sersemliğini Sabahın dördüne doğru uzun ve acı verici bir iç yolculuğa çıkmış ve hissettiği kırgınlığının derinliğinin tek bir açıklaması olabileceğini fark etmişti. Dan Calebow'a âşık olma yolunda ilerliyordu.

Göğsü, kısa ve acı verici bir hıçkırıkla sancıdı. Yeniden ağlamaya başlamaktan korkarak tırnaklarını avuç içlerine sapladı ve böyle bir felaketin olmasına izin verebilmesine mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştı. Bu dünyada, seksi bir güneyli aksanına ve muhteşem bir çift kola kapılıp gidecek son kadın o olmalıydı Ama gerçek ortadaydı. Hormonal bir dengesizlik, tedbirsiz bir kendini yok ediş darbesi onu güneşe yakın bir noktaya fırlatmıştı O sıcak güneş, dün gece onu nasıl da yakmıştı. Phoebe sevişmenin hiç bu kadar komik, şefkatli ve harika olabileceğini düşünmemişti. Kendi kendine, onun sevişmiş olabileceğini ama Dan’in seks yaptığını hatırlatırken, gırtlağına bir yumru oturdu.

Gözyaşlarının tehlikeli biçimde yakın olduklarını fark etti. Bir kez daha dağılmak gibi bir lüksü yoktu. Yüzüne ışıltılı bir gülümseme yapıştırdı ve önceki gece, Dan'in hain kolları arasında geçirdiği her tatlı

saniye için minik de olsa bir intikam planladığı Oregon güneşine adım attı.

Fotoğrafçılar onu kalabalıktan önce fark etmişlerdi. Kaydedilmiş kasetten eski standart "Ain't She Sweet?" adlı şarkı çalmaya başladı. Phoebe bunun Ron'un bahsettiği sürpriz olabileceğini düşündü. Kendine ait bir tema şarkısı olan tek patronu o olacaktı.

Kurt ıslıkları eşliğinde bir poz takındı, öpücük göndendi ve kalçalarını müziğin ritmiyle savurarak yedek kulübesine yürüdü. Fotoğrafçılar vücudunun alt kısmının bütün kıvrımlarını ortaya çıkaran kırmızı ve siyah piton baskılı, göz alıcı deri pantolonun ve üzerine oturan ve çıplak memelerini sıkıca kavrayan siyah erkek ceketinin resimlerini çekiyorlardı. Phoebe'nin yanında giydiği muhafazakâr keten elbisenin bu işe uygun olmadığına karar vermesinin ardından, otelin yanındaki son moda butiğin sahibi, kapılarını sabahın onunda, sadece onun için açmaya ikna olmuştu. Butik sahibi, kıyafeti bir erkek papyonuyla süslemesini önermişti ama Phoebe boynuna daha kadınsı, siyah dantel bir kurdele bağlamayı tercih etmiş, takımına olan hayranlığını göstermek için de yıldız biçiminde, sallantılı gümüş küpeler takmıştı. Kıyafeti pahalı, cüretkâr ve kesinlikle uygunsuzdu. Bariz bir biçimde adama nispet eden bir kıyafetti.

Dan'in bu kıyafet hakkında neler hissedeceğini, daha genç adamın bunca kıyametin nedenini anlamak üzere kafasını çevirmesinden önce biliyordu. Önce afallamış gibi baktı ama hemen sonra yüzündeki ifade yerini hiddete bıraktı. Bir an için gözleri birbirine kilitlendi. Phoebe ona dumanı daha fazla tüten bir bakış atmak istemiş ama beceremeşti. Dan'in hüznünü hissetmesine fırsat bırakmadan dikkatini, adını seslenen fotoğrafçılara çevirdi. Onlar tek tek bütün kıvrımlarını kayıt altına alırken, kendini hiçbir zaman bundan daha az kadınsı hissetmediğini biliyordu. Dan gibi bir erkeğin onu sadece bir bedenden ibaret görmeyeceğini nasıl düşünebilmişti?

Bobby Tom koşarak yanına geldi. "Bugün bana şans getireceğine dair içimde bir his var."

"Elimden geleni yapacağım."

Phoebe ona öpücüğü verirken hiç acele etmedi ve sonra kalabalığın tezahüratlarını el sallayarak cevapladı. Jim Biederot oyun öncesi hakareti için yanında belirdi. Daha pek çok oyuncu yanına geldiler ve Phoebe onlara şans diledi. Ron maçtan önce eline yine bir paket çiklet tutuşturmuştu, ancak Dan başlama atışı sırasında çikleti almaya gelmedi.

Top havalandı ve devasa oyuncu bedenleri çarpışmaya başlayınca, Phoebe bu kez ellerini gözlerine örtmeden durmayı başarabildi. Kargaşaya bu kadar yakın olmak hâlâ ürkütücü gelse de, çeyrek ilerledikçe, bir önceki hafta kadar panik yapmadığını, kendisi de fark etmişti. Ron ona oyunun kurallarını öğretmeye başlamıştı ve Phoebe kendini birkaç kez maçın akışına kaptırmış halde buldu.

Daha sonra locaya çıktığında, Dan'in dördüncü çeyrekte bir hakeme ettiği hakaretin ardından sahadan uzaklaştırılmasını büyük bir keyifle izledi. Phoebe'nin bol şans öpücüğünden ilham alan Bobby Tom 118 yarda için, beş pas yakalamıştı ama bu, özellikle Sabers gibi bir dinamo karşısında, takım arkadaşlarının top kayıplarını telafi etmeye yetmemişti. Sabers, Stars'ı on sekiz sayı farkla yendi.

O ve Ron, O'Hare'e takımla aynı uçakla döndüler. Phoebe piton görünüşlü pantolonunu daha rahat bir pantolonla değiştirmiş ve üzerine kalçalarının altına kadar inen kırmızı bir kazak giymişti. Birinci sınıfın ilk sırasına oturmuş, hücum koordinatörü Gary Hewitt'le bir sonraki maçın

oyun planı hakkında tartışan Dan’e yaklaşırken, yanından fark edilmeden geçip gidebilmeyi diledi. Böyle bir şey imkânsız olduğu için, koltuğun yanında sadece bir saniye duraksadı, kaşlarını kaldırdı ve çiklet paketini kucağına bıraktı.

"Öfkeni kontrol etmeyi öğrenmen gerek, Koç"

Dan ona betonu bile tutuşturabilecek bir bakış attı. Phoebe hızla yoluna devam etti.

Uçak kalkınca, birinci sınıftaki koltuğundan kalkıp oyuncularla konuşabilmek için arka tarafa geçti. Ne kadar kırık dökük halde olduklarını görünce şaşırdı. Takım doktoru oyunculardan birinin dizine iğne yaparken, antrenör bir başkasıyla uğraşıyordu. Oyuncuların çoğunun sağında solunda buz torbalan vardı.

Böyle utanç verici bir yenilginin ardından, Phoebe'nin onların konuşmaya gönüllü olması, hoşlarına gitmişe benziyordu. Phoebe oturma düzenlerinde bariz bir hiyerarşi olduğunu fark etmişti

Koçlar, genel menajer ve kamera ekibi ilk bolümün önünde oturuyorlardı. Çömezler ön sıralarda, kıdemli oyuncularsa daha arka sıklardaydılar. Daha sonra, Phoebe, Ron'a kıdemlilerin neden arka tarafı tercih ettiklerini sorduğu zaman, koçlardan olabildiğince uzak durmak istediklerini öğrenecekti.

Sabahın biri olmuştu ve O'Hare'e indiklerinde, Phoebe bir hayli bitkindi. Havaalanına kendi arabasıyla gelmediği için, onu eve Ron bırakacaktı. Lincoln Town'unun geniş ön koltuğuna yerleşirken, yaklaşan, kararlı ayak seslerini işitti.

"Phoebe, konuşmamız gerek. Seni eve ben bırakayım."

Phoebe kafasını kaldırınca, arabanın yanında duran Dan'i gördü. Elini kapının üstüne yaslamış, içerisini görebilmek için eğilmişti. Yine tel çerçeveli gözlüğünü takmıştı. Bu haliyle futbol sahasının efsanevi belalarından biri gibi değil, sopasına uzanmaya hazırlanan, asık suratlı bir lise müdürü gibi görünüyordu.

Phoebe tokasıyla bir süre boğuşmak zorunda kalsa da emniyet kemerini takmayı başarmıştı. 'Yarın konuşabiliriz. Ron'la gidiyorum"

Şoför tarafında ayakta duran Ron valizlerini arka koltuğa henüz yerleştirmişti. Dan arabanın ön tarafına dolaşırken, başını kaldırıp baktı.

"Ronald, Phoebe'yle konuşmam gereken bazı iş meseleleri var. Onu eve ben bırakırım. Yarın arabaları işte değiş tokuş ederiz." Ron'a bir anahtarlık attı ve Phoebe'nin itirazlarına aldırmadan, direksiyona geçti. Dan koltuğu uzun boyuna göre ayarlarken, Ron elinde anahtarla çaresiz gözlerle onlara bakıyordu.

'Yani Ferrari'yi kullanmama izin mi veriyorsun?"

"Deri koltuklarda salya izi bırakma yeter."

Ron arka koltuktan küçük valinizi aldı ve arabayı kullanma fikri nedeniyle, Phoebe'ye hoşça kal demeyi bile akıl edemeyecek kadar büyük heyecanla, hızla uzaklaştı

Dan park yerinden çıkarken, genç kadının yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Birkaç dakika içinde Tri State üzerinde güneye doğru yol alıyorlardı. Radyo istasyonları ve bira reklamlarının sergilendiği reklam panolarının aşırı süslü ışıklarında, Dan'in sanki mağdur taraf kendisiymiş gibi, öfkesini kontrol altına almaya çalışırken, yine de kızgın olduğunu görebiliyordu. Phoebe, adamın onu ne kadar incittiğini görmesine izin vermeyecekti.

"Sanırım bugün o cazibeli kostümünle boy göstererek kendini nasıl küçük düşürdüğünü biliyorsundur."

"Kendimi küçük mü düşürdüm? Hafızam beni yanıltmıyorsa, sahadan tahliye edilen sendin."

"Tahliye edilmedim, uzaklaştırıldım. Futbol maçından bahsediyoruz, ev sahipleri toplantısından değil." Dan dönüp ona baktı. "İspatlamaya çalıştığın neydi? Öyle kıyafetler giydiğin zaman, göğsüne satılık tabelası asmış gibi olduğunu bilmiyor musun?"

Phoebe, "Tabii ki biliyorum," dedi. "Bunu neden yaptım sanıyorsun?"

Dan direksiyonu daha sıkı kavradı. "Beni gerçekten zorluyorsun, değil mi?"

"Kıyafetlerim senin sorunun değil."

"Takıma yansımaları olduğu sürece benim de sorunum."

"Kenar çizgisinin yanında geçirdiğin çocuksu öfke krizlerinin takıma yansıması olmadığını mı sanıyorsun?"

"O farklı. Oyunun bir parçası."

Phoebe bu yorumu cevapsız bırakmasının, Dan'in mantığı hakkında tam olarak ne düşündüğünü anlatabildiğini umuyordu.

Birkaç kilometre boyunca sessizce yol aldılar. Phoebe'nin hüznü gittikçe derinleşiyordu. Sürekli rol yapmaktan o kadar sıkılmıştı ki Ancak başka nasıl davranacağını bilmiyordu. Belki farklı şartlar altında tanışmış olsalar, bir şansları olabilirdi.

Nihayet ağzını açtığında Dan'in saldırgan tavrı geçmişti. "Bak, Phoebe Dün gece yüzünden kendimi kötü hissediyorum ve özür dilemek istiyorum. Seninle birlikte olmaktan hoşlandım ve o kadar kaba olmak istememiştim. Sadece vakit geç oluyordu ve..." Özrü anlamsızca sessizliğe karıştı.

Phoebe gırtlağının sıkıştığını hissediyor ve direniyordu. İradesinin son kırıntılarını da topladı ve Güney Hampton sosyetiklerinin sıkkın tavrını takınarak, "Dan, gerçekten o kadar toy davranacağını bilseydim, seninle asla yatağa girmezdim," dedi.

Dan gözlerini kıstı. "Öyle mi?"

"Bana aile arabasının arka koltuğunda iş pişirmiş ve suçluluk krizi yaşayan bir ergeni anımsattın. Samimi olmak gerekirse, sevgililerimin biraz daha sofistike davranmalarına alışkınım. En azından bir tur daha beklerdim. Bir defayla yetineceksen, o kadar çabaya girmeye bile değmez, değil mi?"

Dan tuhaf, boğuk bir ses çıkardı ve sağ şeride kaydı. Phoebe, Dan'in bu şekilde içini göremeyeceği tesellisine tutunarak ve ondan böyle bir tepki bekleyeceğini düşünerek oyuna devam etti. ''Korkunç talepkâr olduğumu düşünmüyorum ama sevgililerimden üç talebim vardır. Nezaket, dayanıklılık ve bir tekrar performansı için kısa sürede toparlanmaları. Korkarım sen her üçünde de başarısız oldun."

Dan'in sesi, tehlike hissi uyandıracak kadar alçalmıştı. 'Yoksa tekniğimi de mi eleştireceksin?"

"Şey, o konuya gelince... tekniğini... bir hayli... yeterli buldum."

'Yeterli mi?"

"Belli ki bütün kitapları okumuşsun ama..." Phoebe kendini derin bir iç çekmeye zorladı. "Ah, belki de ben fazla seçiciyimdir."

"Hayır. Devam et. Bunu hayatta kaçırmak istemem."

"Sanırım senin bu kadar çok... Ne bileyim, bu kadar sıkıntın olacağını tahmin etmemiştim. Çok gergin bir âşıksın, Daniel. Biraz daha gevşemeli

ve seksi bu kadar ciddiye almamalısın. Tabii ki dezavantajın vardı." Phoebe kısa bir an durdu ve öldürücü darbeyi indirdi. "Adil olmak gerekirse, hangi erkek maaş çekini imzadan bir kadınla seks yaparken en iyi performansını sergileyebilir ki'

Dan' in kıkırtısını duyunca hayal kırıklığına uğradı. "Phoebe hayatım, nefesimi kesiyorsun."

"Ben olsam, bu konuya fazla kafa yormazdım. Geçici bir şey olduğundan eminim. Kötü kimya."

Phoebe farların ışığında, genç adamın sırıttığını görebiliyordu Kısacık bir saniye için, reddedilişinin acısını unutur gibi oldu ve kendi kendine gülümsedi.

'Tatlım, bu dünyada güvensiz hissettiğim çok fazla şey var. Din. Ulusal ekonomi politikamız. Lacivert bir takımla ne renk çorap giymek gerektiği. Ama sana şunu söylemek zorundayım ki dün gece, o otel odasındaki performansım bunların arasında değil"

"Bu egoyla, buna hiç şaşırmadım doğrusu."

"Phoebe, sana üzgün olduğumu söyledim."

"Özrün kabul edildi. Şimdi izin verirsen, çok yorgunum" Phoebe başını cama yasladı ve gözlerini yumdu.

Dan, sözsüz iletişim konusunda en az Phoebe kadar başarılıydı Birkaç saniye içinde arabayı Megadeth'in sert müziği kaplamıştı Aralarında hallolmuş hiçbir şey yoktu.

Phoebe bir sonraki hafta boyunca, Dan'i çok az gördü. Günler film izlemek, koçlar ve oyuncularla sonu gelmeyen toplantılara katılmak ve her günün büyük kısmını antrenman sahasında geçini arasında paylaştırmışa benziyordu. Molly, Phoebe'yi şaşırtarak bir sonraki pazar günü Detroit ilons'a karşı oynayacakları onunla gitmeyi kabul etmişti. Gerçi Phoebe bir arkadaşın gelebileceğini söyleyince, okulundaki bütün kızların sürtük olduğunu söylemekten de geri durmamıştı.

Stars, Lions'ı az farkla yenmişti ama bir sonraki hafta pittsburgh’daki Rivers stadyumunda takım bîr kez daha top kayıplarının kurbanı oldu ve az farkla kaybetti. Şimdi sezonda üç yenilgi ve bir galibiyetleri olmuştu. Phoebe, Pittsburgh Havaalanı nda Reedle karşılaştı. Kuzeni iç bayıltacak kadar sempatik ve aynı zamanda inceden eleştirel bir tavır sergileyince, Phoebe kendini yanından bir an önce kaçmak için can atarken buldu.

Ertesi sabah ofisine vardığında, sekreteri ona Ronald'ın ikinci kattaki konferans salonunda derhal buluşma çağrısını iletti Phoebe kahve fincanını alıp koridor boyunca ilerlerken bütün telefonların aynı anda çaldığını fark etmiş ve felaketin nereden vurduğunu merak etmişti.

Dan sırtını lambri kaplı duvara yaslamış, kollarını ve bacaklarını çaprazlamış halde ve asık bir suratla bir video oynatıcıyla birlikte, tekerlekli bir arabanın üstünde duran TVye bakıyordu. Ron ise masanın ucundaki dönen koltuğa oturmuştu.

Phoebe sol tarafında kalan koltuğa yerleşince, ona doğru eğildi, "Dün gece biz eve uçarken yayınlanan, çok popüler bir program olan 'Şikago'da Spor' programının bant kaydı," dedi. "Korkarım bunu duyman gerekiyor."

Phoebe dikkatini ekrana çevirdi ve Şikago göğü manzarası önünde oturan, yakışıklı ve koyu renk saçlı haber spikerini gördü. Kameraca Peter Jennings'in büyük bir savaşı anlatırken takındığı ciddiyetle bakıyordu.

"Becerikli oyuncu alımları ve akıllı seçmeler sonunda, Bert Somerville ve Cari Pogue ligin en yetenekli takımlarından birini bir araya getirmeyi başardılar. Ancak zafer kazanmak için yetenekten fazlası gerekiyor ki Stars bundan ne yazık ki yoksun."

Ekrana pazar günkü maçtan görüntüler, bir dizi top kaybı ve hatalı oynamaların klibi yansıdı. "Genel menajer Ronald McDermitt futbol vizyonuna dahil değil, bu sporu hiç yapmamış ve basitçe Dan Calebow gibi başına buyruk bir koçu hizada tutacak olgunluk sahip değil. Koç'un genç oyuncularının ihtiyaç duydukları esaslara daha çok, kuru gürültüye daha az konsantre olmaya ihtiyacı var Stars kaos sınırında dolaşan, beceriksiz bir yönetimin, degişken bir koçluğun, titrek finans koşullarının ve UFL'ye utanç veren bir patronun köstek olduğu bir organizasyon."

Kamera seneler içinde çekilmiş fotoğraflarından derler bir görüntüler dizisine çevrilirken, Phoebe kaskatı kesildi. Spiker, Bert'in vasiyetinin detaylarını kısaca aktardı.

"Sosyetik Phoebe Somerville'in tavrı ciddi ve soylu bir klubu sirke çeviriyor. Sporu anlamıyor ve çek defterinden daha karmaşık herhangi bir şeyi idare etme tecrübesinden yoksun. Saha kenarında giydiği tahrik edici kıyafetler ve medyanın röportaj taleplerini yok sayması bu yetenekli takıma ve hepimizin bu denli sevdiğimiz spora ne kadar az saygı gösterdiğinin açık kanıtları."

Görüntü, Reed'le yapılan bir röportaja kaydı. Samimi bir tavırla, "Phoebe'nin elinden geleni yaptığından eminim," diyordu "O spor çevresinden çok, sanat çevresinde bulunmaya alışık ve bu onun için çok zor. Phoebe babasının vasiyetinin gereklerini yerine getirdikten sonra, Stars'ı yeniden yola sokabileceğimden eminim

Reed kameraya Phoebe'nin çizdiği vahşi parti kızı görüntüsüne kusursuz centilmen tavrıyla tezat oluşturarak gülümserken genç kadın dişlerini sıktı.

Kabarık saçlı konuşan kafa yeniden kamera karşısındaydı. Reed Chandler'in kuzenini şövalye gibi savunuyor olmasına rağmen, daha ocak ayına çok var. Bu süre zarfında, Bayan Somerville genel menajerine ne zaman direktif verecek? Daha da sıkıntı olan olan şu, her an patlamaya hazır koçunu can sıkıcı bir derttir su yüzüne çıktığı zaman nasıl sakinleştirecek? Normalde bu konulara girmeyiz, ancak bunun Stars'ın durumuyla doğruda ilgisi olduğu için, güvenilir bir kaynağın, iki hafta önce sabahın erken saatlerinde, Somerville'i Calebow'un Portland'daki otel odasından çıkarken gördüğünü ifşa etmenin kamu yararına olduğunu düşünüyoruz.

Dan kaba bir küfür savurdu. Phoebe ellerini birbirine kenetledi

Spiker kameraya ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "Buluşmaları elbette masum bir görüşme de olabilir ama eğer öyle değilse, Stars için hiç iyi haber değil. Ayrıca Bayan Somerville'in başıboş hareketlerini, baş koçuyla kaçamağıyla sınırlı olmadığını da belirtmeliyiz."

Spiker, Vanity Faır'inkine yakın geniş bir okuyucu kitlesine sahip renkli ve üst sınıfa hitap eden bir dergi olan Bean Monde 'un bir sayısını eline aldı. Phoebe inledi. Yakın zamanda kafası o kadar meşguldü ki Beaıı Monde 'u tamamen unutmuştu.

'Yeni UFL Komisyon başkanımız Boyd Randolph'un popüler Beaıı Monde dergisinin, yarın gazete bayilerinde satışa çıkacak ve Bayan Somerville'i anadan doğma haliyle gözler önüne serecek son sayısına bir göz atmasını tavsiye ediyoruz. Belki de yayıncılık kurallarının kameraya göstermemi yasakladığı bu fotoğraflar, komisyon başkanını, Bayan Somervillele UFLye olan sorumlulukları hakkında ciddi bir konuşma yapmaya iter."

Kaşlarını, Nıelsen reytingini pompalamaya çalışan bir muhabirin çalışılmış öfkeli zalim ifadesiyle çattı. "Profesyonel futbol, geçmişin uyuşturucu ve kumar skandallarının ardından imajını temizlemek için

çok çalıştı. Ancak şimdi, oyuna en ufak bir ilgisi olmayan genç bir kadın onu bir kez daha pisliğin içine çekmek istiyor. Komisyon başkanı Randolph'un buna izin vermeyeceğini umalım."

Dan parmağını spikere doğru tuttu. "Şu kokarca Reed'in kankalarından birisi değil mi?"

"Sanırım." Programın sonu gelmişti ve Ron uzaktan kumandanın düğmesine bastı.

Dan tiksintiyle, "Chandler gerçek bir prens," diye mırıldandı Masanın üstünde duran kahverengi zarfı kaptı ve Phoebe'nin hissettiği rezillik, yerini içine oturan bir korkuya bıraktı.

"Sekreterim az önce verdi," dedi Ron. "Henüz bakma fırsatım olmadı"

Dan dergiyi hırsla çekip çıkardı. Phoebe elinden almak istiyordu ama bunun kaçınılmazı ertelemekten başka bir işe yaramayacağını biliyordu. Dan küçültücü fotoğrafları bulmak için sayfalan hızla çevirirken içlerinden biri yırtıldı.

"Bu zahmete girmeye ne gerek var?" Phoebe iç geçirdi. "Neyim var neyim yok gördün zaten."

Ron yüzünü buruşturdu. "Demek doğru. İkiniz otel odasında birlikteydiniz."

Dan, Phoebe'ye döndü. "Neden bütün dünyaya ilan etmek için reklam balonu kiralamıyorsun?"

Soğumuş kahve fincanını tutarken, Phobe'nin parmakları titriyordu. "Tekrarı olmayacak, Ron ama senin gerçeği bilmen gerekiyor."

Ron ona çok sevdiği ama yaramazlık yapmış çocuğuyla yüzleşen endişeli bir baba gibi bakıyordu. "Kendimi suçluyorum. Sana Dan'le arkadaşlık etmenin uygunsuz olacağından bahsetmek hiç aklıma gelmedi.

Fark etmeliydim. Bu durum, fotoğraflarla katlanınca tam bir halkla ilişkiler kâbusu olacak. Bir dergiye, bu dergi Beau Monde gibi saygın bir dergi bile olsa, çıplak poz vermenin takımı utandıracağını düşünemedin mi?"

"Ben o pozları, haziran ayında, Stars'ın bana miras kalmasından bir ay önce vermiştim. Arada olup biten onca şeyle, aklımdan tamamen çıktılar."

Dan fotoğrafları hâlâ bulamamıştı. Dişlerini sıktı. "Sana su kadarını söyleyeyim, Ronald. Playboy'dan telefon gelirse, onu kıça bağlayıp ağzını tıkasan iyi olur, yoksa sen farkında olmadan soyunup kamera karşısına geliverir

Birden sayfaları çevirirken durdu ve bakakaldı. Sonra küfretmeye başladı.

Phoebe kendini savunma ihtiyacı duymaktan nefret ediyordu, fotoğraflar Asia Bekhoir tarafından çekildi. Dünyanın en saygın fotoğrafçılarından biridir. Ayrıca benim dostumdur."

Dan sayfaya elinin tersiyle vurdu. "Boyalısın!"

Ron elini uzattı. "Bakabilir miyim?"

Dan dergiyi masaya çöp parçasıymış gibi fırlatıverdi. Dergi masaya açık halde, Arturo'nun "Nü 28" adını verdiği ve ölümünden kısa bir süre önce yaptığı sürrealist portresine doğru eğilmiş, iki sayfanın tamamını kaplayan Phoebe'yi gözler önüne serecek şekilde düştü. Phoebe'nin çıplak bedeni, tablonun önünü kapattığı kısımlarıyla bire bir boyanmıştı. Etki, güzel, ürkütücü ve erotikti.

Ron sayfayı çevirince, bu kez karşılarına Phoebe'nin memelerinin -uçları tebeşir beyazı boyanın altında büzüşmüş halde büyütülmüş fotoğrafı çıktı. Genç kadının teni, Flores'in karakteristik tarzıyla

resmedilmiş başka göğüslerin minyatür mavi siluetlerini yansıtan sürrealist bir tuvale dönüşmüştü.

Son fotoğraf arkadan çekilmiş tam boy bir nüydü. Phoebe saçlarını kaldırmıştı; dizi bükülü, tek kalçası hafifçe çıkıktı. Boyasız vücudu, omzunda, bel girintisinde, poposunun kavisinde ve bacaklarının arka kısmında siyah ve kırmızı el izlerine tuval olmuştu.

Dan dergiye işaret parmağını bastırdı. "Sana bunu yapan adam bir hayli iyi vakit geçirmiş olsa gerek."

Phoebe, Dan'in bu öfkesinin onunla arasına mesafe koymaya çalışan birisi için fazla orantısız kaçtığını düşünmeye vakit ayırmadı. "Adamlar, hayatım. Her renk için bir adam." Bu bir yalandı. Vücut ressamı, tombul, orta yaşlı bir kadındı ama Dan'in bunu bilmesi gerekmiyordu.

Ron kalamini aldı ve masaya vurdu. "Phoebe, saat birde ikimiz için bir basın toplantısı hazırladım. Halkla ilişkiler bölümünden Wally Hampton seni bilgilendirecek. Dan, yarına kadar ortalıkta görünmemeni istiyorum. Basın sonunda seni yakalamayı başardığında, oyun dışında hiçbir konuda yorum yapma. Nasıl idare edeceğini bilirsin. Eğer hikâyenin birinci sayfaya düşmesini istemiyorsan, herhangi bir muhabir otel odası olayını yüzüne vurduğunda yumruklarını cebinde tutmaya özen göster

Phoebe sandalyesinden kalktı. "Basın toplantısı olmayacak, Ron. Röportaj vermeyeceğimi sana en başından söylemiştim."

Dan dudaklarını büktü. "Önce striptiz yapmasına izin verirsen, her iddiasına girerim röportajı da verir."

"Bu kadarı yeter, Dan." Ron, Phoebe'ye döndü. "Basın toplantısı için üzgünüm."

Dan bir homurtu çıkardı. "Aman ne konuşma, Ronald. Eski kırbacı nasıl şaklatacağını iyi biliyorsun."

Ron duymamış gibiydi. "Ne yazık ki basından, saklanacak bir şeyin varmış görüntüsü çizmeden, daha fazla kaçamazsın."

Dan, "Geriye herkesin görmediği pek bir şey kaldığını sanmıyorum," dedi alaycı bir sesle.

Phoebe nefesini tuttu. Ron masadan kalktı ve yüzünü koça çevirdi. 'Yorumların gereksiz. Phoebe'ye bir özür borçlusun."

Dan'in yüzü öfkeden kaskatı kesilmişti. "Ama bir özür duymayacak."

"Bu konuda sen de pek masum sayılmazsın. Belli ki o otel odasında iki kişi vardı. Bu kadar çok maç kaybetmeseydin sayı altında olmazdın. Phoebe'ye hakaret etmek yerine, belki de su taktiklerle ilgili bir şeyler yapmalısın."

Dan kulaklarına inanmakta güçlük çeker gibiydi. 'Yani oyunculuğumu mu eleştiriyorsun?"

Konuşmadan önce güçlükle yutkunurken, Konun Adem elması kalkıp indi. "Sanırım söylemek istediğimi yeterince net ifade ettim. Kabalık ve saldırganlık gösteriyor, Phoebe'ye hakaret ediyorsun. O sadece bu takımın patronu ve senin işverenin değil, aynı zamanda saygıyı hak eden bir insan."

Phoebe'nin, Konun bu yürekli savunmasına minnet duymaya fırsatı olmadı. Dan'in ağzının iki tarafında beliren hırçın çizgiler onu fazlasıyla germişti. Bu adamın bütün saldırıları hararetli karşı saldırıyla karşılamaya antrenmanlı olduğunu çok geç hatırlamıştı.

"Şimdi beni dinle, küçük adam. Phoebe'ye nasıl davrandığım seni hiç ilgilendirmez ve o lanet olası etiket derslerinle ne yapacağını çok iyi biliyorsun."

Ron, "işte, orada dur," diye uyardı.

Ancak Dan adrenalin ve öfke dışında nasıl ifade edebileceğini bilemediği duygularla doluydu. "Ben ne zaman istersen o zaman dururum. Eğer başından aşağı bir ev dolusu pisliğin boşalmasını istemiyorsan, bu takımın koçunun ben olduğumu aklından çıkarmazsın. Bana sorarsan, sadece o aptal sarışını kontrol altında tutmak bile altından kalkamayacağın kadar büyük bir iş."

Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Phoebe'nin yüzündeki bütün kan çekilmişti. Kendini hasta ve aşağılanmış hissediyordu.

Dan gözlerini indirdi. Eli boş ve neredeyse çaresiz bir hareketle yanına düştü.

Ron sakin bir tavırla, "Seni bir haftalığına uzaklaştırıyorum," dedi.

Dan'in kafası hızla kalktı; dudakları bir çizgi gibi gerilmişti. "Beni uzaklaştıramazsın. Ben koçum, oyuncu değil."

"Her halükârda, uzaklaştırıldın."

Phoebe telaşa kapılarak ileri doğru bir adım attı. "Ron...

Ron elini kaldırdı ve yumuşak bir sesle, "Lütfen bu işe dâhil olma, Phoebe," dedi. 'Yapmam gereken bir işim var ve kendi tarzımla halletmeliyim."

Dan aralarındaki mesafeyi kapatmıştı ve Ron'a tepeden bakarken etrafına öyle büyük bir fiziksel tehdit saçıyordu ki Phoebe siniverdi. Dan kısık ve zehirli bir tıslamayla konuştu.

"Senin canına okuyacağım."

Ron'un teni hafif yeşil bir ton almıştı ama sesi neredeyse sakindi. "Binayı hemen terk etmeni istiyorum. Uzaklaştırma cezan, pazar günkü maçtan sonra. sona erene kadar da diğer koçlar ya da oyuncularla hiçbir şekilde irtibat kurmanı istemiyorum."

"Bu binadan canım ne zaman isterse o zaman ayrılırım."

"Phoebe'nin hatırına, bu işi olduğundan daha beter hale getirme"

Dan, Ron'a dudaklarını bir çizgiye dönüştüren bir hiddetle bakıyordu. "Buna pişman olacaksın."

"Haklı olduğundan eminim. Ama yine de doğru bulduğum şeyi yapmak zorundayım."

Dan ona uzun ve sert bir bakış attıktan sonra, hızlı adımlarla odadan ayrıldı.

Phoebe elini ağzına bastırdı. Ron, genç kadının kolunu hafifçe sıktı.

"Basın toplantısı saat birde antrenman sahasında olacak Seni almaya ofisine gelirim."

"Ron, ben gerçekten de..."

"Üzgünüm, Phoebe ama korkarım kusacağım."

Ron, kolunu bıraktı ve arkasında mutsuz bakışlı bir Phoebe bırakarak odadan fırladı.

Hışımla birinci kata inerken, Dan'in ayakları basamakları âdeta eziyordu. Girişe vardığı zaman, ayağını geri çekti ve metal kapıyı tekmeleyerek açtı. Dışarı çıktığında, parlak Hint yazı güneşi bile öfkesini yatıştırmaya yetmedi.

Arabasına doğru yürürken, bir sonraki hamlesini tasarlıyordu, o küçük kokarcanın boynunu koparacaktı. O kokarcanın canına okuyacaktı. Her tür uzaklaştırma, kontratının ihlali anlamına geliyordu ve avukatları, Phoebe ve genel menajerini lime lime edeceklerdi. Dan'in böyle zırvalıklara katlanması gerekmiyordu, o bundan sonra... Bundan sonra...

Pisliğin teki gibi davranmaktan vazgeçecekti.

Elini arabasının üstüne dayadı ve derin ve titrek bir nefes aldı. Utanıyordu ve öfkeliydi ama öfkesi Phoebe ye değil, kendisine yönelikti. Ona nasıl bu şekilde hakaret edebilmişti? Hayatı boyunca hiçbir kadına, Valerie'ye bile böyle davranmamıştı, üstelik Phoebe bunu hak etmiyordu. Onu delirtiyordu evet ama içinde en ufak bir kötülük yoktu. Kendine göre eğlenceli, seksi ve tatlıydı.

Dan kontrolü bu şekilde kaybetmekten nefret ediyordu ama o küstah muhabirin Phoebe'nin onun odasında olduğunu bütün dünyaya ilan ettiğini duyduğu zaman, özel hayatlarının ihlali onu öyle büyük bir öfkeyle doldurmuştu ki televizyon ekranını tekmelemek istemişti. Basını Phoebe'nin onun hatası olan bir şeyin ateşine maruz kalacağını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Keşke ona hakaret etmek yerine, bu konuda onunla konuşabilmiş olsaydı.

O fotoğraflar olmasa durumu çok daha iyi idare edebileceğini biliyordu. Yabancıların Phoebe'nin bedenine bakıyor olmaları fikri onu öfkelendirmişti. Phoebe'nin vücudunun dünyanın en büyük müzelerinde zaten sergileniyor olduğu düşünülünce, tepkisi tamamen mantık dışıydı ama elinde değildi. Ayrıca soyut tablolar bol ışıklı fotoğraflardan farklıydı. Beau Monde'da gördüğü fotoğraflar sanat eserleriydi ama dünya bunu bilmeyecek milyonlarca azgın pislikle doluydu. O sayfalara nasıl ağızlarının suyunu akıtarak bakacaklarını düşünmek, öfkesini tepesine sıçratmıştı.

Lanet olası öfkesini. Ne zaman büyüyecek ve öfkesini kontrol altına alabilecekti? Neden bu kadar zorlandığını anlamak için psikoloji diploması almış olmaya gerek yoktu. Küçük dört yada beş yaşında bir çocukken bile, canı acıdığı veya korktuğu ve ağladığı ya da yakındığında babasından dayak yerdi

Babasının sarhoş saldırganlığını hâlâ hatırlayabiliyordu Kemerimi getir de sana seni gerçekten ağlatacak bir şey vereyim, seni kız kılıklı.

Büyüdükçe, babasının yakınındayken futbol sahasında ya da yumruklarıyla güven içinde ifade edebileceği tek duygunun öfke olduğunu fark etmişti Berbat bir şeydi bu. Otuz yedi yaşında hâlâ oyun parkı zorbası gibi davranan bir adam. Tek fark bu tez zorbanın başına geleni hak etmesiydi Bu kez, kendini takımını kurmaktan aciz kısa boylu, küçük çocuk, zorbanın haddini bildirmişti Öfkesi yeniden uyandı ama artık, bunun utancının kamuflajı olduğunu itiraf edecek kadar dürüsttü. Phoebe Somerville'i savunanın Ronald olmasından duyduğu utanç. Ronald'ın Phobe'yi ona karşı savunuyor olmasından duyduğu utanç.

Eğer kendi kendine bu denli öfkeli olmasa, Ronald McDeımntti nihayet biraz yüreklilik göstermiş olmasını eğlenceli bulabilirdi Kendi kendine bu denli kızgın olmasa sonunda takım için az da olsa umut belirdiğine inanabilirdi.

Ron boğazını temizledi. "Bayan Somerville, Beau Monde fotoğraflarını, Stars'ın kendisine miras kalmasından önce çektirmişti Takımı ya da UFLyi utandırmak gibi bir niyeti kesinlikle yoktu."

Bir kadın muhabir, "Komisyon başkanının davranışları için kendisini şahsen uyardığı doğru mu?" diye sordu.

"Doğru değil," dedi Ron. "Komisyon başkanıyla görüşmedi."

Phoebe, Ronla Stars'ın halkla ilişkiler direktörü Wally Hampton'ın arasında otururken içinden, sadece mesajlarına geri dönmediği için, diye

geçirdi. Basın toplantısı tahminlerinden bile kötü gidiyordu. Sadece yerel medya değil, ulusal basın da, insanlarda dehşet verici bir ilgi uyandıracak bir hikâye peşinde, oradaydı.

Basın toplantısına o kadar çok muhabir katılmak istemişti ki boş antrenman sahasını kullanmak zorunda kalmışlardı. Phoebe, Roen ve Wally, 50 yarda çizgisinin yakınında, Stars logosu taşıyan mavi örtülü, küçük bir masanın arkasına oturmuşlardı. Basın mensuplarının bir kısmı ayaktaydı; diğerleri ise kendileri için yerleştirilmiş tahta sıralarda oturuyorlardı.

Başlangıçta bütün sorular Bert'in vasiyeti etrafında toplanmıştı ama başka konulara geçilmesi fazla sürmemişti. Şu ana kadar Ron'un yönetim becerilerini, Dan'in koçluğunu ve Phoebe'nin ahlak anlayışını sorgulamışlardı. Doğrudan Phoebe'ye yöneltilenler de dâhil, bütün soruları Ron ve Wally Hampton cevaplıyorlardı.

Aşırı kilolu, bozuk ciltli ve eğri büğrü sakallı bir erkek muhabir ayağa kalktı. Wally Hampton adamın adi bir magazin dergisini temsil ettiğini söyledi. "Phoebe, yeni çıplak pozlar verecek misin?"

Wally araya girdi. "Bayan Somerville, Stars'la başka dış aktivitelere zaman ayıramayacak kadar meşgul"

Adam sakalının altından çenesini kaşıdı. "Sanırım bu kamuoyu önünde kıyafetlerinizi ilk çıkarışınız değildi."

Ron gergin bir sesle, "Bayan Somerville'in büyük ressam Arturo Flores'le yaptığı çalışmalar çok ünlüdür," dedi.

Gazete muhabirinin sözü yerel bir spor yazan tarafından kesikti. "Son zamanlarda Koç Calebow hakkında pek çok eleştiri yapıldı. Özellikle de maçlarda çok fazla top kaptırılması konusunda. Bazı insanlar başlangıç takımına çok fazla mevki değiştirdiğini söylüyorlar. Oyuncular fazla çalıştırıldıklarını ve oyunun eğlencesini yok ettiğini düşünmeye başlıyorlar. Neden ne olursa olsun, takım bu sezon hiç iyi bir görüntü vermedi. Herhangi bir değişiklik planı var mı?"

"Hayır, hiç yok," dedi Ron. "Henüz çok erken ve birtakım düzenlemeler yapıyoruz." Sözlerini Dan'in koçluk yeteneklerini överek sürdürdü ve Phoebe, basının Dan'in uzaklaştırıldığı haberini aldığı zaman olacakları merak etti. Ron durumu kötü bir grip olarak atlatabileceklerine inanıyormuş gibi görünüyordu ana Phoebe bunun o kadar kolay olacağını tahmin etmiyordu. Ron'un yaptığı kesinlikle yasadışıydı ve Dan büyük ihtimalle avukatlarıyla görüşmeye çoktan başlamıştı.

Phoebe, genç adamın küçümsemelerini ve alaycı tavrını düşünmemde çalışıyordu ama aklından atmak çok zordu. Belki de Dan'in nasıl bir insan olduğunu bu kadar net sergilemesi en iyisi olmuştu. Şimdi Phoebe'nin kendine yanlış adama âşık olma izni verdiği gerçeğiyle yüzleşmeni gerekiyordu.

Sinir bozucu gazete muhabiri, bu defa yüzünde nahoş bir ifadeyle yeniden konuşmaya başladı. "Koç Calebow'un saha dışı performansı hakkında neler söyleyeceksin, Phoebe? Nasıldı?"

Diğer muhabirler adama tiksinti dolu bakışlar attılar ama Phoebe'yi kandıramamışlardı. Eninde sonunda onlar da aynı soruya geleceklerdi Tek fark cümleyi daha nazik kuracak olmalarıydı.

"Koç Calebow'un iyi bir geçmişi...*

Phoebe daha fazlasını kaldıramayacaktı; Ron'u durdurmak için elini koluna koydu. "Buna ben cevap vereceğim." Mikrofona eğildi "Benden Koç Calebow'un sevgili olarak performansına not vermemi mi istiyorsunuz? Sorunuz bu anlama mı geliyor?"

Muhabir bir an için Phoebe'nin saldırısının doğrudanlığına şaşırmış göründüyse de riyakâr bir sırıtışla, "Tabii ki, Phoebe," dedi. "Olduğu gibi anlat”

'Tamam, o zaman. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, müthiş bir sevgili." Phoebe afallayan muhabirlerin şaşkın bakışları karşısında duraksadı. "Koç Tully Archer, Bobby Tom Denton, Jim Biederot, Webster Greer, bütün defans oyuncuları ve hücum hattının büyük kısmı gibi. Organizasyonda birlikte olduğum dedikodusunun yapıldığı herkesi saydım mı? Hiç kimseyi atlamak istemem."

Basın temsilcileri gülüştüler ancak Phoebe sözünü henüz bi-tirmemişti. İçi titriyor olmasına rağmen, gözlerini arsız muhabire dikti ve gülümsedi. "Bu arada, eğer doğru hatırlıyorsam, beyefendi, siz bir miktar hayal kırıklığıydınız."

Basın mensupları kahkahayı bastılar. Phoebe onları alt edemediyse bile, en azından sandıkları kadar aptal olmadığını gösterebilmişti

Bert'in metreslerinin konforu için elde tuttuğu ev, DuPage bölgesinin batı ucunda, Naperville'in kıyısında ormanlık alana inşa edilmiş yirmi lüks yapıdan biriydi. İki katlı ve çekici bej renkli tuğla binanın tepesi, ahşap padavralı, eğimli bir çatıyla kaplıydı. Oval, kurşunlu camların yerleştirildiği çift kanatlı, gösterişli Ön kapının iki tarafında, Palladian tarzı bir çift zarif pencere göze çarpıyordu. Phoebe garaja arabasını park edip eve girerken, pirinç aplikler akşamüstü güneşinde parlıyorlardı.

İçerisi, odaya tropikal bir his veren yumuşacık bir mavi, inci grisi ve beyaz renklerle hoş biçimde dekore edilmişti. Mutfak gayriresmî yemekler için kullanılan bir kış bahçesine açılıyordu ve katedral tavanı, küçük oturma odasının olduğundan geniş görünmesini sağlıyordu.

"Molly? Peg?" Phoebe, geri dönüşünü sevinç gösterileriyle karşılayan Pooh'u kucağına almak için çömeldi. Cevap alamayınca kanişle birlikte üst kata çıktı.

Mavi beyaz banyosu rengi açılmış meşe mobilyalar ve geniş pencereler barındıyordu. Phoebe odaya hâkim olan büyük bir karyolada yatmaktan rahatsız olduğu için evin misafir odasındaki daha küçük bir karyolayla değiştirmişti. Keten ceketini kabarık yatak örtüsünün üstüne attıktan sonra giyinme odasına giderek, üzerine bir kot pantolon ve Stars tişörtü geçirdi.

Phoebe buzdolabında bulduğu makarna salatası ve beyaz ekmeği kış bahçesine taşırken ne Molly ne Peg eve dönmüşlerdi. İnci grisi yer karolarının üstünde havlu çoraplarıyla yürüyüp ustu cam kaplı masanın delikli, demir sandalyelerinden birine oturdu. Mavi döşemelik kumaşla kaplanmış iki kişilik bir koltuk ve beyaz şakayıklar odanın ucunda hoş bir oturma bölümü yaratıyorlardı

Salatasını didiklerken ayak parmaklarını Pooh'un sırtında dolaştırdı. Kalçalarına yerleşmeye istekli üç kilo fazlalığı kendinden uzak tutmakta hayatında ilk kez zorlanmıyordu. Belki de hüzün onu her gün biraz daha sıkı sarmaya başladığı içindi. Vıktor'u arkadaşlarını özlüyordu. Galeri açılışlarını... Tahta gibi bir göğsü ve kırklı bir çocukluğu olsun isterdi. Hoş bîr koca ve bir bebek. Dan Calebow'ı isterdi. Ona bu sabah hakarette bulunan gerçek adamı değil de seviştikleri gece olduğunu hayal ettiği komik ve şefkatli erkeği,

Phoebe'nin sıradışı kendine acıma hali ön kapının açılıp kapanma sesiyle kesintiye uğradı, Pooh bir havlama tutturdu ve kimin geldiğini soruşturmak için hızla dışarı koştu, Phoebe paket hışırtılarını, Pooh'u selamlayan yumuşak sesi ve üst kata tırmanan ayak seslerini duydu.

Salatasını bir kenara itti ve hole yürüyüp kapının yan tarafındaki dar camlardan dışarı bakınca, Peg Kowalskinin beyaz Toyotasının araç yolundan çıktığını gördü.

Üst kata çıkıp Molly'nin kapısını tıklattı. Cevap alamayınca kapıyı açtı.

Yatağın üstü genç kızların rüya mağazalarından torbalarla doluydu. Gap. Benetton. The Limited. Torbaların tam ortasına uzanan Pooh, Molly'nin kıyafetleri boşaltmasını izliyordu.

Molly başını kaldırıp baktı ve Phoebe, kız kardeşinin yüzünde anlık bir suçluluk duygusu görür gibi oldu. Ancak asık suratı zaman kaybetmeden geri döndü.

"Bayan Kowalski beni okul kıyafetleri için alışverişe götürdü. Benim yaşımda bir torunu var, ki yüzden en iyi dükkânları biliyor."

En iyi dükkânları Phoebe de biliyordu ama ne zaman alışverişe çıkmayı teklif etse, Molly onu geri püskürtmüştü. Rahatsızlığını yutkunarak yatağın kenarına oturdu

Molly, Pooh'u okşamak için uzandı. Phoebe, Dairin, kız kardeşinin köpeğe gösterdiği şefkat konusunda haklı olduğunu birkaç hafta önce fark etmişti ama hiç yorum yapmamıştı. "Neler almışsınız bir bakayım."

Molly bir süre normal bir ergen gibi davrandı. Kot ceketi, çizgili kazakları, taş yıkama kot pantolon ve tişörtleri tek tek çıkarırken, heyecanla parlıyordu. Phoebe, Pegin zevkine söyleyecek söz bulamıyordu. Molly'nin kusursuz bir genç kız gardırobu donatmasına yardım etmişti.

"Kulaklarını deldirmeyi hiç düşündün mü?"

"Deldirebilir miyim?"

"Deldirmemen için bir neden göremiyorum. Bir düşün."

Molly hiç tereddütsüz cevap verdi. "İsterim."

"Tamam, o zaman. Cuma günü hallederiz." Phoebe kot pantolonlardan birini katlarken dikkatle, "Okuldan pek bahsetmedin," dedi. "Nasıl gidiyor?"

Son iki hafta içinde ne zaman bu soruyu sorsa, Molly'den ancak tek heceli cevaplar alabilmişti. Şimdi yüz ifadesi yine sertleşmişti.

"Sence nasıl gidebilir? Nefret ediyorum, ileri sınıflar bile çok kolay."

"Crayton'daki derslerin de kolaydı."

"Devlet okulu ahmaklarla dolu."

"Sen kayıt olurken, danışmanın İngilizce bölümünün yazını laboratuvarında öğrenci eğitmenler kullandığından bahsetmişti. Neden gönüllü olmuyorsun?"

"Neden olayım ki?"

"Bazen diğer insanlara yardım etmek iyi gelebilir." Phoebe Molly'nin cevap vermediğini görünce, temkinli sorgusuna devam etti. "En azından oğlanların olduğu bir okula gidiyorsun."

Molly dikkatini kotlardan birinin fiyat etiketini kurcalamaya vermişti. Phoebe şansını bir kez daha denedi. "Nasıl bir şey?" "Ne demek istiyorsun?" "Oğlanların olduğu bir okula gitmek?" "Hepsi birer gösterişçi. Üstelik yemekhanede midemi bulandırıyorlar."

"Ya ileri sınıflardaki çocuklar? Onlar da mı gösterişçi?"

"Sanırım bazıları. Ama çoğu inek."

Phoebe gülümsemesini bastırdı. "İnekleri her zaman sevmişimdir. Bir erkekte zekâdan daha seksi bir şey olamaz. Tabii ki sersemlik ve şirinlik hakkında söylenebilecek şeyler de var."

Molly kıkırdadı ve birkaç saniye için aralarındaki kalkanlar inmiş gibi oldu.

"Dolabı benimkinin yanında olan çocuğun uzun saçları var. Gerçekten gürültücü ve sevimsiz. Sürekli gitar sesleri çıkarıyor ama bazen şirin de oluyor."

"Öyle mi?"

"Benimle aynı ileri İngilizce dersini alıyor ama ayak uydurmakta zorlanıyor."

"Belki de yardım etmeyi teklif edebilirsin."

"Kim olduğumu bile bilmiyor." Torbalardan birini kenara iterken Molly'nin yüzü bulutlanmıştı. "Kimse benden hoşlanmıyor. Kızların hepsi kaltak. Amigo kız değilsen ve uygun kıyafetleri giymiyorsan seninle konuşmuyorlar bile."

Phoebe bu alışveriş çıkarmasının nedenini şimdi anlamıştı. "Bütün kızların öyle olmadıklarından eminim. Tek yapman gereken doğru grubu bulmak. Biraz zaman alacaktır."

"Umurumda değiller! Bana sadece bir dönem burada kalmam gerektiğini söylemiştin. Sonra gidiyorum."

Phoebe yenilgiye uğrayarak yatağın kenarından kalktı. 'Yeni kıyafetlerinin keyfini çıkar. Alışverişe birlikte gitmiş olmayı isterdim. Çok hoşuma giderdi."

Belki sadece hayal etmişti ama kız kardeşinin yüzünde anlık bir belirsizlik görür gibi oldu.

Phoebe o gece yatmadan önce, Pooh'un fuşya rengi tasmasını taktı ve köpeği yürüyüşe çıkardı. Manhattan sokaklarındaki tehlikelerden geceleri istatistiklere girmekten çekinmeden, özgürce yaşabildiği bu sessiz yerleşim bölgesini seviyordu.

Müstakil evler ağaçlıklı bir park alanının karşısında sıralanmışlardı. Parkın kıyısında parke taşlı, ara ara sokak lambaları aydınlatılmış bir bisiklet yolu uzanıyordu. Phobe ağaçların sakin ve killi kokusunu ve gecenin yaz sonunun geldiğini haber veren taze havasını seviyordu.

Pooh önden yürüyor, arada sırada burnunu bir meşe palamudu yığını ya da kuru yaprak öbeğinin altına sokmak için duraksıyor ve zaman zaman özellikle hoşuna giden bir yere işaretini bırakıyordu. Phoebe'nin spor pabuçları kaldırımda hışırdıyor ve tipi sıveatshirtünün içinde sıcak ve rahat hissediyordu. Birkaç dakika için de olsa, bütün tatsızlıkları kafasından uzaklaştırmayı ve gecenin sükûnetinin tadını çıkarmayı başarmıştı.

Bu iyilik hali sokağa sapan otomobilin sesiyle bozuldu. Arabanın onun evinin önünde yavaşladığını, araç yoluna saptığını ve farlara ışığı Phoebe'yi aydınlatınca, durduğunu gördü. Şoför otomobili hemen geri vitese aldı ve kadına doğru sürdü. Kaldırımın kenarında durmadan, Phoebe kırmızı Ferrari'yi tanımıştı.

Dan otomobilden inip ona doğru yürürken gerilmişti. Gözünde gözlüğü, üzerindeyse erik rengi bir tişört ve kot pantolon üstüne geçirdiği Stars rüzgârlığı vardı. Pooh havlamaya ve ona koşmak için tasmasını çekiştirmeye başladı.

Phoebe yeni bir acı verici karşılaşmaya kendini hazırlamaya çalıştı ama uzun ve yorucu bir gün yaşamıştı ve geriye pek fazla kaynağı kalmamıştı.

Dan bileklerine tasmasını dolamaya çalışan tüylü, beyaz kanişe baktı ve "Hey, merhaba, kuçu kuçu," dedi.

"Onun adı Pooh."

"Ah. Sanırım sık kullanmayı çok sevmediğim sözcüklerden biri. Tıpkı yavrucuk gibi." Phoebe'yi sweatshirtünden spor ayakkabılarına kadar dikkatle süzerken, esinti koyu sarı saçları havalandırıyordu. "Farklı görünüyorsun. Şirin."

Phoebeye pek çok şey söylenmişti ama şirin yakıştırması bir ilkti. "Ne istiyorsun."

"Başlangıç için biraz anlamsız gevezeliğe ne dersin? Güzel bir akşam gibi."

Phoebe, Dan'in oynadığı oyun her neyse içine çekilmek niyetinde değildi; bu yüzden Pooh'un tasmasını çekip yürümeye başladı. Dan derhal yetişti ve uzun adımlarını Phoebe'nin kısa adımlarına uydurdu.

"Hava gerçekten çok hoş. Gündüzler hâlâ sıcak ama gece olunca sonbaharın geldiğini hissedebiliyorsun."

Phoebe hiçbir şey söylemedi.

"Burası gerçekten hoş bir bölge."

Genç kadın yürümeye devam etti.

"Biliyor musun, sen de bu sohbete katkıda bulunmayı düşünebilirsin."

"Biz aptal sarışınlar düşünemeyiz."

Dan ellerini ceplerine soktu ve sakin bir sesle, "Phoebe," dedi. "Üzgünüm. Öfkem beni alt etti. Bunun bir özür olmadığını biliyorum ama gerçek bu. Ortada bir aptal sarışın varsa, o da benim."

Phoebe pişmanlık değil, öfke bekliyordu ama Dan'in o sabahki saldırısı onu öylesine derinden yaralamıştı ki hiçbir şey demedi.

"Sürekli senden bir şey için özür diliyor gibiyim. En başından beri böyle, değil mi?"

"Sanırım biz yağ ve su gibiyiz."

Dan, dalı bir hayli alçak bir ağacın altından geçebilmek için başını eğdi. "Bense gaz yağı ve meşale gibiyiz derdim."

"Her iki durumda da, birbirimizden olabildiğince uzak durmamızda fayda var." Phoebe sokak lambalarından birinin yanında durdu. "Bu uzaklaştırma konusunda hiçbir şey yapamam, biliyorsun. Ron kaldırmayı reddediyor ve onun emirlerine ters düşecek değilim."

"Kontratımı ihlal ettiğinizi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Şu anda en son ihtiyaç duyacağınız şey bir dava."

"Bunu da biliyorum."

"Bir anlaşma yapmamıza ne dersin?"

"Nasıl bir anlaşma?"

"Sen önümüzdeki cumartesi öğleden sonra bana arkadaşlık et, ben de avukatlarımı sizden uzak tutayım."

Bu, Phoebe'nin beklediği son şeydi.

"Birkaç günlüğüne güneye, Gulf Shores'a uçacağım. Biz oraya Redneck Riviera diyoruz ve orada kumsalda bir evim var. Döndüğüm zaman, biraz boş vaktim olacak. O kocaman eski bir ev. Yapacak hiçbir şey yok. Cumartesi günü yerel bir sanat gösterisi var ve senin sanattan ne kadar hoşlandığını bildiğim için, bir göz atabiliriz diye düşündüm."

Phoebe ona dik dik baktı. "Bana bu uzaklaştırma olayıyla mücadele etmeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle söylüyorum."

"Neden?"

"Kendime göre nedenlerim var. Özel nedenler."

"Kimseye söylemem."

"Fazla zorlama, Phoebe."

"Lütfen. Bilmek istiyorum."

Dan iç geçirdi ve Phoebe bir an yüzünden suçluluk duygusunu andıran bir ifadenin geçtiğini görür gibi oldu. "Bunu kimseye tekrarlarsan seni on türlü yalancılıkla itham ederim."

"Tekrarlamayacağım."

"Bu uzaklaştırma takıma zarar verecek ve bundan hoşlanmıyorum. Pazar günü kazanmamız için bir mucize gerekli ve bire dört yenilgiden sonra toparlanmak çok zor olacak. Ama mücadeleye girmiyorum, çünkü Ron nihayet doğru bir şey yaptı. Haddimi aşmıştım. Sadece böyle bir şey yapmasını hiç beklemiyordum"

Phoebe sonunda gülümsemişti. "Buna inanmıyorum. Ondan Ron diye bahsettin"

"Ağzımdan kaçtı, bu yüzden tekrarını beklemesen iyi olur." Dan yürümeye başladı. "Sakin, biraz yüreklilik sergiledi diye, hakkındaki görüşlerimin değiştiğini düşünme. Bana göre hâlâ toplantıda. Şimdi, cumartesi için ne diyorsun?"

Phoebe tereddütlüydü. "Neden Dan? Çok uyumlu olmadığımız konusunda daha önce anlaşmıştık."

"Avukatlarımı üstüne salmıyorum. Sence bu yeterince iyi bir neden değil mi?”

Çıkmaz sokağın sonuna ulaşmışlardı. Köşeyi dönerlerken Phoebe cesaretini topladı. "Ben oyuncak değilim. Beni kendini eğlendirmek için kullanıp işin bitince bir kenara atamazsın."

Dan’in sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "O zaman neden öyleymişsin gibi davranıyorsun?"

Her ne kadar suçlayıcıdan ziyade şaşkın görünse de, Phoebe’in kırgınlığı yeniden uyanmıştı. Adımlarını hızlandırdı. Dan yanındaydı. "her ikisini bir arada yakalamazsın. Pantolon giyen her şeyle flört edip vücuduna yapışmış gibi görünen kıyafetler giyip sonra insanların sana Rahibe Teresaymışsın gibi davranmalarını bekleyemezsin."

Phoebe söylediklerinin doğru olduğunu bildiği için durdu ve yüzleşmek için Dan’e döndü. "Senden nutuk dinlemeye hiç ihtiyacım yok. Hazır kişisel bir değerlendirmeye girmişken belki sen de aynaya bakmayı ve öfkeni neden kontrol altında tutamadığını Çözmeyi deneyebilirsin."

Dan ellerini ceplerine soktu. "Bunun cevabım zaten biliyorum. Sana anlatacak değilim bu yüzden sakın sormak için ısınmaya başlama.”

"O zaman sen de bana neden... böyle davrandığımı sormamalısın."

Dan ona uzun ve soran bir bakış attı. "Seni anlamıyorum Bugüne dek tanıdığım kadınların hiçbirine benzemiyorsun ve her seye rağmen ben senin tam tanıdığım diğer kadınlar gibi olduğunu düşünüyorum ve işte o zaman başım belaya giriveriyor"

Phoebe ona sokak lambasının altın ışıkları altında, saçlarını havalandıran esintinin arasında bakarken bile, başlarının üstünde bir pervanenin gıcırtısını duyabiliyordu. "Seninle bir daha yatmayacağım" Yumuşak bir sesle konuşmuştu. "Bu korkunç bir hataydı"

"Biliyorum."

Phoebe onun bu kadar çabuk hemfikir olmamasını nasıl da isterdi. "Bence cumartesi iyi bir fikir değil."

Dan geri çevrilmeyi kolayca kabul edecek gibi görünmüyordu "Harika bir fikir. Sen sanattan hoşlanıyorsun ve insanların aranda olacağız ve bu sayede pençelerimizi birbirimize geçirme imkânımız olmayacak."

"Kastettiğim bu değildi."

"Biliyorum."

Dan kıkırdadı ve Phoebe'nin çenesinin altını okşadı, kendinden çok hoşnut görünüyordu. "Seni öğlen alırım, seksi şey."

Dan dönüp arabasına yürürken Phoebe sesini yükseltti. "Bana seksi şey deme."

"Özür dilerim." Genç adam arabanın kapısını açıp içine bindi "Seksi kadın."

Phoebe sokak lambasını altında durup Dan'in uzaklaşmasını izledi. Sadece bir sanat sergisi diye düşündü. Ne zararı olabilirdi

Ray Hardesty, lüks evlerin arkasında uzanan yamaçta tam doğu noktadan Phoebe'nin sokak lambasının altında parlaya sarı saçlarını görebiliyordu. Minibüsünü yeni ve küçük bir bölgesine çıkan yola park etmişti ve şimdi dürbününü yanındaki koltuğa bırakıyordu. Demek dedikodular doğruymuş, diye düşündü. Calebowla Stars'ın yeni patronu arasında özel bir şeyler vardı.

Kış için fındık biriktirir gibi, Dan Calebow hakkında gerekli hallerde kullanılmak üzere bilgi depoluyordu ama an itibarıyla Calebow kendi kendini mahvetmek için ne gerekiyorsa yapıyordu zaten. Stars sezon açılışından bu yana tek bir maçı kazanmışlardı ve bütün top kayıpları onlara bir üniversite takımı görüntüsü veriyordu. Her yenilgide Ray kendini daha iyi hissediyordu. Belki de Calebow bu beceriksizliğiyle kendini kovduracaktı.

Eve dönüş yoluna koyulmak için Stars'ın koçunun gitmesini bekledi. Ellen onu kapıda karşıladı ve hemen söylenmeye başladı. Ray karısını tek kelime etmeden geçti ve oturma odasına girip kapıyı arkasından kilitledi. En sevdiği koltuğa çöktü ve bir sigara yaktı. Odanın duvarlarını kaplayan damarlı çam lambiri, hemen her santimi örten hatıralar yüzünden hemen hiç görünmüyordu. Ray Junior'ın hareket halindeki fotoğrafları, kupalar, raptiyelerle tutturulmuş formalar, çerçeveli sertifikalar ve gazete haberleri. Burada olduğu zamanlarda, Ray bazen bütün onur belgeleri kendisine aitmiş gibi davranırdı. Son birkaç aydır, odanın tek penceresi altındaki eski kanepede uyumaya bile başlamıştı.

Sigarasından derin bir nefes çekti ve öksürdü. Spazmlar her seferinde biraz daha uzun sürüyordu ve kalbi yine sorun çıkarıyordu ama henüz ölmeyecekti. Calebow'a ödetmeden değil. Stars'ın bütün maçlarını kaybetmesini istiyordu. Bütün dünyanın o piçin Ray Junior'ı takımdan atarken hayatının en büyük hatasını yaptığını görmesini istiyordu. Belki o zaman Ray eskiden takıldığı yerlere gidebilir ve kankalarıyla bir iki bira içerdi. Ölmeden önce bir kez olsun, yeniden önemli bir adam gibi hissetmek istiyordu.

Koltuğundan kalktı ve duvara monte edilmiş dolaba yürüdü ve kutuların arkasına sakladığı viski şişesini buldu. Kapağını açtı, bir yudum aldı ve şişeyi kanepeye taşıdı. Otururken, önceki gön Midwest spor merkezindeki oto şovda çalışmaktan eve döndüğünde sehpaya bıraktığı tabancayı eline aldı.

Spor salonu bu gece boş diye düşündü ama ertesi akşam dinî bir toplantı yapılacaktı. Bir sonraki akşam zenci bir rap grubu geliyordu. Konserlerde çalışmaktan nefret ediyordu ama geri kalan zamanlarda orada güvenlik görevlisi olarak bulunmakta hoşlanıyordu. Özellikle de Stars'ın yenilgiye uğradığı pazar öğleden sonralarında.

İçkisinden bir yudum daha alırken kucağındaki silahı okşadı ve adını haykıran kalabalığı duydu.

Hardesty!

Hardesty!

Hardesty!

Cumartesi tam on ikide Dan, Ferrarisini araç yoluna sokarken, Phoebe bir süredir arasından sokağı gözetlemekte olduğu perdeden uzaklaştı. Midesi ilk randevusuna çıkmaya hazırlanan bir ergeninki gibi yanıyordu. Basamaklara yürüdü ve Molly'ye seslendi "Dan geldi. Haydi gidelim." "Ben gitmek istemiyorum."

"Bunu anlıyorum ama yine de bizimle geleceksin. Yanımda götürecek ve köpeğime bakacak bir kız kardeşe ihtiyacım var."

"Bunun sadece bir bahane olduğunu biliyorsun. Pooh'u burada benimle bırakabilirsin."

"Biraz egzersize ihtiyacı var. Ayak diremeyi bırak, Molly. Bir şans tanı. Güzel bir gün ve çok eğleneceğiz." Bu sözlerinin gerçekleşmesini diliyordu ama Dan'le tartışmaya girmelerinin daha olası olduğunu kendisi de biliyordu. Molly'nin varlığının tampon görevi göreceğini umuyordu.

Dan'in uzaklaştırma cezasının haberi salı sabahı gazetelerde patlamıştı ve bütün bir hafta boyunca, hem Dan hem de Ron muhabirlerin hücumuna uğramışlardı. Hatta basından bazı isimler, Alabama'daki tatil evinde bulmayı başarmışlardı. Dan ve ayrı ayrı -her ikisi de açıklayıcı olmayan-basın demeçleri yayımlamışlar ve Phoebe sonunda komisyon başkanının telefonuna çıkmak zorunda kalmıştı. Adamın ondan hoşnut olmadığını söylemeye gerek yoktu. Ancak işin olumlu yanı, bu uzaklaştırma Dan'le kaçamağı hakkındaki söylentileri gölgede bırakmıştı, Molly üzerinde yeni kot pantolonlarından biri, kareli, oxford yakalı bir bluz ve yüzünde asık bir ifadeyle merdivenlerin başında belirmişti. Phoebe, Dan'i Molly'yi de yanında getireceğini haber vermek için aramayı düşünmüştü ama bir şey, belki de onun sesini duymak için delice arzusu, ona engel olmuştu.

Molly yeni deldirdiği kulaklarındaki minik altıntopları gömmek için saçlarını toplamıştı. Phoebe, Molly'yi daha kısa ve dahi hareketli bir saç kesimine ikna edebildiğine seviniyordu. Bundan böyle saçları, ufak tefek hatlarını gölgede bırakmayacaktı. Molly'nin çok hoş göründüğünü düşünüyordu ama kız kardeşi iltifatlarını kabul etmeyi şiddetle reddediyordu.

Molly, "Bu hiç adil değil," diye yakındı. "Beni buna neden zorladığını bilmiyorum."

"Çünkü ben acımasız ve kalpsiz biriyim."

Gündüzleri hava ılıktı ve Phoebe pileli haki bir şort ve negatif sarısı bir bluz, aynı renk çoraplar ve beyaz kanvas ayakkabı giymişti. Pooh'u kucaklamadan önce, kenarındaki pembe renkte gülün tam ortaya gelmesine özen göstererek, başına yumusak kenarlı hasır bir şapka geçirdi.

"Bu çok aptal bir şapka."

"Güvenoyu için teşekkürler, Molly. Bir kadın her zaman iyi göründüğünü bilmek ister."

Molly gözlerini indirdi. "Ben sadece yaşına uygun bir görün olması gerektiğini düşünüyorum, hepsi bu."

Phoebe bu ego yıkıcı yorumu duymazdan gelerek kapıyı açtı. Dan, açık renk kotu, beyaz tişörtü ve başında Şikago Bulls şapkası onlara doğru geliyordu. Phoebe kendi kendine fiziksel çok daha hoş pek çok erkekle

tanıştığını hatırlattı. Dan'in burnu tamamen düz değildi ve çenesi fazla köşeliydi ve fazla kaslıydı. Ancak ona dair her şey, Phoebe'nin içindeki gizli bir ısı kaynağına dokunuyordu. Phoebe onunla arasında tarif edemediği bir bağ hissediyordu ve son bir hafta içinde onu kaç kez aklından geçirdiğini hatırlamak bile istemiyordu.

Dan onu insanı sersem eden sırıtışıyla selamladı ve Phoebe kendini avaz avaz bağıran ve Dan'e ulaşma çabasıyla kollarından kurtulmaya çalışan Pooh'u azarlayarak oyalamaya çalışırken içeri girdi.

"Sessiz ol, Pooh, sevimsiz oluyorsun. Molly, tasmasını alabilir misin?

Pooh'un minik pembe dili dışarı uzandı ve Dan'e bakarken gözleri hayranlıkla doldu. Genç adam onu temkinli gözlerle süzdü.

"Bana bunun kötü bir rüya olduğunu ve bu devasa utanç kaynağın yanımızda götürmeyeceğimizi söyle."

"Ona göz kulak olması için Molly'yi de davet ettim. Benim arabamı alabiliriz. Umarım sakıncası yoktur."

Dan, Molly'ye gülümsedi. "Hiçbir sakıncası yok."

Phoebe büyük bir rahatlamayla evden çıktı.

Molly'nin aksi ifadesi durumdan hiç hoşnut olmadığını açıkça belli eliyordu ama Dan hiç fark etmemiş gibi davrandı. "Bizimle gelebilmen harika bir şey, Bayan Molly. O Çin ordövrünü benden uzak tutabilirsin."

Molly aksi görünmesi gerektiğini unutmuştu. "Pooh'tan hoşlanmıyor musun?"

"Ona katlanamıyorum." Her ikisini Phoebe'nin kaldırım kenarına bıraktığı Cadillac'a yönlendirdi.

Molly o kadar şaşırmıştı ki Dan'e ayak uydurabilmek için adımlarını sıklaştırdı. "Neden? Köpekleri sevmez misin?" "Tabii ki severim. Çoban köpeklerini, labrador ve collie ciud lerini. Gerçek köpekleri."

"Pooh gerçek bir köpek"

"O kızsı bir kuçu, o kadar. Bir erkek onun gibi bir köpekle çok fazla vakit geçirirse, bir de bakmışsın kiş yemeye ve soprano gibi şarkı söylemeye başlamış."

Molly ona şüpheci gözlerle baktı. "Bu bir şaka, değil mi?"

Dan'in gözleri parlıyordu. "Tabii ki değil. Bu kadar ciddi bir konuda şaka yapabileceğimi mi sanıyorsun?" Phoebeye dönüp elini uzattı. "Anahtarları ver, tatlım. Bir erkeğin hâlâ bir kadından iyi yapabildiği şeyler var ve araba kullanmak da bunlardan biri"

Phoebe, Cadillac'in anahtarlarını uzatırken gözlerini çevirdi "Bu gün senin için ellili yıllarda yaşam hakkında bir tarih ders olacak, Mol. Bir sosyal hareketi tamamen ıskalamayı başarmış bir adamla vakit geçirme fırsatı bulacaksın."

Dan şoför kapısını açarken sırıtıyordu. "Atlayın, bayanlar sizin için kapıları açmak isterdim ama kimsenin özgürlüğüne mani olmakla suçlanmak istemem."

Phoebe, Pooh'u Molly nin kucağına geçirirken gülümsedi ve sonra öndeki yolcu koltuğuna yerleşti. Kaldırımdan ayrılırlarken, arkaya döndü. "Molly, bizi yemeğe götürürse, mönüdeki en pahalı şeyi ısmarla. Ellilerde hesabı hep erkekler öderdi."

Dan, "Lanet olsun," diye homurdandı. "îşte şimdi sert oynamaya başladın"

Naperville, zamanla gelişip DuPage'in en büyük şehrine dönüşen, eski bir Illinois çiftlik kasabasıydı. Zeki şehir planlaması Naperville'i bir şov alanına çevirmişti. Sayısız park alanının yani sıra gölgeli sokaklar, sevimli

bahçeler ve eski evlerden oluşan korunmuş tarihi bir bölgeye sahipti. Şehrin küçük mücevheri, şeklinde merkezinin çevresinde kıvrılarak dolaşan DuPage Nehri bölgesi boyunca düzenlenmiş bir park alanı olan Rivenvalk'tu. yürüyüş yolları, üzeri kapalı bir köprü ve açık hava konserleri için amfiteatr ve balık tutmak için bir göleti vardı. Bir ucunda kalan eski taş ocağı büyük bir halk plajına dönüştürülmüştü.

Dan arabayı tesislerin yakınında küçük bir park alanına bıraktı ve üçü ağaçların altında toplanmış kalabalığa doğru uzanan taşlı yürüyüş yolunu takip ettiler. Riverwalk, her yılın eylül ayında bölge zanaatkârlarına görülmeye değer bir ev sahipliği yapıyor, ressamların, heykeltıraşların, kuyumcuların ve cam ustalarının çalışmalarını sergilemelerine olanak sağlıyordu. Parlak renkli flamalar ılık esintide dalgalanırken, ustalıkla yerleştirilmiş tablolar, seramikler, cam işleri nehir yatağı boyunca hoş bir renk cümbüşü yaratıyorlardı.

Hali vakti yerinde bir kalabalıktı. Genç çiftler pahalı bebek pusetleri iterken ya da sağlam sırt askılarında gürbüz bebekler taşıyorlarken, yaşı daha ileri yetişkinler o sabah golf sahasında giydikleri parlak renkli kıyafetleriyle sergileri dolaşıyorlardı. Ergenlerin yüzlerinde pahalı dermatologların bakımlarının izleri, dişlerinde ise binlerce dolarlık teller göze çarpıyordu. Aynı derecede bakımlı ve şık giyimli Afrikalı-Amerikalı, Hispanik ya da Asya kökenli misafir de kalabalığın arasına karışmıştı.

Phoebe kendini, yoksulluk ve etnik ayrımların giremediği bir Amerikan rüyasının ortasına düşmüş gibi hissediyordu. Şehrin kendine has sorunları olduğunu biliyordu ama Manhattan'da yedi sene yaşamış birisi için, bu sorunlar devede kulak kalıyordu. Burada tok karınlar ve üyeleri birbirinden gittikçe uzaklaşan bir toplumda nadir rastlanacak bir bağ hissi vardı. Amerika'daki her yerleşim alanına temiz sokaklar, silahsız yurttaşlar, iki ya da dört çocuklu aileler ve park alanlarını dolduracak Chevy Broncos'lar dilemek, yanlış mıydı acaba?

Dan'in adımlarının yavaşladığını hissedince, genç adamın aklından geçenleri okuduğunu düşündü. "Sanırım bundan daha iyi olamaz."

"Sanırım."

"Benim büyüdüğüm yerden çok farklı olduğu kesin."

"Evet, tahmin edebiliyorum."

Molly, kalabalığın dikkatini çekmek için kulaklarını diketti ve tasmasına asılan Poohla birlikte önden yürümüştü. Dan, Ray Ban gözlüğünü taktı ve Chicago Bulls şapkasını başına yerleştirdi "Tanınmamak için ancak bu kadarını yapabilirim. Gerçi işe yarayacağını sanmıyorum. Hele başındaki o şapkayla."

"Şapkamın nesi varmış?" Phoebe elini şapkasının kıvrımlı kenarında duran ipek güle uzattı.

"Hiçbir şeyi yok. Aslına bakarsan, hoşuma gitti. Bir şekilde tanınmadan dolaşmamız zaten zor olacaktı ve o şapka işimizi daha da zorlaştırıyor, o kadar."

Phoebe onun ne demek istediğini anlamıştı. "Belki de bu şekilde çıkma olayı iyi bir fikir değildi."

"Harika bir fikir. Şimdi basın hakkımızda ne düşüneceğine karar veremeyecek. Ben şahsen onlara karşı burnumuzu dik tutalım fikrinden çok hoşnutum."

Molly, Pooh'un tasmasını sertçe çekerek hemen önlerinde durdu. "Gitmek istiyorum."

"Ama daha yeni geldik," dedi Phoebe. "Umurumda değil. Sana gelmek istemediğimi söylemiştim" Phoebe, Molly'nin biraz ileride eğimli,

çimenlik bir alanda oturan genç kız grubuna nasıl baktığını fark etmişti. "Bu kızlar senin arkadaşların mı?"

"Hepsi sürtük. Amigo kızları ve diğer herkesten daha iyi olduklarını sanıyorlar. Onlardan nefret ediyorum."

"Başını dik tutman için daha geçerli bir neden olamaz." gözlüğünü çıkardı ve grubu şöyle bir süzdü. "Haydi, Bayan Molly onlara senin kim olduğunu gösterelim." Pooh'un tasmasını açıp Phoebeye uzattı. "Phoebe, küçük sıçanını sıkı tut. Bayan Molly'yle halletmemiz gereken bir işimiz var,"

Phoebe, Molly için o kadar endişeliydi ki Dan'in Pooh'tan küçük sıçan diye bahsetmesine aldırmadı bile. Koçun kız kardeşini kızların olduğu yere sürüklemesini izledi. Molly'nin daha fazla yaklaşmak istemediği her halinden belliydi ama Dan'in onu bırakmaya hiç niyeti yoktu. Phoebe onun ne yapmaya çalıştığını ancak şapkasını çıkardığı zaman anladı. Bobby Tom ve Jim Biederot'un yanı sıra, o da DuPage'in en iyi tanınan simalarından biriydi ve Molly'nin okuldaki kızları etkilemek için onu kullanmasına izin veriyordu.

Ancak Phoebe kızlara yaklaşırken, Bay Büyük Adam'ın kendini fazla önemsediğini fark etti. Erkekler onu tanıyabilirlerdi, evet ama bu genç ergen bayanlar kesinlikle futbol meraklısı değildiler.

Dan'in çiklet çiğneyen, uzun saçlı ve sallantılı küpeli bir kıza, "Babanın emlakçı Tim Reynolds olması mümkün mü?" diye sorduğunu duydu.

Kız, "I-ıh," diye cevaplarken, çantasını karıştırmak futbol sahalarının dehşetiyle şakalaşmaktan daha çok ilgisini çekiyormuş gibi görünüyordu.

Phoebe, Dan'in arkasına yaklaşırken, "iyi denemeydi," diye mırıldandı. Sonra daha yüksek sesle, "Hey, selam kızlar," dedi. "Ben Molly'nin ablasıyım."

Kızlar bir Phoebe'ye, bir Molly'ye baktılar, içlerinden aşırı makyajlı bir kızıl, "Ben annen sanmıştım," dedi.

Dan kıkırdadı.

Molly mutsuz gözlerle ayakkabılarına bakarken, Phoebe, Dan'i duymazdan geldi ve sohbet konusu bulmaya çalıştı. "Bu yıl okul nasıl gidiyor?"

Birisi, "Fena değil," diye geveledi. Bir diğeri müzik çalarının kulaklıklarını başına yerleştirdi. Kızlar kayda değer yaşıtlarını görebilmek umuduyla kalabalığı tararken, Molly'yi tamamen dışlamışlardı.

Phoebe şansını tekrar denedi. "Molly, öğretmenlerin büyük kısmının hoş olduklarını söyledi."

"Evet."

"Sanırım."

Kızıl olan ayağa kalktı. "Gidelim, Kelly. Çok sıkıcı."

Phoebe, Dan'e baktı. Bu onun fikriydi ve sonuç felaketti. Ancak Dan pişman değil, kendinden son derece hoşnut görünüyordu.

"Sizinle tanışmak gerçekten çok hoştu, kızlar. Şimdi, güzel bir gün geçirin, anlaştık mı?"

Kızlar ona bir uzaylıya bakar gibi baktılar ve yürüyüş yolunda onlara doğru yaklaşan bir delikanlıya doğru yürüdüler.

"Onları pek büyülediğin söylenemez," dedi Phoebe.

Dan güneş gözlüğünü cebine yerleştirdi. "Biraz bekle, tatlım. Bütün hayatımı dişileri etkileyerek geçirdim ve ne yaptığımı biliyorum."

Molly'nin yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu ve gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Size gelmek istemediğimi söyledim.

Bundan nefret ediyorum! Senden de!" Dönüp uzaklaşmaya hazırlandı ama Dan onu kolundan yakaladı ve yanına çekti.

"Bu kadar çabuk değil, Bayan Molly. İyi kısmına yeni başlıyoruz.

Phoebe, Molly'nin artan sıkıntısının nedenini derhal fark etmişti. Beyzbol şapkalarını ters takmış, şortlarının neredeyse yarısına kadar inen büyük beden tişörtler giymiş ve kocaman spot ayakkabılarının dilleri dışarı sarkan dört kişilik bir erkek çetesi, kızlara doğru yaklaşıyordu.

"Dan, bırak gitsin. Onu yeterince utandırdın zaten."

"İkinizi kendi acıklı yöntemlerinize terk etmem için aklı kaçırmış olmam gerek ve o kadar acımasız birisi değilim."

Kızlar, oğlanlara sesleniyor ve aynı zamanda serinkanlı görünmeye çalışıyorlardı. Oğlanlar birbirlerinin kaburgalarına vuruyorlardı ve içlerinden biri, kızları etkileme amaçlı yüksek bir geğirti koyverdi.

o anda Dan'i gördüler.

Ağızları açık kalmıştı ve birkaç saniye boyunca, hareket yeteneklerini kaybetmiş gibi, taş kesildiler. Kıkırdayan ve saçlarını savuran kızlar etraflarını sarmışlardı ama oğlanların onlara baktıkları yoktu. Hepsinin bakışları Stars'ın koçuna sabitlenmişti.

Dan de bakışlarını Molly'ye sabitlemişti. Ona sırıttı ve çenesini okşayarak, "Şimdi, gülümseyin Bayan Molly ve dünyada hiçbir şey umurunuzda değilmiş gibi görünün."

Molly olanları görmüştü. Çocuklar ona doğru dönerlerken, güçlükle yutkundu.

Dan gözlerini ondan ayırmadan, sakin bir sesle, "Aralarında tanıdığın biri var mı?" diye sordu.

"Uzun saçlı olanın dolabı benimkinin yanında."

Phoebe, kız kardeşinin gitar sesleri çıkaran şirin çocuktan bahsedişini hatırladı.

"Pekâlâ, o zaman. Şimdi elini kaldır ve ona yavaşça el salla."

Molly paniğe kapılmış gibiydi. "Bunu yapamam."

"Şu anda o senden çok daha heyecanlı. Söylediğimi yap."

Dan topu ilk fırlattığı günden beri erkeklere liderlik ediyordu ve güvensiz bir ergen onun için çocuk oyuncağıydı. Molly kısa, titrek bir selam verip elini yanına indirirken, yüzü koyu kırmızı renge dönüşmüştü.

Çocukların ihtiyaç duydukları teşvik buydu işte. Molly'nin dolap komşusunun liderliğinde, ileri doğru yürüdüler.

Phoebe, Dan'in kulağına, "Hayran kaldım," diye fısıldadı.

"Biraz saygı görme zamanım gelmişti."

Molly'nin karşısında durduğunda, oğlanların lideri de kızarmıştı. Uzun boylu, çıkık dizli, dirsekleri kemikli, bakımlı bir oğlandı. Uzun saçları parlak ve temizdi. Oğlanlar, karıncaları ezmeye çalışır gibi ayaklarını yere sürtüyorlardı. Dan'in kolu hâlâ Molly'nin omzundaydı ama oğlanların ona hitap etmelerini zorlaştırmak için başını özellikle Phoebe'ye çevirmişti.

"Güzel bir gün değil mi?" dedi.

Phoebe onun ne yapmaya çalıştığını derhal anlayarak, "Çok," diye cevapladı. "Umarım yağmur yağmaz."

"Hava durumunda bütün hafta iyi gideceğini söylediler."

"Deme." Phoebe göz ucuyla, uzun saçlı çocuğu izliyordu. Boğazındaki Âdem elmasının kalkıp indiğini görmüştü. Çocuklar, Dan'e ancak Molly

aracılığıyla ulaşabileceklerini anlamış gibiydiler. Gözleri ikisinin arasında gidip geliyordu.

Liderleri, "Seni okulda gördüm, değil mi?" diye geveledi.

"Hıhı," dedi Molly.

"Evet, sanırım yanımdaki dolap senin."

"Evet, sanının."

Phoebe'ye göre, kız kardeşi gibi yüksek IQ seviyesine sahip birisi daha zekice bir cevap yapıştırabilirdi. Tam işe yarayacağı anda Dostoyevski alıntıları nereye gitmişlerdi acaba?

"Adım Jeff."

"Benimki de Molly."

Jeff diğer oğlanları tanıştırırken, Dan, Phoebe'ye Riverwal manzarasını göstermeye başladı. Ağaçlardan bahsetti ve çiçeklerden ördeklerden. Ama kolunu Molly'nin omzundan bir an indirmiyor ve Phoebe'nin ona kapıyı açtığı anda hissettiği sıcaklık eritici kıvama dönüşmeye başladı.

Molly ve oğlanların arasındaki diyalog biraz daha değişik bir hal almıştı. Phoebe, amigo kızların, rimelli gözlerinden bile bir merakla yaklaştıklarını gördü.

Dan gözlerini nehirden ayırmadan, "Şu yaratıkların ne çok tüyü var," dedi.

"Kahverengi," dedi Phoebe. "Gerçi en öndekinin mavi tüyleri de var."

"Bence o yeşil."

"Öyle mi dersin? Evet, sanırım haklısın"

Dan'in varlığı mıknatıs etkisi yaratmıştı. Oradan geçen ve arkadaşlarının kiminle birlikte olduğunu gören diğer oğlanlar da amigo kızları yarıp yaklaştılar.

"Hey, Jeff, nasıl gidiyor, dostum?"

"Selam Mark. Selam Rob. Bu Molly. Bu yıl yeni geldi."

Dan nihayet başını çevirip oğlanlara bakmadan önce, Dan ve Phoebe ördeklerin tüyleri konusunda birkaç görüş alışverişinde daha bulundular.

"Hey, merhaba çocuklar. Molly nin arkadaşları mısınız?"

Hepsi büyük bir hevesle çok iyi arkadaş olduklarını belirttiler. Dan'in sıcakkanlılığına karşılık verirken, utangaçlıklarından yavaş yavaş sıyrılıp takım hakkında sorular sormaya başladılar. Amigo kızlar da gruba dâhil olmuşlardı ve Molly'ye yeni bir ilgiyle bakıyorlardı. Oğlanların bir kısmı dondurma yemeğe gideceklerini ilan edince, Mollyi de davet ettiler.

Molly yalvaran gözlerle ablasına baktı. "Gidebilir miyim?"

'Tabii ki." Phoebe, Molly'yle bir saat sonra Riverwalk'un fıskiyeli havuzunda buluşmak üzere sözleşti.

Ama Dan'in işi bitmemişti. Çocuklar uzaklaşırlarken, arkalarından seslendi. "Molly, arkadaşlarının birkaçını pazar günleri maça getirmelisin. Maçtan sonra oyuncularla da tanıştırırım ."

Oğlanların ağzı açık kalmıştı. "Evet, Molly!"

"Hey, bu harika olur."

"Robby Tom'u tanıyor musun, Molly?"

'Tanışmıştım."

“Tanrım, ne şanslısın."

Gürültücü çete uzaklaşırken, Phoebe, Dan'e gülümsedi « Bu açıkça bir rüşvettir."

Dan sırıttı. "Biliyorum."

"Gerçi o kızların bazılarından pek emin değilim. Birkaçı o yemeği parası için en yakın arkadaşlarını satacak gibi görünüyordu

"önemi yok. Biz sadece Mollye oyun alanı açtık. Şimdi artık kendi tercihlerini yapabilir"

Çalımlı yürüyüşüne devam etmek için can atan Pooh, tasmasını çekiştiriyordu. Durdukları eğimli alandan aşağı inip arasında dolaşmaya başladılar. Ancak Dan, şapkasını ve gözlüğünü yeniden takmış olmasına rağmen, pek çok insan onu çocuklarına konuşurken fark etmişti ve bazıları, meraklı gözlerle Phobe’yi süzerek, ona seslenmeye başlamışlardı

Dan selamlarına başını hafifçe eğerek karşılık verirken tok bir sesle, 'Yürümeye devam et," dedi. "Bir durursak, işimiz biter Pooh'a baktı. "Ayrıca önümden ya da arkamdan yürümenin senin için sakıncası var mı? İnsanların hakkımda..."

"Maço imajın küçük bir köpeğin yerle bir edemeyeceği kadar güçlü. Tanrım, eğer bir kanişi bu kadar sorun ediyorsan, Viktor yanımızda olsa ne tepkiler verirdin."

"Viktoru bilmem Benim kurtulmak istediğim şu şapkanın ucundaki utanç kaynağı. O mor kurdeleyi takmak zorunda mısın “

"öncelikle o mor değil, leylak rengi. Bütün hayatın boyunca hep bu kadar güvensiz miydin yoksa bu orta yaşa yaklaşmana bir sonucu mu?"

"O kızın Mollynin annesi sandığı kişi ben değildim."

"İyi işte. Erkekliğinin ne kadar kolay tehdit altına girdiğini düşünürsek, böyle bir yorum senin sonun olabilirdi."

Karşılıklı ve eğlenceli hakaret atışmaları, her sözün yerini derhal bulmasıyla ancak en ufak bir kalıcı hasar bırakmamasıyla bir süre daha devam etti.

Dan ona, güneş alan bir pencereye asması için el işi yeşil-pembe bir cadı küresi aldı, Phoebe de ona gökyüzünü hilal biçiminde bir ayın süslediği, siyah beyaz bir Şikago gökdeleni fotoğrafı hediye etti. "Bunu ofisime asacağını. Asacak özel bir şey arıyordum." Dan hediyesine hayran hayran bakarken, Phoebe'nin aklına başka fotoğraflar girmişti ve bir anda tadının kaçtığını hissetti. Yürürlerken, içinde canı cadı küresinin okluğu torbayı parçalamakta olduğunu fark etti. Bir adamla oyun oynamak yerine, bir kez olsun dürüst olacak cesareti toplamaya çalışıyordu.

Yumuşak bir sesle, "Dan," dedi. "Şu Beau Monde fotoğraflarına gösterdiğin tepki yüzünden hâlâ üzgünüm. Ben onlarla gurur duyuyorum

“Güzel öğleden sonramız buraya kadarmış."

"Keşke onlara pornografik fotoğraflarmış gibi davranmasaydın.

“Onlar Asha Belchoir'ın en iyi eserleri arasında”

"Onlar sadece çıplak kadın fotoğrafları, o kadar."

Phoebe onu sağduyuya davet etmeyi denediği için kendini aptal gibi hissediyordu. "Bu kadar dar kafalı olduğuna inanamıyorum.

"Ben de senin gibi sıkı bir teşhircinin beni eleştirme cüretini göstermesine inanamıyorum."

"Ben teşhirci değilim!*

"Alınma ama Phoebe, sen Gypsy Rose den bile fazla insanın önünde soyunmuşsun”

Phoebe'nin öfkesi alev almıştı ve bir öbek yapay portakal çalıların yanında pat diye durdu. "Seni dar kafalı pislik. Bir sanat eseri kafana çarpsa ayırt edemezsin sen. Sende olsa olsa bir... şeyin... şeyin anlayışı var... şeyin.. “

"Bir futbol oyuncusunun mu?”

"Hayır, bir futbol topunun!"

Dan gözlüğünü çıkardı ve Phoebe'ye dik dik baktı. "Hoş kadınların insanların önünde kıyafetlerini üstlerinde tutmaları gerektiğine inanıyor olmam sanattan anlamadığım anlamına gelmez”

"Geçen hafta aptal sarışının tekiydim ve şimdi hoş bir kadın oldum. Belki de artık bir karar versen iyi olacak."

Phoebe, genç adamın yüzündeki ifadeden sağlam bir sayı kaydettiğini anladı ama istediği bu değildi. Hayal ürünü bir skor tahtasında puanlarını artırmak değil, adam tarafından anlaşılmak istiyordu. Öfkesi dinerken ellerini şortunun ceplerine soktu, "o fotoğrafları bir tür rezilliğe dönüştürme çaban beni çok rahatsız ediyor. Öyle değiller."

Dan nehre doğru bakıyordu. Sesinde saldırgan bir tını vardı. "Elimde değil."

Phoebe ona yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışarak baktı. "Ama neden? Senin için neden önemli?"

"Bilmiyorum. Önemli işte."

"Takıma yansımasından ötürü mü?"

"Bunu inkâr edemezsin."

"Zamanlama için üzgünüm."

"Bunu biliyorum." Yeniden Phoebe'ye döndüğünde, Dan'in ifadesi şaşırtıcı derecede nazikti. "O fotoğraflar çok güzel, Phoebe. Bunu ikimiz de biliyoruz. Ama senin kadar güzel değiller."

Bir süre hiç kıpırdamadan durdular. Phoebe genç adamın gizlerinin içine baktı ve kendini kollarının arasına çekiliyormuş gibi hissetti. Öne doğru eğildiğini hissedebiliyor, Dan'in de aynı şeyi yaptığını görebiliyordu. O anda Pooh havlayarak, havayı dağıttı.

Dan onu kolundan tuttu ve ileri çekti. "Haydi. Sana kendi sosisli sandivicimi alacağım. Biraz hardal ve turşu sosuyla, en iyi kısmının eksik olduğunu fark etmeyebilirsin." Phoebe genç adamın ne demek istediğini anlayarak yanında yürümeye başladı. "Sosisin içinde ne olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

"Hayır ve bilmek istemiyorum. Tabii eğer... Hey, Pooh, et endüstrisine girmeyi hiç düşündün mü?"

"Hiç komik değil. Sen ona bakma, Pooh." Dan kıkırdadı.

Beş dakika sonra, Phoebe patates kızartmalarını atıştırırken Dan ikinci sosisli sandviçini mideye indirmekle meşguldü. Genç kadın dalgın bir sesle, "Stars'ın AFK şampiyonluğunu kazanması gibi bir olasılık yok, değil mi?" diye sordu.

"Her sezona, Süper Kupayı kazanma niyetiyle başlarım."

"Ben fantezilerden bahsetmiyorum. Gerçeklerden bahsediyorum."

"Elimizden geleni yapacağız, Phoebe. İşin büyük kısmı sağlığımızı koruyup koruyamamıza bağlı. Sakatlıklar her zaman önemli bir rol oynarlar. Örneğin, geçen yıl, Cowboys, Sabers'tan çok daha iyi bir takımdı ama başlangıç oyuncularının büyük kısmı sakatlandığı için Süper Kupa'yı kaybetti. Şu anda tam potansiyelimizle oynamıyoruz ama yakında taşlar yerine oturacak."

“ bu hafta sonu?"

Dan ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Büyük olasılıkla o kadar çabuk olmaz."

"Herkes, adamların senin onları fazla zorladığından yakındıklarını söylüyor."

"Bu benim işim."

Phoebe iç geçirdi. "Reed için çalışmak için sabırsızlandığını biliyorum ve seni gerçekten suçlayamam." cevap olarak ukalaca bir espri bekledi ama Dan düşünceli görünüyordu.

"Dürüst olmam gerekirse, kuzenine hiçbir zaman deli olmadı. Ayrıca, basındaki kötü yansımalarımızın bir kısmının arkasında onun olduğuna bariz biçimde inanmaya başladım. Yıllar içinde medyada çok dost edindi."

Phoebe de aynı şeyden şüphelenmişti. Yine de Dan'in açıklamasını güvenoyu olarak kabul etmesi güçtü. "En azından futboldan anlıyor."

"Bu doğru." Dan kolunu genç kadının omzuna attı ve güç vermek ister gibi sıktı. "Ama Bobby Tom'u öperken komik görüneceği kesin"

Dan locanın penceresinden aşağı, sahaya doğru bakıyordu. "Onu uzaklaştırdığım zaman neler olacağını biliyordum ama bu kadar kötü olmamasını umuyordum."

Stars kana susamış Los Angeles Raiders karşısında etkisiz kalmıştı Jım Biederot tam dört kez engellenmiş; Bobby, top hakimiyetini koruyamamış; defans, rakip takıma top kayıpları aşamamıştı Phoebe skorun son durumuna bir kez daha baktı; Raidas 34 Stars: 3

"Aldırma," dedi. "Haftaya daha iyi olacak."

"Önümüzdeki hafta Giantsla oynuyoruz. Bu sezon tek bir yenilgisi var. O da Sabersa karşı."

Phoebe cevap verme fırsatı bulamadan, Ronun yanına Bert'ın dostlarından birisi yaklaştı.

Ertesi sabah Ron'un talep ettiği saat sekizdeki toplantı için giderken, kendini cumartesi öğleden sonrayı yeniden yaşarken buldu Sanat fuarının ardından üçü erken bir akşam yemeği için oteldeki bir restorana gitmişlerdi ve Dan çok iyi bir hikaye anlatıyor olması yanı sıra, sıkı bir dinleyici de olduğunu göstermişti, yemekten sonra, Phoebe onu eve davet etmişti ve Dan, Moilyyi defile yapmaya ikna etmişti. Şakacı iltifatları Molly'nin özgüvenine, Phoebe'nin söyleyeceği hiçbir şeye sağlamayacağı bir katkı sağlamıştı. Sekizi biraz geçe gitmişti ve Phoebe geceyi kendine Dan'in eski karısıyla aynı yataktaki görüntüleriyle işkence ederek geçirmişti.

Naper Bulvarındaki alışılmadık trafik onu geciktirmişti. Ron'un ofisine sekizi birkaç dakika geçe girdi. Dan oradaydı. Phoebe toplantı masasının başındaki sandalyelerden birine yerleşirken ikisine de neşeyle gülümsedi ve Dan'in onun yanındayken ne kadar ürkek hissettiğini anlamaması için dua etti.

Phoebe yerleşince, Ron derhal söze girdi. "Şimdi artık uzaklaştırma cezan sona erdiği için, hepimizin havayı netleştirme fırsatımız olsun istedim, Dan. İkinizin de farkında olduğunuz gibi, bu son birkaç hafta içinde basından sert darbeler aldık. Bu sabahki gazeteler daha da beter. Dün gece yeni komisyon başkanından, olabilecek en güçlü terimlerle lig için utanç kaynağı olduğumuzu belirten bir telefon aldım."

Dan, "Sence biraz fazla abartılı değil mi?" diye sordu.

"Beau Monde fotoğraflarını, senin uzaklaştırma cezanı, Phoebe'nin saha kenarındaki kıyafetlerini ve tabii ki ikinizin arasındaki romantik ilişki dedikodularını sıraladı. Ayrıca geçen hafta seninle yaptığı telefon görüşmesinden de bahsetti, Phoebe. Keşke haberim olsaydı. Komisyon başkanıyla görüştüğünü bana söylememenin özel bir nedeni var mı?"

Phoebe sandalyesinde kıpırdandı ve Ron'u çekingen haliyle daha fazla sevdiğine karar verdi. "Aklımdan çıkıvermiş."

Dan onu şüpheci gözlerle süzdü. "Buna inanması güç"

"O konuşma yüzünden bir hayli bozuk," dedi Ron.

"Bozulması gereken biri varsa o da benim."

"Bize nedenini söylemek ister misin?"

Phoebe, bunu her ikisinin de üstüne saldırmalarına zaman vermeden açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Aslında bir anlamda babacandı. Bana bir insanın bazen bazı işlerin altından kalkamayacaklarını söyledi, özellikle de bir erkeğin işini yapmaya çalışan benim gibi küçük, tatlı bir şeyin... Reede adil davranmadığımı söyledi. Sana da bahsettiği şeyleri söyledi. Ayrıca Bobby Tom'u da götürdüğüme dair bir şeyler duyduğunu da ekledi," Phoebe'nin ağzı gerilmişti. "Sorunlarımın kökeninde aylık hormonal değişikliklerin yatıyor olabileceğini söyledi."

Ren onu temkinli gözlerle bakmasını gerektirecek kadar iyi tanıyordu « Peki sen ne dedin «

“Ben şey..” Phoebe Ron’un omzunun üstünden dışarı baktı.

"Boş ver..."

"Phoebe."

Phoebe kaçınılmaza derin bir iç çekişle teslim oldu. "Diğer hatta Playboy beklediği için telefonu kapatmam gerektiğini söyledim."

Ron yüzünü buruşturdu ama Dan gülüyordu.

"Onu cesaretlendirme." Ron'un rahatsızlığı açıkça belliydi.

'Stars kazanıyor olsaydı bütün bu suçlamalarla karşı karşıya kalmazdı biliyorsun."

"Geçen hafta uzaklaştırma cezası almıştım. Takıma koçluk yapmazken bir maçı kazanmak kolay değil."

“ikinizle birden konuşmak isteme nedenlerimden biri de buydu."

Ron kahve fincanıyla oynuyordu. "Bana göre, geçmiş geçmiştir. O fotoğraflar konusunda elimizden hiçbir şey gelmez ve Phoebe'nin saha kenarında giydiği kıyafetler konusunda. Ben komisyon başkanın yanıldığını düşünüyorum."

"Dün kürek kemiğinin üstündeki Stars dövmesini görünce, ne kadar sevindiğini sadece hayal edebilirim. Televizyonda harika gorunuyordu”

"Çıkarılabilir bir dövme," dedi Phoebe. "Ben sadece takım ruhumu sergiliyordum."

“Bence takım ruhundan fazlasını sergiliyordun.”

"Phoebe boş koltukların dolmasını sağlıyor," dedi Ron ve arada çoğunu kadınlar dolduruyor." Dan e baktı. "Uzaklaştırma cezan benim kararımdı ve dünkü yenilginin bütün sorumlulugunu üstleniyorum. Ayrıca ikinize de birer uyarıda bulunacağım, ikiniz arasında neler oluyor bilmiyorum ama bir kez daha çapraz ateşte kalmak istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı," dedi Dan ciddi bir ifadeyle.

"Olan bir şey yok," dedi Phoebe. Dan'in sabit bakışları kendini rahatsız hissetmesine neden oluyordu. Kendine bu ikisinin onun için çalıştıklarını geçici bir süre için bile olsa hatırlattı. Ayağa kalktı "Şimdi izninizle, yapmam gereken işler var."

Dan'in dudakları büküldü. “Arkadaşına benden selam söyle."

Phoebe odadan çıkarken gülümsemesini tuttu ve doğruca ofisine gidip günün kalan kısmını raporları okuyarak ve bilgisayar ekranında takımın karmaşık finansal durumunu anlatan tabloDan’inceleyerek geçirdi. Rakamları, klavyenin hemen yanında tuttuğıı not kâğıdına aktarırken, kendi kendine beynini yeniden kullanmaya başlamanın iyi geldiğini itiraf etti.

Bir sonraki maçlarını Meadowsland'de Giants stadyumunda oynuyorlardı ve maç ABC kanalının Pazartesi Futbol Gecesinde canlı olarak yayınlanacaktı. Hiçbir takım bu kadar büyük bir izleyici kitlesinin önünde kaybetmek istemeyeceği için, pazartesi akşamı maçları sezonun

en önemli maçlarından sayılırdı. Hafta ilerledikçe Stars tesislerinin zaten gergin olan atmosferi o kadar patlayıcı hal aldı ki, oyuncular arasında kavgalar çıkarken personeldeki birbirlerine ve Dan ise herkese çıkışmaya başlamıştı. Talios yakın dönemdeki kötü reklamı yüzünden Phoebe’nin medyadan saklanmayı sürdürmesi imkânsız bir hal almıştı ve yaklaşan maç yüzünden yaşadığı gerilim, televizyonun devre arası röportaj talebini gönülsüz olarak kabul etmesiyle ikiye katlanmıştı.

Kiralık uçak pazar öğleden sonra Newark'a gitmek üzere OHare'den havalanırken oyuncular yay gibi gergin, herkes sessizdi Hostes istedikleri içkilerin servisini yaparken Phoebe, Rona, "Arka taraf morg gibi," diye fısıldadı. Ron bira, Phoebe ise domates suyu içiyordu. "Oyuncuların bu denli gergin olmalarının iyi olduğunu hiç sanmıyorum."

"Dan onları bu hafta acayip sıkı çalıştırdı ve ortada neyin olduğunu biliyorlar. Her şeyimiz bu maça bağlı."

Phoebe bu hafta tablolara bakmaktan fazlasını yapmış, bir çok saygın spor dergisinin son bir yılda çıkmış sayılarını okumuştu. Düşünceli bir tavırla alt dudağını dişliyordu. "Ben yine de bu kadar gergin olmamalılar diye düşünüyorum. Belki de topu gergin oldukları için bu kadar çok kaptırıyorlardır."

"Onları gerçekten gevşetecek tek şey arkalarında bir galibiyet bırakmak olacak."

"Biraz gevşemezlerse bu mümkün olmayabilir."

"Bütün samimiyetimle yanıldığını umuyorum."

Ron dikkatini elindeki Forbes dergisine çevirdi. Phoebe anlık bir tereddüdün ardından, çaktırmadan, bacaklarının arasına ittiği küçük köpek çantasının tokasını kaldırdı.

Birkaç saniye sonra uçağın içi, orta koridoru birbirine katan Poohun hırçın havlamasıyla dolmuştu.

Birkaç sıra önünde, Dan'in kafası hızla kalktı ve hışımla Phoebe ye döndü "Lanet olsun, Phoebe! O köpeği yanında mı getirdin?"

"Ah..." Ayağa kalkıp Ron'un önünden geçerken, Phoebe'nin dudakları minik pembe bir oval düştürdü. "Özür dilerim, korkarım köpeğimi yanlış yere koymuşum."

Dan'i duymazdan gelerek uçağın erkek kahkahasından kırılan tarafına geçti. Tam umduğu gibi, oyuncular Pooh'un neden dikkat dağınıklığını hoş karşılamışlardı. Kaniş ayaklarının dibinde dolaşıyor, el çantalarının üstünden atlıyor ve açıkta buldugu ve ulaşabildiği her tür insan tenini yalıyordu.

Bobby Tom köpeğe hırlamak üzere eğildi ama Pooh kaçıp bster Greer'ın bacaklarının arasına sindi. Pooh'un üstüne bir fiyonk kondurulmuş tüylü küçük kafasının Webster'in kırk altı numara ayakkabılarının arasındaki hali karşısında gülmemek elde değildi. Temkinli gözlerle efendisine bakıyor ve başını ne kadar büyük bir belaya soktuğunu tartmaya çalışıyordu.

Webster, "Onu yakalamanızı istediğini sanmıyorum," dedi

"Çantasını pek sevmiyor."

Pooh kendi başının çaresine bakmayı başarır gibi göründüğü için, Phoebe yakındaki oyuncularla sohbet etmeye, aileleri, okudukları kitaplar ve walkmanlerinde dinledikleri müzikler hakkında sorular sormaya başladı. Pooh, takımın vurucusunun ödüllü sağ ayağının üstüne yerleşmişti ama Phoebe yaklaşınca, son hızla koridorun karşı tarafına fırladı ama kendini Stars'ın hücum oyuncusu Darnell Pruitt'in kucağında buldu.

"Aradığınız şey bu mu Bayan Somerville?"

Phoebe tereddüt etti.

Takım oyuncuları arasında, en sinir bozucusu Darnell Pruitt Ağzının ön tarafında üzerinde yarım karatlık bir pırlantanın parladığı altın bir dişi ve siyah deri ceketinin üstünde ağır altın zincirler vardı. Ceketin içine hiçbir şey giymemişti. Aradan geniş göğsü ve ceketin kollarının açıkta bıraktığı, abanoz renkli partesjj kaslı kolları görünüyordu. Gözleri siyah güneş gözlüğünün arkasına saklanmıştı. Burnu yassı ve genişti ve tek omzunda ağır bir yara izi vardı. Phoebe'nin daha bir önceki gün, Sports Illustratedca okuduğu bir makale, Darnell'i UFL'nin en haşin beş adamından biri olarak niteliyordu ve Phoebe onu pürdikkat süzerken, nedenini anlamamak için bir neden bulamıyordu. Takım arkadaşlarının hemen yanındaki koltuğu boş bırakmış oldukları dikkatinden kaçmamıştı

Pooh bile gerilmişti. Darnell'in kucağına sinmiş, onu temkinli gözlerle süzüyordu. Phoebe müthiş bir telaşla, köpeğinin gergin göründüğünü fark etti.

Poh Darnell Pruitt'in kucağmdayken gerilmesinin hoş bir fikir olmadığına kanaat getirerek koridor boyunca hızla ilerledi. Pruitt'in sırasına ulaşınca ona endişeli gözlerle baktı.

"Belki de onu alsam daha iyi olur."

Pruitt kükrer gibi, "Otur," dedi.

Bu bir rica değil, bir emirdi ve Phoebe boş koltuğa bir akerdeon gibi çöküverdi.

Darnell'in zincirleri şangırdadı.

Pooh titremeye başladı.

Phoebe, Darnell'in Sports Illustrateda verdiği röportajı anımsamak için en uygunsuz anı seçmişti. Futbolun en sevdiğim tarafı, adamımın saha dışına taşındığını görmek.

Boğazını temizledi. "Şey... Pooh'un gerilmesi iyi bir fikir sayılmaz."

"Öyle mi?" dedi Pruitt sert bir tavırla. Köpeği, fırın eldiveni büyüklüğündeki elleriyle havaya kaldırıp göz hizasına getirdi.

Birbirlerine dik dik baktılar. Darnell'in tehditkâr siyah güneş gözlüğü Pooh'un yuvarlak, kahverengi gözlerini yansıtıyordu. Phoebe felaketi beklerken nefesini tuttu. Saniyeler işliyordu.

Sırıtınca Darnell'in altın dişindeki pırlanta parladı. "Bu köpeği sevdim."

Phoebe bir solukta, "Bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatamam," dedi.

Pooh daha sıkı kucaklaşmak için Darnell'in zincirlerinin arasına sokuldu. Darnell, köpeğin fiyongunun her zamanki gibi çözülmüş olduğu tepe tüylerini okşuyordu. "Çocukken annem köpek almama izin vermemişti. Evde bit istemiyordu."

"Bütün köpeklerin biti olmaz. Pooh'un yok."

"Ona bunu .söyleyeceğim. Belki artık bir tane almama izin verir Phoebe gözlerini kırpıştırdı. "Annenle birlikte mi yasiyor Darnell?"

Darnell sırıttı."evet, hanımefendi. Sürekli taşınmakla tehdit ediyor ama ben evlenene kadar gitmeyeceğini biliyorum. kendime bakabileceğime güvenmediğini söylüyor"

"Anlıyorum. Yakın zamanda evlilik var mı?" "Ah, hayır, hanımefendi. İstemediğimi söylemiyorum ama hayat karmaşık bir hal alabiliyor, bilirsiniz."

"Kesinlikle bilirim"

"Bazen senin etkilendiğin kadınlar senden etkilenmiyor ya da tam tersi."

Phoebe ona meraklı gözlerle baktı. "Hangisi?"

"Efendim?"

"Kız senden etkileniyor da sen etkilenmiyor musun, yoksa..."

"Tam aksine. Ben ondan etkileniyorum ama o bana deli olmuyor." "Buna inanmam zor. Siz futbol oyuncularının istediğini kadını elde edebildiğinizi sanırdım."

"Bunu bir de Bayan Charmaine Dodd'a anlatın."

Phoebe insanların aşk hayatları hakkında hikâyeler dinlemeye bayılırdı. Düz pabuçlarını ayaklarından çıkarıp bacaklarını alta topladı. "Bana ondan bahset. Tabii eğer istersen."

"Şey, gerçekten inatçı bir kadın. Kendine takılıp kalmış. Annemin kilisesinde org çalıyor ve diğer zamanlarda da kütüphanecilik yapıyor. Tanrım, doğru giyinmiyor bile. O titiz eteklerdendi çenesine kadar ilikli bluzlardan giyiyor. Sürekli burnu burnu havada dolaşıyor."

"Ama sen yine de ondan hoşlanıyorsun."

"Onu aklımdan bir türlü atamıyorum diyelim. Ben yani küçük hanım, onun iyi bir eğitimi olduğu benimse olmadığı bana saygı duymuyor."

"Ama sen üniversiteye gittin.

Darnell bir süre sessiz kaldı konustuğunda ses tonu o kadar kısıktı ki, onu sadece Phoebe işitebilirdi. "Benim gibi biri için üniversitenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Benim gibi bir çocuğu on sekiz yaşında, henüz pek bir şey yaşamadan alırlar ve derler ki, Hey Darnell, sen bizim için oyna, biz sana gayet iyi bakarız. Sana iyi bir burs veririz ve... Arabaları sever misin, Darnell? Çünkü mezunlarımızdan birinin büyük bir Chevy bayn var ve sana bizim iyi üniversitemizi seçmene karşılık, takdirini göstermek için parlak, yepyeni bir Corvette vermek isteyecektir. Sana iyi bakarız, Darnell. Sana iyi para kazandıracak bir yaz işi buluruz ama işe gelmen gerekmez. Derslerin için de endişelenme sakın. Çünkü biz seni bağımsız çalışmalara kaydettireceğiz." Phoebe'ye güneş gözlüğünün karanlık camlarının arkasından bakıyordu. "Benim gibi biri için bağımsız çalışmanın ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Cumartesi öğleden sonraları iyi iş çıkarıyordum ve notlar açıklandığında en yüksek notu alıyordum."

Omuz silkti. "Hiç mezun olamadım ve şimdi bir sürü param var. Ama bazen bir önemi olmadığını düşünüyorum. Charmaine Dodd gibi bir kadının, sana sevdiği ünlü bir adamın yazdığı bir şiirden bahsederken gözleri ışık saçarsa ve sen şiir ya da edebiyat ya da onun önemsediği herhangi bir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorsan, para ne işe yarar?"

Sohbetleri derin bir sessizliğe dönüşmüştü. Pooh burnunu Darnell'in boynuna sokmayı başarmıştı ve usul usul horluyordu.

"Seni okula dönmekten alıkoyan ne?"

"Beni mi? Ah, hayır, bunu yapamam. Futbol bütün vaktimi alıyor."

"Belki sezon tatilinde gidebilirsin." Phoebe gülümsedi. "Neden Bayan Dodda bu konuda ne düşündüğünü sormuyorsun?”

"Bana güler."

"Sana gülerse, o kesinlikle yanlış kadın demektir."

Darnell isteksizce, "Ben hiçbir zaman iyi bir öğrenci olamadim diye itiraf etti.

"Belki de bu, hiç kimse senden iyi bir öğrenci olmanı beklemediği içindir,"

"Bilmiyorum."

"Haydi ama Darnell. Yoksa korkuyor musun?"

Darnell ona ters ters baktı.

Phoebe aceleyle, "Sadece şaka yapıyordum," dedi. "İyi bir öğrenci olmaman senin yararına olabilir." Phoebe sırıtıyordu. "Özel ders talep etmen gerekebilir."

Darnell kahkaha atınca, yarım düzine kadar oyuncu hayret dolu bakışlarla onlarla döndüler.

Elvis Crenshaw ayağa kalktı. "Hey Darnell, bütün yol boyunca o köpeği kucağında mı tutacaksın? Biraz da bize ver. Köpekleri ben de severim.»

Darnell ona yüzünü buruşturdu. "Neden sen gidip de kendini.. Şey..." Darnell utanç içinde kafasını eğerken, diğerleri gülmekten kırılıyorlardı. Ama kahkahaları bir anda kesildi.

Phoebe bu duruma neyin sebep olduğunu görmek için başını çevirince, Dan'in kabine girdiğini gördü. Oyuncular okudukları dergilere ve dinledikleri müziklere dönmüşlerdi. Gözlerini kapayıp uyur gibi yaparken, bir cenazede gülerken yakalanmış insanlar gibiydiler.

Dan'in çoğu artık tecrübeli olan oyuncular üstünde bile harikaydi etki Phobe'yi şaşırtıyordu. Kulak misafiri olduğu sohbetlerden oyuncuların her ne kadar onlara yaptığı baskıdan nefret ediyor olsalar da, ona hâlâ saygı duyduklarını biliyordu. Dan'in kendini olarak böyle kusursuz bir durumda tutması, adamlarından hiçbir zaman kendisinin yapamayacağı bir şey istememesi yüzündendi.

Pooh'u yıldızz orta saha oyuncusunun göğsünde uyurken görünce gözleri iri iri açılmıştı. Phoebe'ye şüpheli bir bakış attı, antrenörle bir iki dakikalık bir sohbet etti ve sonra herkese rahat bir nefes aldırarak, birinci sınıif kabininde gözden kayboldu.

Phoebe ayağa kalkarken "Bu adam delinin teki," dedi.

"Koçun aklında çok şey var," dedi Darnell.

Pooh kıpırdanmaya başlamıştı. Darnell onu istemeye istemeye de olsa, Elvis Crenshaw'a aktardı. Phoebe, webster'a Kıystal ve çocukların hatrını sormak için kısa bir an durdu. Sonra Bobby Tom, kendi salsa sosunu pazarlama fikri konusunda ona birkaç soru sormak istedi. Phoebe Jim Biederot'a omzunu sordu ve çömezlerle Şikago'nun gece hayatı üstüne sohbet etti.

Nihayet Pooh'u geri aldığında, kabindeki hava kayda değer ölçüde rahatlamıştı ama Dan'in ertesi gün bu durumu aksine çevireceğini biliyordu. Kendini işine bu denli adadığı için ona kusur bulamazdı ama bazen onun insan doğası hakkında ne bildiğini sorguluyordu. Son takım toplantısı da sona erdiğinde, hepsini öyle bir germiş olacaktı ki bütün oyuncular titreşime geçeceklerdi.

Akşamı ve ertesi günün büyük kısmını Viktor'la geçirdi. Viktor büyük bir hevesle maç sohbeti yapıyordu ve Phoebe'nin onu locaya davet etmesinden hoşnuttu. Ayrılırken Pooh'u aldı ve maçta yanında getireceğine söz verdi.

Phoebe takım patronluğunu devraldığından beri ilk kez, o akşam saat beşte otelde yenen maç öncesi yemeğe katıldı. Ron'un yanındaki sandalye yerine, Darnell ve Elvis Crenshaw'la birlikte oturmuştu. Önüne konan tabak büyüklüğündeki bonfileyi patates ve salatayla değiştirdi.

Ciddi, sessiz bir yemekti. Sonrasında oyuncular salondan ayrılırken bir grup Giants taraftarının bir şekilde otel lobisine girmeyi başardıklarını ve duygularının ne taraftan yana oldugu konusunda en ufak bir şüphe

bırakmayan kırmızılı, mavili bayraklar bıraktıklarını gördü. Aniden parlayan öfkesi Stars'ın onun için ne kadar önemli bir hale geldiğinin göstergesiydi. Herhangi bir spor takımı olmaktan çıkıp Phoebe'nin önemsediği bir grup insana dönüşmüşlerdi.

Phoebe düşüncelerinin arasında kaybolmuş halde, Simoen'un bir önceki hafta aceleyle hazırladığı kıyafetini giydi. Maç sonraa O'Hare'e dönecekleri için valizini toplamış halde lobiye indiğinde Ron la karşılaştı.

Ron kıyafetine gülümseyerek baktı. "Mükemmel." Phoebe lobi duvarındaki aynada kendini şüpheyle süzdü. "Bunun bir geri adım için uygun zaman olmadığını biliyorum ama tam olarak ben değilim."

Kendi Stars formasını giymişti. İki yanında, boydan boya altın şeritler olan gök mavisi saten bir pantolon. Taşlarla süslenmiş spor ayakkabıların içinde mavi ve altın rengi çoraplar. Ekim ayının ilk akşamları biraz serin olabildiği için, Simone, sırtında kocaman parlak bir yıldızı, ön tarafindaysa daha küçük bir diğeri olan saten kumaştan, altın rengi-mavi karışımı kabarık bir ceket hazırlamıştı Phoebe saçlarını dalgalı halinde bırakmış ve içinden kalın bir kurdele geçirerek tam tepesinde, ortada kocaman bir fiyonk atmıştı.

'Tam senlik," dedi Ron. "Kameramanlar deli olacaklar."

Meadovvlands ve Giants stadyumuna giderken çok az konuştular. Jersey Meadovvlands, elden geçirilmeden önce, paslı otomobillerin atıldığı ve çeteden kaçan adamların sığındıkları bir çöplüktü. Dedikodular, stadyumun Jimmy Hoffa'nin burun kemerinin üstüne kurulduğunu anlatırdı.

Başlama vuruşundan kırk beş dakika önce patronların girişine vardıkları zaman, Ron, maç öncesi soyunma odası ziyaretini yapmadan önce, Phoebeye locaya kadar eşlik etmeyi teklif etti ama Phoebe ne yapması gerektiği konusunda kararını çoktan vermişti ve başını salladı.

"Seninle geliyorum."

"Sovunma odasına mı?"

Phoebe başını salladı. "Soyunma odasına."

Ron ona tereddütlü bir bakış attıysa da ona stadyumun yeraltı derinliklerinde rehberlik ederken, sesini çıkarmadı. Uğursuz sayılacak kadar sessiz bir soyunma odasına girdiler. Oyuncular kaskları dışında tamamen giyinmişlerdi ve Phoebe kendini Titanların yaşadığı bir ülkeye dalmış gibi hissetti. Sahada kocamandılar ama komple savaş kılıkları içinde kapalı alana kıstırılmış halleriyle, boyutları kesinlikle şaşkınlık vericiydi.

Bir kısmı ayakta dururken, diğerleri tahta sıralarda dizleri iki yana açık, elleri bileklerinden bükülmüş aşağı sarkar halde, öne eğik oturuyorlardı. Bobby Tom ve Jim Biederot sırtları duvara yaslamış, yan taraftaki uzun bir masada otuyorlardı. Dan'i dinlerken hepsinin yüzü son derece ciddiydi.

"... Bu akşam burada kendi oyunumuzu oynayacağız. Alan golleriyle yenmeyeceğiz. Tehlikeli bölgede yenmek zorundayız. Kısa metraj durumlarında kazanmak zorundayız."

Dan, oyuncularına öylesine odaklanmıştı ki Phoebe ve Ron un soyunma odasına girdiklerini, ancak sözlerini tamamlayınca fark etti.

Ron gırtlağını temizledi. "Şey... Bayan Somerville uğramak ve hepinize bu akşam için bol şans dilemek istedi."

Dan'in çatık kaşları orada istenmediğini anlatır gibiydi. Phoebe kendini onu yok saymaya zorlayarak en neşeli gülümsemesini takındı ve

soyunma odasının ortasına yürüdü. Yutkundu ve kıyafetini sergileyen bir duruş takındı. "Selam çocuklar. Nasıl buldunuz? Bu şık, değil mi?"

Adamların çoğu gülümsediler ama Phoebe gerginliklerine son vermek için, modadan daha fazlasına ihtiyacının olduğunu biliyordu. Kendini futbol konusunda otorite sayacak son insan olmasına rağmen, bir takım gerçekler onun gözünde de netti. Starsın muhteşem oyuncuları vardı ve kusursuz bir koç ekibi vardı ama her nedense, futbolu sonuca ulaştıramıyorlardı. Phoebeye göre, bu fiziksel değil, zihinsel bir sorundu ve önceki günkü uçak yolculuğundan bu yana, biraz gevşeyip eğlenmeye başlasalar, bu kadar çok top kaybetmeyecekleri fikrini kafasından atamıyordu.

Herkesi görebilmek için, ön taraftaki banklardan birinin üstüne tırmandı. "Pekâlâ çocuklar. İşte başlıyor. İlk ve bütün samimiyetimle son olduğunu umduğum, soyunma odası konuşmam."

Pek çoğu gülümsedi.

"Koç Calebow'a inancım tam. Herkes bana onun harika bir futbol stratejisti ve müthiş bir motivasyon adamı olduğunu söylüyor. Ayrıca çok da şirin."

Tam umduğu gibi, gülmeye başlamışlardı. Phoebe bu şakasını nasıl karşıladığını görme riskini alamadığı için, Danden tarafa bakamıyordu. Kaşlarını kaldırdı. "Siz diğerlerinin de şirin olmadığınızı söylemiyorum. Webster dışında. Krystal'ı faaliyet halinde gördüm ve bana inanın, Webster'dan tarafa bakmıyorum bile."

Biraz daha kahkaha. Webster sırıttı ve utanç içinde başını eğdi.

Phoebe'nin kendi gülümsemesi de kayboldu. "Size söylemek istediğim şu. Eğer bu akşamki maçı kazanırsanız, basın açısından hayatımı kolaylaştırmış olacaksınız ama tamamen dürüst olmak adına, Giants'ı yenmek, sizler için, benim için olduğundan çok daha önemli. Demek istediğim ben bir futbol maçı konusunda ancak...

"Bayan Somerville..." Dan'in sesindeki uyarı açıktı.

Phoebe aceleyle devam etti. "Her neyse... Ne kadar inanılmaz olsa da, siz iri cüsseli ayıların bir kısmını sever oldum ve bu akşam kazanmayı hepiniz çok istediğiniz için, size bunu nasıl yapacağınızı söyleyeceğim."

Her ne kadar Dan'e bakmaktan kasten kaçmıyor olsa da, Phoebe o ateşli yeşil gözlerin tenini delip geçtiğini görebiliyordu. Takım patronu posizyonu bir yana, burası Dan'in sahasıydı ve Phoebe bu sahayı istila etmişti. Yine de devam etti. "Koç Calebow'un binlerce yıllık tecrübesi var ve sizlerin onun söylediği her şeye dikkat ettiğinizden eminim. Ancak benim için şu küçücük şeyi yaparsanız, size başarı sözü verebilirim."

Dan'in vücudundan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. Bütün bir haftayı takımını delice çalıştırarak geçirmişti ve şimdi Phoebe, zırvalayarak bütün çabalarını mahvediyordu. Adamlara konsantre olabilmek için Phoebe'nin kendi hayatta kalma güdüsünü bir kenara bırakması gerekmişti ve Dan bu kadar yakınındayken hiç kolay iş değildi. "Beyler, bu akşam, sahada sıralandığınız zaman, şunu yapmanızı istiyorum." Phoebe duraksadı. "Giants takımı çıplakmış gibi davranmanızı istiyorum."

Phoebe'ye aklını kaçırmış gibi bakıyorlardı ve belki de bu gerçeğe o kadar da uzak değildi. Phoebe birkaç gergin kıkırdama duydu ve sorumlulara sahte bir ciddiyetle baktı.

"Müthiş ciddiyim. Giants sıraya dizilince, karşınızdaki adamın, yani şeyin diğer tarafındaki..." Zihni bir anda boşalmıştı sanki. Ron'a döndü. "O şeye ne deniyordu?"

"Başlangıç çizgisi mi?" dedi Ron.

"Evet, başlangıç çizgisinin diğer tarafındaki adamın, çıplak olduğunu düşünün. İşe yarayacak. Gerçekten. bu okulda öğrendiğim, sahne korkusunu alt etmede kullanılan bir şeydi Şeyi... midesi önüne sarkan bir adamın sizi yenmesinden nasıl korkabilirsiniz?" Phoebe ışıltılı bir gülümsemeyle devam etti. yani bu akşamlık, çıplak olarak düşünün..."

Öyle ya da böyle, soyunma odasındaki gerilim dağılmıştı. Onların omuzlukları kahkahalarıyla sarsılırken, Phoebe amacına ulaştığını anladı ve nihayet kendi hayatta kalma güdüsünün devreye girmesine izin verdi.

Tahta sıradan aşağı atladı ve hızla kapıya doğru yürüdü. "Sahada görüşürüz."

Ne yazık ki Dan onu çıkmadan yakalamıştı ve yüzünün ne denli solgun olduğunu görünce, Phoebe'nin bütün cesareti bir anda kayboldu.

"Fazla ileri gittin, Phoebe. Bu maç bitince, sen ve ben son kez konuşacağız."

Phoebe güçlükle yutkundu ve Dan'in yanından geçip gitti. Ron onu koridorda, beş altı metre uzakta, duvarın dibine yığılmış halde buldu.

giantisin defans hattı oyuncuları, başlangıç çizgisinin gerisindeki yerlerini alıp kendilerini on bir tane sırıtıp duran yüzle karşı karşıya bulunca af allamışlardı. Hiçbiri dörde karşı bir galibiyeti olan bir takımın, gizli ve pis hilelere başvurmak niyetinde olmaları dışında, neden böyle sırıtıyor olabileceğini çözememişlerdi. Giants sürprizlerden hoşlanmazdı ve rakiplerinin gülümsediğini görmek de kesinlikle hoşlarına gidecek bir durum değildi

Karşılıklı sözler söylendi.

Giants'ın defansının şansına, sarf edilen sözcüklerin çoğu Darnell Pruitt'in annesinin ahlak anlayışına ters düşecek cinstendi. Bir sonraki oyunda, Stars'ın sinirlenen hücum oyuncusu iki güçlü defans adamını ve profesyonel bir çizgi arkası oyuncusunu alaşağı etti ve ilk hakkı kazanmayı başardı. Çok güzeldi.

İlk çeyrek sona erdiğinde, Stars üç sayı öndeydi ve Phoebe'nin çığlık atmaktan neredeyse sesi kısılmıştı. Her ne kadar sahadaki şiddet onu hâlâ ürkütüyor olsa da oyuna kendini o kadar kaptırmıştı ki locaya dönmesi gerektiğini, Ron onu almaya gelene kadar unutmuştu. Ron onu sahadan çıkaracak girişe yönlendirirken, kendini heyecana o kadar kaptırmıştı ki yedek kulübesine geri döndü ellerini ağzının iki yanına yerleştirip bağırdı. "Çıplak düşünün"

Kendini her zamankinden fazla gösteri malzemesi ettiğini fark etmişti ama yakındaki oyuncular sırıtıyorlardı. Neyse ki Dan bir oyun düzeni çizmekle meşguldü.

ikinci çeyrek boyunca Biederot, Stars'ın çaylak tutucusuna ulaşan bir pasla son bulan altı sayılık bir hücuma imza atarken Giants ancak tek bir alan golü kaydedebilmişti. Düdük çaldığında, Stars yedi sayı farkla öndeydi.

Phoebe, devre arasında ABC televizyonundan Al Midıealsa vereceği röportaj sırasında, sahip olmadığı bir bilgiye sahipmiş gibi davranmasının onu aptal durumuna düşüreceğine karar vermişti ve bu yüzden izleyicilerle oyun hakkındaki yetersiz bilgisinin neden olduğu zorlukları paylaştı. Devre arası şovunun sonunda Micheals, Frank Clifford'a, Phoebe Somerville'in çok zor bir durumu iyiye çevirmek için elinden geleni yaptığını ve bir şansı hak ettiğini düşündüğünü söyleyince, Phoebe iyi iş çıkardığına kanaat getirdi. Micheals ayrıca babasının vasiyetine de değinmiş ve Bert Somerville'in hem Phoebe'ye hem Reed hem de Stars'a haksızlık ettiğini belirtmişti.

İkinci yarı dayanılmazdı. Phoebe başını, aşağıdaki sahadaki locadaki TV ekranına çevirirken, boynu gerilimden sancıyordu. Ron ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmişti. Jim Biederot sadece bir kez engellenmişti ve göz alıcı bir oyun sergiliyordu. Bobby kusursuz bir performans veriyordu ve defans muhteşemdi top kaybetmiyordu.

Oyun nihayet sona erdiğinde, Pooh ayaklanmn dibinde gibi havlarken ve skor tablosunda sonuç yanıp sönerken Pho kendini bir Victor'un bîr Ronün kollarına attı.

Phoebe, Ron'un soyunma odasına birlikte inme teklifini çevirdi. O ve Viktor locada kalıp maç sonrası röportajlarını verdiler. Dan hem alçakgönüllü hem çocuksu görünmeyi başararak, övgüyü oyuncularına yönlendirmişti. Phoebe, Koç'un yorumlarını kesik kesik işitebiliyordu.

"Defansta müthiş oyuncularımız var... Pek çok oyun kurucu Jîm Biederot'tan daha havalı olabilir ama onda kimsede olmayan bir yürek var. Hücumda birkaç kez yandık ama geri toparlandık..." Röportajı, "Giants'tan daha iyi bir futbol kulübü bulamazsınız. Onlara karşı hazır olduğumuz için mutluyuz," diyerek bitirdi.

Al Micheals, Dan'i galibiyet için tebrik etti ve Stetson şapkasını çoktan başına geçirmiş olan Bobby Tom'a döndü. "Bobby Tom bütün gece açıktın. Bunu nasıl değerlendiriyorsun?"

Bobby Tom kameraya en parlak gizemli yıldız imajı gülümsemesiyie baktı. "Bu hafta çok çalıştık. Ve Al, bu akşam Jim'in topu atışının güzelliğini tarif etmem imkânsız."

Michaels birkaç sorunun ardından Webster Greer'a döndü. "Bu hafta Stars'taki bu değişimi neye bağlıyorsun?"

Webster hâlâ terden sırılsıklam parlayan boynuna yerleştirdiği havluyu çekiştirdi. "Bütün sezon iyi bir futbol kulübüydük ama gergindik Bayan Somerville maçtan önce bizimle konuştu ve biraz gevşememizi sağladı. Oraya çıktık ve Giants'ı bizim oyunumuzu oynamaya zorladık. Fark buradaydı."

Al Micheals'ın televizyondaki en iyi spor yorumcularından birisi olması tesadüf değildi ve Webster'in açık ettiği detayı pas geçmeyeoekti. "Takıma tam olarak ne dedi?"

Gıeer gülümsedi ve havluyla ensesini ovalayarak, "Pek fazla bir Şey değil. Birkaç espri. O çok hoş bir kadın."

Phoebe'nin yanakları ısınmıştı. Kendini bir sevgililer günü hediyesi almış gibi hissediyordu.

Uçak, O'Hare'e gitmek üzere Newark'tan havalandığında saat Neredeyse sabahın ikisiydi. Henüz zaferin üstünden sadece birkaç saat geçmiş olmasına rağmen, Ron bir sonraki haftayı düşünmeye başlamıştı bile.

Uçak yükselip kemer ikaz ışıkları sönünce, "Bu akşam bir ivme yakaladık," dedi. "Umarım kaybetmeyiz."

"Gevşe ve zaferin tadını çıkarmaya bak. Endişeli değiller." Phoebe, başıyla oyuncuların neşeli ve kaba saba kutlama seslerinin geldiği arka kabini işaret etmişti.

"Sanırım haklısın."

Üç sıra önünde, Dan'in Tully'nin anlattıklarına guldugunu işitebiliyordu. O ana kadar Dan'den uzak durmayı başarmıştı ama tehdidini unutmuş değildi. Maçtan önce ne yapmaya çalıştığını anladığını umuyordu ama nedense onun Webster kadar zarif olabileceğinden emin değildi.

Dan sanki düşüncelerini okumuş gibi başını çevirdi ve ona sert bir bakış attı. Phoebe, Koç'un kemerini çözmesini telaş içinde izledi. Hızla

ayağa fırladı ve Ron'un önünden geçip yara bere içindeki oyuncuların onu taşkın sevgi gösterileriyle karşıladıkları arka kabine girdi. Hepsini tek tek ziyaret etti ama Darnell, Pooh'u getirmesini isteyince, kibarca reddetti. Zaten tehlike hattındaydı ve daha fazla deşmeye gerek duymuyordu.

Birinci sınıf kabinine döndüğünde Ron uyuyakalmıştı. Phoebe yerine dönmek için önünden geçerken kıpırdamadı bile. Phoebe koltuğuna yerleşir yerleşmez başını cama dayayıp gözlerini yumdu. Ancak biraz sonra, içtiği diyet kolaların onu sıkıştırdığını ferk etti. Yeniden koridora çıktı, hızlı adımlarla Dan'in oturduğu ilk sıranın yanından geçip tuvalete girdi.

Uçak tuvaletlerinden nefret ediyordu. Uçağın yere çakılmak için en savunmasız anını seçmesinden ve son anlarını yeryüzüne doğru, bütün dünyaya açık bir popoyla düşerek geçirmekten korkuyordu. Sonuç olarak işini hızla gördü, ellerini yıkadı ve tam kapının sürgüsünü açtığı anda dehşetle nefesini tuttu. Dan ona tepki verme fırsatı bırakmadan tuvalete girmiş ve kapının sürgüsünü geri takmıştı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Genç adamın devasa cüssesi onu lavaboya yaslanmaya zorlamıştı. "Baş başa konuşabilmemiz için ortam yaratıyorum."

Küçük kabin ikisi için fazla dardı. Dan'in bacaklarından biri Phobe'nin dizlerinin arasına uzanmış, Phoebe'nin memeleri genç adamın göğsüne yaslanmıştı. Rahat nefes almakta zorlanıyordu.

"Şu anda seninle konuşmak istemiyorum. Öfkene yenileceğin belli ve azar işitecek havada değilim."

Dan kızgın bir sesle, "Belki de bunu, bu akşam soyunma odama dalmadan önce düşünmen gerekirdi," dedi.

"Ben içeri dalmadım."

"Bütün bir sezonun çalışmasını sabote etmene ramak kalmıştı." Profesyonel futbolda en muhteşem defans hatlarındaki zaafları bulmayı başaran gözleri, çizgi halinde kısılmıştı. "Oyuncularımın oyundan önce konsantreolmalarını isterim; bir yığın aptalca laf kalabalığına dikkatlerinin dağıtılmasını değil. O adamların senin bu oyundan zerre anlamadığın konusunda bir kanıta ihtiyaçları varsa bu akşam o kanıtı gördüler. Sahaya çıktıkları zaman neyle karşı karşıya geldikleri konusunda hiçbir fikrin yok. Orada bir şakadan değil, ciddi bir işten bahsediyoruz."

Phoebe, Dan'in yanından geçip dışarı çıkmaya yeltendi ama biç şansı yoktu. Dan vücudunu onunkine iyice bastırdı; sesi kısık ve öfkeliydi.

"Bu akşam yaptığın şeyi bir daha asla yapmanı istemiyorum, beni duydun mu? Maçtan önce soyunma odasından uzak duracaksın. Küçük gösterinin, dikkatlerini bize bir galibiyete mal olacak kadar dağıtmasına izin vermeyecek kadar disiplinli oldukları için şanslısın."

Phoebe ona dik dik baktı. "Neden orada olduğum konusunda en ufak bir fikrin yok değil mi? Orada ne yapmaya çalıştığım konusunda. Tanrım, sen beni gerçekten beyinsiz, aptal sarışının teki sanıyorsun."

"Çıplak futbol oyuncuları hakkında kıçından uydurduğun teorilerini duyduktan sonra, bu konuyu seninle tartışmam bile."

Phoebe kendini hiçbir zaman kolayca öfkelenen birisi olanak düşünmemişti ama şimdi yumruğunu kaldırdı ve Dan'in kaburgasına bir tane geçirdi.

Dan ona hayret dolu gözlerle bakarken yumuşak bir, "Ah," sesi çıkardı. Phoebe de ona az önce olanlara inanamayarak bakıyordu. Her ne kadar darbesinin arkasını getirecek gerçek bir güçten yoksun olsa da bir insana vurmuştu ve bunu hayatı boyunca hiç yapmamıştı. Bu adam içini

dışına çıkarıyordu ve bu denli zorlanmış olmak Phoebe'yi daha da öfkelendiriyordu. Gözlerinin önünde kırmızı bir sis dalgalanıyordu.

"Seni aptal, inatçı, basit görüşlü sporcu parçası! Sana sorunumun ne olduğunu söyleyeyim. Duygusal zekâsının altı yaş sevisinde kalmış olmasının yanı sıra zihinsel özürleri de olan bir baş koçun ağırlığını üstümde taşıyorum."

Dan, "Zihinsel özürlü mü?" diye haykırdı. "Şimdi beni dinle..."

Sağduyusu onu terk ederken, Phoebe dirseğini aynaya çarptı ve işaret parmağını Dan'in göğsüne bastırdı. "Hayır, sen beni dinle seni zorba, hem de iyi dinle. O soyunma odasına orada olmak istediğim için değil, sen benim futbol takımımı topu bile tutamayacak kadar gerdiğin için geldim."

'Yani söylemeye çalıştığın gerçekten de..."

"Sen, Bay Suspansuvar, çok zeki bir strateji uzmanı olabilirsin ama insan doğası hakkında bilgin sıfır."

"Senin ne dediğin konusunda en ufak bir..."

"Canım ne zaman isterse.." Phoebe heceleri üstüne basa basa söylerken, işaret parmağını göğsüne eş zamanlı olarak bastırıyordu. "canım ne zaman oyuncularıma hitap etmek isterse, o soyunma odasına girerim. Çok gergin, fazla heyecanlı ya da onlara yapmaları için aptalca meblağlar ödediğim bu iş için fazla sinirli olduklarını hissettiğim anda, karşılarına geçer ve eğer canım isterse soyunurum. Chicago Starsın yapması gereken şeyi yapabilmesini sağlamak için gerekli gördüğüm her şeyi yaparım. Eğer unuttuysan diye söylüyorum, bu akşam yaptığım da buydu. Yapmaları gereken derken bir futbol maçını kazanmaktan bahsediyorum. Bay Beyin Yerine Futbol Topu Taşıyan Adam, bu takımın patronu benim, sen değil. Kendimi yeterince açık ifade edebildim mi acaba?"

Uzun bir sessizlik oldu. Phoebe'nin yanakları alev alevdi ve kalbi deli gibi çarpıyordu. Kontrol kaybı onu bile afallatmıştı ve kendini Dan'in karşı saldırısına hazırladı ancak Dan patlamak yerine dikkati dağılmış gibi bakıyordu.

"Hı hı."

Phoebe yutkundu. "Bütün söyleyeceğin bu mu?"

Uçak türbülansa girince, Dan'in kalçaları Phoebe'ninkilere iyice yaslandı. Genç adamın tamamen sertleşmiş olduğunu fark edince, Phoebe'nin gözleri iri iri açıldı.

Dan biraz mahcup bir tavırla ellerini havaya kaldırdı. "İsteyerek olmadı. Kendini anlatmaya çalıştığını görebiliyorum ve ağzından çıkan her kelimeyi duydum. Cidden. Ama konuşurken kıpırdanıp duruyordun ve uçak sallandı ve... bilmiyorum. Oldu işte."

Phoebe'nin öfkesi yeniden alevlenmişti. "Havamda değilim."

"Ben de öyle. En azından zihnen. Fiziksel açıdansa..."

"Duymak istemiyorum."

Sarsıntı vücutlarının birbirine sürtünmesine neden olarak sürüyordu. Dan bir kez daha kalçalarını oynattı ve gırtlağını temizledi. "Şey sen...bana ciddi ciddi... Giants'ı yenmemizin senin sayende olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Dan'in ses tonunun yumuşaklığı ve vücutları arasındaki sıcak sürtünme Phoebe'nin öfkesini yatıştırmıştı. "Hayır... Tam olarak değil... Tabii ki değil. Şey, belki biraz. Evet. Kısmen. Kesinlikle kısmen."

"Anlıyorum." Dan başını eğdi ve ellerini Phoebe'nin iki tarafından uzatıp arkasındaki tezgâha yasladı. Maç sonrası duş aldığı için saçları çam ve baharat kokuyordu. Phoebe, başparmaklarının kalçalarına yaslandığını hissedebiliyordu. Uçak sarsılmaya devam etti ve Phoebe, memelerinin

Dan'in göğsüne sürtünmesinin uyandırdığı heyecan verici hissi yok saymaya çalıştı.

Dan sakin bir sesle, "Sen emniyeti açık silah gibisin," dedi "Ben sürprizleri sevmiyorum." Konuşurken çenesi Phoebe'nin saçlarına sürtünüyordu. "Koçluğumda bir sorun olduğunu düşündüysen benimle konuşman gerekirdi."

"Haklısın. Teoride." Phoebe'nin sesi çok uzaktan gelir gjbiydi. "Ama sinir bozucu olabiliyorsun."

Phoebe, genç adamın çenesini bir kez daha saçlarında hissetti "Sen de öyle."

"Ben mi?" Phoebe'nin yüzünde neşeli bir gülümseme belirmişti, "Gerçekten mi?"

"Gerçekten?"

Dan'in ona nasıl baktığını görünce, gülümsemesi yok oldu Dudaklarını yaladı. "Ben..."

"Sıcak mı geldi?" Dan bu soruyu ağda gibi uzatarak mırıldanmıştı.

Phoebe yutkundu. "Biraz ılık sanki..."

Dan, ağır ve sakin, nemli, sonu gelmeyen geceleri çağrıştıran çarpık Güneyli çocuk gülümsemesini takındı. "Buna ılık denmez hayatım. Basbayağı sıcak denir."

"Belki de..."

"Ben de sıcağım."

Phoebe aradaki kıyafetlere rağmen, Dan'in her yerini hissedebiliyordu. Dan onu heyecanlandırıyor, korkutuyordu. Tanışmalarından önce sadece heyecanlıymış gibi hissetmesine neden oluyordu.

Elini genç kadının beline koydu. "Sen ve ben. Biz" "Sıcağız" Sözcük, Phoebe'nin ağzından kayıvermişti.

Gecenin geç saati. Maçın gerilimi. Sebep her neyse, Dan'in dudakları dudaklarına değdiği anda, Phoebe bütün direnme gücünü kaybetti.

İri ellerini genç kadının kalçalarının altına uzattı ve onu kaldırırken, dirseğini duvara çarptı. Vücutları birbirine geçmişti. Phoebe'nin dizi duvara vurdu. Kollarını Dan'in omuzlarına sardı ve ona yaslanan sertliğini hissederken zafer kazanmış gibi hissetti.

Öpüşmeleri giderek vahşileşti. İlkel ve idare edilemez, kendiliğinden can bulan bir tutkuyla beslenen bir öpüşme.

Dan boğuk bir hırıltıyla onu arkasındaki tezgâha oturttu ve kazağıyla sütyenini çıkardı. Memelerini ellerinin arasında tutup ağzına kaldırdı. Phoebe de onun kemerinin tokasını sıkıca kavrarken, diğer elini gömleğinin altına kaydırıp sert kaslarını hissetti.

Bacaklarını, Dan'in bacaklarına yer açacak şekilde iki yana ayırmıştı. Dan'in ağzı meme ucunun üstüne kapandı. Elini karnından aşağı kaydırıp bacak arasını avuçladı. Onu pantolonunun üstünden okşarken, ıslak meme ucuna, "Bir daha sakın..." diye fisıldadı. "Bunlardan giyme."

"Hayır..."

"Sadece yukarı çekebileceğim elbiseler..." Phoebe'nin pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirdi.

"Evet" Phoebe, Dan'in kemer tokasını sıkıca tutarak gömleğini yukarı çekti.

Ağzı memelerinden ayrıldı. Elini pamuklu kumaşın içine kaydırdı Islak, sıcak. Onu buldu.

Phoebe inleyerek açık ağzını Dan'in çıplak göğsüne baştırdı tüyleri dilinde ipeksi bir his bırakmıştı.

'İşte,dedi Dan boğuk bir sesle. "İçeri"Evet. Evet." Phoebe genç adamın fermuarını indirmeye çalıştı ama kumaş dişlerinin arasına sıkışmıştı. Sıkıntıyla elini arasından içeri soktu ve çamaşırının lastik belini aşıp onu kavradı.

Phoebe onu okşarken Dan boğuk bir ses çıkardı ve genç kadını kaldırdı. Omzu duvara çarptı. Sol ayağını dolabı tutan platforma dayadı ve Phoebe'nin pantolonu ve çamaşırıyla uğraşmaya basladı; ancak dar alandan ötürü çıkarılmaları biraz zor oldu. phoebe lavabonun soğuğunu çıplak kalçasının altında, Dan'in sıcaklığını avucunda hissediyordu. Dan'in bir kolunun üst kısmı duvara, diğer dirseği de karşı tarafa çarpmıştı. Phoebe'nin pantolonu ve külotunun bileklerinin etrafındaki kalabalığından kurtulmak ayakkabısının burnunu kullanmak zorunda kaldı. Genç kadın büyük bir ihtirasla öperken parmaklarını içine itti.

Phoebe'nin eli titriyordu. Bunu daha önce hiçbir erkeğe yapmamıştı ama birden eli yetersiz geldi. Eli, kalbine fazla geliyordu Dan'i olabildiğince geri itti ve lavabonun kenarından aşağı kaydı Kalçalarını yana çevirip basitçe tuhaf bir pozisyona eğildi ve dudaklarını araladı. Dan karşısında yeni bir bekaret kaybediyordu içi titriyordu.

Büyüleyiciydi. Bu adama bunu yasatmak muthisti ve tabiî ki Phoebe'nin ağzının nazik tutuşunu hissederken, Dan'in alnında ter damlaları belirmişti. Bütün prensiplerini, bütün kararlar iptal ediyordu ve o anda hiçbiri umurunda değildi. Söz verdiği tek kendisiydi ve bu meseleyi daha sonra halledebilirdi.

Bu delice heyecan arasında, Phoebe'nin boynunun narin durumuna baktı. Aynı muameleyi pek çok görmüştü, o zaman bu seferki neden bu kadar farklı geliyordu. Gerçekten de farklıydı. Bu yumuşak ve ılık emişte, Dani sersemlettiği kadar heyecanlandıran bir beceriksizlik saklıydı.

tutku onu daha yükseklere tırmandırırken, Phoebe'nin kalçalarını okşadı, yanaklarını sıktı. İçinde cılız bir ses Phoebe'nin bunu tam olarak doğru yapmadığını söylüyordu ama o yumuşak ağzın tatlı beceriksizliği mantığı altediyordu.

Genç kadının saçlarını okşarken içi şefkatle doldu Planlamadan kendini onu yukarı çekerken buldu. Phoebe nasıl görünüyor, nasıl giviniyor ve nasıl davranıyor olursa olsun ve kendisi o anda nasıl delice bir arzu duyuyor ve onun hakkında ne düşünüyor olursa olsun, onu bu şekilde alamazdı. Phoebe yerden milierce yükseklikte, bir uçak tuvaleti sevişmesinden daha iyisini hak ediyordu.

"Hayır." diye fısıldadı ve Dan onun kehribar gözlerinde, içini parçalayan hem mahrum, hem allak bullak bîr İfade gördü.

Dudaklarını öptü ve şişmiş dudaklarında kendini kaybetti. Phoebe adını hıçkırıp titreyince, mantığın ötesine geçmiş olduğunu anladı. Kendi bedeninin şiddetli arzusunu bir kenara bırakıp onu elini derin ve yumuşak bir hareketiyle okşadı. Phoebe parmaklarını omzuna âdeta saplamıştı ve o kesik ve delice nefeslerinin arasında çıkardığı iniltiler Dan'in aklını başından alıyordu.

* Phoebe. hayatım, beni öldurüyorsun" Boğuk bir iniltiyle, dilini genç kadının ıslak ağzından içeri uzattı. Phoebe zevkten darmadağın olurken, adam onun çığlıklarını yuttu.

Genç kadın kırılgan ve güçsüz düşmüş şekilde Dan'in üstüne yığıldığında ensesi, yumuşak sarı buklelerinin altında nemliydi.

Nefes almaya çalışırken göğsü bir inip bir kalkıyordu Bacaklarını kapatmayı denedi. Aynı anda bir kes daha titredi ve Dan o zaman henüz işinin bitmediğini anladı. Onu böyle bırakamazdı. Bir kez daha okşadı.

Phoebe daha o anda zirveye ulaştı. Nefessiz kalmıştı ve titreyiş henüz tatmin olmadığının işaretiydi. Dan onu okşamayı sürdürdü.

"Hayır... sensiz olmaz."

Bu yumuşak ve fısıltı halindeki yakarış, Dande kendini hemen oracıkta içine itme isteği uyandırmıştı. Onu tutacak hiçbir şey yoktu O anda Sharon'in yüzünü bile hatırlayamıyordu. Üstelik Phoebe, bu hoyrat oyun için özellikle yaratılmış, bol kıvrımlı, iri göğüslü tanı bir gol zamanı kızıydı. Birlikte olduğu bütün o kadınlar arasında, bu kadın Dande tereddüt hissi uyandıracak son kadın olmalıydı. Oysa bunu en iyi o başarabiliyordu.

Dan gözlerini sımsıkı yumdu ve kendini bunu tamamlayamayacağı gerçeğini kabul etmeye zorladı. Phoebe kendini tutkuya doğru dürüst düşünemeyecek kadar çok kaptırmıştı ve Dan'in bunu onun adına yapması gerekecekti.

'Yanımda korunacak bir şey yok," diye yalan söyledi.

Phoebe elini genç adamın bacağından yukarı kaydırıp ona dokundu. "Acaba ben..." Başını yana eğdi ve gözlerinin icine baktı Bakışlarındaki belirsizlik Dan'in içine işlemişti. "Belki de ben de senin için aynı şeyi yapabilirim."

Yutkunurken gırtlağı sancıyordu ve o, bir köpek yavrusununki kadar güvensiz gözler, Dan'i çözüverdiler. Bu işin daha iteri gjtmesine izin veremezdi. Acı içinde pantolonunun önünü kapattı.

"Sorun değil. Ben iyiyim."

"Ama..."

Dan gözlerini o yaralı gözlerden kaçırdı. Phoebe'nin kazağını geri örterken elleri titriyordu. "Uçağın ön kısmındaki herkes çoktan uyumuştur ama belki de sen önden çıksan iyi olur. Kendini topladığın zaman."

Phoebe her hareketinde ona biraz daha sürtünerek pantolonuyla boğuşuyordu. Sonunda bütün kıyafetleri yerini bulunca başını kaldırıp Dan’e baktı. Sakin bir sesle, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi?"

"O kadar sıcak davranıp sonra bir anda böyle soğuk tavır almayı."

Phoebe reddedildiğine inanıyordu. Dan her ne kadar bunu yapmamaya çalışsa da, onu kırdığını anlamıştı. "Şu anda patlamak üzereyim," dedi.

"Sana inanmıyorum. Tully sana nasıl hitap ediyordu, Buz mu?"

Dan ne kadar kırılgan olduğunu gördükten sonra, onunla kavga edemezdi. Kırgınlığını iyileştirebilmek için tek bir yol düşünebiliyordu. Derin bir iç çekti ve sıkkın görünmeyi başardı. "Yine başlıyoruz, değil mi? İkimizin tartışmadığımız tek zaman öpüştüğümüz zamanlar. Senin yanında neden iyi adam olmaya çalıştığımı bile bilmiyorum; çünkü her zaman geri tepiyor."

Phoebe'nin dudakları vahşi öpüşmelerinden dolayı hâlâ şişti. 'Yaptığın bu muydu yani? İyi adam olmak mı?"

"Hiç olmadığım kadar. Bu kendiliğinden olan bir şey değil. Biliyor musun? Bunun için bana borçlusun."

"Ben... ne?" O kehribar gözler artık savunmasız değildi Dan'in istediği gibi, kıvılcımlar saçmaya başlamışlardı.

"Bana borçlusun, Phoebe. Ben sana biraz olsun saygı göstermeye çalışıyordum."

"Saygı mı? Bu şeye saygı dendiğini hiç duymamıştım."

Sesindeki alaycı tını incindiğini saklamıyordu; bu yüzden Dan bastırdı. "Aynen öyle. Bana sorarsan sen o saygıyı suratıma çarpıyorsun. Bu da, bana burada alamadığım ama daha sonra tahsil etmekte kararlı olduğum şeyi borçlu olduğun anlamına gelir."

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun acaba?"

"Nasıl olduğunu söyleyeyim, Bir gün.,. Benim seçeceğim herhangi bir gün. Herhangi bir saatte. Herhangi bir zamanda. Herhangi bir yerde. Sana bakacağım ve tek bir kelime söyleyeceğim."

"Tek bir kelime mi?"

"Sana şimdi diyeceğim. Tek bir kelime. Şimdi. Sen, o kelimeyi duyduğun zaman, her ne yapıyorsan bırakacaksın ve ben seni her nereye götürmeyi seçersem, benimle geleceksin. Oraya gittiğimiz zaman da vücudun, benim kişisel oyun parkım olacak. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Phoebe'nin patlamasını bekledi ama Phoebe'nin onu bu kadar kolay bırakmayacağını tahmin etmesi gerekirdi. Phoebe oyun oynamak konusunda en az onun kadar iyiydi.

"Sanırım," dedi düşünceli bir tavırla. "Bakalım doğru mu anlamışım. Bana bunu söylüyorsun çünkü sen zirveye ulaşamadın ve ben sana borçluyum. Bana baktığın ve şimdi dediğin anda, aşk kölene dönüşmem gerekiyor. Doğru anlamış mıyım?"

"Evet." Dan'in gözlerindeki hüzün dağılmıştı ve kesinlikle keyif almaya başlamıştı.

"Her ne yapıyor olursam olayım."

"Her ne yapıyorsan."

"Sen beni her nereye götürmek istersen..."

"Canım isterse bir temizlik deposu bile olur. Tamamen bana kalmış." Dan ateşle oynuyordu ve alevlerin kontrolden çıkacağı anı bekliyordu." Phoebe gözle görülür bir sükûnetle, "Ya çalışıyorsam?" diye sordu.

"Yüzde elli ihtimalle çalışıyor olacaksın."

"Ya toplantıdaysam?"

"O yuvarlak poponu derhal kaldıracak ve peşimden geleceksin."

"Ya komisyon başkanıyla toplantı yapıyorsam?"

"Özür dilerim, Bay Komisyon Başkanı. Ama sanırım bir tür mide hastalığına yakalanmak üzereyim, bu yüzden izninizle. Koç Calebow, koridorda bayılmam ve birinin beni tutması gerekeceği ihtimaline karşılık, benimle gelebilir misiniz?"

"Anladım." Phoebe düşünceli görünüyordu. "Peki ya Frank Giffordla bir röportaj yapıyorsam?"

"Frank iyi adamdır. Anlayacaktır."

Bir patlama yaşanması an meselesiydi. Dan bunu biliyordu.

Phoebe alnını kırıştırdı. "Bunu doğru anladığımdan emin olmak istiyorum. Sen şimdi dediğin anda, şeye dönüşmem gerekiyor. Kullandığın kelime neydi? Kişisel oyun parkı mı?"

"Aynen öyle." Dan kendini hazırladı.

"Oyun parkı."

"Evet."

Pheobe derin bir nefes aldı ve gülümsedi. "Harika."

Dan afallamış gözlerle genç kadının kapıdan çıkmasını izledi. Kapı arkasından kapanınca başını arkaya atıp güldü. Yine yapmıştı işe. Phoebe onu bir kez daha alt etmişti.

Cumartesi öğleden sonra, telefon çalmaya başladığında Molly okuldan eve yeni dönmüştü. Peg'in çamaşır odasından gelen seslerini

duyunca kitap çantasını mutfak tezgâhının üstüne bıraktı ve ahizeyi kaldırdı. "Alo”

"Merhaba Bayan Molly. Ben Dan Calebow."

Molly gülümsedi. "Merhaba Koç Calebow."

"Şey, burada küçük bir sorunum var ve bana yardım edebileceginı düşündüm.

"Elimden gelirse."

"İşte bu yönünü çok seviyorum, Bayan Molly. Adını verebileceğim ve hayattaki bütün misyonu bir erkeğin işini zorlaştırmaktan ibaret olan diğer bir kadının aksine, işbirlikçi bir doğan var."

Molly, Phobe'den bahsettiğine karar verdi.

"Bu akşam gerçek Şikago pizzasıyla evinize uğramayı düşünüyordum. Ama Phoebe nasıldır bilirsin. Doğrudan ona sorsam, büyük ihtimalle beni kapıdan içeri almayı reddeder ve tamam dese bile, benimle kavgaya tutuşmaya ne kadar meraklı olduğunu sen de gördün. Düşündüm ki, beni sen davet edersen, her şey daha iyi gidebilir. Böylece Phoebe de kibar davranmak zorunda kalır."

"Bilmem ki... Phoebe ve ben..."

"Sana hâlâ vuruyor mu yoksa? Çünkü eğer vuruyorsa edecek bir çift lafım olacak."

Molly alt dudağını dişleyerek, "Bana artık vurmuyor" mırıldandı.

"Deme."

Uzun bir sessizlik oldu. Molly kitap çantasından düşen lavaşa rengi spiralli defterinin köşesiyle oynayarak, "Bu konuda sana doğruyu söylemediğimi biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Söylemiyor muydun?"

"O bana... Phoebe kimseye vurmaz."

Koç, "Ben olsam buna güvenmezdim," benzeri bir şey soyledi

"Efendim?"

"Hiç. Sen söylediğin şeye devam et."

Molly, Phoebe'yle ilişkisi hakkında daha fazla yorum yapmaya hazır değildi. Çok karmaşıktı. Phoebe bazen ondan gercekten hoşlanıyormuş gibi davranıyordu ama Molly ona gerçekten davranmazken, bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Son zamanlarda bunu yapmayı daha sık ister olmuştu ama sonra babasının sadece Phoebe'yi sevdiğini hatırlıyordu ve ablasına besleyebileceği her tür güzel duygu uçup gidiyordu. Bununla birlikte Koç Calebow'dan gerçekten hoşlanıyordu. Komik ve nazikti, ayrıca okuldaki çocukların onu fark etmelerini sağlamıştı. Her gün Jeffle dolapların yanında konuşuyorlardı.

"Bu akşam bize gelmen çok hoşuma gider" dedi. 'Ama ayak altında olmak istemem."

"Senin gibi tatlı bir genç bayan nasıl ayak altında olabilir”

"Şey, eğer eminsen."

"Kesinlikle eminim. Phoebe eve geldiği zaman kaçırdım ilk fırsatta uğrayacağımı söyle. Senin için uygun mu?

"Uygun."

"Eğer beni kapıdan içeri almayacağını söylerse, beni senin davet ettiğini söyle ki kaçamasın. Akşam görüşürüz, Bayan Molly."

"Görüşürüz."

Dan, Phoebe'nin telefonunu kapattı. Masasının köşesinde tünediği yerden ona sırıtarak baktı. "Bu akşam pizzamla geliyorum. Kız kardeşin beni davet etti."

Phoebe ne kadar eğlendiğini saklayarak, "Herhangi bir şeyi dosdoğru yapma ihtimalin var mı? Üç dakika kadar önce ofisime girdiğinde,

Molly'yi aramak yerine, bize uğrayıp uğrayamayacağını bana sormak hiç aklına gelmedi mi?"

"Aslına bakarsan, gelmedi."

"Belki seni görmek istemiyorumdur."

'Tabii ki istiyorsun. Kadınların gözünde dayanılmaz olduğumu herkes bilir."

"Ancak rüyalarında, Tonto."

"Neden bu kadar huysuzsun?"

"Uçağın kaçta indiğini biliyorsun. Toplantı için saat sekizde burada olmam gerekti ve sadece birkaç saatlik uykuyla ayaktayım."

"Uyku fazla abartılan bir şey."

"Senin için evet ama sürekli uyanık kalmak için akıllıca tasarlanmış androidler değil, gerçekten insan olan biz diğerleri için önemli."

Dan kıkırdadı ve Phoebe çekmecesinde sakladığı aspirin şişesine uzandı. Önceki gece uçakta yaşananlara hâlâ inanamıyordu. Dan sonunda o aptalca ültimatomu dayattığında, Phoebe, onu alt etmeyi denemek bir tarafa, Dan'in oyununa gelmemesi gerektiğini çoktan öğrenmiş olması gerekirken, onunla didişmenin dayanılmaz cazibesine kapılmıştı. Yine de bir önceki akşamın aralarındaki bazı şeyleri değiştirdiğini umut etmemek elinde değildi.

Dan ona ne kadar kıymetli bir armağan verdiğini asla bilmeyecekti. Phoebe artık cinsel yakınlaşmadan korkmuyordu, en azından Dan söz konusu olduğunda. Bu yakışıklı ve kibirli Alabamalı, bir şekilde kadınlığını geri almasına yardım etmişti. Keşke kalbini bin parçaya ayıracağından bu kadar korkmuyor olsaydı.

Kendini aspirin kutusunun kapağıyla oyalayarak, "Lanet olsun," dedi. "Şu şeyleri hiç açamıyorum. Bu güvenlik kapaklarından nefret ediyorum."

"Sakın bana bakma. Ben 13o'u kaldırabiliyorum ama o aptal şeylere boyun eğdiremiyorum."

Phoebe kapakla bir süre daha boğuştuktan sonra pes etti. Dan haklıydı. Konuşmaları gerekiyordu. Şişeyi bir kenara bırakıp ellerini masanın üstünde kavuşturdu. "Sen başlamak ister misin?"

"Tamam." Dan bacaklarını öne uzattı ve birini diğerini üstüne attı. "Sanırım çok basit. Ben baş koçum ve sen de patronsun. Bana işimi nasıl yapacağımı söylememen çok hoşuma gider. Benim de sana söylemediğim gibi."

Phoebe ona dik dik baktı. "Aklından bir an çıktıysa diye söylüyorum, ağustos ayında, daireme zorla girdiğin günden beri bana işimi nasıl yapmam gerektiğini söyleyip duruyorsun."

Dan'incinmiş gibiydi. "Ben tartışacağımızı sanıyordum, kavga edeceğimizi değil. Phoebe, bir kez olsun şu ani öfkeni kontrol etmeyi denesen."

Phoebe'nin eli aspirin şişesine uzandı. Yumuşak bir sesle, yavaş yavaş, "Devam edin, Koç Calebow," dedi.

Bu resmî hitabı Dan'i yıldırmamıştı. "Bir daha maç öncesinde takıma müdahale etmeni istemiyorum."

"Neyi müdahale olarak görüyorsun?"

"Sanırım maçtan önce soyunma odamda boy göstermenin liste başı olduğunu söylemeye gerek yok. Oyunculara iletilmesini istediğin bir şey olursa bana söyle ben iletirim. Ayrıca seyahat sırasında uçağın ön tarafında kalırsan sevinirim. Sanırım tek istisna kazandığımız maçların ardından eve dönüş yolculuğu olabilir, o zaman da adamları tebrik etmek için şöyle hızla gidip gelmen uygun düşer. Ama bunu seçkin bir tarzla yapmanı istiyorum. Bir iki el sık ve onları rahat bırak."

Phoebe ona sabit gözlerle bakarken, leopar desenli gözlüğünü taktı. "Korkarım kendini yine, dün akşam sana Stars'ın senin değil, benim takımım olduğunu, hem de üstüne basa basa hatırlattığımda kadınca bir histeri krizi geçirdiğim yanılgısına kaptırdın."

"Yine başlamayacaksın, değil mi?"

"Dan ben dersimi çalışıyorum ve hatırı sayılır donanımlara sahip pek çok ismin senin UFL'nin en iyi koçlarından birisi olma yolunda olduğunu düşündüklerini biliyorum. Stars'ın, sana sahip olduğu için şanslı olduğunu da."

Dan, genç kadının sesindeki samimiyete rağmen, onu temkinli gözlerle süzdü. "Konuşmaya devam et."

"Stars bu sezona taraftarlarının ve medyanın büyük beklentileriyle girdi ve ilk maçları alamadığınız zaman, ortam bir hayli çabuk ve fazla ısındı. İtiraf ediyorum ki benimle ilgili hikâyeler de pek faydalı olmadı. Koçlardan çaylaklara kadar herkes anlaşılabilir şekilde gerildiler ve bu süreçte, senin oynadığın dönemde öğrenmiş olman gereken en temel dersi unuttuğunu düşünüyorum. Eğlenmeyi unuttun."

"Artık oynamıyorum. Koçluk yapıyorum! İnan bana, eğer benim gibi ortalığı kasıp kavuran bir ekibim olsaydı çoktan oyun dışı kalmıştık."

Phoebe dinlediği hikâyelerden bunun şüpheye mahal vermeyecek kadar doğru olduğunu biliyordu. Gözlüğünü çıkardı. "Sen sıkı bir disiplin adamısın ve ben bunun ne kadar önemli olduğunu yeni anlamaya başlıyorum. Ama senin ısıyı ne zaman arttırıp ne zaman biraz gevşemen gerektiğini anlamana ihtiyacım var."

"Şuna yine başlama."

"Pekâlâ. Bana Starsın dün geceki maça kadar, hâkimiyeti neden ele geçiremediklerini açıkla."

"Bu bir döngü. Hepsi bu. Bazı şeyler olur."

"Dan adamlar aşırı gergindi. Sen onları haftalardır zorluyordun, en ufak hatalarında canlarına okuyordun. Sekreter kadrosundan Tullyye kadar herkesi çiğneyip geçtin. Fazla zorladın ve bu herkesin performansını etkiliyordu."

Phoebe bir dinamit lokumunu tutuştursa da olurdu çünkü Dan hışımla ayağa fırlamıştı. "Buna inanamıyorum! Burada lanet olası John Madden gibi oturup kahrolası bir futbol takımına nasıl koçluk edeceğimi anlattığına inanamıyorum! Sen futbol konusunda bir bok bilmiyorsun!"

Dan'in sarf ettiği küfürler Phoebe'nin başının üstünde fişek gibi patlıyordu. Öfkesi o kadar yakıcıydı ki gene kadın duvarlardaki bovaların kabarmasını bekledi. Sarsılmıştı ama aynı zamanda, tuhaf biçimde, Dan'in onu bir tür sınavdan geçirdiği hissine kapılmıştı. Bu çıkışları ve öfkesi, Phoebe'nin özünü ortaya çıkarmak için özenle sergilediği bir oyundu sanki. Phoebe koltuğuna yaslandı ve tırnaklarındaki ojeleri incelemeye başladı.

Dan âdeta kontrolden çıkmıştı. Boynundaki damarlar patlayacak gibi kabarmıştı. "Şu haline bir bak. Futbol topuyla lanet olası beyzbol topunu birbirinden güç bela ayırırsın. Şimdi bana nasıl koçluk yapacağımı öğretebileceğin düşünüyorsun. Bir bok bilmezken, lanet olası bir psikologmuşsun gibi, bana takımımın fazla gergin olduğunu söyleyebileceğini sanıyorsun!" Nefes almak için duraksadı.

"Kanalizasyon çukurundan farksız ağzını istediğin kadar boşaltabilirsin, Koç," dedi Phoebe yumuşak bir sesle. "Ama bu benim hâlâ patron olduğum gerçeğini değiştirmez. Şimdi neden sakinleşmek için duşa gitmiyorsun?"

Bir an Dan'in masasının üstünden sıçrayıp üstüne yürüyeceğini sandı ancak Dan ona öfkeli bir bakış attıktan sonra ofisten çıktı.

Yarım saat sonra Ron, Dan'i binanın arka tarafında, soyunma odasının dış kapısının yakınındaki potada atış yaparken buldu. Tişörtünün farklı yerleri koyu renk ter lekeleriyle kaplanmıştı ve beton zeminde top sürüp potaya şut çekerken nefes nefese kalmıştı.

"Tullly burada olduğunu söyledi," dedi. "Zeke Claxton hakkında bilgiye ihtiyacım var."

Dan'in şutu içinden geçerken pota sarsıldı. "Phoebe, koçluğumdan hoşnut değil!" Kelimeleri âdeta tükürür gibi söyledikten sonra, topu genel menajerine öyle sert attı ki Ron sendeledi.

Dan, "Haydi oyna," dedi.

Ron elindeki topa pimi çekilmiş bir el bombasına bakar gibi baktı. Dan'in herhangi bir şeye sinirlendiği zaman, öldürücü bire bir maçlar yaptığını görmüştü ve bu işe dâhil olmaya hiç niyeti yoktu. Üzgün bir ifade takınarak yeni lacivert takımını işaret etti. "Üzgünüm, Dan ama bir toplantım var ve buna göre..."

"Sana oyna dedim, lanet olası!"

Ron oyuna girdi.

Dan şut atmasına izin verdi ama Ron o kadar gerilmişti ki top çemberin hemen üstünde, pota tahtasına çarpıp geri döndü. Dan reboundu kaptı ve ortaya doğru top sürdü. Ron kaçmanın bir yolunu düşünerek gergin bir tavırla kenarda duruyordu.

"Tanrı aşkına, beni tut."

"Aslında, basketbolda hiçbir zaman iyi olmadım."

"Beni tut!"

Ron elinden geleni yaptı ama Dan ondan neredeyse otuz santim uzun ve yirmi kilo ağırdı ve doğuştan beceriksiz bir inek değil, profesyonel bir sporcuydu.

"Daha fazla sokul. Dirseklerini kullan, Tanrı aşkına! Şu lanet t0pu elimden almak için ne gerekiyorsa yap!"

"Şey, dirsek kullanmak kurallara aykırıdır, Dan ve ben..."

Dan ayağını uzattı ve ona kasten çelme taktı. Ron beton zemine yuvarlanırken, yeni takım elbisesinin dizi yırtıldı. Avuç içlerinde bir yanma hissetti ve öfkeli gözlerle Dan'e bakarak, "Bunu bilerek yaptın!" diye bağırdı.

Dan'in dudakları büküldü. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, kedicik?"

Ron hışımla ayağa fırladı ve ceketini çıkarıp attı. "O topu gırtlağından aşağı sokacağım, seni kibirli orospu çocuğu."

"İşte şimdi kuralına göre oynamaya başladın." Dan onu kasten delirtmek için topu yukarı kaldırdı.

Ron peşine düştü. Dirseğini Dan'in karnına geçirdi ve diğer yumruğuyla topu elinden kurtardı. Top avlunun karşı tarafına fırladı. Peşinden koştu ama Dan ondan hızlıydı ve topu yine kapmıştı. Koç topla hızlı bir dönüş yaparken, Ron kaburgasına bir dirsek daha indirdi ve sakat dizinin arkasına bir tekme geçirip dengesini kaybetmesini sağladı. Dan toparlanamadan Ron topu almıştı ve bir süre sürdükten sonra kusursuz bir şut attı.

"Şimdi anlamaya başladın." Dan topu kaptı.

Ron harekete geçti. Ne yazık ki şiddetli darbesi, Dan'in bir sonraki şutu çekmesine mâni olamamıştı. Ron topu aldı, Dan'i kafasıyla itti ve sahanın ucuna kadar top sürdü. Atışı ıskaladı.

Bunu izleyen mücadele haşindi. Uçuşan yumruklar, dirsek darbeleri, kural dışı top sektirmeler ve dişler. Dan ise temiz oynuyordu Maç sona erince, Ron hasarı inceledi. Takım elbisesini mahvetmiş, elini morartmış ve sadece üç basket farkla yenilmişti. Bu, hayatının en gurur verici anıydı.

İkisi nefeslerini düzene sokmak için sahanın yanındaki çimenlik alana yan yana yığılırken, sulu sonbahar güneşi bir bulutun arkasından yüzünü gösterdi. Ron kollarını karnına çektiği dizlerine dayadı ve derin derin nefes alırken, Dan'in sol kaşının üstünde beliren şişkinliğe derin bir tatmin duygusuyla baktı.

"Korkarım gözün biraz moraracak." Denedi ama neşesine mâni olamıyordu.

Dan güldü ve teri damlayan alnını tişörtünün koluna sildi. "Ami gibi oynamayı bırakınca, sert girdin. Bunu yine yapmalıyız."

Evet! Ron, Rockynin müze basamaklarında yaptığı gibi kollarını havaya kaldırmak istiyordu ama maço bir homurtuyla yetindi.

Dan ağırlığını arkaya yasladığı avuçlarına verirken, bacaklarını uzattı ve üst üste attı. "Bir şey soracağım, Ron. Sence ben adamları fazla mı zorluyorum?"

Ron berbat durumdaki kravatım çıkardı. "Fiziksel olarak, hayır."

"Sorduğum bu değildi."

"Phoebe'nin soyunma odasında yaptığı şeyi onaylayıp onaylamadığımı soruyorsan, onaylamıyorum. Endişelerini önce seninle konuşmalıydı."

"Eleştiriyi kaldıramadığımı düşünüyor."

Dan o kadar bozuk görünüyordu ki Ron elinde olmadan güldü.

"Bunun neresinin bu kadar komik olduğunu anlamadım." "Eleştiriyi kaldıramıyorsun ve gerçek şu ki biraz eleştiriyi hak ediyordun. Phoebe haklı. Adamları çok fazla zorluyordun ve bu zihinsel tavırlarını da etkiliyordu."

Kanındaki adrenalin miktari bu denli yüksek olmasa, Ron bu kadar dobra konuşamazdı. Dan onu şaşırtarak patlamadı. Aksine incinmiş gibi görünmeyi başardı.

"Bana öyle geliyor ki Stars'ın genel menajeri olarak, futbol konusunda hiçbir şey bilmeyen bir kadını bana göndermek yerine, henimle konuşmaya kendin gelme cesaretini gösterebilirdin."

"Bu sabah o da aynı şeyi söyledi."

"Senin de peşine düştü demek, ha?"

"Şu anda ikimize de deli olduğunu sanmıyorum."

İki erkek, boş basketbol sahasına baktılar. Dan kıpırdanınca altındaki kuru yapraklar hışırdadı. "Dün geceki tatlı bir zaferdi."

"Gerçekten öyleydi."

"Soyunma odasındaki konuşması tarihe geçecek."

"Ben asla unutmayacağım."

"Futbol konusunda kesinlikle bir şey bilmiyor."

"Üçüncü çeyrekte dışarı çıktığımızda çok sevinçliydi."

Dan kıkırdadı ve hoşnut bir tavırla iç geçirdi. "Sanırım, her şey üst üste konunca, Phoebe hiçbirimizin tahmin edemeyeceği kadar iyi iş çıkarıyor."

"Dan!" Phoebe, o öğleden sonraki tartışmalarının ardından, Stars'ın koçunu elinde kalın bir pizza kutusuyla kapıda görünce şaşırmıştı. Saat neredeyse ona geliyordu ve makyajı çoktan uçmuştu. Rahat etmek için

Pucci taklidi, soluk bir tayt ve poposunu ancak örten bol, mor bir kazak giymişti.

"Seni beklemiyordum." Okuma gözlüğünü kafasına kaldırdı ve genç adama yol açmak için kenara çekildi.

"Nedenini tahmin edemiyorum. Geleceğimi söylemiştim."

"O atışmamızdan önceydi."

"Atışma mı?" Dan'in canı sıkılmış gibiydi. "İş tartışmasından başka bir şey değildi. Sen çok tuhaf konulara sinirleniyorsun." Kapıyı kapattı.

Kimin geldiğini görünce, kuyruğunu sallayarak ve havlayarak hole koşan Pooh yüzünden Phoebe'nin cevap vermeye fırsatı olmadı. Phoebe pizza kutusunu aldı ve köpeğin Dan'in ayaklarının etrafında, yerde kayacak kadar hızlı tur atmasını izledi.

Dan kanişe temkinli gözlerle baktı. "İşemez, değil mi?"

"Onu öpersen ve canımın içi dersen, hayır."

Dan kıkırdadı ve köpeğin tepesindeki tüyleri erkeksi bir hareketle okşadı. Pooh karnını sevdirmek için hemen sırtüstü yuvarlanmıştı.

"Fazla zorlama, kuçu kuçu,"

Köpek bu reddedilişi uslu uslu kabullendi ve ikisinin peşinden oturma odasını geçip mutfağa girdi.

"Gözüne ne oldu?"

"Ne gözü? Ah, şu mu? Basketbol maçı. Genel menajerin çok pis oynuyor."

Phoebe donakaldı. "Bunu sana Ron mu yaptı?"

"O adamın bir buçuk kilometre genişliğinde kötü bir damarı var. Sinirlendiği zaman uzak durmanı tavsiye ederim." Phoebe bunu ona Ron'un yapmış olacağına bir an bile inanmamıştı ama gözlerindeki ışıltıdan ağzından daha fazlasını alamayacağını anlamıştı.

Mutfağa girdikleri zaman, Molly'nin yüzü aydınlandı ve ödevlerini toplamakta olduğu masadan kalktı. "Dan! Phoebe gelmeyeceğini söylemişti."

"Phoebe her şeyi bilmiyor, değil mi? Bu kadar geç kaldığım için özür dilerim ama pazartesi günleri koçlar için haftanın en uzun günüdür."

Phoebe, Dan ve asistanlarının pazartesi günleri genelde geceyarısına kadar çalıştıklarını biliyordu ve oradan ayrılır ayrılmaz Stars tesisine geri döneceğini tahmin ediyordu. Molly'ye verdiği sözü tutması hoşuna gitmişti.

o masaya tabakları ve peçeteleri yerleştirirken Dan, "Umarım siz akşam yemeğinde çok fazla yememişsinizdir ve yatmadan önce atıştırmak için midenizde yer vardır," dedi.

"Bende var" dedi Molly.

"Bende de." Phoebe günlük yağ alımını çikolatalı bir eklere harcamıştı ama birkaç yüz gram fazlalıktan ne olurdu ki?

Dan masanın bir ucuna yerleşti ve hepsi kalın hamurlu pizzadan gösterişli birer dilim alırlarken Molly'ye okulu hakkında sorular sordu. Bu kadarı Molly'nin yeni en yakın arkadaşı lizzie'nin, dersler ve öğretmenler hakkında gevezeliğe başlaması ve Phoebe'nin kız kardeşinin ağzından kerpetenle birkaç günde çektiği bilgiden fazlasını hiç zorlanmadan ortaya dökmesi için yeterli olmuştu.

Molly ikinci dilimine uzandı. "Tahmin et başka ne oldu. Bayan Genovese, yan komşumuz beni salı ve cuma günleri okuldan sana iki saat

ikiz oğullarına bakmam için işe aldı. Sadece üç buçuk yaşmdalar ve çok şirinler ama Bayan Genovese'nin arada molaya ihtiyacı oluyor çünkü onu fena yıpratıyorlar. Bana saat başına üç dolar verecek."

Phoebe çatalını bıraktı. "Bana bundan bahsetmemiştin."

Molly'nin yüzünden mahzun bir ifade belirdi. "Peg yapabileceğimi söyledi. Sanırım şimdi sen yapamayacağımı söyleyeceksin."

"Hayır, senin için iyi bir tecrübe olacağını düşünüyorum. Sadece, keşke bana da söyleseydin."

Dan ikili arasındaki bakışmayı fark etmiş ama yorum yapmamıştı.

Yarım saat sonra, onu kapıda geçirirken Phoebe teşekkür etti. Tahmin ettiği gibi, Dan o haftasonu aynı şehirdeki rakipleri Bearsla yapacakları maç için yapacakları gece toplantısına katılmak üzere, kulübe dönüyordu.

Genç adam elini kapının tokmağına uzattı ama çevirmeden önce duraksadı. "Phoebe, bugün tartıştıklarımız konusunda haklı olduğunu söylemiyorum ve sorunu ele alış biçimini kesinlikle takdir etmiyorum ama söylediklerin konusunda açık fikirli olmaya çalışacağım."

'Yeterince adil."

"Buna karşılık senden koçluğumla ilgili bir derdin olduğunda bana açıkça söyleyeceğine söz vermeni istiyorum."

'Yanımda bir koruma getirmeli miyim, yoksa dolu bir silah yeterli olur mu?"

Dan iç çekti ve elini tokmaktan çekti. "Gerçekten de sabrımı taşırmaya başlıyorsun. Benim zor olduğum fikrine neden kapıldığını anlamıyorum. Ben dünyadaki en mantıklı adamım."

"Bunu duyduğuma sevindim çünkü seninle tartışmak istediğim başka bir konu vardı, önümüzdeki hafta yedeğinin biraz oynayabilmesi için Jim Biederot'u kulübeye çekmeni istiyorum." Dan patladı. "Ne? Daha aptalca ve saçma... " Phoebe'nin yüz ifadesi onu durdurdu.

Phoebe kaşını kaldırdı ve sırıtarak, "Sadece seni deniyordum," dedi

Dan bu sözünün karşılığını onu baştan ayağa süzerek ve genç kadının içini ayak parmaklarının ucuna kadar titretecek ipeksi bir sesle, "Tehlike bölgesine çok fazla yaklaşan küçük kızlar kendilerini ciddi bir belanın içinde bulurlar," dedi.

Phoebe'nin dudağına minik bir öpücük kondurdu, kapıyı açtı ve kaldırımda gözden kayboldu.

Arabasına binip direksiyonun arkasına yerleşirken, hem öpücük hem de imalı sözleri için çoktan pişman olmuştu. Kendine, bir daha olmayacak, diye söz verdi. Bu ilişkiyi nasıl yürüteceğine karar vermişti ve işin içinde flörte yer yoktu.

Eve dönüş sırasında uçak yolculuğunu, Sharon Anderson'la çıkarken, Phoebe'yi yatağına nasıl alabildiğinin hesabını yaparak geçirmişti. Phoebe'yi o kadar çok arzuluyordu ki kendini ikisinin kısa süreli bir kaçamak yaşamalarının mümkün olabileceğine ikna etmek için her tür tezi denemişti. Ancak daha uçak yere inmeden, bunu yapamayacağını biliyordu. Sharon'la geleceği, Phoebe'ye beslediği şehveti kontrol altına alamadığı için tehlikeye atamayacağı kadar önemliydi.

Önceki hafta Sharon'la yediği hızlı bir akşam yemeği sırasında, onun evlenmek istediği kadın olduğuna iyice ikna olmuştu. Dan'in yanında biraz utangaç oluyordu ama bu beklenmedik bir durum değildi. Onu evine götürdüğünde biraz olsun gevşemişti. Dan ona kapıda hızlı bir iyi geceler öpücüğü vermişti ama hepsi o kadardı. Yol üstünde bir yerde, Sharon'la

evlenmeden önce seks yapmayacakları doğrultusunda eski moda bir karar almıştı.

Phoebe'ye gelince. Onu acı çekecek kadar çok arzuluyordu ama şehvetle daha önce de baş edebilmişti ve zamanın ilaç olacağından emindi. Yapılacak en güvenli şeyin ilişkilerini profesyonel düzeyde tutmak olduğunu biliyordu ama düşüncesi bile fena canını sıkıyordu. Lanet olsun ki ondan hoşlanmaya başlamıştı. Phoebe bir erkek olsaydı, pekâlâ yakın çevresinde yer alabilirdi. Phoebe yıl sonunda Mahnattan'a döneceğine ve onu büyük olasılıkla bir daha hiç görmeyeceğine göre, ilişkilerini şimdi sıfırlamanın ne anlamı vardı ki?

Ona asılmaya devam etmek gibi bir niyeti yoktu. Tek yapması gereken arkadaşça davranmaktı. Bu akşam ona verdiği küçük öpücük gibi hatalara bundan sonra yer vermeyecek, uçak tuvaletlerinde seks kaçamaklarına girişmeyecekti. Phoebe şu an için ilişkilerinin fiziksel kısmını sürdürmeyi düşünüyor olabilirdi ancak Dan'in tecrübelerine göre, onun gibi kadınlar böyle konularda felsefi davranırlardı. Dan ona aralarındaki kuralları değiştirdiğini gösterince, Phoebe de ayak uyduracaktı. İşlerin bazen yolunda gittiğini bazen de gitmediğini o da bilirdi. Hiç kimsenin açıkça hecelemesine gerek yoktu.

Kontak anahtarını çevirirken kendi kendine gülümsedi. Phoebe kaçığın tekiydi, evet. Dan nasıl olduğunu anlamadan, saygısını kazanmayı başarmıştı. Stars'ın patronu olarak sorumluluklarını yerine getirmek için bu denli sıkı çalışacağı genç adamın hiç aklına gelmemişti ve kendi sahasının çok dışında olduğu için, çabası daha da etkileyici bir hal alıyordu. Ayrıca, Dan'in hayran olduğu bir meydan okuma tarzı vardı. Sadece zevk için onu lime lime eden Valerie'nin aksine, cadalozluk yapmadan bir biçimde düşüncelerini savunabiliyordu.

Phobe'yie ilişkisi onun için önemli bir hal almıştı ve aralarındaki güçlü ama uygunsuz fiziksel çekime yenilmediği sürece birbirlerinin arkadaşlığının keyfini çıkarmalarının ne gibi bir zarar verebileceğini göremiyordu. Ellerini ondan uzak tutması elbette zor olacaktı. Bu akşam birlikte geçirdikleri süre boyunca genelde oturuyor olması iyi olmuştu çünkü onu o cicili bicili tayt ve poposunu zar zor örten kazakla ortalıkta dolaşırken görmek, sürekli tahrik olmasına neden olmuştu.

Kaldırımdan ayrılırken kendi kendine sırıtıyordu. Ruslar biraz akıllı olsalardı, Birleşik Devletler'le nükleer anlaşma imzalamadan önce Phoebe'nin radyoaktif vücudunu hesaba katarlardı.

Sharon'la evlenmesinin gerekliliğinin bir başka nedeniydi bu. Acı verici tecrübeleri sayesinde uzun süreli ilişküerin şehvet üstüne kurulu olmadığını öğrenmişti. Kalıcı ilişkiler karşılıklı değerler üstüne kuruluydu ve Sharon'la ikisinin ortak noktası buydu.

Bu nedenle, uçak yere indiğinde kararını vermişti.

Phoebe yıl sonunda şehirden ayrılınca Sharon'a teklifini yapacaktı ama şimdilik iki kadınla birden birlikte olmanın keyfini sürecekti. Pantolonunun fermuarını kapalı tuttuğu sürece kendisiyle bir sorunu olmazdı ve Phoebe'yle bir daha asla sevişemeyecek olduğunu bilmenin canını bu denli sıkması, ilişkilerini platonik düzeyde tutması için önemli bir nedendi. Her ne olursa olsun, ilk hataları tekrar etmeyecekti.

Düşünceleri, Phoebe'nin evine sadece üç blok ötede, dar bir ara sokağa park edilmiş gri minibüsü fark ettiği anda dağılıverdi. Bir küfür savurarak Ferrari'yi geri vitese taktı. Arabanın arka tarafı savrulurken, lastikleri öttü. Vitesi değiştirdi. Güçlü motor derhal tepki verdi ve otomobil yan sokakta hızla ilerlemeye başladı ve minibüsü tam hareket

ettiği anda yakaladı. Dan direksiyonu, minibüsü Ferrari'yle arkasına park edilmiş arabanın arasında kıstıracağı şekilde kırdı.

Hışımla arabasından indi. Dört uzun adımda şoförün kapısını açmış ve adamı yakasından tutup dışarı sürüklemişti. "Beni neden takip ediyorsun, seni sefil orospu çocuğu?"

Adam ağırdı ve düşmekten son anda kurtularak sendeledi. Vurmak için kolunu arkaya çekti ama Dan onu yakalayıp minibüsün yanına çarpmıştı bile. "Söyle!"

"Bırak beni, seni piç kurusu!"

"Bana neler olduğunu..." Dan bu adamda ona tanıdık gelen bir şeyler olduğunu fark edince, durdu. Kilolu, kırmızı suratlı, kır saçlı. Bir anda adamı tanıdı.

"Hardesty?"

Adam, "Evet," diye tısladı. "Bundan sana ne, pislik herif?"

Dan adamın karnına bir yumruk indirmek istedi ama Beba Ray'in cenazedeki kederini hatırlayıp kendini tuttu. Onu tamamen bırakmasa da göğsüne bastırdığı elini biraz gevşetti.

"Haftalardır beni takip ediyorsun. Bu da ne demek oluyor?'

"Burası özgür bir ülke. İstediğim yerde dolaşırım."

"Ama kanunların farklı bir görüşü var. Yaptığın şeye sapıklık denir."

"Ne olmuş yani? Peşinde olmam vicdanını mı sızlatıyor?"

"Vicdanım neden sızlayacakmış?"

"Çünkü oğlumu öldürdün, seni piç! Ray Junior senin yüzünden öldü. Onu takımdan atmasaydm, şu anda hayatta olurdu."

Dan, suratına bir yumruk yemiş gibi olmuştu. Suçluluk duygusunu tam olarak alt edememişti ve adamı derhal bıraktı "Başka seçeneğim yoktu, Bay Hardesty. Onu elimizden geldigince takımda tuttuk."

Ama Hardesty'nin yüzündeki delice ifadeye bakılırsa, mantıklı düşünecek noktayı çoktan geçmişti. "Ona ihtiyacın var, seni pislik! Giants maçını onsuz kazanabilmeniz sadece şanstı. Stars, oğlum çalısmadan kazanmaya devam edemez. Ray Junior olmadan, bir avuç zavallıdan başka bir şey değilsiniz."

Dan acıma duygusuyla sarsıldı. Ray tek çocuktu ve onun ölumu babasını altüst etmiş olmalıydı. Adamı yatıştırmak için, "Ray harika bir oyuncuydu," dedi.

"İşte bu konuda çok haklısın. Onun sayesinde, bu şehirde her yere başım dik girebiliyordum. Herkes kim olduğumu biliyordu. Herkes benimle konuşmak istiyordu. Ama artık kimse adımı bilmiyor ve hepsi senin yüzünden. Oğlumu takımdan atmasaydm, insanlar bana hâlâ saygıyla yaklaşıyor olacaktı."

Hardesty'nin ağzının kenarlarında tükürük baloncukları birikmişti ve Dan'in acıma duygusu yok oldu. Hardesty oğlunu değil, Ray'in yansıttığı sahne ışığında yaşamayı özlüyordu. Kendi babası öleli on beş yıl olmuştu ama Hardesty'nin küçük, acımasız gözlerine bakarken, kendini yeniden Harry Calebow'un karşısında hissetmişti.

Harry de oğlunu kendi önemini artırmak için kullanmıştı. Dan lisedeyken, insanların önünde babasının sürekli böbürlenmelerini dinlemek zorunda kalırdı. İşin ironik yanı, baş başa olduklarında eleştiriden başka bir şey duymamasıydı. Babasının, Talladega karşısında oynadıkları bir maçın son otuz saniyesinde top kaybettiği için, ona şişeyle vurduğu lisedeki ikinci yılını hatırladı.

Karşısındaki adamı bir başkasının hatası yüzünden cezalandırmadan önce bir adım geri çekildi. "Benden uzak dur, Hardesty. Eğer o minibüsünü bir kez daha peşimde görürsem, buna pişman olursun."

"Koca adam." Dan uzaklaşırken, Hardesty arkasından söyleniyordu. "Lanet olası koca adam. Takımın bu hafta da kaybetsinde, senin ne kadar büyük olduğunu görelim. Bu sezon sonunda kendinizi ligin dibinde bulduğunuzda, ne kadar büyük olduğunuzu göreceğiz. Stars, oğlum olmadan koca bir hiç. Koskocaman bir hiç!"

Dan arabasının kapısını Hardesty'nin kuyruk acısına karşı çarparak kapadı. Uzaklaşırken, baba olmayı bu denli istemesinin bir nedeninin bu olabileceğini düşündü. Belki de kendine bu işi adam gibi yapabileceğini ispatlamak istiyordu.

Phoebe, Stars tesislerinin tek kadınlar tuvaletinin dar ve uzun aynasındaki yansımasını süzüyordu. O gün işe giymeyi seçtiği degaje yakalı, bol gri kazak boynundan bacaklarına kadar olan kısmı tamamen örtüyordu. Kazağın altına, baldırlarının ortasına kadar yumuşak pililerle inen aynı renkte yün bir etek, gri opak çoraplar ve muhafazakar biçimli topuklu pabuçlar giymişti. Saçlarını arkaya tarayıp gri, kadife bir saç bandıyla tutturmuştu. Onu briç kulübü başkanı gibi görünmekten alıkoyan tek şey, iri, sallantılı gümüş küpeleri ve sallantılı bilezikleriydi.

Viktor'un onu görmüyor olması isabetti çünkü gülmekten ölebilirdi. Phoebe'nin umurunda değildi. Hayatında ilk kez farklı biçimde giyinmenin tadını çıkarıyordu. Şimdi şatafatlı kıyafetlerini sadece hoşuna gittikleri için giyiyordu, kimliğine yeni bir biçim vermek için değil. Vücuda oturan, dore renkli giysiler gardırobuna dâhil olmaya devam edecekti ama artık daha az dikkat çekici kıyafetler giymekten korkmuyordu.

Hafifçe döndü ve ellerini kalçalarının üstünde dolaştırırken kaşlarını çattı. Çocuksu bir incelikleri olduğu söylenemezdi. Belki de Dan onu şişman buluyordu ve iki ay önce, uçak tuvaletinde yaptıkları olaydan sonra onunla sevişmeyi bu yüzden istememişti.

Phoebe tuvaletten çıkarken, Dan'in ona söz verdiği "şimdi'nin gelip gelmeyeceğini merak ediyordu.

Pooh, Phoebe'nin kulaklarına tutturduğu kırmızı-yeşil fiyonkları çözülmüş halde, yanında koşuyordu. Personel çıkalı bir saat olmuştu ve günün kaosunun üstüne bina insana doğal gelmeyen bir sessizliğe gömülmüştü. Phoebe, bir haftadan az bir zaman kala Noel beklentisiyle altın rengi süslemeler ve kırmızı çiçeklerle bezenmiş ofislerin arasından geçti. Pooh lobiyi koşarak geçip kapının yanında, gözde yerlerinden birinde durdu.

Dan, spor salonunun ona kalması için, egzersiz yapmak için akşam yemeği saatini seçiyordu ve Phoebe eve gitmek üzere yola çıkmadan önce ona uğrama alışkanlığı edinmişti. Çıkardığı ritmik iniltileri daha içeri girmeden duydu. Dizleri bükülü halde minderli bir sıraya uzanmıştı ve göğsünün üstünde telaş uyandıracak kadar heybetli bir ağırlık tutuyordu. Kasları düğüm düğümdü ve halteri kaldırıp yavaşça indirirken, kollarının alt kısmındaki damarlar koyu renk, kalın kordonlar misali belirginleşiyordu. Phoebe, tişörtünün terle ıslanmış pamuklu kumaşının altında kabaran göğüs kaslarına bakarken, ağzının kuruduğunu hissetti.

Dan onu henüz görmemişti; bu yüzden ona bakarken özlemini gizlemesi için bir neden yoktu. Bacaklarının üst kısmındaki kaslar gerilirken, Phoebe'nin bakışları bol gri tişörtünün açık kenarlarına kaydı. Her ne kadar bu durum onu bir hayli yıpratsa da, her geçen gün derinleşen dostluklarından büyük keyif alıyordu. Dan'in arkadaşı değil,

sevgilisi olmak istiyordu ama bunun aya sahip olmayı dilemekten farksız olduğuna inanmaya başlıyordu. Erkekler konusunda onlarca yıllık sıkıntı ve çekinceyi aşmak zordu ve Dan'e bir kadından beklediklerini veremeyeceğinden her geçen gün biraz daha korkar olmuştu.

Dan gürültülü bir homurtuyla ağırlık barını yerine bıraktı ve doğruldu. Islak saçları karışmıştı ve Phoebe'ye gülümserken, boynu ter içinde parlıyordu. "Ne zaman üzerine bir eşofman geçirip spor vapmaya başlayacaksın?"

'Yakında aerobik derslerime döneceğim," dedi Phoebe pek hevesli olmayan bir sesle. "Ayrıca, Pooh ve ben her akşam yürüyoruz."

"Bunun bir buçuk egzersiz ettiğine eminim."

"Ukalalık etme. Bazılarımız dünya çapında nam salmış kaslarımız olsun istemiyoruz."

Dan sırıttı. 'Yani benim kaslarımın dünya çapında olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Senin yaşında bir adam için. Kesinlikle."

Dan bir kahkaha attı, kalktı ve bu kez takviyeli bir silindiri olan başka bir sıraya geçti. O ağırlıkları ayarlamak için arkasını dönünce, Phoebe ayakkabılarını çıkardı ve odanın ucundaki tartıya çıktı. Giysilerini dört kilo sayarsa, tam olmak istediği yerdeydi.

Tartının okuyucusu neredeyse bir dur işareti büyüklüğündeydi; bu yüzden Dan'e okuma fırsatı vermeden hızla indi. Dan'in boşalttığı sıraya yürüdü ve oturdu. Dökümlü eteği, bacaklarının neredeyse tamamını örtmüştü. Geçen pazar günkü maçta, taraftarları hayran bırakan son moda, uçarı bir elbise giymişti ama her hafta yeni bir elbise edinmek, bütçesini sıkıntıya sokuyordu. "Ofis bugün çılgın gibiydi," dedi. "Bears rekabetten çıktığından beri, bütün şehir Stars'ın ateşine tutulmuş gibi."

Dan bileklerini silindire geçirmişti ve etkileyici bir ağırlık yığını kaldırmaya hazırlanıyordu. "Şikago sporu seviyor."

Giants karşısındaki başarılarını iki galibiyet daha izlemişti ve son haftalarında Saints ve Buffalo Bills'e yenilmişlerdi. Daha sonra başarılı rakiplerine karşı üç galibiyet daha almış olsalar da, ligdeki durumları AFK merkez bölgeyi kazanmalarının uzak ihtimal olduğunu gösteriyordu.

En şaşırtıcı gelişme, AFK batı bölgede yaşanmıştı. Dan ona sakatlıkların birtakım üstüne ne büyük yıkıcı etkileri olabileceğini anlatmıştı ve Phoebe bu durumun Portland Sabers'ın başına geldiğini gözlemlemişti. Onlar için çok parlak başlayan sezon, yetenekli oyun kurucularını ve diğer üç anahtar oyuncuyu kaybetmeleriyle tatsızlaşmıştı. Beş maçı yenilgisiz aştıktan sonra, tek bir maç dışında hepsini kaybetmişlerdi. Bununla birlikte, oyun kurucuları sağlığına kavuşmuştu ve uzmanlar playofflara güçlü çıkmalarını bekliyorlardı.

"Şimdi, bakalım doğru anlamış mıyım." Phoebe pabucunu ayak parmaklarının ucunda, bir ileri bir geri sallıyordu. Gümüş halhalı, minik kristal taşlarıyla ışıldıyordu. "Bu hafta biz kazanabilirsek ve Houston, Redskins karşısında mağlup gelirse, AFK merkez bölge unvanını alabiliriz."

"Sadece Bengals, Steelers'ı yenerse." Dan bir taraftan iniltiler çıkarıyordu. "Sana bu hafta Charger a karşı oynadığımızı hatırlatmak isterim. Son maçımızda, defansı bizi yedide tutmuştu."

"Bobby Tom bana defanslarından korkmadığını söyledi."

"Bobby Tom sana nükleer savaştan da korkmadığını söyler bu yüzden ben olsam onun görüşüne fazla bel bağlamazdım."

Sıralama sistemi o kadar karmaşıktı ki Phoebe'nin anlayabilmesi bir hayli zaman almıştı. Her ne kadar henüz bütün değişkenleri net olarak kavrayabilmiş değilse de, Stars'ın merkez bölge şampiyonluğunu alması halinde, sonucu, ocak ayının üçüncü haftası AFK şampiyonluk maçına uzanacak iki AFK play off maçı oynayabileceklerini biliyordu. AFK şampiyonluğunu kazanmaları halinde, Stars'ın tartışmasız patronu olacaktı ve babası mezarında ters dönecekti.

Stars'ı elinde tutmanın New York a geri dönüp bir galeri açmaktan daha cazip hale ne zaman geldiğini tam olarak bilemiyordu. Onu cezbeden, Dan'e duyduğu çekimden ve babasından ölümünden sonra alınacak bir intikam arzusundan daha öteye geçen bir şeydi. Her yeni iş günü, yeni mücadelelerle geliyordu. Bilgisayarını açmayı ve tablolardaki rakamlarla oynamayı seviyordu. Toplantıları, telefon görüşmelerini, büyük ölçüde uygunsuz olduğu bir işi yerine getirme mücadelesini seviyordu. Son birkaç ay içinde bir yerde, takımı Reed'e teslim etme fikrinden nefret etmeye başlamıştı.

"Dürüst olmam gerekirse, keşke biraz daha kendinden emin görünseydin. Oyuncularına yaptığın o sporcu konuşmaları nereye gitti?"

"Şu anda yalnızca ikimiziz..." Dan nefes almak için durdu. 'Sonuç senin için onlardan daha bağlayıcı. Sana yanlış umutlar vermek istemem. Harika bir takımımız var ve her maç daha iyi oluyoruz." Phoebe'ye bakmaya devam ediyordu ve anlaşılmaz bir nedenden her an biraz daha sinirleniyordu. "Sezon başında, bize kimse inanmadı. Ama oyuncularımız ortaya koydukları yüreklerine rağmen, hâlâ çok gençler ve hâlâ çok fazla hata yapıyoruz. Chargers'ın müthiş bir takımı var ve Sabers'ta Murdrey sakatlar listesinden çıkıyor... Sakıncası yoksa, şunu yapmayı keser misin?" Ağırlıkları gürültüyle bıraktı. "Neyi yapmayı?" "Yaptığın şeyi."

Phoebe'nin ayağının ucunda öne arkaya salladığı gri pabuca bakıyordu. Phoebe durdu. "Neden bu kadar aksisin?"

Dan yattığı yerde kalktı. "Ben burada konsantre olmaya çalışıyorum ve sen orada bacaklarını sergiliyorsun."

Phoebe'nin eteği dizinin beş santim altına kadar sıyrılmıştı. "Şaka yapıyorsun. Seni rahatsız eden bu mu?"

"Öyle olduğunu söyledim, değil mi?"

Dan elleri kalçalarında, Phoebe'nin karşısına dikildi. Yüzündeki inatçı ifade, kendini aptal yerine koyma yolunda hızla ilerlediğini, geri adım atmak gibi bir niyetinin olmadığını gösteriyordu

Phoebe kendini gülümsememek için zor tutuyordu ama içinde küçük bir mutluluk kabarcığı büyüyordu. "Gerçekten üzgünüm." Pişmanmış gibi görünerek ayağa kalktı. "Bu kadar hassas olduğundan haberim yoktu."

"Ben hassas falan değilim."

Phoebe ona bir adım daha yaklaştı. "Tabii ki değilsin."

Dan temkinli görünüyordu. "Belki de daha fazla yaklaşmasan iyi olur. Bir hayli terliyim."

"Tanrım, hiç farkında değilim. Sanırım bir futbol takımıyla çok fazla zaman geçirince böyle oluyor."

"Şey, evet..."

Phoebe çaresizlere özgü bir cesaretle, avcunu Dan'in nemli tişörtüne, tam kalbinin üstüne yerleştirdi. "Sıkı çalışıyorsun."

Dan hareket etmedi. Phoebe genç adamın sağlam ve seri kalp atışlarını işitebiliyor ve bunun sadece egzersizin sonucu olmadığını umuyordu. Gözleri birbirine kilitlenmişti. Phoebe o kadar büyük bir özlemle doldu ki, durumunun yüzünden belli olduğuna hiç şüphesi yoktu.

"Bu iyi bir fikir değil." Dan'in sesi gergin ve boğuktu ama geri çekilmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı.

Phoebe cesaretini topladı. "Meadowlands'ten eve döndüğümüz gece, sana dokunmamdan rahatsız olmamıştın."

"O gece doğru düzgün düşünemiyordum."

"O zaman yine düşünme." Phoebe gözlerini yumdu ve parmaklarını Dan'in kolunun üst kısmına sarıp onu öptü. Genç adam karşılık vermeyince, cesaretini tamamen kaybetmeden tepki vereceğini umarak dudaklarını dudaklarına sürttü.

Dan inleyerek ağzını araladı ve dilini Phoebe'nin ağzına uzattı. Tek elini Phoebe'nin kalçasına diğerini de ensesine yerleştirip onu iyice kendine çekti. Ağızları birbirine geçmiş, dilleri âdeta dolanmıştı. Phoebe'nin elleri, Dan'in her yerindeydi. Onu fena istiyordu. Dan'in sertleştiğini ve zonkladığmı hissediyordu. Belki şimdi…

Dan onu kollarından tuttu ve usulca uzaklaştırdı. Phoebe onun kontrolü kaybetmemek için mücadele ettiğini görebiliyordu. "Bunu yapmamalıyız, Phoebe."

"Ama neden?" Phoebe uyuşmuş beyniyle, reddedilişinin nedenini özümsemeye çalışıyordu.

"Demek buradasınız."

Phoebe hızla arkasına dönünce içeri giren Reed'i gördü. Siyah yün paltosunun düğmeleri açıktı ve boynunda beyaz, kaşmir bir atkı sarılıydı. Ne kadarını görmüştü?

Stars galibiyetlerini artırdıkça, Reed'in dost canlısı tavırlarında çatlaklar oluşmaya başlamıştı. Takımın kontrolünü de geçirmesinin bu kadar uzun süreceği hiç aklına gelmemişti Her ne kadar etrafta başkaları varken Phoebeyle konuşma biçimine özen gösterse de, yalnız kaldıklarında, Phoebe annesinin fotoğrafım yırtan o zorba çocuğu görür gibi oluyordu.

Reed siyah deri eldivenlerini çıkardı. "Seni yakaladığıma sevindim, Dan. Seçmeler hakkında konuşmak için bir araya gelmek istiyorum. Tartışmamız gereken birkaç fikrim var."

"Seninle sohbet etmek hoş olurdu, Reed," dedi Dan sevecen bir tavırla. "Ama korkarım kaybedene kadar, sadece Phoebe'nin görüşlerini dinleyebilirim"

Phoebe, Reed'in baştan savılmaktan hoşlanmadığını görebiliyordu ama Dan'e bunu belli etmeyecek kadar zekiydi. Aksine Phoebeye, gözlerini oyma isteği uyandıran, üstünlük taslayıcı bir bakış attı. "Phoebe seçmeler konusunda hiçbir şey bilmez."

"Şmdi, Phoebe'nin neler bildiği konusunda şaşırabilirsin. Aslına bakarsan tam bana Michigan State Üniversitesi'nden Rich Ferguson hakkında görüşlerini anlatmak üzereydi. Değil mi, Phoebe?"

Phoebe, Rich Ferguson adını hiç duymamış olması dikkate alındığında kayda değer bir özgüvenle, "O çocukta iş var," dedi.

"Zeki bir kadının birkaç ay gibi kısa sürede öğrenebilecekleri inanılmaz. Gerçi bu Jenkins denen çocuk hakkında seninle aynı fikirde olduğum anlamına gelmez."

"Haklısın. Konuyu bir daha düşüneceğim." Tanrım, yalan söylediğim için beni cezalandırma lütfen. Dan'in onu savunmasını takdir ediyordu ama bu, kendini onun kollarına âdeta attığı ve Dan'in onu reddettiği gerçeğini değiştirmezdi.

Reed bir ittifak kokusu almış ve bundan hoşlanmamıştı. "Eninde sonunda benimle uğraşmak zorunda kalacaksınız," dedi gergin bir sesle.

"Korkarım, benim yönetim şeklim Phoebe'ninkinden çok daha direkt olacak."

"İşleri kendi tarzınla halletmeni bekliyorum," dedi Dan yemi yutmayı reddederek.

Her hafta en az Dan kadar uzun saatler çalışan Gary Hevvitt kapıdan başını uzattı. "Araya girdiğim için özür dilerim, Dan ama görmediğini istediğim yeni bir filmimiz var. Sanırım Collier problemine bir cevap bulabiliriz."

"Tabii ki Gary." Dan, Phoebe'ye döndü ve tek bir kaş hareketiyle moral desteği için kalmasını isteyip istemediğini kontrol etti.

Phoebe gülümsedi. "Tartışmamızı yarın tamamlayabiliriz."

Dan havlusunu boynuna sardı ve ikisini de selamladıktan sonra salondan ayrıldı.

Reed siyah deri eldivenlerini avucuna vurdu. "Haydi, seni yemeğe çıkarayım. Arayı kapatma fırsatımız olur."

"Üzgünüm. Hafta içi yemeklerimi Molly'yle yemeğe özen gösteriyorum."

Reed'in gözleri kısılmıştı. "Sana onu üstlenme tarzını ne kadar takdir ettiğimi söyleme fırsatım olmadı. Anne tipi sayılmazsın, bu yüzden sıkı bir fedakârlık olduğunu biliyorum."

"Molly'den keyif alıyorum. Kesinlikle bir fedakârlık olmadı."

"Buna memnun oldum. Artık Bert olmadığına göre, sizin için az da olsa sorumluluk hissetmemek elimde değil. Sanırım, hayattaki tek erkek akrabanız ben olduğum için, bu çok doğal"

"Endişen için teşekkürler ama idare edebiliyorum."

"Görmüş geçirmiş bir kadın olduğun için sana minnettarım. İçeri girdiğim anda gördüklerime bakılırsa, ortalıkta köpekbalıklarının dolaştığı aşikâr."

"Köpekbalıkları mı?"

Reed kıkırdadı. "Sorun değil, Phoebe. Benim yanımdayken rol yapmana gerek yok. Dan'in seninle flört etmesini senin de en az benim kadar eğlenceli bulduğundan eminim. Kimse Stars'ın bu denli ilerleme kaydetmesini beklemiyordu. Koçları bile. Bu yüzden kaybını başka şekilde telafi etmeyi düşünmesi doğal. Gerçi ben onun biraz daha incelikli davranmasını beklerdim ama..."

"Reed, neden bahsettiğin konusunda en ufak bir fikrim yok."

Reed alnını kırıştırdı. "Ah, Tanrım, Phoebe. Özür dilerim. Ben sandım ki... Sen onunla gerçekten ciddisin, değil mi? Tanrım kendimi tam bir göt gibi hissediyorum. Bu konuda böyle sarsakça davranmak istemezdim."

"Aklından geçenleri neden açıkça söylemiyorsun?" Phoebe hissetmediği bir sükûnetle konuşmuştu.

Reed genç kadına sevecen bir amca edasıyla bakıyordu. "Dan'in hayatındaki en önemli şey futbol. Bunu ikimiz de biliyoruz. Stars'ı bir şekilde eline geçirme şansına uzaktan da olsa sahip olmak onu delirtiyor olmalı. Şimdi seni, kendisi için en ufak bir risk olmadan kullanıyor. Stars kaybederse, bu ilişkiden hiçbir zarar görmeden sıyrılabilir. Ama kaybetmezlerse..." Çenesi gerilmişti. "Sanırım o zaman baş koçumuzun sana baş döndürücü bir hızla evlenme teklif etmesini bekleyebiliriz."

Dan hatasız birisi değildi ama Phoebe'yi Stars'ı ele geçirmek için kullanmazdı. Phoebe, Reedden hiçbir zaman o andaki kadar nefret etmemişti. Yapış yapış ve yağlı, tamamen prensipsiz ve son raddede

bencildi. Buna rağmen, Phoebe onun, Dan'in yerinde kendisi olsa, bunu yapacağı için, kendi söylediklerine inanıyor olabileceğini düşündü.

"Endişen için teşekkür ederim ama korkarım sen Dan'le ilişkimi benden daha fazla ciddiye alıyorsun." Yalancı!

"Bunu duyduğuma sevindim. Büyük olasılıkla hiç bahsetmemem gerekirdi. Her neyse, pazar akşamı bu konuşmanın bir önemi de kalmayacak. Stars'ın bu hafta büyük bir maçı var. Umarım takımın kaybetmesine hazırsındır."

"Göreceğiz."

Reed çıkınca, Phoebe bir süre boş egzersiz salonunda durdu ve Dan'le ilgili şüphelerinin ne kadar ironik olduğunu düşündü. Eğer Dan, onu etkileyerek Stars'ı ele geçirmeye çalışıyorsa, işi kendi elleriyle mahvettiği kesindi.

Ron arabasında bir son dakika görüşmesi yapmak zorunda kaldığı için, Phoebe, DuPage'in en yeni ve en prestijli şehir kulübünün mavi ve gümüş renklerin hâkim olduğu etkileyici lobisine tek başına girmek zorunda kaldı. Noel'den üç gün sonraydı ve lobi hâlâ çam dalları ve gümüş simli kabarık fiyonklarla süslüydü. Kulübün bir numaralı destekçisi Jason Keane olduğu için, Phoebe'nin talep ettiği bu toplantıyı, özel yemek salonunda yapmalarını önermesi hiç şaşırtıcı değildi.

Phoebe hâlâ Stars'ın umutlarının en az bir hafta daha canlı kalacağı gerçeğini hazmetmeye çalışıyordu. Reed'in tahminlerinin aksine, Stars, Chargers'ı dayanılmaz derecede çekişmeli bir maçın ardından yenerek, AFK merkez bölge şampiyonluğunu, uzatmada Bengals'e yenilen Steelers'ın elinden almıştı. Şimdi Phoebe'nin hayalini gerçekleştirmek için bir şansları daha vardı. Hiç şüphesiz kendi düşüşünü kendi elleriyle hazırlıyordu. Bert uzun yıllar boyunca Jason Keane'le stadyum anlaşmasını yeniden görüşme girişimlerinde sonuç alamamıştı ve şimdi, Phoebe'nin babasını aşan bir konuda çözüm bulabileceğine inanması için hiç nedeni yoktu. Haftalarca süren çalışmaları sonunda, takımın fınansal durumu hakkında bir hayli kapsamlı bilgi edinmişti ama karmaşık pazarlıklar konusunda hiç tecrübesi yoktu.

Mantığı, avukatların geçen hafta getirdikleri yeni kontratı imzalamasını söylüyordu. Stars için son dakika teklifi olmayacaktı. Bir sonraki yenilgileri onları yarış dışında bırakacaktı. Stadyum kontratını iyileştirmeyi bir şekilde başarabilirse sadece Reed'e fayda sağlamış olacaktı. Diğer taraftan, Stars sıradaki maçı kaybedene dek patron hâlâ kendisiydi ve organizasyon için en iyisini yapacaktı.

Bu gece onu bekleyen görüşme, onu bir hayli hırpalamıştı ve midesi yanıyordu. Şehir kulübünün lobisinin uzak köşesinde kalan, "Sadece Üyeler" yazısının göze çarptığı ağır, cam kapı açılınca bu duygu daha da tırmandı. Smokinli, uzun boylu ve yapılı adamın Dan olduğunu görünce derin bir nefes aldı.

Bu akşama hazırlanmak zihnini o kadar çok oyalamıştı ki önceki hafta egzersiz salonunda yaşananları -Dan'in Öpücüğünü nasıl reddettiğini- düşünecek vakti olmamıştı. Şimdi, hissettiği kırgınlık geri gelmişti. Dan ona doğru yürürken, vücudu kaskatı kesildi.

"Burada ne arıyorsun?"

"Ben de üyeyim. Yoksa Keane'le toplantını mahvedeceğimi mi sandın?"

"Sen toplantıyı nereden biliyorsun?"

"Ron söyledi."

"Gizli olması gerekiyordu."

"Hiç kimseye söylemedim."

"Ne demek istediğimi kasten anlamıyorsun sanırım. Bu toplantıyı senin bilmemen gerekiyordu."

"Şimdi bu kulağa hiç mantıklı gelmiyor, Phoebe. Ron bir toplantın olduğunu söylemeden beni nasıl davet edebilirdi ki?"

O akşam, Dan bir felakete dönüşmesi muhtemel görüşmeye şahitlik etmeden de yeterince zor olacaktı. "Korkarım Ron'un davetini geri çekmek zorundayım. Bunun ikimiz, Jason Keane ve onun birkaç danışmanı arasında özel bir toplantı olmasına karar vermiştik."

"Üzgünüm, Phoebe ama bana söylediklerini yerine getirmediğim zaman, Ron bir hayli sert çıkabiliyor. Gözümü morarttığı günden beri ona ters düşmekten korkar oldum."

"Ron senin gözünü morartmadı. Sen sadece... Bu çok aptalca."

Phoebe hiç durmadan konuşurken, Dan eğilip dudaklarındaki huysuzluğu öpücüğüyle silmemek için kendini zor tutuyordu. Onu gördüğü anda bütün hücreleri yüzde yüz şehvetin hücumuna uğramıştı. Ellerini ondan uzak tutma fikrine alışmak yerine, ona dokunmadan geçirdiği her gün, işini biraz daha zorlaştırıyordu. Phoebe'ye dair her şey onu tahrik edebiliyordu. Mesela şu anda. Giyinip süslendikleri zaman pek çok kadının saçı kaskatı ve spreyli görünürdü. Oysa Phoebe'ninkiler yataktan fırlamış havasındaydı. Yumuşak, sarı dalgaları, uçlarında -sanki Dan parmaklarını aralarında dolaştırmış gibi hafifçe kıvrılarak neredeyse omuzlarına kadar iniyordu. Dan'in bir kadında gördüğü en hoş boyna sahipti; uzun ve zarif.

Kendi kendine, Phoebe'nin vücudunun geri kalan kısmının siyah gece mantosuyla kaplı olmasına şükretmesi gerektiğini söyledi. Zaman zaman işe giydiği dökümlü kıyafetler bile, son dönemde altındakileri saklamak konusunda yeterli olmuyordu. Dan onun muhafazakâr bir işkadını gibi giyinmeye başlamasından hoşnut olmalıydı ama işin aslı, o günlerde kendini Phoebe'nin ne zaman eski kılıklarından birinin içinde boy göstereceğini merak ederken buluyordu. Tabii ki bunu ona itiraf edecek değildi.

Hayatının en zor anları, en son defa, kendini onu öpmekten alıkoyabildiği anlardı. Geri çekilerek yapılacak en onurlu hareketi yapmış olmasına rağmen, Phoebe'nin yüzündeki terk edilme ifadesi, kendini pis bir kurt gibi hissetmesine neden olmuştu. Kontrolü kaybettiği birkaç saniye dışında iki aydır Phoebe'yi teşvik edecek tek bir harekette bulunmamıştı. Bu yüzden kendini iyi hissediyor olması gerekirdi ama aksine çok sefil hissediyordu. Kendi kendine Phoebe'nin yakında Manhattan'a döneceğini ve her şeyin daha iyi olacağını hatırlatıyordu ama bu, onu neşelendirmek yerine daha da kötü hissettiriyordu.

Phoebe ona hâlâ öfkeliydi. O geceki beklenmedik varlığı yüzünden için için köpürürken, uçları yukarı kalkık gözleri kararıp eski brendi rengine bürünmüştü. Keşke Sharon da ona Phoebe gibi kafa tutabiliyor olsaydı ama Sharon, Phoebe'nin uzun dilinden zerre nasibini almamış, küçük tatlı bir şeydi ve Dan bunu hayal dahi edemiyordu.

Sharon'ı haftada en az bir kez görmesine rağmen, hayatında ilk kez böyle çekingen bir kadınla muhatap oluyordu ve henüz tam olarak alışamamıştı. Birkaç kez Sharon'ın yumuşak doğasının onu sinirlendirdiği de olmuştu ama kendine artılarını hatırlatmıştı. Hiç bir zaman, Sharon Anderson'ın sinirlenip çocuklarına vuracağından endişe duyması gerekmeyecekti. Onun çocuklarına, annesinin ona davrandığı gibi davranacağından hiçbir zaman korkmayacaktı.

Parlak küpeleri saçlarının arasında sallanırken Phoebe yüksek topuklularının ucunu yere vuruyordu. "Ron seni neden burada istedi? Bana bundan hiç bahsetmedi."

"Bunu ona sorman gerekecek."

"Bir tahminde bulun."

"Şey, yedek bir oyun kurucuya ihtiyaç duymakla ilgili bir şeyler söyledi. Senin kendini kaptırıp boyunu aşan sulara dalma ihtimaline karşılık."

"Öyle mi?"

"Bildiğin üzere, bunu zaman zaman yapmak gibi bir alışkanlığın var."

"Hayır yok!"

Phoebe paltosunun düğmesini açtı. Dan onun ne giymiş olduğunu görünce, dalga geçen hali bir anda yok oldu.

"Bir sorun mu var?" Phoebe delirtici bir gülümsemeyle paltonun omuzlarından aşağı kaymasına izin verdi.

Dan başına bir balta yemiş gibi hissediyordu. Phoebe nasıl böyle bir şey yapabilirdi? Dan kendini uzun zamandır tutuyordu ve sonunda patladı.

"Lanet olsun! Tam da biraz sağduyulu davranmayı öğrendiğini düşünmeye başladığım bir anda bana yanıldığımı ispatlıyorsun. Bu işin ne anlama geldiğine dair cılız da olsa bir fikir edindiğini sanırken yakınından bile geçmediğini fark ediyorum."

"Tanrım. Birileri bu akşam bir hayli huysuzlar. Belki de kendi işine bakmalı ve evine dönmelisin." Phoebe mantosunu çıkardı ve kalçalarını kıvırtarak vestiyere yürüdü. Yeniden Dan'e döndüğünde, genç adam şakağında bir damarın zonkladığını hissetti. Daha bir an önce Phoebe'nin teşhirci kıyafetlerinden ne kadar hoşlandığını düşünüyordu ama bu Phoebe'nin halihazırdaki kılığını görmeden önceydi.

Randevuevindeki bir fahişe gibi giyinmişti. Bir kıyafet parçasından ziyade sado mazoşist bir koşum takımını andıran siyah elbiseyi dikkatle süzdü. Üst kısmı balık ağı ve siyah şeritlerden ibaretti. Şeritlerden biri boynunu bir tasma gibi sarıyordu ve yelpaze biçiminde bir parça genişleyerek aşağı iniyor ve yerini memelerinin orta noktasını çevreleyen ve meme uçlarını örtmekten öteye gitmeyen siyah bir atkıya bırakıyordu. siyah bir imlik ağının arasından hortlayan memelerinin alt ve üst kıvrımlarını görebiliyordu.

Balık ağı, belinden itibaren yerini üzerine vücut boyası gibi oturan ve kalçalarının her kıvrımını ortaya çıkaran siyah bir kumaşa bırakıyordu. Bacaklarını örten kısımdaki kumaş, jartiyeri andıran parlak taşlarla süslenmişti Oysa bir jartiyer herkesin göreceği şekilde ortada durmak yerine saklanması gereken bir şeydi Durumu daha da beter hale getirmek ister gibi, kumaşın yan tarafına boylu boyunca uzanan bir yırtmaç açılmıştı.

Dan onu ceketinin içine sarıp dünyadan saklamak isteğiyle dolmuştu çünkü diğer insanlarının bedeninin bu kadar büyük kısmını görmesini istemiyordu. Phoebe'nin kıyafetlerini çıkarmaya ne kadar meraklı olduğu düşünülürse aptalca bir düşünceydi. Dan onu kolundan tutarak insanların meraklı bakışlarından saklayabileceği ve ona rahatça çıkışabileceği kuytu bir köşeye çekti.

"iş toplantısı için giyinmekten anladığın bu mu? Bir kontrat üzerinde pazarlık etmek için böyle giyinilmesi gerektiğini mi düşünüyorsun? Bu kılıkta pazarlığını edebileceğin tek şeyin bir adamın çıplak kalçasına bir kırbaç indirmek için kaç para isteyeceğin olduğunu anlamıyor musun?"

"Geçen sefer sen ne ödedin?"

Dan bu arsız çıkış karşısında toparlanma fırsatı bulamadan, Phoebe yanından uzaklaşmıştı. Hızla döndüğü zaman, Ron'un kapıdan içeri girdiğini gördü ve yüzündeki ifadeye bakılırsa o da Phoebe'nin kılığı karşısında en az Dan kadar afallamıştı. iki erkek göz göze geldiler ve Dan kendisinin de Ron kadar çaresiz görünüp görünmediğini merak etti. Phoebe DuPage'de olduklarını anlayamıyor muydu? DuPage'de kadınlar böyle giyinmezlerdi, Tanrı aşkına. Kiliseye gider, kocalarının söylediği gibi Cumhuriyetçilere oy verirlerdi.

Dan onu sorunu bayağı bir çözümle halletme ve Phoebe'yi omzuna atıp orada uzaklaştırma düşüncesiyle genç kadına doğru yürürken, Keane'in adamlarından biri belirdi. Dan onu durduramadan, Phoebe adamla birlikte uzaklaştı.

Dan'in arkalarından gitmekten başka seçeneği yoktu. O ve Ron sözsüz bir anlaşmayla adımlarını hızlandırdılar ve adamı aradan çıkarıp Phoebe'nin iki yanına konumlandılar. Aynalı koridorun sonunda Jason Keane'in özel yemek salonuna açılan kapıdan içeri girdiler.

Dan, Keane'i neredeyse on yıldır tanıyordu. Birkaç gece birlikte eğlenmişler, birlikte golf oynamışlardı. Hatta bir defasında birkaç iç çamaşırı mankeniyle birlikte Grand Caymans'da bol içkili bir açık deniz balık avı hafta sonu geçirmişlerdi. Keane kadınlara her zaman cazip gelmişti ve Dan'in duyduklarına göre, kırk yaşma gelmiş olması onda henüz yerleşik düzene geçme isteği uyandırmamıştı.

Küçük yemek salonu, doğu işi el halıları, deri koltukları ve koyu renk ahşap lambrileriyle bir İngiliz malikânesinin kütüphanesini andırıyordu. Ağır kartonpiyerler, şöminede yanan kütüklerin gölgelerinin yansıdığı alçı işi madalyon ve asmalarla süslü bir tavanı çevreliyordu. Pencerelerdeki ağır kadife perdeler çekilmiş ve dışarıdaki yeşillik manzarasını dışarıda bırakmıştı. Damasko örtülü oval masa oymalı gümüşler ve koyu bordo ve altın rengi çizgili Çin porselenleriyle, altı kişilik hazırlanmıştı.

Jason Keane iki adamıyla birlikte, ellerinde ağır kristal içki bardaklarıyla şöminenin yanında duruyordu. Atmosfer kesinlikle erkeksiydi ve Dan, rehine kılığı içindeki Phoebe'yle birlikte içeri girince, gözünün önünde Valerie'nin en sevdiği pornografik kitaplardan birinin rahatsız edici görüntüsü canlandı. Phoebe'nin O olduğu ve kendisinin de onu kardeşlik kulübüne sunmak üzere olduğu duygusunu zihninden uzaklaştırdı.

Keane elini uzatarak yanlarına geldi. Trilyoner yatırımcı duygularını belli etmeyen bir adamdı ama Phoebe'nin elbisesi karşısında şaşkınlığını gizleyememişti. Bu şaşkınlık yerini hızla başka bir ifadeye bırakınca, Dan, Phoebe'nin önüne geçip Jason'a gözünü başkasının kadınına dikmesini söylememek için kendini zor tuttu.

Keane, Dan'in elini sıktı. "Golf nasıl gidiyor, ahbap? Karayolu gezilerinde on sekize kaçma fırsatı buluyor musun?"

"Korkarım ki hayır."

"Önümüzdeki ay Pebble oynamaya ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Keane, Ron'u selamladıktan sonra Ron, Phoebe'yi tanıştırdı. Phoebe, Dan'i tiksindirerek her zamanki rutinine girmişti; nefes nefese bir ses, davetkâr bakışlar, daracık siyah kumaştan bantların arasından fırlamaya hazır göğüsler. Phoebe cicilerini Keane ve adamlarına sergilerken, Dan'den tarafa bakmıyordu bile.

Dan, Keane'in elini Phoebe'nin çıplak omzuna yerleştirmesini ve onu şömineye çekmesini tiksinti ve öfke karışımı bir duyguyla izledi. Keane

özel dikim smokini, beyaz gömleği ve yarım karatlık küpeleriyle etrafa milyoner playboy cazibesi saçıyordu. Ortalama bir boyu ve kilosu, koyu renk, düz saçları ve çıkık bir alnı vardı. Dan o geceye kadar Jason'ı hoş bir erkek olarak görürdü ama şimdi burnunun fazla büyük, gözlerinin de çakal gibi göründüğünü düşünmeye başlamıştı.

Dan, garsondan bir içki aldı ve odadaki diğer adamlarla, Jason'ın yönetici asistanı Jeff O'Brian ve avukatı Chet Delahunty'yle selamlaştı. Onlardan kurtulduğu ilk anda, kulak kesilmek üzere şömineye yaklaştı. Belli ki Ron da aynı düşüncedeydi çünkü o da yanında belirmişti.

Phoebe'nin sırtı onlara dönüktü ve Dan o incecik elbise kumaşının altından popo çizgisini seçebiliyordu. Genç kadın Jason'u bakışlarıyla yalıyor ve ona bir sokak lambasıymış gibi yaslanıyordu. Dan'in kan basıncı stratosfere sıçramıştı.

Phoebe işveli bir sesle, "Sana Jason diyebilirim, değil mi?" dedi. "Hele bu kadar çok ortak arkadaşımız varken."

Dan, Keane'in ağzının kenarından suların akmasını bekledi. “Kim mesela?"

"Manhattan’ın yarısı." Phoebe elini sahiplenici bir tavırla Keane'in koluna yerleştirince kırmızı boyalı tırnakları bir kamçının derisinden damlayan kırmızı kan damlaları gibi adamın gözüne batmıştı. "Blaekwelleri ve Miles Greg'i tanıyorsundur, elbette. Miles tam bir çapkın, değil mi? Tabii bir de Mitzi Wells var, seni şeytan."

Jason’ın ona doğru püskürtülen hayranlık dolu gamma ışınlarının etkisini hissettiği her halinden belliydi. Gülümsemesi iyice çiçek açmıştı. "Mitzi'yi tanıyor musun?"

"Tabii ki tanıyorum ve az kalsın kalbini kırıyordun."

"Ben değildim"

Phoebe sesini seksi bir fısıltı seviyesine indirdi ve alt dudağını, Dan'in kafasının üst kısmı havaya uçuyormuş gibi hissetmesine neden olacak şekilde ısırdı.

"Sana bir şey itiraf edersem, benim berbat birisi olduğumu düşünmeyeceğine söz verir misin?"

"Yemin ederim."

"Ondan bizi tanıştırmasını istedim. Bu ikinizin ciddi ciddi görüşmeye başlamanızdan önceydi ve o kabul etmedi. Neredeyse arkadaşlığımızın sonu olacaktı ama şimdi seninle tanışınca neden bu kadar korumacı olduğunu anladım."

Dan. Jason’ın daha sonra üzerinden çıkarırken oyalanmamak İçin Phoebe'nin randevuevi kıyafetinin nereden çözüldüğünü kestirmeye çalıştığının farkındaydı. Tiksinti dolu bir mırıltıyla başını arkaya eğdi ve kadehindeki içkiyi kafasına dikti. Keane o elbiseyi ancak Dan'in cesedini çiğnerse çıkarabilirdi.

Yemek hazırdı. Masanın etrafındaki yerlerini aldılar. Jason başa, Ron ve Phoebe onun iki tarafına yerleştiler. Dan diğer uçta Jeff O'Brian ve Chet Delahunty’yle birlikte oturuyordu. Yemek sonsuza dek sürmüştü sanki. Ana yemek servisleri kaldırılıp tatlıya geçildiğinde, masanın ucundaki erkekler, diğerlerine kulak kesilmek için rastgele sohbet çabasından bile vazgeçmişlerdi.

Dan, Phoebe'nin müstehcen ağzıyla turfanda bir çileği emmesini izledi. Phoebe, Keane'in gözlerinin içine bakarken, kendi kendine o hafta sonu Sharon Anderson'a evlenme teklif etme sözü verdi.

Ron bütün akşam kafasını tabağından kaldırmamıştı. Ancak kahve servisi başlarken, yaklaşık doksan dakikalık bir gecikmeyle, nihayet canlanmıştı.

"Sohbetinizi böldüğüm için üzgünüm, Phoebe ama belki de bu akşamki toplantının ana sebebini tartışmamız daha uygun kaçabilir."

Phoebe ona öyle boş gözlerle baktı ki Dan onu kollarından tutup sarsmak istedi. Keane'i koleksiyonuna katmayı orada olacaklarını unutacak kadar çok mu istiyordu yoksa?

"Sebep mi?" dedi.

Ron, "Stadyum kontratı," diye hatırlattı.

"Ah, evet. Ronnie, fikrimi değiştirdim. Neden gevşeyip keyfine bakmıyorsun? Jason ve ben artık arkadaşız ve arkadaşlarla iş yapmamak gerektiğini herkes bilir."

Jason, "Kalbimin peşinde bir kadın," diye güldü.

"Ronnie işten başka bir şey düşünmez. Çok sıkıcı. Hayatta saçma sapan eski kontratlardan daha önemli şeyler de var."

Dan oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Ortada bir sorun vardı. Phoebe o kontratı önemsiyordu ve genel menajerinden asla Ronnie diye bahsetmezdi.

Keane, Ron'a kibirli bir gülümsemeyle baktı. "McDermitt, neden biraz daha şarap almıy0rsun?"

"Suratını asma, Ronnie. Yarın Jason'ı arar ve ne karar verdiğimi söylersin."

Keane pürüzsüz bir sesle, "Karar verecek ne var ki?" diye sordu. "Her şey gayet net ve belli."

Pboebe, parmaklarını Keane'in koluna bir kez daha sardı. "Tam olarak değil. Ama bu akşamı iş konuşarak mahvetmeyelim." Keane neredeyse fark edilmeyecek bir uyanıklık haline geçmişti. "Size gayet adil bir kontrat gönderdik. Babanın imzaladığının aynısı. Umarım tatmin olmuşsundur."

Ron, Dan'in hayranlığını kazanan bir sertlikle, "Ben olmadım," dedi. İlgiyle Phoebe'nin cevabını bekledi.

Phoebe, "Ah, ben de olmadım," diye kıkırdadı. "Ronnie, Stars'ın yaptığı başarısız anlaşma yüzünden o kadar üzüldü ki sonunda bir şeyler yapmaya karar verdim." Dersini iyi öğrenmiş bir çocuk edasına, "Ronnie bana artık bir işkadını olduğumu hatırlatıp duruyor," dedi. "Her ne kadar, takım çok yakında elimden çıkacak olsa da, bir patron gibi düşünmek zorundayım."

Dan gösteriyi izlemek için arkasına yaslanırken, anlamsız bir ifade takınmaya özen gösterdi. Akıllı küçük sarışını şimdi ne iş çeviriyordu acaba?

Phoebe tavana bakarak gözlerini devirdi. "Ne düşündüğünü biliyorum. Phoebe Somerville'in zorlu kararlar alabilecek kadar iyi bir işkadını olmadığını düşünüyorsun ama bu doğru değil."

"Hiç de öyle düşünmüyordum." Keane'in tembel gülümsemesi bakışlarındaki kartal keskinliğiyle tezat oluşturuyordu. "Ne tür zor kararlar alman gerekiyor? Belki yardımcı olabilirim. Bu tür işlerde bir hayli tecrübeliyim."

Ron'un ağzı başka bir erkekte alaycı duracak bir ifadeyle büküldü. "Seni manipüle etmeye çalışıyor, Phoebe. Dikkatli ol"

Phoebe alnını kırıştırdı. "Kabalık etme, Ronnie. Jason öyle bir şey yapmaz."

Keane'in bakışları, hava ceplerinin arasında bir şeyin saklanıp saklanmadığını görmek istercesine, Phoebe'nin kafatasını âdeta delip

geçiyordu. "Tabii ki yapmam. Zaman zaman hepimizin zorlu kararlar almamız gerekir."

Phoebe'nin üzgün dudaklarından ağlamaklı bir ses döküldü. "Ama bu karar gerçekten zor bir karar, Jason. Ronnie bana senin buna deli olmayacağını söyleyip durdu ama ben o kadar emin değilim. Stars'ın taşınmasına nasıl mutlu olabileceğini anlamıyorum."

Jason yutmak üzere olduğu kahveyi püskürdü. "Taşınmak mı?" Fincan tabağa gürültüyle çarptı ve Jason Keane'in flörtçü tavrı bir anda kayboldu. "Sen neden bahsediyorsun? Nereye taşınacaksınız?"

Dan, Phoebe'nin alt dudağının gerçekten titremeye başladığını gördü. "Kızma. Ronnie bana anlattı ve her şey iyi olacak. Önümüzdeki sezon için sizinle olan bir yıllık opsiyonu gerçekleştireceğiz. Yani hemen taşınıyoruz diye bir şey yok. Stadyumunda oynamak isteyecek bir yığın takım bulabilirsin."

Keane, Phoebe'yle sıkılı dişlerinin arasından konuştu. "Stars'ı tam olarak nereye götürmeyi düşünüyorsun?"

"Belki Manhattan. Müthiş olmaz mı? Tabii ki diğer takım patronlarının tam olarak kabul edeceklerinden emin değilim ama Ronnie şu büyük pazar araştırmasını yapmaları için şu inek tipleri tuttu ve onlar da New York bölgesinin yeni bir futbol takımını kesinlikle kaldırabileceğini söylediler."

Stars'ın arkasındaki gücün tam olarak nerede yattığına bariz biçimde karar veren Keane, Ron'a saf bir öfkeyle baktı. "Bu çok saçma. Stars, Giants stadyumunu kullanamaz. Orada zaten iki takım oynuyor."

Ancak Phoebe sahneyi genel menajerine teslim etmeye henüz hazır değildi ve bir kez daha Keane'in koluna tutundu. "Giants'ın stadyumu değil. O New Jersey de, Tanrı aşkına, ben Philedelphia'ya gittiğim zamanlar dışında New Jerseye adım atmam. Takımın artık benim olmaması her maçı seyretmeyeceğim anlamına gelmez. Şimdi artık bütün oyuncuları tanıdığım için futbola bayılıyorum

"Bir stadyumunuz olmadan takımı taşıyamazsınız," dedi Keane neredeyse bağırarak. "McDermitt sana bunu söylemedi mi?"

"Ama işin en iyi kısmı da o ya zaten! Donald birkaç yıl önce başına gelen o tatsız olayların ardından yeni yeni toparlanıyor ve sahibi olduğu Batı Yakası arazisinde üstü kapalı bir stadyum yapmak istiyor." Phoebe muzip bir ifadeyle kaşlarını oynattı. "Yakın arkadaşız, bilirsin ve kontratı takımı Reed'e devretmeden imzalarsam, bana özel bir loca hediye edeceğini bile söyledi." Phoebe korkmuş görünüyordu. "Kızma, Jason. Ben Ronnie ne derse yapmak zorundayım. Gerçek bir iskadını gibi davranmadığım zaman çok bozuluyor."

Dan hiç kimsenin ondan tarafa bakmamasına minnettardı çünkü yükseklik başını döndürmüştü. Yine de çocuğun hakkını vermek zorundaydı. Ron, bir beton blok firmasında çoğunluk hisseye sahip bir mafya üyesinin küstah bakışıyla arkasına yaslandı.

Keane'in tavrı ince bir dönüşüm yaşadı ve Phoebe'ye hem düşmanca hem üstünlük taslayan bir ifadeyle baktı. Dan'in aklından Keane'in bütün uyanıklığına rağmen, daha dikkatli olması gerektiği geçti. Dan geçmiş tecrübelerinden, bu iki düzenbazın insanı kolayca kandırabildiklerini çok iyi biliyordu.

"Şunu söylemeni gerekir ki bu olay bana fazla deneysel geldi Ligin New York bölgesinde üçüncü bir profesyonel takıma izin vereceği şüpheli. Yerinizde olsam, Stars'ı Manhattan'a taşıma hayaline fazla bağlanmazdım."

Phoebe, sadece on dakika önce Dan'in sinirlendiren kahkahasın1 bir benzerini attı. Şimdi artık gülüşü kulağa kilise çanları kadar müzikal geliyordu. Ondan nasıl şüphe duyabilmişti? Kız sadece zehir gibi akıllı olmakla kalmıyordu, bir o kadar da yürekliydi.

"Ronnie de aynı böyle söyledi," diye şakıdı. "Ama yedek bir planım var."

"Övle mi?"

Phoebe öne eğildi. "Baltimore'un kendi UFL takımına sahip olmayı ne kadar istediğini tahmin edemezsin. Şeyden beri..." Phoebe masanın ucundaki Dan'e baktı ve Dan genç kadının gözünde çok iyi tanıdığı ışıltıyı nihayet görebildi. Boş ifadesini korumaya çalışırken, göğsü gururla dolmuştu.

"Baltimoredan ayrılan şu takımın adı neydi?" "Colts."

"Doğru. Colts gitti gideli, Baltimore yeni bir takım edinmek için ölüyor. Tabii bir tek Orlando var." Phoebe'nin yüzüne saf bir mutluluk yerleşmişti. "O adamlar dünyanın en şeker insanları. Geçen hafta bir araya geldiğimizde bana fare kulakları olan bir Montblanc kalem hediye ettiler." Yumuşacık, Minnie vari bir takırtının ardından zevkle iç geçirdi. "Ah, Orlandoyu seviyorum. Stadyum alanları tam Disney WorId'ün yanında."

Keane afallamıştı.

'Yani gördüğün gibi, sert bir işkadını nasıl olur biliyorum." Phoebe peçetesini kucağından çekti ve ayağa kalktı. "Şimdi izniniz olursa, beyler, küçük kızlar tuvaletini ziyaret etmem gerek. Ronnie, ben yokken lütfen Jasona medeni davran. İstediğin her şeyi aldın, en azından zarif olabilirsin."

Masadan uzaklaşırken, bütün bakışlar Phoebe'nin üstündeydi. Kapı kapandı.

Dan ayağa fırlamak ve Phoebe'yi ayakta alkışlamak istiyordu, o anda, Sharon Anderson'la evlenemeyeceğini kesin olarak anlamıştı ve omuzlarından ağır bir yükün kalktığını hissetti. Kalbi Sharonla değil, Phoebe'yle doluydu ve her şeyi baştan düşünmesi gerekecekti. Eskiden bir hayli emin olduğu gelecek artık bulanık görünüyordu ve aslında bu gerçeğin canını sıkması gerekirdi. Oysa o müthiş bir mutluluk yaşıyordu.

Jason peçetesini masaya fırlattı ve ayağa fırlayıp Dan'e doğru yürüdü. "Arkadaşız sanıyordum. Burada neler oluyor böyle?"

Dan sevincini omuz silkerek sakladı. "Ofis işleri. Benim ilgim yok."

"Futbol takımın kasklarının üstüne lanet olası fare kulakları takacak olsa bile mi?"

Dan kahve fincanını masaya bıraktı ve peçetesiyle ağzının kenarını sildi. "Phoebe'nin geçmişini düşününce, Baltimore daha olası görünüyor. Manhattana daha yakın."

Jason öfkesini Ron'a çevirdi. "Hepsi senin başının altından çıkıyor, McDermitt. O lanet olası kuşbeyinliyi manipüle etmişsin Tanrım, kadını parmağının ucunda oynatıyorsun."

Ron'un gülümsemesi köpekbalığı yavrusu dişlerini meydana çıkarmıştı. "Ben yapmam gerekeni yaptım, Keane. Sen bizi yıllardır beceriyorsun ve nihayet seni durdurmanın yolunu buldum. Bert takımı taşımayı asla düşünmezdi ama Phoebede ondaki yönetmek duygusu yok ve onu başka yöne bakmaya ikna etmek bir hayli kolay oldu. Harika bağlantıları var ve ben bu bağlantıları nasıl sağladığını kurcalamıyorum. Bir gün bir bakıyorum Trump'la telefonda Ertesi gün Disney'le. Düşük

kiralar ve sağlam imtiyaz vadettiler. Güvenlik harcamalarını üstleniyorlar. Korkarım seni boş bir stadyumla baş başa bırakacak ama belki Bears..."

Keane, "Bears'ın canı cehenneme!" diye bağırdı. "McCaskeyı kıçımın dibinde ister miyim sanıyorsun?" Bakışları Ron'dan Dan'e kaydı ve sonra tekrar Ron'a döndü. Şüpheyle kısılmışlardı. Avukatına baktı. "Kapının dışında dur ve gelirse Phoebe'yi oyala. O'Brian bana Trump'ı ara."

Dan, Ron'un gözlerinde anlık bir telaş parıltısı gördü ve kendi hoşnutsuzluğunu bastıramadı. Elinden geleni yaptın, Phoebe, diye düşündü. Ne yazık ki Keane, onun kadar kolay kanmamıştı.

Adamlar telefonun bağlanmasını beklerken, odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Birkaç dakikalık kısık sesli konuşmaların ardından, O'Brian telefonu patronuna uzattı.

Keane sahte bir samimiyetle, "Donald, benim Jason Keane," dedi. "Akşamını böldüğüm için üzgünüm ama ilginç bir dedikodunun izini sürüyorum." Şömineye doğru yürüdü. "Burada batı yakasına kendi stadyumunu inşa etmeyi planladığın konuşuluyor. Eğer doğruysa, ben de ilgilenebilirim. Elinde hazır bir takım da olduğuna göre."

Dinlerken ahizeyi daha sıkı kavramıştı. "Öyle mi? Hayır, anlıyorum. Ben düşündüm ki belki de Jets... Gerçekten mi? Şey, böyle şeyler olur. Evet, tabii. Ah, kesinlikle."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Yaparım. Tabii ki. Seninle konuşmak da güzeldi."

Telefonu çarparak kapatırken suratı âdeta griydi. "Orospu çocuğu, Stars'ı istiyor. Phoebe'ye pembe mermer bir loca sözü verdiğini söyledi. Piç, bana gülme cüretini bile gösterdi."

Odaya sessizlik çökmüştü.

Ron gırtlağını temizledi. "Orlando ve Baltimore'da görüştüğümüz insanların isimlerini öğrenmek ister misin?"

Keane, "Zahmet etme," diye çıkıştı. Dan adamın iyi yağlanmış zihninde çarkların dönmeye başladığını görebiliyordu. "Dan, senin antika George Low Wizard golf sopamı beğendiğini biliyorum. Phoebe'yi buradan uzaklaştırırsan, senindir."

Dan ağır ağır, "Bir dosta yardım etmekten her zaman keyif duyarım" dedi.

"Ve sen," dedi Keane parmağını Ron'a doğru sallayarak. 'Yeni kontrat oluşturana kadar hiçbir yere gitmiyorsun."

Ron brendiyle birlikte masaya gelen tütünlükten bir puro seçerken, hiç acele etmedi. Minyatür bir Daddy YVarbucks2' gibi puroyu ellerinin arasında yuvarladı. "Çekici bir teklif olsa iyi olur, Jason. Çok çekici. Ben şahsen Orlando'yu tercih ederim."

2 Little Orphan Annie bant karikatüründeki çizgi karakter, (ç.n.)

"Bir hayli çekici olacak seni orospu çocuğu."

"O zaman anlaştık." Ron puroyu ağzının kenarına yerleştirirken gülümsedi. "Ve Keane... Trump'ı kimin tuttuğunu unutma"

“Ben çıktıktan sonra olan her şeyi anlattığından emin misin?"

Ferrari'nin kaloriferi son hız çalıştığına göre, Phoebe’nin dişleri soğuktan değil, aşırı dozda adrenalinden çarpıyor olmalıydı.

"Hatırlayabildiğim her şeyi anlattım."

Phoebe tam o sırada Ron ve Jason Keane'in stadyum kontratları için yeniden pazarlık ettikleri gerçeğini tam olarak idrak edebilmiş değildi.

Babasını düşündü ve hiçbir zaman ona ispatlayacak bir şeyinin olmadığını, kendini kendine ispatlaması gerektiğini fark ederken yabancısı olduğu bir huzurla doldu.

Ferrari yoldaki tümseğin üstünde zıplayınca, Phoebe bir anda yeşillik bir bölgede olduklarını fark etti. "Beni eve götürdüğünü sanıyordum."

"Götürüyorum zaten. Benimkine."

"Neden?"

"Çünkü evine son gelişimde, Bayan Molly üç kız arkadaşıyla birlikte oradaydı. Ergenlik çağındaki kızların seslerinin o kadar yüksek çıktığını daha önce fark etmemişim." Dönüp Phoebe'ye baktı. "Seninle bazı şeyleri konuşmamız için biraz yalnız kalmamız gerektiğini düşünüyorum."

Phoebe'nin aklına konuşmaları gereken ve ertesi günü bekleyemeyecek hiçbir şey gelmiyordu. Önceki hafta egzersiz odasında olanlardan sonra, daha fazla reddedilmeye hazır değildi ve Danle yalnız kalmaması gerektiğini biliyordu. Dan, evine uzanan dar yola çoktan saptığı için, geri dönmesini rica etmek için biraz kalmıştı.

"Önce konuşacağız," dedi Dan. "Sonra da şu elbiseyi yakacağız."

Dan'in yüzü asıktı, bu yüzden Phoebe bu planın cinsel bir ima içerdiğinden emin değildi ancak Ferrari, iskeleti andıran çıplak dalları gece göğüne yükselen ağaçlar arasında hızla yol alırken, avuçlarının nemlendiğini fark etti. "Versace."

"Efendim."

"Elbisem, Versace. Tasarımcısı. Ya da en azından Versace taklidi. Manhattanda bütün tasarımcıları taklit edebilen bir arkadaşım var."

"Sesine ne oldu? Biraz tuhaf çıkıyor."

"Dişlerim zangırdıyor." Alçak tavanlı araba bir çukurun üstünde zıpladı.

"Kalorifer açık. İçerisi sıcak"

"Üşümüyorum. Sanırım bu gecikmiş bir tepki. Bu akşam biraz gergindim."

"Olmalıydın da. Phoebe, hayatını boyunca, hiç bu akşam yaptığın gibi bir şey görmedim. Gerçi beni planlarınıza dahil etmediği için Ron'a biraz bozuldum. Hele beni de davet etmişken."

"Ron aklımda tam olarak ne olduğunu bilmiyordu."

"Yoksa bana orada sadece doğaçlama yaptığını mı söylüyorsun?"

"Tanı olarak değil. Ona takınmak istediğim tavrı söyledim ama planımın detaylarını anlatmadım. Kalbinde ritm bozukluğu var. Fazla gerildiği zaman hızlanıyor ve beni ele vermesinden korktum. Ama doğaçlama konusunda çok ilerledi; bu yüzden endişeli değildim."

"Dostum Ron'a olan saygım her geçen gün artıyor."

Oturma odası pencerelerinden verandaya altın rengi cılız bir ışığın yayıldığı taş çiftlik evinin önünde durdular. Verandanın ucunda, sarmaşık dalları kafesin üstünde kuruyup kalmışlardı ama soğuk aralık akşamında bir şekilde hoş görünmeyi başarıyorlardı.

Phoebe, Dan gelip kapısını açana kadar beklediği ve elbisesi çok dar olduğu için, inmek için önce bacaklarını sarkıtmak zorunda kaldı

Dan ona yardım etmek için elini uzattı. Parmakları parmaklarının üstüne kapanınca Phoebe heyecan dolu ürpertisini bastırmaya çalıştı. Dan le birlikte ön basamakları tırmanırken, boncuklu siyah pabuçlarının altında bir yaprak hışırdadı.

Dan kapının kilidini çevirdi ve geçmesi için açtı. "Keane yakın dostun Donald Trump'ı arayınca her şeyin bittiğini sandım."

"Donald'ın sağlam bir mizah anlayışı vardır. Onu hikâyemi desteklemeye ikna etmek için fazla dil dökmem gerekmedi."

Hol küçük antika bir konsolun üstünde duran siyah siperli pirinç bir kütüphane lambasıyla aydınlanıyordu. Phoebe, genç adamın peşinden oturma odasına girdi. Dan birkaç lamba daha yakarak içerisinin rahatlatıcı bir aydınlığa bürünmesini sağladı. Evin rahatlığı ve sıcaklığı Phoebe'yi bir kez daha etkilemişti. Yeşil kırmızı kareli kanepenin kolunda çıkarılıp oraya bırakılmış lacivert bir sweatshirt duruyordu. Wall Street Journal ve Şikago gazeteleri kabarık koltukların yanında yere saçılmışlardı. Phoebe karanfil ve tarçın kokusu alıyordu.

"Burası tam bir yuva gibi kokuyor," dedi.

Dan, genç kadının bakışlarını takip etti ve şöminenin yanında duran çam kozalaklarıyla tepeleme dolu sepete baktı. "Etrafımda dışarıdan bir şeyler olmasını seviyorum."

Genç adam smokin ceketini çıkardı ve şömineyi yakmaya giderken papyonunu çözdü. Önceden hazırlanmış odunları tuştururken, papyonun iki ucu boynundan aşağı sarkıyordu. Ateş tutuşunca, önündeki paravanı kapatıp doğruldu.

"Sen paltonu çıkaracak mısın?"

Phoebe, belki de haftalardır inciler ve saç bantlarıyla dolaşmaya alıştığı için olsa gerek, Dan'in karşısında, Jason Keane'i zararsız hale getirmek için kullandığı bayağı elbiseyle durmak istemiyordu. Hele bu harika eski evin, huzurlu konforuyla sarılmışken.

"Hâlâ biraz üşüyorum."

Dan yalan söylediğini anladıysa bile, renk vermedi. "Ben bir bira içeceğim. Sen ısınmak için bir şey ister misin? Kahve? Çay?'

"Hayır, teşekkürler."

Dan arka taraftaki açık mutfağa geçerken, Phoebe paltosunu çıkardı ve kanepenin kolunda duran sıveatshirtü üstüne geçirdi. Taze çamaşır deterjanı kokusuyla birlikte ne tam limon, ne tam baharat olan ama hiç tartışmasız Dan Calebow'a ait olan kokuyu duydu. Dan elinde bir şişe Old Style'la geri geldiğinde, Phoebe kanepenin ucuna ilişmişti.

Dan de diğer uca oturdu ve kanepenin kabarık koluna yaslanıp ayak bileğini dizinin üstüne yasladı. "Sen ve Ron numara çevirmek konusunda gittikçe daha iyi oluyorsunuz. Bu akşamki oyun bana oynadığınızdan daha başarılıydı. Bu arada, senin haklı benim haksız olduğumu itiraf edecek kadar büyüdüm."

"Teşekkür ederim."

"Hatta takımın sezon başında fazla gergin olduğu konusunda da sana kısmen katıldığımı itiraf ediyorum."

"Sadece kısmen mi?"

"Büyük ölçüde. Ama bu, hayatımın geri kalan kısmını çıplak futbol oyuncularını içeren konuşmalar olmadan geçirmek istediğim gerçeğini değiştirmez." Ürpermişti. "Bu arada, sen ve Ron beni sonraki numaranızdan haberdar edebileceğinizi düşünüyor musunuz? Umarım çünkü bu akşam az kalsın saldırı ve müessir fiil işlememe ramak kaldığının farkındasındır. Gerçi hedefim sen mi olurdun, yoksa Keane mi bundan pek emin değilim."

"Büyük ihtimalle Keane olurdu. Onca bağırmana rağmen, seni bir kadına vururken hayal edemiyorum."

"Valerie'yi unutuyorsun."

"Onu Jason'la tanıştırmalısın. Birbirleri için çok uygunlar."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"İçgüdü. O adam Valerie'nin uyduracağı her tür dolambaçlı oyundan zevk alacaktır."

"Bilmiyorum. Bazıları..."

"Unut gitsin. Zayıf bir midem var." Her ne kadar Dan ona Valerie'yi artık görmediğini söylemiş olsa da, ikisini bir arada düşünmek, Phoebe'nin kalbine bıçaklar saplanmasına neden oluyordu ve sesi istediğinden daha sinirli çıkmıştı. "Acayip bir kongre üyesiyle evlilik yaşadıktan sonra, eminim diğer kadınlar sana çok evcil geliyorlardır."

Dan iç geçirdi. "Kavga çıkarmakta kararlısın, değil mi?"

"Öyle bir şey yapmıyorum."

"Evet, yapıyorsun ve ben kavga edecek ruh halinde değilim." Dan bacağını indirdi ve bira şişesini yerdeki halının üstüne bıraktı. '!Ama bir kerpeten getirip seni o elbiseden kurtarıp kurtaramayacağımı deneyecek ruh halindeyim."

Phoebe nefesini tuttu. Bütün bedenini hemen arkasından belirsizliğin geldiği bir sıcaklık sarmıştı. "Dan, bu konuda şaka yapma."

"Şaka yapmıyorum." Yüz ifadesi, Phoebe'yi korkutacak kadar ağırbaşlıydı. "İnan bana, ellerimi senden uzak tutmak için çok çalıştım. Ama daha fazla dayanamayacağım."

Phoebe usulca, "Bu şimdi mi demek oluyor?" diye sordu.

"Şimdi dedim mi?"

"Hayır."

"O zaman şimdi değil. Söylediğim zaman olacak."

"Ah." Phoebe kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Önce sıveatshirtümü çıkarmanı istiyorum. Ateşim gürül gürül yanıyor ve içerisi bir hayli sıcak."

"Üstümde kalmasını tercih ederim."

"Yani bana sevişmek istemediğini mi söylüyorsun?" "Hayır." Phoebe bu kadar çabuk itiraz ettiğine pişman olmuştu Bu yüzden biraz daha sağduyulu bir tavırla, "Elbisemi gördüğün anda, yine bağırmaya başlayacaksın."

"Phoebe, beyninin yarısı çalışan bir kadın bile, bağırmanın şu anda aklımdan geçen son şey olduğunu bilir."

"Şimdi öyle diyorsun ama ne zaman öfkeleneceğini kestirmek güç. Tam olarak takımın yapmasını beklediğin şeyi yaptığımı anlamadın."

"Bir daha tekrarlar mısın lütfen?"

"Oyunun hattına bedenimi savaş hattına attım. Futbolda mesele bu değil mi?"

"Beni delirtmeye başlıyorsun. Bunu biliyorsun, değil mı?"

Gözlerinde o yeşil muziplik pırıltıları dans ettiği zaman, ona karşı koyamıyordu. "Tasma kısmının arka tarafında küçük bir kopça var."

"Bu tarafa kay ve bana göster."

Phoebe söyleneni yaptı ve Dan onu omuzlarından hafifçe bastırarak yüz üstü kucağına yatmasına istediğini gösterdi. Phoebe yanağını dizine yaslarken, memeleri bacağının üst kısmına sürtünüyordu.

Dan saçlarını okşayarak sıveatshirtün içine sıkışan saçları kurtardı. "Bak ne düşünüyorum. Burada kanepede başlar ve bu şekilde odadan odaya yolumuzu buluruz."

"Kulağa bahar temizliği gibi geliyor."

Dan kabarık kumaşı Phoebe'nin omuzlarından aşağı ve altından çekip yere indirdi. Parmak uçları ağ kumaşın üstünden sırtını okşuyordu. "Sanırım birkaç paralel olabilir. Aklıma sabun ve suyla yapabileceğimiz bazı ilginç şeyler geliyor."

"Geçmişini düşününce, her şeyle yapılacak ilginç şeyler biliyor olman olası." Dan ensesinde özellikle hassas bir noktaya dokununca, Phoebe nefesini tuttu.

Dan kıkırdadı ve poposunu avuçladı. "Şaplağa meraklı olmadığından emin misin?"

Phoebe bacağına doğru gülümsedi. "Eminim."

"İşte sende hoşlandığım bir şey daha."

Dan, Phoebe’nin kalçasını elbisenin ipeksi kumaşının üstünden okşadı ve ellerini yuvarlak eğimlerinin üstünde gezdirdikten sonra, Phoebe artık dayanamaz hale gelene dek, parmak uçlarını vadiden aşağı kaydırdı. Genç kadın kafasını çevirdi ve dudaklarını pantolonunun fermuarına bastırdığı zaman Dan'i tamamen tahrik olmuş halde buldu.

Dan inledi. "Beni daha başlamadan bitireceksin."

Phoebe'yi omuzlarından tuttu ve kollarının arasına çekti. Bir an göz göze geldiler ve Phoebe, adamın daha önce yaptığı gibi geri çekilmesinden korktu. Oysa bu kez, Dan'in iri sporcu elleri kadını kucağına, daha yakına çekti. Aralık dudakları arayış içinde kadının dudaklarıyla buluştu. Phoebe kolunu genç adamın boynuna doladı ve birlikte kanepeye gömüldüler.

Phoebe balık ağının üstünden, Dan'in vücudunu dolaşan ellerini hissedebiliyordu. Genç adam ağırlığını kaydırdı ve Phoebe’nin geri kalan yerlerine ulaşabilmek için elbisesini çekti. Phoebe onun gömlek düğmelerini çekiştirmeye başlamıştı. Kanepeden aşağı yuvarlanana kadar ikisi de ne kadar güvensiz bir konumda olduklarının farkında değillerdi. Halıya çarparlarken, Dan onu ağırlığıyla ezmemek için kenara çekildi.

Yere indikleri zaman, birbirlerinin dudaklarını hemen bırakmadılar. Phoebe nihayet ona bakmak için gözlerini açtığında, Dan gülümsüyordu.

"Sen de benim kadar eğleniyor musun?"

"Daha fazla." Phoebe kendini tutamayıp Dan'in çenesindeki küçük yara izini öptü.

"Phoebe hayatım, seni şu elbisenin içinden çıkarmam gerek."

Genç kadın, "Bağırma," diye fısıldadı.

"Sana açıkladığımı sanıyordum."

"içimde hiçbir şey yok."

Dan gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir şey mi? Külotlu çorap giydiğini biliyorum. Ayağını..."

Dan başını salladı, "külotlu çorap da yok, jartiyer kemerde. Elbise çok dar."

"Ama siyah çorapların var."

"Bacağın üst kısmına kendiliğinden tutunan çoraplar."

Dan onu sırtüstü çevirdi. “Phoebe Somerville yoksa bana içinde külot bile olmadığını mı söylüyorsun?"

"Elbisenin üzerinde iz yapıyor."

"Sadece iki siyah çorap."

"Bir de üstüme sıktığını White Diamonds parfümü."

Dan ayağa fırladı ve Phoebe’yi pek de yumuşak sayılmayacak bir hareketle çekerek ayağa kaldırdı. "Doğruca yatak odasına gidiyoruz, sevgilim. Bu gece bitmeden kalp krizi geçirmem olası olduğu için, kendi yatağımda ölmek istiyorum."

Bu saçma şakası, Phoebe’ye kendini dünyanın en arzu duyulacak kadını gibi hissettirmişti. Hole çıkıp merdivenleri tırmanınca Dan onu kolunun altına kıstırmıştı. Üst kat sahanlığına varınca Phoebe’yi sağ taraftaki, daha küçük odaların bir araya gelmesinde oluşuyormuş gibi görünen geniş yatak odasına soktu. Tavan her iki tarafta eğimliydi ve sağ duvar taştandı. Odanın bir ucunda rahat bir oturma alanı, diğer tarafında

ise üzeri yanık turuncu, siyah, yeşil ve krem renklerde, güzel bir Kızılderili battaniyesiyle örtülü eski ayaklı bir karyola duruyordu.

Dan odanın ortasında durdu ve boğazını saran tasmamsı parçanın arkasındaki kopçayı açmak için elini genç kadının saçlarının altına uzattı. Akıllı elleri daha aşağı kaydı ve göğüslerini acımasızca saran bandın iliklendiği yeri buldu. Basınç yok olup balık ağı kalçalarına düşünce Phoebe rahat bir nefes aldı.

"Canın acıdı mı?"

"Birazcık."

Dan arkadan uzandı ve Phoebe'nin memelerini başparmaklarıyla usul usul okşayarak kırmızı izleri gidermeye çalıştı. "Phoebe, bana kendini bir daha asla böyle sergilemeyeceğine söz ver."

Phoebe genç adamın kolları arasında döndü ve cevap vermek zorunda kalmamak için dudaklarını dudaklarına bastırdı. Çünkü kendisi de birkaç söz almadan, hiçbir söz vermeye niyeti yoktu.

Dan'in iri elleri bel kemiğinden aşağı kaydı. Onu sonsuza dek öpebilirdi. Ağzına, teninin verdiği hisse, tatlı kadın kokusuna doyamıyordu. Ama bunca bekleyiş, böyle çabucak bitsin diye değildi ve onu bıraktı.

Dan geri çekilince, Phoebe hayal kırıklığıyla inledi. Dan, onu bırakmak istememesinden hoşlanmıştı. Gömleğinin etek uçlarını pantolonun içinden çıkarırken, Phoebe'ye bakabilmek için bir sandalyeye çöktü. Şeritlerden ve balık ağından oluşan bir iplik yığını Phoebe'nin belinde toplanmıştı ve yuvarlak ve şişkin memeleri o kadar güzellerdi ki Dan kendini ona bakmaktan alamıyordu. Phoebe için böyle duygular beslerken Sharon'la evlenmeyi nasıl düşünebilmişti? Kalbi bu gerçeği zihninin çözmesinden çok önce anlamıştı. Bakışlarını ona çevirdi ve Phoebe'nin ifadesine yansıyan belirsizlikle sarsıldı. Kaşlarının arasındaki o küçük çizgiler ve tavırlarındaki çekingenlik o günahkâr bedene ters düşüyordu. Onun bu kadar kırılgan görünmesi, Dan'i korkutuyordu. Bir kısmı, onu agresif ve bilgili haliyle istiyordu. Bittiği zaman, sivri uçlu tırnağını karyolasının baş ucuna uzatıp adının baş harflerinin yanına yeni bir çizik atmaya hazır haliyle. Ama kalbi bundan yana değildi. Aralarında gittikçe artan gerilimi biraz yatıştırmak için gülümsedi.

"O elbiseyi üstünden gerçekten yavaşça kaydırarak beni çok mutlu bir erkek yapabilirsin, hayatım. Böylece külot konusunda yalan söyleyip söylemediğini görebilirim"

Phoebe'nin dudakları aralandı ve gözleri, sanki daha önce hiçbir erkek için soyunmamış gibi iri iri açıldı. O utangaç masum bakışı, nükleer reaktör vücuduyla bir araya gelince, Dan'in çözülmesi işten değildi.

Phoebe'nin harekete geçmediğini görünce, başını yana eğdi ve yumuşak bir sesle, "Bu akşam yine şu bakire olayını istemiyorsun, değil mi tatlım? Çünkü korkarım beni biraz daha çeşnili bir şey havasına soktun."

"Bakire olayı mı? Ah, hayır. Hayır, ben..." Phoebe belindeki kumaş kıvrımlarını tuttu ve yavaşça kaydırmaya başladı.

"O kadar hızlı değil. Şey gibi yapabilir miyiz? Lütfen bunu yanlış anlama, çünkü niyetim saygısızlık etmek değil. Ama sanki bu iş bitince, komodinin üstüne yüz dolarlık bir banknot bırakacakmışım ve bu striptizden paramın karşılığını almayı umuyormuşum gibi yapabilir miyiz?"

Phoebe'nin gülüşü biraz titrekti. "Bu elbisenin altındakiler, kesinlikle yüz dolardan fazla eder."

"American Express kabul ettiğin sürece, istediğin fiyatı biçebilirsin”

Phoebe belinde biriken elbiseyle oynuyordu. Her ne kadar başparmaklarını kumaşa geçirip aşağı kaydırmaya hazırlanır gibi görünsede, henüz göbek deliğinden aşağıya indirmemişti

“Seni ıslah olmuş bir adam sanıyordum. Artık tuhaflıklarla işinin olmadığını söylemiştin."

"Seni o lanet olası elbisenin içinde görmemden önceydi."

"Önce sen gömleğini çıkarır mısın? Göğsüne bakmak hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?" Phoebe, Dan'in vücuduna hayranlık duyan ilk kadın değildi ama yine de bundan tarif edilmez bir keyif almıştı. Önce papyonunu sonra smokin kemerini yastığın üstüne attı. Gözlerini Phoebe'den ayırmadan, oniks kol düğmelerini çözdü ve gömleğini çıkardı.

Phoebe'nin bakışları sürekli üzerindeydi ve bu, kendini daha da iyi hissetmesini sağlıyordu. "Sıra sende," dedi.

Phoebe elbiseyi daha aşağı, kalçasına kaydırdı ama asıl iyi kısma gelmeden durdu ve Dan’e sevdiği muzip bakışı attı. "American Express kartının limiti ne kadar?"

"Kredi limitleri için endişelenmeyi bırak ve seninle işim bittiğinde yürüyecek takatinin kalıp kalmayacağını düşünmeye başla."

"Titriyorum, Bay Sert Erkek." Phoebe dilini çıkardı. Sonra Dan i, daha ona elini bile sürmeden doruğa ulaştırabilecek kadar seksi bir performans sergileyerek daracık kumaşı dolgun kalçalarından, biçimli bacaklarından aşağı yavaş yavaş kaydırdı. Daha ayağının dibindeki ağ ve kumaş yığınından çıkmak için ilk topuğunu kaldırmadan, Dan onun iç çamaşırı konusunda yalan söylemediğini gözleriyle görmüştü.

Üzerinde sadece bir çift siyah çorap ve topuklu pabuçlar kalmıştı. Vahşi ve haşindi ve gecenin kalan kısmı boyunca Dan'e ait olacaktı.

Genç adam ellerini o bedenin her santimetre karesinde dolaştırmak, ellerini her kıvrımında kaydırmak istiyordu ama bunu yapması için ayağa kalkması gerekecekti ve bu inanılmaz manzarayı kaybetmesi anlamına geliyordu. Bu yüzden olduğu yerde kaldı ve bakışlarını bacaklarından aşağı kaydırarak onu gözleriyle okşadı Nihayet gözleri bacaklarının arasındaki noktaya sabitlenmişti.

Saniyeler peş peşe akıp giderken ve sessizlik uzarken, Phoebe'nin gerginliği geri gelmeye başlıyordu. Neden bir şey söylemiyordu? Bakışı uzadıkça, Phoebe onda yanlış bir şey gördüğünden daha emin oluyordu. Seksi bir özgüvenle bir şeyler saçmalamıştı ama şimdi mankenlerin incecik vücuduyla en ufak bir alakası olmadığını hatırlamıştı. Bacaklarının üst kısmı yeterince ince değildi, kalçaları kesinlikle fazla yuvarlaktı ve karnının gerçekten içe çökük olduğu tek zaman grip olduğu dönemdi. Dan'in sessizliği bozmak için hiçbir şey yapmadığını görünce, siniri bozuldu ve elbisesini almak için yere eğildi.

Dan hızla ayağa fırladığında kaşları endişeyle çatılmıştı. "Phoebe, hayatım. Ben şu fahişe hikâyesiyle sadece şaka yaptım. Bunu biliyorsun, değil mi?" Elbiseyi parmaklarının arasından çekti ve Phoebe'yi kollarının arasına aldı.

Phoebe'nin memelerine yaslanan göğsü ılıktı. Genç kadın başını sert kaslarından birine yasladı. Aklı, onun kollarında güvende olmadığını söylüyordu ama kalbi kendine bir yuva bulmuş gibi hissediyordu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyle, tatlım. Yoksa seni çok mu kızdırdım? Duygularını incitmek gibi bir niyetim olmadığını biliyorsun."

Phoebe eski flörtçü cevaplarına sığınabilir ya da dürüst olabilirdi. "Bana öyle bakmandan utandım."

"Nasıl?"

"Beş kilo vermem gerektiğini biliyorum ama diyet yapamıyorum ve sen daha zayıf kadınlara alışıksın. Valeeie..."

"Valerie'nin bununla ne ilgisi var?"

"O incecik ve ben biraz... Ben şişmanım."

"Aman Tanrım. Kadınlardan vazgeçiyorum. Kesinlikle vazgeçiyorum." Dan homurdanırken Phoebe'nin kalçalarını okşamaya başlamıştı. Phoebe'nin şakağı, genç adamın dudak hareketleriyle usul usul okşanıyordu. "Pek çok kadının vücutları konusunda güvensiz hissettiklerini biliyorum ve bu konuda tatlı ve anlayışlı olmam gerektiğinin de farkındayım. Ama Phoebe, tatlım, senin şişman olmaktan endişelenmen, bir trilyonerin parasının fazla yeşil olmasından endişelenmesi gibi bir şey."

"Bana bakıyordun."

"Bu konuda haklısın. Ama dersimi aldım. Şu andan itibaren gözlerimi yumacağım." Dan genç kadının memelerini avuçlarının içine aldı ve başını eğdi. Ağzıyla sol meme ucunu buldu. Dan onu emerken, Phoebe'nin sıcak ve içini gıdıklayan bir zevk sıvısının bütün vücuduna yayıldığını hissetti. Omuzlarına sımsıkı tutunup kendini ona sunarken bütün güvensizliği kaybolmuştu.

Yatağa nasıl gittiklerini ve ayakkabılarına ne olduğunu bilmiyordu. Tek bildiği yumuşak, desenli battaniyenin üstüne sırtüstü uzandığıydı. Dan'in kıyafetlerin kalan kısmından kurtulup yanına uzanmasını izledi.

"Çoraplarım hâlâ üstümde."

"Biliyorum." Dan elini incecik, siyah naylonun üstünde dolaştırdı ve sonra bacaklarının iç kısmına uzandı. Phoebe çorapların onu heyecanlandırdığını görebiliyordu.

"Benim için bacaklarını arala, hayatım."

Phoebe söylediğini yaptı.

"Daha fazla," diye bastırdı. "Dizlerini yukarı çek."

Phoebe bunu da yaptı.

'Yine bakıyorsun." Dan'e yukarıdan bakıyordu.

"Burası da diğer her yerin kadar güzel."

Dan işaret parmağının ucunu nemli bacak arasında dolaşırken, Phoebe'nin nefesi kesildi. Hiç acelesi yok gibiydi. Bazen dudaklarını bacaklarının iç kısmına bastırıyordu. Tenine anlamsız küçük heceler mırıldanıyordu.

Biraz daha içeri iterken ve geri çekerken parmağı iyice kayganlaşmıştı ve sonra bu ağır ve sonsuz göreve durmadan devam etti Phoebe soluksuz kalmıştı ancak kısa ve kesik nefesler alabiliyordu. Artık bedeni bu odanın parçası değildi ve bu yatakta yatmıyordu. Islak ve sıcak bir ülkeye doğru dönerek uzaklaşıyordu.

Dan başını eğdi ve onu ağzının içine aldı. Phoebe zevk içinde kendini kaybetmişti. Sonra içinde bir değil iki parmağın olduğunu hissetti.

Dan'in onu seyrettiğini biliyordu. Tutkusuna övgüler yağdırdığını duyuyordu. "Çok güzel bebeğim. Çok güzel. Bırak kendini sevgilim. Bırak kendini."

"Hayır," diye inledi Phoebe güçlükle. "Hayır. Seni istiyorum."

Dan'in parmakları daha da derine kaymıştı. "İstiyor musun, bebeğim? İstiyor musun?"

"Evet, ben..."

Phoebe gözlerini açtı. O parmaklar! Her yerdeydiler. Dan utanmak nedir bilmiyordu.

Dan şeytani ve şehvetli bir kahkaha attı. "Gevşe, bebeğim Bırak kendini ve seni hissetmeme izin ver."

Phoebe inledi ve istediğini yapmasına izin verdi çünkü şu anda dünyada hiçbir şey, ona durmasını söyleyemezdi. Dan meme ucunu ağzının içine alıp sertçe emerken ve onu zirveye taşırken bile.

Phoebe boşlukta uçtu, yukarı daha yukarı, dönerek güneşe çarptı ve sonra yeniden dünyaya düştü. Dan onu yere çarpmadan güvenli kollarıyla yakaladı.

Phoebe'nin gözlerini açabilmesi için uzun saniyeler geçmesi gerekti. "Seni bekleyemedim diye fısıldadı."

"Sana izin vermedim." Bacaklarının arasına yerleşti. Phoebe kaygan ve ıslaktı ama yine de onu içine almakta zorlanmıştı esnemeyi hissederek, daha fazlasını almak için kalçasını hafifçe kaldırdı ve Dan ona istediğini verince inledi.

Dan donmuştu. "Canını mı yakıyorum?"

Phoebe boğuk bir sesle, "Hayır," diye fısıldadı. "Bu harika."

Dan dev bir orman kedisi gibi sırtını yay gibi gerdi ve kalçalarını ileri itti ve Phoebe bir kez daha boşaldı.

Dan onun sarsılışını hissederken güldü ve sonra ağzını diliyle doldurup bütün bedenini ele geçirdi. Artık onundu. İpeksi bir savaş alanında kazanılmış tatlı ganimetler. Her santimi ona aitti ve istediği gibi alabilirdi. Sert ve derin, Phoebe'ninkinden çok daha büyük gücünün ham kuvvetini ona hissettirerek. Onu utanmazlıkla kullanarak. Şehvetle. tutkuyla tekrar tekrar bağırtarak. Bedeni ter içinde kalmıştı ama onunla işi bitmeden zirveye çıkmaya niyeti yoktu. Onu yeterince hissedememişti ve Phoebe'nin dizlerini omuzlarına kaldırıp kendini tamamen içine ittiğinde darmadağın olurken bile.

Yetmezdi. Daha fazlasını istiyordu. Seksten fazlasını. Kalbini istiyordu. Ruhunu.

Phoebe onu darmadağın eden bir inleme koyuverdi. Dan içinde, sert ve güvende durması gereken bir şeyin çözüldüğünü hissetti. Çocukluğunda gelişen ve onu yumuşak duyguların iç parçalayıcı, dayanılmaz acılarına karşı uyaran içgüdülerle korkuya kapılarak, Phoebe'yi bez bebek gibi ters çevirdi. Tek elini onu aşağıda tutmak için sırtına yaslarken, kalçalarını yukarı çekip dizlerinin üstünde doğrulmasını sağladı. Phoebe'nin sarı saçları yastığın üstüne yayılmıştı. Elleriyle memelerini avuçlarken ve meme uçlarını parmaklarının arasında ezerken, kendini içine itti ve onu acının bu tarafındaki sınırların en tatlısına götürdü.

Phoebe adını haykırıyor ve onu bir kez daha zevkin doruklarına çıkarması için yalvarıyordu ve Dan onu bu kez yalnız göndermeyecekti.

Phoebe'nin yüzü örtülü, cinselliği Dan'in ellerine teslimdi. Onunla bir hayvan gibi çiftleşiyordu; bu yüzden bu her tarafı sarmalayan şefkate ve onda neredeyse ağlama isteği uyandıran bu ılık ve yumuşak duygularla işi olmamalıydı. O nazik duyguları başından atmaya çalıştı, kendi kendine küfretti ama Phoebe bir kez daha erkekliğinin etrafında kasılırken onun için gelebilirdi.

Sertliği onu terk etti, güzel yüzüne, kızarmış yanaklarına ve aralık dudaklarına yeniden bakabilmek için onu çevirdi. Onu kendine iyice çekti

ve adını koymak istemediği bir duygu saldırısı karşısında gözlerini yumdu.

Büyük bir haykırış eşliğinde kadına doğru aktı.

Dan çıplaklığına aldırmadan, odanın karşı tarafına yürüdü.

Phoebe yattığı yerden vücudundaki sayısız yara izine bakarken seneler içinde aldığı bütün o darbeleri düşündü. Genç adam dolaptan havlu kumaştan bir bornoz alıp üstüne geçirdi. "Konuşmalıyız, Phoebe."

Phoebe onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemişti ve Portlanddaki otel odasında ilk birlikte oluşlarında yaşananların anısı uyanıverdi.

Dan yatağa yaklaştı ve Phoebe'ye bakarak ucuna oturdu. "Korkarım, bu akşam ikimiz de kendimizi çok kaptırdık. Ben bir şey kullanmadım."

Phoebe ona boş boş baktı.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Hiç bu kadar dikkatsiz davranmamıştım, çocukken bile."

Sözlerinin ne anlama geldiği, Phoebe'nin kafasına, hamile kalması fikrinin onu bu denli rahatsız etmesinin neden olduğu akıldışı bir hayal kırıklığıyla birlikte dank etmişti. "Endişelenmene gerek yok. Hap kullanıyorum." Dan, doğum kontrol hapı almaya yakın zamanda, uçaktaki gecenin ardından başladığını hiçbir zaman bilmeyecekti.

"Doksanlardayız. Doğum kontrolünden daha fazlasından endişeliyim. Valerie dışında hiç kimseyle birlikte olmayalı uzun yıllar oldu ve Stars'la sözleşmem düzenli sağlık kontrollerini gerektiriyor. Sağlıklı olduğumu biliyorum." Doğrudan Phoebe'nin gözlerinin içine bakarak, "Ama seni bilmiyorum," dedi.

Phoebe ona dik dik baktı.

"Dolu dolu yaşamışsın," dedi Dan sakin bir sesle. "Herhangi bir yargıda bulunmuyorum. Sadece ne kadar temkinli olduğunu ve son kan testinin üstünden ne kadar zaman geçtiğini bilmek istiyorum."

Phoebe ne demek istediğini nihayet anlamıştı. Bir erkekle son birlikteliğinde, AİDS'in henüz ciddi bir mesele olmadığını ona nasıl anlatabilirdi? Vakit kazanmak için tek dirseğini yastığa dayanarak doğruldu ve Dan'e gözünün önüne düşen bir buklenin arasından baktı. "Bir kıza kendini nasıl iyi hissettirebileceğini çok iyi bildiğin kesin."

"Bu şaka değil."

"Hayır, değil." Phoebe bacaklarını yatağın diğer tarafından sarkıttı ve kalkıp Dan'in gömleğini bıraktığı sandalyeye yürüdü. Bu konuşmayı çıplak halde yapmak istemiyordu ve Dan'in bakışları altında elbisesini geri giyme mücadelesi verme fikrine dayanamazdı. "Endişelenmeni gerektiren bir şey yok. Su gibi temizim."

"Nereden biliyorsun?"

Phoebe gömleği üzerine geçirdi. "Biliyorum işte."

"Korkarım yeterince iyi bir cevap değil."

"Endişelenmeni gerektiren bir şey yok. Sözüme güven. Gömleğin düğmesi yoktu bu yüzden smokin kuşağını beline sarıp uçlarını bağladı.

"Benden tarafa bakmıyorsun bile. Bir şey mi saklıyorsun.'

Phoebe, "Hayır," diye yalan söyledi.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok. Belki beni eve götürsen iyi olacak."

Dan ayağa kalktı. "Bu meseleyi halletmeden olmaz. Beni korkutuyorsun."

Hiç de korkmuş görünmüyordu. Daha çok öfkeli gibiydi. Phoebe ayakkabılarını ayağına geçirdi. "Son sağlık kontrolümde iyiydim."

"Ne zamandı?"

"Bahar."

"O zamandan bu yana kaç erkek oldu."

Soru makuldü ama Phoebe kendini kötü hissetti. "Düzinelerce. Benimle yatmak isteyen herkesle yattığımı bilmeyen yok!"

Dan iki uzun adımda genç kadının yanına varmıştı. "Lanet olsun, bunu yapma! Kaç kişi?"

"İsim ve adres mi istiyorsun?" Phoebe sert ve zorlu görünmek için, dudaklarını büzdü.

"Önce sayıyı söyle."

Phoebe'nin gözleri yanmaya başlamıştı. "Bana güvenmek zorundasın. Sana endişeleneceğin bir şey olmadığını söyledim. Cinsel geçmişim seni ilgilendirmez."

"Şu anda fazlasıyla ilgilendirir." Dan kolunu yakaladı. Canını yakmıyordu ama onu bırakmayacağı belliydi.

"Kaç kişi?"

"Bana bunu yapma!"

"Kaç kişi? Kahretsin!"

"Hiç kimse olmadı. Sadece sen."

"Tabii tabii."

Şüpheci tavrı duygusal bir hız treninden farksız gecenin son damlası oldu ve Phoebe'nin göz pınarlarında yaşlar belirdi. "İstediğine inan." Kolunu kurtardı ve kapıya yürüdü.

Dan onu çıkmadan yakaladığında sesi yumuşamıştı. Onu kendine çevirip göğsüne bastırdı. "Benim yüzümden ağlama. Ağlamana gerek yok. Bana gerçeği söyle yeter."

Phoebe, "Uzun süredir kimse olmadı," derken bitkindi. "Çok uzun zamandır."

Dan gözlerinin içine bakabileceği kadar geri çekilince, Phoebe gözlerindeki öfkenin yerini şaşkınlığın aldığını gördü. "Bana doğruyu söylüyorsun, değil mi?"

Phoebe başını salladı.

Dan parmaklarını arasına daldırdı ve onu yeniden kendine çekti. "Seni hiç anlamıyorum."

Phoebe fısıldadı. "Anlamadığını biliyorum."

Genç adam onu koltuğa çekti ve kucağına oturttu. "Bu konuda ne yapacağız? Tanıştığımız günden beri beni altüst ettin." Başını çenesinin altına yasladı. "Uzun bir zaman derken, bir yıldan uzun bir süreden mi bahsediyoruz?"

Phoebe başını salladı.

"İkiden uzun mu?"

Phoebe kafasını bir kez daha salladı.

"Daha da mı fazla?"

Bir kafa sallama daha.

"Burada bir ışık seziyorum." Dan saçlarını okşadı. "Floresi gerçekten seviyordun, değil mi?"

"Hiç kimseyi sevmediğim kadar." Şu ana kadar, diye düşündü.

"Bana o zamandan beri hayatında hiç kimsenin olmadığını mı söylüyorsun? Konu bu mu? Phoebe, Flores öleli altı yedi yıl geçmiş olmalı."

Phoebe bunu yapmak zorundaydı. Ona gerçeği söyleyecek ve onu olduğu gibi, yara izleriyle görmesine izin verecek cesareti toplamazsa, birlikte bir gelecek kurma şansları olmayacaktı. Ancak bu kadar çok şeyi ortaya dökmek, Phoebe'yi ölümüne korkutuyordu.

Kucağından kalkmaya yeltenince, Dan ona engel olmadı. Phoebe karşı tarafa, yatağa yürüdü. Yüzü ona dönük halde, dizleri birbirine yapışık, elleri kucağında gömlek katları arasında kenetlenmiş halde oturdu.

"Arturo geydi, Dan. Sevgilim değildi. Her açıdan, benim babamdı."

Onu hiç bu kadar afallamış görmemişti. "O zaman hiçbir şey anlamıyorum."

Başka bir insana bu denli güven duymak, Phoebe'nin o güne dek yaptığı en zor şeydi ama onu seviyordu ve artık karanlıkta yaşayamazdı. Cesaretini toplayıp kırık cümlelerle ve açıklama çabası içinde ellerini sürekli ovuşturarak adama yaşadığı tecavüzü anlattı. Dan'in yüzündeki öfkeyi görene kadar, kendini bilinçaltında ona inanmayacağına hazırladığını fark etti ve sonra kelimeler daha hızlı dökülmeye başladı. Paris'te sayısız erkekle birlikte olduğu o berbat dönemi anlatırken, Dan en ufak bir kınama göstermeden, sadece yüz hatlarını yumuşatarak Phoebe'de onun kollarına atılma arzusu uyandıran bir sevecenlikle dinledi. Ancak Phoebe yıllardır kendini nasıl donuk hissettiğini ve bir başkasına yakınlaşmanın onu nasıl zorladığını anlatırken olduğu yerde kaldı.

Phoebe anlatacaklarını bitirdiğinde, sessizliğe gömüldü. Dan'in uzun yıllar süren bir bekârlığı sona erdirmek için seçtiği erkek olduğu gerçeğini benimsemesini beklerken kasları gerilimden sancıyordu. Dan ona en ufak bir söz vermemişti ve Phoebe buna rağmen, onun için ne büyük bir anlam ifade ettiğini kelimelere dökmeden paylaşmıştı. Hayatı boyunca hiç bu kadar büyük bir risk almamıştı.

Yatağın kenarında kaskatı otururken, Dan'in ayağa kalktığını gördü. Ona doğru yürürken, genç adamın gergin kaslarındaki öfkeyi hissetti ama gözlerindeki şefkat söz konusu öfkenin hedefinin kendisi olmadığını anlatıyordu.

Dan onu kollarının arasına aldı ve konuştuğunda sesi duygu yüklüydü. "Çok üzgünüm, tatlım. Çok ama çok üzgünüm."

Başını eğdi ve onu öpmeye başladı. Dudaklarının temasında şifanın sıcaklığı vardı. Phoebe o anda onu sevdiğini söylemek istedi ama Dan'in öpüşü derinleşmiş, elleri vücudunda dolaşmaya başlamıştı. Çok geçmeden, Dan geçmişin gölgelerini vücudunun tatlı ve derin okşamalarıyla silerken, mantığını tamamen kaybetti.

Dan onu eve bıraktığında saat neredeyse üçe geliyordu. Phoebe siyah elbisesini yeniden giymiş, üstüne paltoyu geçirmişti. Gecenin duygusal karmaşasının ardından huzurla dolmuştu ve Dan de rahatlamış görünüyordu.

"Yarın bitkin olacaksın," dedi Dan'in koluna yaslanırken.

"Çok fazla uykuya ihtiyacım yok. Küçük bir çocukken bile yatağımdan gizlice süzülür, dışarı kaçardım."

"Seni sansar."

"İnatçı veledin tekiydim. Annem beni yakalayınca canıma okurdu ama beni ne kadar döverse dövsün, kaçmaya devam ettim."

Ses tonu yumuşaktı ama Phoebe başını hafifçe kaldırdı. "Annen seni dövüyor muydu?"

Dan'in çenesinde küçük bir kas seğirdi. "Anne ve babamın modern çocuk yetiştirme tekniklerine meraklı olduklarını söyleyemem. Onlar kırsal bölge insanlarıydı. Çok gençken evlenmişler. İkisi de bir bebeğin onları kısıtlamasından nefret ederdi."

"Üzüldüm."

"Bu kadar üzülmene gerek yok. Büyüdükçe düzeldi. Futbol oynamaya başladığımda babam benimle gerçekten gurur duydu.

Phoebe sevgiyi ölçmek için bir skor tablosuna ihtiyaç duyan babaya öfke duymuştu. "Ya annen?"

"Annem alkolikti. İyi günlerinde o da benimle gurur duvardı. Üniversitedeki ilk yılımda bir kazada öldüler." Phoebe hakkında bu kadar çok şeyi ortaya dökmenin, Dan'e ne kadar zor geldiğim tahmin edebiliyordu. Bu yüzden gönlünce anlatmasına izin vermek için sessizliğini korudu.

"Gerçeği duymak istersen, ben onları çok daha önce kaybetmişim gibi hissediyordum. Tuhaftı. Birkaç ay önce peşimde bir adam vardı." Ona Ray Hardesty'yi, takımdan atılan Stars oyuncusunu ve onun babasının, kendisine beslediği açık intikam hırsını anlattı. "Hardesty'yi o zamandan beri görmüyorum. Bu yüzden aklını başına topladığını tahmin ediyorum. Adamı minibüsünün yan tarafına yasladığımda, kendimi sil baştan babamın gözlerinin içine bakar gibi hissettim. Hardesty'nin kendi başına bir şey başaramadığı ve hayatını oğlunun üstünden yaşadığı aşikârdı. Ray'in yasını tutmuyordu. Kendi yasını tutuyordu. Bu hastalıklı bir şey."

Phoebe, Dan'i gizli gizli takip eden birisinin olması düşüncesiyle irkilmişti.

Genç adamın sesi boğuklaşmıştı. "İşte bu yüzden... Anlatması zor ama aile benim için çok önemli. Çocuklar ve birbirlerine değer veren ebeveynlerin kurduğu gerçek bir aile."

"Evliliğin bu yüzden mi bitti?"

"Val'in çocuklara hiç ilgisi yoktu. İşlerin yolunda gitmemesinden dolayı onu suçlamıyorum, anlarsın ya. Daha çok benim hatamdı. Önceliklerimi onunla evlenmeden önce ortaya koymalıydım. Bana her zaman kariyerini kıskandığımı söyledi ama hiç öyle değildi. Val'in kendini işine adaması onda en çok hayranlık duyduğum şeylerden biriydi. Ama ben onun aileyi de önemsemesini istiyordum ve bir daha hiçbir kadınla aynı hataya düşemem. Çocuklarımın benimki gibi bir anne babayla büyümelerini istemiyorum. Ben oğluna şefkat görebilmesi için sayı yapması gerektiğini hissettirecek türde bir baba olmak istemiyorum. Gerçek bir anneleri olsun istiyorum."

Araç yoluna girerlerken, Phoebe bu sözlerle ne demek istediğini anlamak için Dan'e baktı. Geçmişini sadece, Phoebe kendininkini paylaştığı için mi anlatıyordu yoksa bu konuşmanın arkasında daha derin bir anlam mı saklıydı? Aralarındaki yakınlık Phoebe'nin bunu sormasına izin vermeyecek kadar yeni ve kırılgandı.

Dan inmesine yardım etmek için kapısını açtı ve evin kapısına vardıklarında önce şakağını sonra dudaklarını öptü. Birbirlerinden ayrılmaları uzun dakikalar aldı. "Seni özleyeceğim."

"Birbirimizi her gün görüyoruz."

"Biliyorum. Ama aynı şey değil." Dan, başparmağıyla Phoebe'nin yanağındaki saçlarını kaldırdı. "Haftanın kalan kısmında Bills maçına hazırlanırken bir hayli meşgul olacağım. Bu yüzden buraya uğramazsam aklına başka bir şey gelmesin."

Phoebe gülümsedi. "Gelmez."

"Bu hafta başını dik tut, duyuyor musun?" Phoebe'nin saçlarını okşadı ve onu genç kadında yeniden sevişiyorlarmış hissi uyandıracak kadar şefkatli bir bakışla süzdü. "Ne çok şeyin cumartesi gününe bağlı olduğunu biliyorum. Elimizden geleni yapacağız."

"Bunu biliyorum."

Phoebe bir an Dan'in daha fazlasını söyleyeceğini sandı. Ancak Dan elini sıktı, onu bir kez daha öptü ve dönüp yürüdü.

"Dan?" Genç adam dönüp bakınca, Phoebe'nin sesi yumuşak bir fısıltıya dönüştü. "Benim için birkaç Buffalo'nun canına oku olur mu?"

Dan'in cevabı Alabama esintisi kadar yumuşaktı. "Hiç şüphen olmasın, sevgilim."

Her ne kadar delice bir tempo içinde olsalar da, Phoebe haftanın kalan kısmını dans eder gibi geçirdi. Kendini hiç sebepsiz gülerken ve kadın, erkek, genç, yaşlı ayırmadan herkesle flört ederken buldu. Basınla röportajlarını keyifle veriyordu. Hatta Reed, Stars'ı ele geçirmesinin bu kadar uzun sürmesinden duyduğu sıkıntıyı saklayamadığı için kulağa bir hayli yapmacık gelen şans dileme konuşmasını yapmak için aradığında, Phoebe ona kibar davranmayı bile başardı.

Dan'in çocukluğu hakkındaki açıklamalarını düşündükçe, phoebe'nin aile kurmak konusundaki hislerini keşfetmek istediği hissi güçleniyordu. Dan'in açıklamaları, uzun seneler boyunca kilitli tuttuğu kıymetli hayallerin, onu sevecek bir koca ve sevgisiz büyümenin nasıl bir şey olduğunu asla öğrenemeyecek bir ev dolusu çocuk düşünün, su yüzüne çıkmasını sağlamıştı.

Dan le koridorda karşılaştıkları zamanlarda, aralarında ılık ve harika bir alışveriş hissediyordu. Yine de ona duyduğu aşktan korkuyordu. Dan o aşka karşılık vermezse, kendini nasıl toplayacaktı? Çok uzun zaman gölgede yaşamıştı. Sonunda güneşe çıkması mümkün müydü gerçekten?

Stars-Bills maçının ilk çeyreği puansız tamamlanmıştı. Phoebe sahadan ayrılıp locaya girdiğinde, o kadar gergindi ki geri kalan üç çeyreği bir video oynatıcısının arkasına saklanarak geçirmek için her şeyi verebilirdi. Barmenden bir bardak domates suyu aldı ve locanın iki ekranında oynayan Nike reklamına baktı.

"Maçları erkeklerin arasında izlemekten sürekli yakındığın için sana bir arkadaş getirdim."

Phoebe kafasını çevirince, Ron'un yanında kıvırcık, kızıl saçlı ve dost canlısı ancak biraz çekingen gülüşlü genç bir kadın gördü.

"Arkadaşım yandaki VIP locasında mahsur kalmış ama sigara dumanı onu bir hayli zorlamış."

"Umarım sizi rahatsız etmem," dedi genç kadın. "Duman beni hapşırtıyor ve Ron burada sigara içilmesine izin vermediğinizi söyledi."

"Hiç rahatsız olmam." Kadının ufak tefek, neredeyse cücemsi hatlarında ve çilli burnunda bir şey vardı. Phoebe onun Ron'un son dönemde flört ettiği uzun boylu sosyetiklere göre büyük bir ilerleme olduğuna karar verdi ve gülümsemesine karşılık verdi.

Asistanlarından birisi yanına yaklaşınca, Ron izin istedi.

"Kendimi sizi zorda bırakıyormuş gibi hissediyorum," dedi genç kadın.

"Saçma. Yanımda birinin olmasına sevindim. Belki dikkatimi dağıtabilirsiniz. Ben de maçın kalan kısmını kusmadan ya da bayılmadan nasıl tamamlayacağımı düşünüyordum." Elini uzattı. "Adım Phoebe Somerville."

"Sharon Anderson." Kadın, Phoebe'nin elini sıktı.

"Size içecek bir şey ikram edeyim." Phoebe, Sharon'ı bir diyet kola alacağı bara götürdü. "Siz de benim gibi sıkı içicisiniz."

"Alkol başımı ağrıtıyor. Üniversitede kızlar birliğinde en sıkıcı kız seçilmiştim."

Phoebe güldü. Kız arkadaşlarını izlemişti ve bu genç bayanın kendine yönelik mizah duygusundan hoşlanmıştı.

İkinci çeyrek başlıyordu ve içkileriyle birlikte pencere önündeki koltuklarına geçtiler. Phoebe aşağı Dan'e baktı ve sonra ekranda, gözlerini defans oyuncularından bir an bile ayırmadan kulaklarına emirler yağdırmasını izledi.

Bilis'in tutucusunun, Webster onu alaşağı etmeden Starsın defansında kocaman bir delik açıp 15 yarda sayısı kazanmasını gözlerini kısarak izledi. "Son üç çeyreğe dayanabileceğimi sanmıyorum. Keşke birisi beni bu iş bitene kadar bayıltsa.

"Ortada kaybedecek bu kadar çok şeyiniz varken maçı izlemek çok zor olmalı."

"Eskiden futboldan nefret ederdim..." Bills 21 yarda pasını tamamlayınca, yerinden sıçradı. "Buraya kadar! Hemen buradan çıkmalıyım. Siz kalın ve keyfinize bakın. Ben koridorda biraz yürüyüp sakinleşmeye çalışacağım."

Sharon ayağa kalktı. "Ben de sizinle geleyim."

"Gerek yok. Gerçekten."

"Sorun değil. Dürüst olmak gerekirse, ben de sıkı bir futbol hayranı sayılmam. Tabii eğer yalnız kalmayı tercih etmiyorsanız." "Bir arkadaş hoşuma gider."

Halı kaplı koridor bomboştu ama diğer locaların kapalı kapılarının ardında sonuna kadar açık televizyonlar ve dışarı taşan tezahüratlar ve iniltiler yüzünden bir hayli gürültülüydü. Phoebe dikkatini dağıtmak umuduyla, "Ron'la ne zamandır çıkıyorsunuz?" diye sordu.

"Ah, çıkmıyoruz. Daha bugün tanıştık. Gerçi çok hoş bir adam." "En iyisidir. Çok yakışıklı olması gerçeği de cabası."

"Bana tepeden bakmayan bir adamın yanında olmanın iyi geldiğini itiraf etmeliyim. Çoğundan o kadar kısayım ki. işimin en iyi tarafı da bu. Herkes benden küçük."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Anaokulu öğretmeniyim."

"Hoşunuza gidiyor mu?"

"Bayılıyorum. Tabii günün sonunu sabırsızlıkla beklemediğimi söyleyemem. Çocuklar harikalar ama çok da yorucular."

Koridorda bir dirseğe varmışlardı. Phoebe her ne kadar maçı izlemek istemese de, çok uzaklaşmak istemiyordu bu yüzden geldikleri tarafa doğru yürümeleri için geri döndü. "Kız kardeşim Molly yan komşularımızın ikizlerine bakıyor. Bazen huysuzlandıkları ve onları kontrol etmekte sorun yaşadığı zaman bize getiriyor. Sinir bozucu afacanlar ama ben onlarla oynamaya bayılıyorum."

Sharon ona merakla baktı. "Hiç de öyle..." Sustu ve mahcup bir tavırla başını önüne eğdi.

"Çocuklardan keyif alacak bir kadın gibi durmuyorum, değil mi?"

"Özür dilerim. Kulağa hakaret gibi geliyor ama öyle demek istemedim. Siz o kadar göz alıcısınız ki."

"Teşekkür ederim ama hakkımda böyle düşünen ilk insan siz değilsiniz. Hayal gücü güçlü insanlar bile beni anne olarak göremiyor gibiler." Dan'le geleceğe dair kaygılan canlanırken, dudağını ısırdı.

"Bir sorun mu var?"

Tamamı Stars yakındaki bir locadan toplu bir haykırış yükselince, Phoebe adımlarını hızlandırdı. "Birlikte olduğum adam için çocuklar çok önemli. Benim için de öyleler ama o bunu henüz keşfetmiş değil." Phoebe pişman bir gülümsemeyle, "Sanırım onun için beni çocuklarının annesi

yerine bir bekârlığa veda partisinde pastanın içinden çıkan kadın olarak düşünmek daha kolay. Niyetini açıkça ifade etmediği için ona bir aile kurmak konusunda aynı hisleri paylaştığımı anlatmanın yolunu bulmak çok zor."

"İnanın, kendi tecrübelerimle sizi anlıyorum."

"Sizin de bir ilişkiniz var mı?"

"Evet." Genç kadın birden utangaçlaşmıştı ve Phoebe ona teşvik edici bir gülümsemeyle baktı. Sharon iç geçirdi. "Biraz garip bir ilişki. Hayatım boyunca hep sıradan erkekleri çektim. Kız arkadaşlarımın ağabeyleri, sessiz, sakin tatlı adamlar. Çok heyecan verici değil, fazla durağan. Ama sonra hayatıma hiç yoktan bu Yunan tanrısı giriverdi. Benim gibi sıradan kadınlar yerine sizin gibi göz alıcı kadınları tercih edecek türden bir adam. Haftalardır bana inceden inceye evlilik ve çocuk imalarında bulunuyor ve yakın zamanda bir teklifte bulunacağını hissediyorum ama bende ne gördüğünü hala çözebilmiş değilim.

"Belki de o da benimle aynı şeyi görüyordur; harika bir eş olacak çok hoş bir kadın."

"Teşekkürler, Phoebe. Keşke buna inanabilseydim. Beni deli ediyor. Bu günde ve bu zamanda, demek istediğim birisine evlenme teklif etmeye hazır olan bir erkekten..." Sharon kızarmıştı. Pat diye, "Bana Meryem Ana'ymışım gibi davranıyor!" deyiverdi.

"Birlikte olmuyor musunuz?"

Sharon saçlarıyla oynarken utanmış görünüyordu. "Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Daha kız kardeşime bile anlatmadım ki ona her şeyimi söylerim."

"Bir kriz durumunda tanıştık. Yere çakılmak üzere olan bir uçakta yan yana düşmüş iki yabancı gibi." Yakındaki localardan yeni bir haykırış daha yükselince, Phoebe sıçradı. "Sırrınız bende güvende. Hem dürüst olmam gerekirse size imrendim. En azından hiçbir zaman sizi sadece seks için istediğinden korkmanız gerekmeyecek."

"Sanırım haklısınız. Dürüst olmam gerekirse, ben de onu hiç teşvik etmedim. O tanıdığım en heyecan verici erkek ama yanında kendimi rahat bırakamıyorum. Çok karmaşık."

Phoebe, Ron'un Sharon'ın yandaki locada olduğunu söylediğini hatırlamıştı. Orası Stars'ın, VIP misafirler için ayrılan locasıydı. Sharon'ın erkek arkadaşının önemli birisi olması gerekirdi bu yüzden biraz kurcalama dürtüsünü engelleyemedi. "Kulağıma sıradışı bir dedikodu çalınmadığına göre, siz ve erkek arkadaşınız bu konuda ketum davranıyor olmalısınız."

"Yerel basın boşanmasını bir hayli büyüttüğü için, ortalıkta bir arada görünmemeye özen gösteriyoruz. Bu geldiğim ilk maç. Aslına bakarsanız siz ikiniz hakkında daha fazla dedikodu yapıldığını söyleyebilirim. Arkadaşlığınızın onun için ne kadar önemli olduğu belli oluyor."

Phoebe ona soran gözlerle baktı ve sonra bir anda içindeki her şey taş kesildi. Localardan heyecan dolu tezahüratlar yükseliyordu ama o duyamaz olmuştu. Kendi kalbinin delice çarpışından başka hiçbir şey duyamıyordu.

Sharon bir sorun olduğunu anlayamamıştı. "Sanırım Dan'in size benden hiç bahsetmemiş olmasına şaşırmamalıyım."

"Hayır, hayır. Bahsetmedi." Phoebe'nin sesi çok uzaktan gelir gibiydi.

"Pek çok açıdan ketum bir adam. Bunu söylerken kendimi aşağılıyor falan değilim. Ama bende ne gördüğünü bir türlü anlayamıyorum."

Phoebe anlayabiliyordu. Sharon Anderson bir erkeğin âşık olup evlenebileceği, ayakları yere basan, tatlı kadındı. Phoebe ise sadece becerilip unutulacak seks bombası.

Bir çığlık daha koptu. Phoebe locaya nasıl döndüklerini ve devre arası röportajını nasıl verdiğini bilemedi. Neyse ki üçüncü ve dördüncü çeyreklerdeki delice tezahüratlar maçın kalan kısmında sohbet etmelerini imkânsız kılmıştı. Maç sona erdiğinde, Stars'ın Bills'i açık farkla, 24-10 yendiğini tam olarak idrak edebilecek durumda değildi.

Tavanda asılı duran iki ekranda yorumcu nasıl olduğunu anlatıyordu. "Bills ikinci çeyrekte ivme kaybetmeye başladı ve bir türlü geri toplanamadılar. Stars kadar yetenekli ve iyi yönetilen bir takıma karşı bu kadar çok hata yapamazsınız. Takım sezon içinde büyük gelişme gösterdi. Buna hiç şüphe yok. Stars bu sezonun Külkedisi takımı."

Bu arada, Külkedisi takımın patronu kırık bir kalp ve tuzla buz olmuş cam bir ayakkabıyla kalakalmıştı. Saatler sonra, şiş gözler ve acıyan bir göğüsle yatak odasının penceresinin yanında dururken, yola devam edecek cesareti nereden bulacağını bilemiyordu. Öyle derin bir ihanetle karşı karşıya kalmıştı ki kalbi yerinden koparılmış gibi hissediyordu. Hayatında ilk kez, sevilmeye değer olduğunu düşünme cesaretini göstermişti ve bir kez daha yanılmıştı.

Geriye, dökecek gözyaşı kalmamıştı. İçi kırık bir kap gibi bomboştu. Seni çok sevdim, Dan. Neden sen de beni sevemedin ki..

Ertesi salı günü, Sharon son poster boyasını yerine kaldırırken, Dan sınıftan içeri girdi. Sharon her zamanki gibi berbat haldeydi

"Çocukları göremedin. Bir saat önce çıktılar."

"Keşke daha erken gelebilseydim."

"işten çıkabilmene bile şaşırdım." Sharon gergin hareketlerle gömleğinin kollarının kıvrımlarını açıyordu. "Miami için yola ne zaman çıkıyorsunuz?"

"Bu akşam, ilk antrenmanımızı çarşamba sabahı yapacağız."

"Bir galibiyet daha ve AFK şampiyonluk maçı sizindir."

"Oraya ulaşmak için Dolphins'i yenmek zorunda olmamız çok kötü." Dan ellerini ceplerine soktu. "Beş buçukta birkaç muhabirle buluşmam gerek. Çabucak bir şeyler atıştırmaya ne dersin?'

"Geleceğini bilmediğim için kız kardeşime birlikte alışverişe çıkmaya söz verdim." Dan'in gergin göründüğünü fark etmişti. "Bir sorun mu var?"

"Bekleyebilir."

"Emin misin? Programının ne kadar voğun olduğunu biliyorum Pazar günkü maçtan sonra görüşemedik bile."

"Baş başa olmamızı tercih ederim. Burası konuşmak için en uygun yer değil."

Sharon doğası gereği bir şeyi dayatacak bir insan değildi, helede söz konusu Dan ken ama bu konuyu bir an önce halletmek istiyordu. Küçük masalardan birine yürüdü ve bir sandalye çekip oturdu. "Herkes çıktı. Bu yüzden bizi rahatsız eden olmaz. Şimdi konuşalım."

Dan o kocaman cüssesini Sharon'ın yanındaki minik sandalyeye sığdırırken tuhaf görünebilirdi ama bunu her hareketi gibi zarafetle yapmayı başarmıştı. Ona bakmak bile, Sharon'ın kendini tuhaf ve güvensiz hissetmesine yetiyordu. Bu adamın yanında rahat hissetmeyi ne zaman başaracaktı?

Dan elini ellerinin arasına aldı. "Sharon, sen tanıdığım en hoş ınsanlardan birisin."

Sharonın kalbi korkudan deli gibi çarpmaya başlamıştı. Bu anı haftalardır bekliyordu ve şimdi zamanı gelmişken, hazır değildi.

"Seninle tanıştığım anda, bir kadında hayranlık duyacağım her şey olduğunu gördüm. Yumuşacıksın ve naziksin..."

Dan, Sharonın erdemlerini sıraladı ama genç kadın gurur yerine, elini bırakması isteğiyle dolmuştu. Dan'e dair her şey onun için fazla büyüktü. Cüssesi, ünü. Fazla yakışıklı, fazla güçlü ve fazla zengindi. Neden Sharon gibi sıradan olamıyordu?

Dan elini okşayarak, "Uzunca bir süredir ikimizin birlikte bir gelecek kurabileceğimiz fikrini tartıyorum. Sanırım sen de bunu farkındasındır," dedi.

Evlenme teklif edecekti ve Sharon bir kadının onun gibi bir erkeği geri çevirmesi için deli olması gerektiği için, evet demek zorunda kalacaktı. Hayat ona altın bir yüzük sunmaya hazırlanıyordu o zaman neden kendini bir dönme dolaptan aşağı atlamak üzereymiş gibi hissediyordu?

"İşte bu yüzden sana bir hata yaptığımı söylemek, benim için çok zor." Dan kendi eline bakıyordu.

"Hata mı?"

"Seni doğru olduğunu düşündüğüm ve son zamanlarda doğru olmadığını anladığım bir şeye yönlendirmiş olmam."

Sharon sırtını dikleştirdi. İçinde bir umut kıpırtısı belirmişti

"Doğru değil mi?"

"Sharon, üzgünüm. Son birkaç gündür ikimizi çok düşündüm.

Evet ?

"Hepsi benim hatam. Kendimi daha iyi tanıyor olmam ve bu tarz bir hataya düşmemem gereken bir yaştayım." Sharon, Dan bir an önce sadede gelmezse bu uzatma yüzünden yok olacağından korkuyordu.

"Çok özel birisi olman bir yana... ki çok özelsin... Bu ilişkinin benim için taşıdığı Önem..." Dan bir kez daha duraksadı.

"Dan, beni terk mi ediyorsun?"

Genç adama dehşete kapılmış gibiydi. "Tanrım, hayır! Öyle bir şey değil. Biz arkadaşız. Ben sadece..."

"Oyle! Beni terk ediyorsun!"

Dan'in yüzü düştü. "Seni yanlış yönlendirdiğim için kendimi bir hain gibi hissediyorum. Sana, çocuklara ve her şeye kapılıverdim. Hayattan ne istediğimi şu ana kadar anlamış olmam gerektiğini sanırsın. Seni de orta yaş krizime dâhil ettiğim için üzgünüm."

"Hayır, hayır, sorun yok. Gerçekten. Anlıyorum." Sharon neşesini saklamakta zorlanıyordu. "Sanırım ben de birbirimiz için doğru insan olmadığımızın bir süredir farkındaydım ama bunu nasıl konuşacağımı bilemedim. Beni görmeye gelmene sevindim ve bana karşı dürüst olmanı takdir ediyorum. Pek çok erkek böyle bir yüzleşmeye cesaret edemezdi. Aramayı keserdi o kadar."

"Ben bunu yapamazdım."

"Tabii ki yapamazdın." Sharon yüzüne yayılan gülümsemeyi kontrol edemiyor gibiydi.

Dan de rahatlamış görünüyordu. "Ağlamak, bana vurmak ya da buna benzer bir şey yapmak istemiyor musun?"

Sharon, Dan'in esprilerini her zaman yakalayamıyordu ama bu defakini anlamıştı. "Aslında biraz rahatladığımı söyleyebiliriz. Son birkaç haftadır kendimi deli gibi hissediyordum. Sen her kadının hayalini kuracağı erkeksin ve ben sana âşık olmam gerektiğini biliyordum."

"Ama olmadın."

Sharon başını salladı.

"Sharon, bunu yapacağıma ben de inanamıyorum ama bu konuşmanın bu kadar iyi gideceğini tahmin etmemiştim. Dün bir arkadaşım bana seni sordu. Once sadece, senin pazar günkü maçta benim misafirim olduğunu bildiği için meraklandığını sandım ama sonra sana çıkma teklif etmek istediğini anladım."

"Son birkaç ayda öğrendim ki ben sporcuların yanında pek rahat hissetmiyorum."

"Harika."

Sharon onun neden gülümsediğini anlamamıştı.

Dan sırıtmaya devam ederek küçük sandalyesinden kalktı. "Arkadaşım pek sporcu sayılmaz. Basketbol oynuyor ama aramızda kalsın durumu biraz acıklı."

"Bilmiyorum."

"Ron McDermitt, genel menajerimiz."

"Ron mu?"

"Ona telefonunu vermem senin için sorun olur mu?"

"Sorun mu? Ah, hayır. Kesinlikle olmaz."

Fazla hevesli görünmüş olmalıydı, çünkü Dan kıkırdamaya başlamıştı. Öne eğildi ve Sharon'ın yanağına minik bir öpücük kondurdu. "İçimden bir ses seni görmeye devam edeceğimi söylüyor."

Arabasına yürürken, basını keyifle sallamaya devam ediyordu. Hayatı yeni baştan başlıyordu ve gelecek artık puslu değil, kristal berraklığındaydı. Sharon'la işleri haletliğine göre artık Phoebeye onu ne kadar sevdiğini söyleyebilirdi. Bunu uzun zamandır biliyordu ama Phoebe'nin etrafını saran erotik duman paravanı, gerçeği idrak etmesine engel olmuştu. Onun tatlı, akıllı, cesur küçük sarışın bombası. Yatağın kenarına oturup sırlarını ortaya dökerken nasıl göründüğünü asla unutmayacaktı. Phoebe ona tecavüzü anlatınca, başını arkaya atıp ulumak istemişti. Phoebe ona korkudan ölecek gibi hissetmesine neden olan duygular yaşatmıştı.

Arabasına ulaştığında keyfi kısmen kaçmıştı. Çocukluğunu hiç kimseyi çok sevmemesi gerektiğini öğrenerek sağ salim atlatmıştı Phoebe'ye olan hislerinin derinliği, onu karşı karşıya kaldığı en zorlu savunma hatlarından bile daha çok ürkütüyordu. Kadınlara karşı her zaman mesafeli durmuştu ama bu, Phoebe'yle mümkün olmayacaktı. Ona onu ne çok sevdiğini açıklamak hayatı boyunca aldığı en büyük risk olacaktı çünkü Phoebe'nin o duyguları yüzüne çarpması ihtimali her zaman vardı.

Kendine, Phoebe'nin bütün o kibrinin altında tanıdığı en nazik insanın yattığını hatırlattı. Korkması için bir neden yoktu. Kalbi onunla elbette güvende olacaktı.

"Darnell, surat asmayı bırak. Fotoğrafçıları korkutuyorsun."

Phoebe, Darnell Pruitt'in kolunu sıktı. Bu demir bir çubukta bir çentik açmaya çalışmak kadar etkili bir hareketti. Muhabirlerden birine başıyla işaret verdi. Bütün bir haftayı, üzüntüsünü kimseye belli etmeden, hayatın koşturmacaları arasında geçirmişti. Darnell bu akşam çok iyi bir arkadaş olmuştu ve Phoebe, Dolphins maçı öncesinde kurumsal misafirperverlik süitleri turunda ona eşlik ettiği için minnettardı.

Associated Press muhabirine iki ince çizgiden farksız kısık gözlerle, dudağını bükerek bakarken, Phoebe'ye ağzının içinden, "Dolphins'ten hiç kimsenin beni gülümserken görmesine izin veremem," diye geveledi.

"Neyse ki ortalıkta hiç küçük çocuk yok."

"Neden böyle söylediğinizi anlamıyorum. Ben çocukları severim."

Son gruptan ayrılıp bu asansöre doğru yürürlerken, on bir yat borusuna az kalmıştı. Darnell'in Bayan Charmaine Dodd'la ilişkisi hızlı ilerlemiyordu ve Darnell, Şikago gazetelerinin Phoebe'yle bir resmini yayınlamalarının Bayan Doddün kıskançlığını harekete geçirmesini umuyordu.

Phoebe, Dan'le temasını en aza indirmek için, o öğleden sonraki en son Miami uçağına binmişti ve seneler önce bir Noel partisi için satın aldığı tuvaletini giyecek zamanı zor bulmuştu. Ten rengi bütün bir taytın üstüne giyilen, yüksek boyunlu, simli altın dantelden yapılma, vücuda oturan bir elbiseydi. Darnell smokinini siyah ipek bir gömlek ve pırlanta kakmalı dişiyle tam bir uyum içindeki altın rengi papyonuyla tamamlamıştı.

Bindiklerinde asansörün boş olması Darnell'e üç saat önce Phobe'yi almak için odasına gittiği andan beri yapmak istediği konuşmayı gerçekleştirme fırsatı vermişti, "insanların Kaptan Ahattı neden kötü birisi olarak gördüklerini anlamıyorum. Lanet olsun, bacağı olmasa o adamı takımımda ne zaman olsa isterdim. Hiçbir şeyin yoluna çıkmasına izin vermiyor, değil mi? Futbol maçlarını öyle adamlar kazanabilirler."

Moby Dick, Darnell'e son birkaç ayı alan kendini geliştirme çabasının bir parçası olarak Phoebe'nin önerdiği kitaplardan sadece biriydi. Futbolun onu maddi anlamda zenginleştirdiğini ama sporun zekâsını kullanma fırsatını elinden aldığını görmesi çok sürmemişti. Darnell iri, siyah ve güçlü olduğu için, hiç kimse onun sağlam bir beyne de sahip olabileceğini düşünme zahmetine girmemişti.

Darnell, Phoebe'nin dairesine çıkana kadar Kaptan Ahabı övmeyi sürdürdü. Phoebe düşünceleriyle baş başa kalmaktan ölesiye nefret ediyordu ve odalara çekilme saatinin gelmemiş olmasını ve onu içeri davet edebilmeyi çok isterdi. Yanağına minik bir öpücük kondurup iyi geceler diledi. "Yarın benim için birkaç kemik kır, Darnell."

Darnell sırıttı ve kırk yedi numara smokin ayakkabılarıyla koridorda uzaklaştı. Onu kapmamak için Charmaine Dodd'un aptal olması gerekirdi.

Telefon çalmaya başlamıştı. Phoebe ahizeyi kaldırmadan önce kristal küpelerinden birini çıkarıp odanın parlak desenli kanepesine oturdu.

"Bütün hafta hangi cehennemdeydin?"

Küpesinin sivri kenarları avucuna batıyordu. Taze acı dalgasını bastırmak için gözlerini yumdu. "Sana da merhaba, Koç."

"Salı gecesi ben yola çıkmadan önce görüşebilelim diye evine uğradım ama Molly yattığını söyledi. Perşembe ve cuma ofisi aradığımda röportaj veriyordun ve dün gece evden aradığımda telefonu açan olmadı. Odana geliyorum."

"Hayır!" Phoebe dudağını ısırdı. "Yorgunum. Zor bir hafta oldu."

"Seni görmeye ihtiyacım var."

Nedenini bilmek için kristal bir küreye gerek yoktu. Dan seks istiyordu. Müstakbel gelini el sürülmeden bir kenarda dururken, sarışın bombayla hızlı bir âlem yapacaktı. "Bu gece olmaz."

Dan bunalmış gibiydi. "Bak, bana oda numaranı söyle. Konuşmamız gerek."

"Başka zaman, Dan. Çok bitkinim." Phoebe titrek bir nefes aldı. "Yarın için bol şans. Saha kenarında görüşürüz."

Ahizeyi yuvasına bırakırken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Kapıya, "Rahatsız etmeyiniz" notunu astı ve cama yürüyüp Biscayne Bay e yansıyan ışıklara baktı.

Son birkaç ay içinde oyunculardan çok şey öğrenmişti. Oyunu oynamak istiyorsan, darbeleri de karşılayabilmen gerekiyordu. Şu anda yaptığı da buydu. Darbeyi göğüslüyordu. Dan ona öldürücü bir darbe indirmişti ama zararı görmesine izin vermeyecekti. Yarın "Arn't She Sweet'ın müziğini duyduğunda, başını dik tutacak, kalabalığı selamlayıp takımına tezahürat yapacaktı. Yaralı oynadığını kimse bilmeyecekti.

Stars'ın Dolphins'i yendiği AFK yarı finallerinde, Ray Hardestv oturma odasında, kucağında .38'liğiyle oturuyor ve evde sarhoş olmasına yetecek kadar viski olmasını diliyordu. Bir hafta sonra, Stars AFK şampiyonluğu için, Portland Sabers'ın karşısına çıkacaktı. Şişeyi ağzına dayadı ve son yudumu kafasına dikti ama gırtlağındaki ateş bile hiddetti kadar yakıcı değildi. Ray Junior ekipteyken, Stars hiç bu kadar ileri gidememişti ve şimdi onsuz ilerliyorlardı.

Tahrip olmuş, insanlıktan uzak bir ses çıkararak şişeyi odanın karşısına fırlattı. Şişe bir kupa rafına çarpıp paramparça oldu ama gürültü yüzünden endişelenmesine gerek yoktu çünkü ortalıkta duyabilecek kimse yoktu. Otuz sene süren bir evliliğin ardından, Ellen onu terk etmişti. Deli gibi davrandığını ve bir psikiyatra görünmesi gerektiğini söylemişti. Rav'in psikiyatra gitmesi gerekmiyordu. Onun sadece Dan Calebow'la ödeşmeye ihtiyacı vardı. Chargers maçının ardından, Calebow'u öldürmeyi düşünmüştü. Zaman içinde bu fikri, bir kenara itmesinin nedeni vicdanı değildi. Koç'un ölmesi, Stars'ın kaybetmesini garantilemezdi. Emin bir yönteme ihtiyacı vardı. Kimseye rüşvet verecek güçte değildi. Ayrıca oyuncular son günlerde buna yüz vermeyecek kadar iyi para kazanıyorlardı ve hakemlerin çoğu dürüsttü. Ray garanti istiyordu.

Ekranda Phoebe Somerville göründü. Önceki hafta Calebow onu eve getirdiğinde, ağaçların arasında saklanıp onları gözetlemişti. Yarım saatten kısa süre içinde yatak odasının ışıkları sönmüştü. Aylardır Koç'un onu fark etmemesi için değişik arabalar ödünç alarak onları izliyordu çünkü ilişkilerinin artık sıradan bir ilişki olmadığının farkındaydı. Her ne kadar bu bilgiyi zihnine kaydetmiş olsa da, o ana kadar bunun ne işine yarayacağını düşünememişti.

Zihninde yavaş yavaş beliren düşünce hem karmaşık hem de inanılmaz derecede kolaydı. Büyük olasılıkla yakalanacaktı ama o zaman çok geç olacaktı çünkü ona ne olduğu umurunda değildi.

Önemli olan bir tek şey vardı. Stars'ın AFK şampiyonluğunu kazanmasına engel olmak.

Televizyonda Phoebe Somerville'in röportajı sona ermiş ve kameralar yeniden Stars'ın koçuna çevrilmişti. Ray tabancasını kaldırdı ve ekranı havaya uçurdu.

Dan, şampiyonluk maçlarını çevreleyen medya çılgınlığından bir oyuncu olarak çok geçmişti ama ilk kez koç olarak yaşıyordu. Uykusuz ayakta kalabilmeyi başarabilmesinin iyi bir şey olduğuna karar vermişti. Buna rağmen. Stars'ın Dolphins galibiyetinin ardından salı günü birkaç saatini boşa çıkarmayı başardığında, berbat durumdaydı. Ayrıca Phoebe'ye deli gibi öfkeliydi.

Arabasını Phoebe'nin evinin önüne çekip aşağı inerken onu ele geçirdiği zaman yapacağı ilk şeyin onu öpmek olduğuna karar verdi. Bu ona niyetini biraz olsun anlatabilirdi. Phoebe'nin ne kadar meşgul olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisi de yoğundu ama son iki gün içinde onunla konuşmak için en azından on dakikalık bir boşluk yaratabilirdi. İkisi de büyük baskı altındaydılar ama bu birbirlerini dışlamaları anlamına gelmezdi. Phoebe, pazar akşamı eve takımla aynı uçakla dönmemişti bile. Oysa Dan o yolculuğu sabırsızlıkla beklemişti. Phobe'yi en son maç sonrasında, Ron onu takımı kutlaması için soyunma odasına getirdiğinde görmüştü.

Phoebe'nin o akşam için evine gitmeye hazırlanan kâhyası Peg onu içeri buyur etti. Dan paltosunu askılığa bıraktı ve evin arka tarafından gelen çığlık seslerini duydu. Once çok sıradışı oldukları değil ama beklenmedik oldukları için sesleri çıkaramadı. pooh onu karşılamak için hole çıkmıştı. Ayaklarının dibindeki köpekle birlikte oturma odasından geçti ve mutfağa girilen kemerli kapının altında donakaldı. Orada gördüğü şey, az kalsın ayaklarını yerden kesecekti.

"Ben yapmak istiyorum, Phoebe."

"Sıra bende."

"Bende."

"Hişşt. İkiniz de yapabilirsiniz, sizi afacanlar. İkinize de birer bıçak. Böyle yapacaksın, Jared. Aferin sana Jason. Yanlara biraz daha krema. Ah, hayır, Jared şimdi yalamak yok daha... Ah, her neyse, unut gitsin. Yakın dostlar arasında birkaç mikrobun lafı mı olur?" Tanrım. Dan gözlerini yakan şeyin, sadece uykusuzluk değil, duyguları olduğunu biliyordu. Hayatı boyunca, Phoebe'nin o çirkin görünüşlü pastayı iki yanındaki sandalyelerde dizlerinin üstünde duran sapsarı kafalı iki küçük oğlanla süslemesi kadar güzel bir şey görmemişti.

Phoebe hayalindeki anneye hiç mi hiç benzemiyordu. Uzun tırnakları kırmızı boyalıydı. Kocaman halka küpeleri, takvim kızı saçlarının arasında bir görünüp bir kayboluyordu ve her iki bileğinden de en az üçerbilezik sallanıyordu. Üzerinde fazla büyük boy bir Stars sıveatshirtü -en azından bu kısmı doğru becermişti vardı ama altına annelerden beklenildiği üzere düzgün bir kot pantolon yerine, Dan'in hayatı boyunca gördüğü en dar ve yapışkan dore renkli pantolonu giymişti.

Hayır, hiç kimsenin annesine benzemiyordu ama yüzleri gözleri çikolata kreması içindeki o iki çocuğun ona bayıldıkları her hallerinden belliydi. Dan de bayılıyordu, bütün kalbiyle. Onu kırmızı saten ve taşlarla bezenmiş halde çocukların okul aile birliği toplantısında boy gösterirken düşündü. Ancak bu görüntü onu rahatsız etmek yerine, içinin zevkle dolmasına neden olmuştu. Phoebe onunla evlenecekti. Tabii ki evlenecekti. Dan ona bakarken, çocukluğundan kalma gölgelerin onu şüpheye düşürmesine izin vermedi. Bir kadın, on beş senelik bir seks orucunu sevmediği bir erkek için bozmazdı.

Pooh masanın altına düşmüş çikolata parçacıklarını diliyle yalarken çocuklardan birisi, "O şarkıyı tekrar söyle, Phoebe" dedi.

"Hangi şarkıyı?"

"Hani şu canavarlı olanı."

"Kurt adam şarkısını mı?" Çocuklar kafalarını sallarken, Phoebe, Warren Zevonun "Werewolves of London" şarkısının neşeli bir yorumunu söylemeye başladı. Muhteşem kalçalarını iki yana sallayarak tempo

tutuyordu. Tanrım, çok güzeldi ve Dan onu seyrederken tuhaf bir huzurla doldu. Hayatının kalan kısmını onunla geçirmekten daha güzel bir şey düşünemiyordu.

Phoebe ikizleri dans etmeleri için yere indirdi. Sırtı hâlâ kapıya dönüktü. Dan onun ritimle kıvırtmasını ve ikizlerin onu taklit etme çabasını gülümseyerek izledi. Phoebe onları hızla döndürdü ve onu görünce bir anda taş kesildi.

Dan sırıtarak, "Ben partiye engel olmayayım," dedi.

"Burada ne arıyorsun?"

"Peg çıkarken beni içeri aldı."

Çocuklar kıvranmaya başlamışlardı ve Phoebe ellerini bıraktı. "Korkarım beni kötü bir zamanda yakaladın."

Jared elini çekiştiriyordu. "Pasta artık dondu. Jason ve ben birer dilim yiyebilir miyiz?"

"Tabii ki. Durun tabak getireyim."

Tabakları alırken, elleri titriyordu. Dan'in dizlerinin üstüne çöküp çocuklarla aynı göz hizasına geldiğini gördü. Yorgunluğu yüzüne yansımıştı ama Phoebe ona sempati duyacak değildi. Aynı anda iki kadını birden idare etmek yorucu olsa gerekti. Yeni bir acı hücumuna karşı gözlerini kırpıştırdı.

"Pasta harika görünüyor, çocuklar. Ben de yiyebilir miyim?"

Jared, "Peg yaptı," dedi.

ikizi, "Ama Phoebe üzerine krema sürmemize izin verdi," diye ekledi.

Jared yüzünün büyük kısmını kapladığı göz önüne alınınca, gereksiz yere, "Çikolatalı," diye açıkladı.

Dan'in kıkırdayınca çıkardığı ses, Phoebe'nin kalbini parçaladı. Her iki tabağa birer dilim pasta koydu ve çatalların beklediği masaya yerleştirdi.

Dan oğlanların sandalyelerine tırmanmalarını izledi. "Evveeettt, pasta gerçekten harika görünüyor."

Jason ağzının tıka basa dolu olmasının onu konuşmaktan alı-koymasına izin vermeyerek, "Şu adam da pasta istiyor, Phoebe," dedi.

Phoebe sesinin ince tonunu korumaya çalışarak, "O kadar büyük ısırma, canavar," dedi. "Tıkanacaksın."

Molly hızla mutfağa daldı. "Geldim! Selam çocuklar. Merhaba. Koç." İkizlerin kafalarını okşadıktan sonra öpücük almak için üzerine zıplayan Pooha eğildi. Phoebe'ye temkinli gözlerle baktı. "Peg sana ne olduğunu söyledi mi?"

"Bir toplantın olduğunu söyledi."

"Yazını laboratuvarında bir sorun oldu ve Bayan Millers bizimle konuşmak istedi. Oğlanlara göz kulak olduğun için sağ ol." Bunu biraz hasetle söylemişti.

Phoebe ellerindeki çikolata kremasını yıkadı ve Molly, ikizlerin yanına yerleşirken, ellerini bir mutfak havlusuna kuruladı. Dan yanına gitti.

"Şimdi bekçilik görevini Molly ye devrettiğine göre, biraz konuşmamıza ne dersin?"

"Dışarısı çok soğuk."

"Hey, dışarıda çok güzel bir Şikago havası var." Phoebe'nin daha fazla itiraz etmesine fırsat bırakmadan onu elinden tutup çekti. Phoebe çocukların önünde çekişmeye girişemeyeceği için koridora varana ve onları duyamayacakları kadar uzaklaşana dek sesini çıkarmadı.

"Bırak beni!"

Dan bir süre hiçbir şey söylemedi. Sadece onu dikkatle süzdü. "Bana öyle geliyor ki kaçırdığım bir şeyler olmuş. Ben seni geçen hafta meşgul sanıyordum ama sen benden kaçıyormuşsun meğer."

"Meşguldüm."

"Biraz yalnız kalmalıyız. Paltonu giy."

"Hiç sanmıyorum."

"Tamam." Dan onu kollarının altından kavradı ve merdivenlere doğru çekti.

Phoebe, "Kes şunu!" diye tısladı. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Çok kötü." Dan onu yatak odasına sokup kapıyı kapadı ve ancak o zaman onu bıraktı. Tıpkı saha kenarında yaptığı gibi ellerini kalçalarına yerleştirmişti. Yüzünde, savaşmaya hazırlanırken takındığı ifade vardı.

"Pekâlâ. Dökül bakalım. Bu buz gibi tavırlarının sebebi ne?"

Phoebe bu karşılaşmadan kaçınmaya çalışmış, hatta hiç mecbur kalmayacağını ummuştu ama bunun imkânsız olduğunu tahmin etmeliydi. Dan yüzleşmelerden kaçınacak bir adam değildi. Phoebe bir kez ağlamaya başlarsa asla duramayacağını bildiği için, yanağını ısırdı. Dan'in onu yıkılmış haliyle görmesine dayanamazdı.

"Birlikte olmamızın hemen ardından seni aramadım diye mi kızgınsın? Bu haftanın nasıl geçtiğini sen de biliyorsun. Anladığını sanmıştım." Dan saatine baktı. "Aslına bakarsan, şimdi de çok az vaktim var. Saat altıda koçlar toplantımız var."

"Bu durumda elini çabuk tutsan ve kıyafetlerini hemen çıkarsan iyi olur." Phoebe sesinin sert çıkması için uğraşmıştı ama sesinde acı dolu bir tını vardı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Seksten. Burada olma nedenin bu değil mi? Toplantına gitmeden önce, hızlı bir vurgun çevirmek?" Bu kelimeler Phoebe'yi katlanamayacağı kadar incitiyordu.

"Lanet olsun. Bu, şu kadın şeylerinden biri olacak, değil mi? Kızgınsın, sana neden kızgın olduğunu soracağım ve sen eğer kendim anlayamıyorsam, senin anlatmayacağını söyleyeceksin. Lanet olsun, ben seninle böyle oyunlar oynamak istemiyorum." Phoebe, genç adamın öfkesinin kabardığını hissediyordu.

"Affedersin." Phoebe öfkenin, ortaya dökülmesi kederden daha güvenli bir duygu olduğunu bilerek, tek kolundaki bilezikleri çıkarıp yatağa fırlattı. "O zaman derhal işe koyulalım." Ayakkabılarını ayağıyla çıkarıp odanın diğer ucuna savurdu. "Elini çabuk tut, Koç. Pantolonun hâlâ üstünde."

Dan aralarındaki mesafeyi kapadı ve onu omuzlarından tuttu. Parmakları etine batıyordu. "Kes şunu. Buna inanmıyorum. Senin neyin var böyle?"

Phoebe bu karşılaşmadan saygınlığıyla sıyrılma kararlılığını kaybetmişti. Dan'in kolları arasında taş kesildi. Titrek bir nefes alarak sakın bir sesle, "Artık seninle yatmayacağım, Dan," dedi. "Bir hataydı, ilk baştan buna kalkışmamalıydım."

Dan birbirlerine değmeyecekleri bir mesafeye çekildi. Her ne kadar gözleri saldırgan ışığını kaybetmiş olsa da, gözlerinde tehlikeli bir temkin vardı. "Beni önemsediğini biliyorum. Yoksa benimle yatmazdın."

"Bills maçında Sharon'la tanıştım." Dan'in yüzündeki suçlu ifade her şeyi anlatıyordu. "Çok hoş birisi. Zevklisin."

"Sharon'ın ikimizle hiçbir ilgisi yok. İkinizle aynı anda yattığımı sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Anladığım şu, iki dünyanın nimetlerinden istifade ediyordun, değil mi?" Sesi titriyordu. "Müstakbel karını tertemiz saklarken, sarışın bombayla eteğindeki taşları dökebiliyordun."

Dan üzgün değil, öfkeliydi. "Böyle bir adam olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Farklı düşünmek çok zor."

Dan'in öfkesini kontrol etmek için mücadele ettiğini görebiliyordu. "Sharon'ın Bills maçına gelmesi için gerekli ayarlamaları haftalar öncesinden yapmıştım ve son anda iptal edemedim. Onu artık görmüyorum. Bir kadında aradıklarımın onda olduğunu sanıyordum ama sonra seninle son defamızdan sonra kendimi kandırdığımı anladım."

Sharonla ayrılmış olmaları, Phoebe'yi mutlu etmeliydi ama etmemişti. Ondan seksten fazlasını istediğini duymaya ihtiyacı vardı. Aşk istediğini duymalıydı; Dan bunu dile getirene kadar hiçbir şey yoluna giremezdi. Sesi yumuşak ve titrekti. "Onu görmekten senin için yeterince seksi olmadığı için mi vazgeçtin?"

Güçlükle yutkunurken, Dan'in boyun kasları gerilmişti. "Bunu yapma, Phoebe. Geri alınamayacak sözler söyleme. Sana ailemin her şeyi nasıl mahvettiğini anlattım. Uzun süredir gerçek bir evlilikle yuva kurmak istiyorum. Valerieyle yaşadığım gibi yalnızca bir seks hayatı değil. Ben çocuk istiyorum."

"Bu yüzden müstakbel çocukların için bir yarışma düzenledin ve ödülü Sharon kazandı."

"Beni nasıl etkilediğini anlamak zor değil. Çocukları seven birisi olsun istedim, ben arkamı döndüğüm anda onlara şamarı indiren değil."

"Anlıyorum. Tam olarak kimin annesi olması gerekiyordu? Çocuklarının mı, senin mi?" Dan yüzünü buruşturdu ama onu incitmek Phoebe ye herhangi tatmin duygusu yaşatmamıştı. İstediği bu değildi. İstediği, o paramparça olmadan gitmesiydi.

“Bunu söylemen çok acı."

“Sanırım öyle. Ama korkarım ki doğru."

Dan'in sesi boğuktu. "Biliyor musun, seni aşağıda o çocuklarla gördüğümde, dünyanın en mutlu adamı olmuştum. Bugün birkaç dakikalığına, bizim için her şeyin bir bütün olduğunu düşündüm."

Dan duraksadı. Phoebe sırada neyin olduğunu hissetmişti. Dan kelimeleri çoktan telaffuz etmiş gibi, odanın sıcaklığına rağmen, ürperdiğini hissetti. Sakın söyleme. Onun yerine beni sevdiğini söyle. Benden istediğinin sadece çocuklar değil, aşk olduğunu söyle.

Dan ellerini ceplerine soktu. "Seni çocuklarla birlikte görmemiştim. Bana göre, çocuklar konusunda Valerie'yle aynı duygulara sahiptin. Ama bugün oğlanlarla nasıl olduğunu gördüm. Onların da sana, en az senin onlara olduğun kadar deli olduklarını anlamak zor değildi."

Phoebe'nin bütün bedeni sızlıyordu. "Artık Sharon resimde olmadığına göre, bu benim tedavülde olduğum anlamına mı geliyor?"

"Neden böyle ifade ettiğini bilmiyorum ama evet, bence sen müthiş bir anne olursun."

Phoebe yutkundu. "Artık ilk sırada mıyım, yoksa önümde başka kadınlar var mı?"

Dan dişlerini sıktı. "Başka kadın yok."

"Yani şu anda tek aday benim."

"Hatırlayamadığım kadar uzun zamandır, aynı gece içinde üst üste iki saat uyumadım," derken Dan'in sesi gergindi. "Ya abur cuburla ya da

adrenalinle ayaktayım. Seninle evlenmek istediğim için özür dileyecek değilim."

Tabii ki onunla evlenmek istiyordu. Yatakta harikaydılar ve Dan çocuklarını taciz etmeyeceğini öğrenmişti ve çeyiz olarak Stars'ı sunması gibi bir olasılık vardı.

Phoebe o ana kadar, Reed'in sinsi imasını tamamen unutmuştu ama şimdi hatırlamıştı. Oda dönmeye başlamıştı. Konuşmakta güçlük çekerek, "Bu ani evlenme arzun..." Gırtlağını temizledi.

"Beni ikizlerle bir arada görmenden mi kaynaklanıyor yoksa Stars'ın sahibi olmaya sadece bir maç uzak olmamla bir ilgisi var mı?"

Dan kaskatı kesilmiş, beti benzi atmıştı. "Tam olarak ne demeye çalışıyorsun?"

"Birbirimizi aylardır tanıyoruz ve sen benden seks dışında bir şey istediğini ilk kez belirtiyorsun. Bugünkü olay bu mu? Takımın pazar günü galip gelmesi ihtimaline karşılık evlilik teklifi için ortam mı hazırlıyorsun?"

"Bunu söylediğine inanamıyorum."

Phoebe boğuk bir kahkaha attı. "Sanırım nasıl sıkı bir lokma olacağımı anlamamışım. Stars kazanırsa, benimle evlenen koca memelerin ve büyük bir futbol takımının sahibi olacak. Her erkeğin rüyası budur."

Dan'in yüzü sertleşmişti. "Tek kelime daha etme."

"Ligdeki bütün koçlar sana imrenecekler."

"Seni uyarıyorum."

"Stars kaybederse, benimle evlenmeye hâlâ bu kadar meraklı olacak mısın?"

Dan'in çenesinde bir kas seğiriyordu. "Pazar günü maçta ne olacağının ikimizle hiçbir ilgisi yok."

"Ama kazanırsanız, bundan asla emin olamayacağım, değil mi? Samimi olduğunu ancak kaybetmeniz ve senin benimle evlenmeyi yine de istemen halinde anlayacağım." Beni sevdiğini söyle, Dan. Benimle beni sevdiğin için evlenmek istediğini söyle. Seni yatakta heyecanlandırdığım ya da benden çocukların olsun istediğin ya da takımıma göz diktiğin için değil. Beni sevdiğini söyle ve bütün bu çirkinliği bir kenara it.

"Ben o maçı alacağım."

"O zaman hiç şansımız yok."

"Söylemeye çalıştığın nedir?"

Phoebe'nin içi kanıyordu ve bu acıya bir son vermek istiyordu. Boğazı öylesine kurumuştu ki konuşacak halde değildi.

Dan ona düz ve soğuk bir bakış attı. "Maçtan vazgeçmiyorum."

Phoebe önce ne demek istediğini anlamadı. Ama yüzündeki kasvetli ifadeyi okuyunca, midesinin bulandığını hissetti.

Dan'in sesi sert ve öfkeliydi. Phoebe onun bütün duygularını öfkesinin ardına sakladığını hatırlıyordu. "Hayatım boyunca hep sert oynadım ama karşılaştığım bütün baştan çıkarıcı etkenlere rağmen, her zaman temiz oynadım. Para teklif edildiği de oldu. Uyuşturucu ve kadın da. Ama ben maçları satmam. Hiç kimse için. Senin için bile."

"Benim demek istediğim..."

Dan onu küçümseyen gözlerle süzdü ve hışımla dönüp odadan çıktı.

Phoebe elleri kucağında kavuşmuş halde otururken zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Molly ikizleri evlerine götürürken holden gelen sesleri dinledi. Sonra Mollynin geri geldiğini duydu. Pooh kapıyı tırmaladı ve açılmayınca dönüp gitti. Phoebe odasında parçaları birleştirmeye çabalayarak oturdu.

Saat onda Molly nin banyosundan gelen su sesini işitti. Düşünmeden kıyafetlerini çıkardı, en eski bornozunu giydi ve yıpranmış, yumuşak kumaşında huzur buldu. Kapısı vuruldu.

"İyi misin, Phoebe?"

Başka şartlar altında olsa, Molly nin iyiliği sorguluyor olmasından mutluluk duyardı ama şimdi kendini bomboş hissediyordu. "Başım ağrıyor. Yarın sabah sen okula gitmeden görüşürüz."

Penceresine yürüdü ve evin arkasında uzanan ormana bakmak için perdeyi açtı. Gözleri yaşlarla bulutlanmıştı.

"Phoebe?"

Molly'nin içeri girdiğini duymamıştı ve onu burada istemiyordu. Kız kardeşine Şikagodan ayrılacaklarını eninde sonunda söyleyecekti ama bu akşam olmazdı. "Kapı kapalıydı."

"Biliyorum. Ama... Sen iyi olduğundan emin misin?" Odanın ışığı yandı.

Molly'nin ağladığını görmesini istemediği için yüzünü pencereden ayırmadı. Pooh'un patilerinin çıkardığı yumuşak sesi duydu. "Sadece baş ağrısı."

"Dan'le kavga ettiniz, değil mi?"

"Dan'le her zaman kavga ediyoruz."

"Birbirinizi kızdırıyorsunuz ama gerçekten kavga etmiyorsunuz. "Bu kızdırmak değildi, Molly. Gerçek bir kavgaydı." Uzun bir sessizlik oldu. "Üzgünüm."

"Üzülmen için bir neden göremiyorum. Benden ölesiye nefret ediyorsun, unuttun mu?" Mutsuzluğunun acısını Molly'den çıkarmasının haksızlık olduğunu biliyordu ama önemseyecek noktayı geçmişti. Pooh âdeta ona sitem eder gibi kadının bileklerine vurup duruyordu.

"Senden nefret etmiyorum, Phoebe."

Gözyaşları gözlerine perde çekti. "Yalnız kalmaya ihtiyacım var, tamam mı?"

"Ağlıyorsun."

"Sadece geçici bir zayıflık. Üstesinden gelirim."

"Ağlama. Seni bu kadar üzdüğünü bilse. Dan çok kötü hissederdi.'

"Bundan samimi olarak şüpheliyim."

"Bence sen ona âşıksın."

Gözyaşları yanaklarından süzülürken, Phoebe güçlükle yutkundu. "Bunu da aşacağım."

Kolunun üstünde nazik bir dokunuş hissetti. Gırtlağı kasıldı Ve içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Daha ne olduğunu anlamadan Molly'nin kolları arasındaydı.

Molly kolunu sıvazladı ve sırtını ovaladı. "Ağlama, Phoebe. Lütfen ağlama. Daha iyi olacak. Gerçekten. Ağlama." Molly onu, onun Pooh'u kucakladığı gibi sımsıkı sarmıştı. Phoebe'den daha kısa olduğu için tuhaf duruyorlardı ama yine de birbirlerine sımsıkı tutundular.

Phoebe, o şekilde ne kadar durduklarım bilmiyordu ama hiçbir şey kız kardeşini bırakmasını sağlayamazdı. Gözyaşları nihayet dinince, Molly geri çekildi ve banyodan aldığı mendillerle geri geldi.

Phoebe yatağın kenarına oturdu ve sümkürdü. "Yarın daha iyi olacak. Ben sadece kendime üzülüyorum."

Molly yanında oturunca, yatak eğildi. Aradan sessiz saniyeler geçti. "Hamile misin?"

Phoebe ona şaşkın gözlerle baktı. "Bunu nereden çıkardın?"

"Tarih dersi sınıfımdan bir kız hamile. Doğum kontrolünden anlaması gereken daha büyük insanların bile başına gelebildiğini biliyorum.

Hamileysen, Dan'in seninle evlenmek isteyeceğinden eminim ama istemiyorsa... ikimiz..." Molly aceleyle konuşuyordu. "Ben bebeğe bakmana yardım ederim. Kürtaj yaptırmana ya da evlatlık vermene ya da tek başına büyütmene gerek yok."

Phoebe, kız kardeşinin ciddiyetini görünce, sersemliği kısmen kayboldu ve gözyaşları içinde bir gülümsemeyle, "Hamile değilim," dedi. "Ama teşekkürler. Çok teşekkürler."

"Yine ağlamaya başlamayacaksın, değil mi?"

Phoebe başını salladı ve burnunu bir kez daha temizledi. "Elimde değil. Bu birinin bana teklif ettiği en tatlı şeydi." Küçük bir hıçkırıkla, "Seni seviyorum, Mol," dedi. "Gerçekten seviyorum."

"Öyle mi?"

"Evet." Phoebe gözyaşlarını sildi.

"Yaramaz bir çocuk gibi davranmama rağmen mi?"

Phoebe cılız bir gülümsemeyle, "Gerçek bir yaramaz çocuk,"dedi.

"Daha önce hiç kimse beni sevmedi."

"Annen sevdi."

"Gerçekten mi?"

"Hem de çok sevdi."

"Onu hatırlamıyorum. Bert onun aptal sarışının teki olduğunu söylerdi."

Phoebe boğuk bir gülüşle, "Öyleydi," dedi. "Benim annem de öyleydi. Bert ancak öyle kadınlarla evlenirdi. Kadınlarının sarışın, seksi ve fazla zeki olmayan türden olmasını isterdi. Biz zekâmızı ondan almışız, Mol, annelerimizden değil." Phoebe elindeki mendili çekiştirirken, "Ama annen tanıdığım en tatlı kadınlardan biriydi," dedi. "Seni çok severdi. Henüz sen bir bebekken kaçtım ama seni nasıl kucağında tuttuğunu ve sana sahip olduğuna bir türlü inanamadığı için, sen uyurken bile bırakmadığını çok iyi hatırlıyorum."

"Keşke onu hatırlasaydım."

"Çok hoş bir kadındı. Bana bir şov kızı olmakla ilgili hikâyeler anlatırdı. Bert'in ikinci karısı Cooki gibi. İkisi de çok şeker insanlardı."

Molly her kelimesini içiyor gibiydi. "Bana onları anlat."

Phoebe burnunu çekip mendiliyle sildi. "Şey, Bert üç eşinide Las Vegas'ta buldu. Hiçbirinin güzellikten öte bir sermayesi yoktu ama sıradışı kadınlardı. Bazen aptal sarışın yakıştırmasının erkeklerin hayatta kalmak konusunda onlardan daha üstün olan kadınlar karşısında iyi hissetmek için uydurdukları bir tamlama olduğunu düşünüyorum." Pooh kucağına atladı ve Phoebe, köpeğini okşamaya başladı. "Kendilerine acımak yerine, hepsi hayatlarına bir anlam katmak için çok çalıştılar. Kötü adamlara, berbat çalışma şartlarına, açık saçık elbiselerden yadigâr bronşit nöbetlerine rağmen ve bunu gülümseyerek yaptılar. Annen, Bert'in nasıl bir adam olduğunu anladığı zaman bile kesinlikle buruk olmadı." Phoebe, Mollye titrek bir gülümsemeyle baktı. "Senin kanında pullar ve balık ağları var, Mol. Bununla gurur duy."

Kız kardeşi, ağırbaşlı yüzü ve müthiş beyniyle, bu fikirden bariz biçimde etkilenmişti. Phoebe ona bakarken zihninden, onu üzüntüsünden çekip çıkaracak dehşet verici bir fikir sökün etti.

"Sende onun fotoğrafı vardır, değil mi?"

"Hayır. Bert'ten birkaç kez istedim ama onda olmadığını söyledi."

"Sana bunu daha önce sormadığıma inanamıyorum." Yataktan kalkıp dolaba yürüdü ve New York'tan oraya gönderttiği kutulardan birini çıkardı. Molly'nin meraklı bakışları altında, istediği şeyi aramak için içindekileri yatağa boşalttı. "Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. İşte

burada." Phoebe içinde Laranın kucağında yeni doğmuş Molly'yle havuz kenarındaki koltuklardan birinde otururken çekilmiş bir fotoğrafının durduğu altın renginde çerçeveyi buldu. Lara'nın sarı saçları, çiçekli bir eşarpla arkada toplanmıştı ve pembe bir battaıiyeye sarılı Mollye gülümseyerek bakıyordu.

Fotoğrafı kız kardeşine uzatırken nefesini tuttu.

Molly resme, parmaklarının arasında dağılıp gitmesinden korkar gibi, korkarak dokundu ve annesinin yüzüne baktı. Yüzünde bir hayranlık ifadesi belirmişti. "Çok güzel.'

"Bence gözlerini ondan almışsın," dedi Phoebe yumuşak bir sesle.

"Keşke onu tanısaydım."

"Keşke tanısaydın."

"Bu bende kalabilir mi?"

"Tabii ki. Kaçarken yanımda götürmüştüm. Benim annemmiş gibi yapardım."

Molly ona baktı ve dudaklarının arasından bir hıçkırık sesi duyuldu. Bu defa ona sarılan Phoebe oldu.

"Bu kadar kötü davrandığım için üzgünüm. Bert seni sevdiği ve benden nefret ettiği için, seni o kadar çok kıskanıyordum ki."

Phoebe kız kardeşinin saçlarını sıvazladı. "Senden nefret etmiyordu ve beni sevmiyordu."

"Evet, seviyordu. Beni her zaman seninle karşılaştırıyordu." Molly, Phoebe'nin yaşlarla ıslanmış yüzünü görebilmesi için hafifçe geri çekildi. "Onu sinir ettiğimi ve benimle her konuşuşunda bayılacakmışım gibi durduğumu söylerdi. Senin ona her zaman kafa tuttuğunu anlatırdı."

Phoebe onu yeniden kendine çekti. "Ben ona yetişkin bir kadın olana dek kafa tutamadım, inan bana, senin yaşındayken tek yaptığım ondan uzak durmaktı."

"Bunu kendimi daha iyi hissedeyim diye söylüyorsun."

"Bert zorbanın tekiydi, Molly. Sürekli erkeklerin tarafını tutardı. Ona bakmayan ya da onunla yatmayan hiçbir kadına faydası yoktu. Bu durum ikimizi de kapsam dışı bırakmaya yeterli."

"Ondan nefret ediyorum."

"Tabii ki ediyorsun. Ama büyüdüğün zaman, ondan nefret etmek yerine, ona acımayı da öğrenebilirsin." Phoebe konuşurken, içinde bir şeylerin çözüldüğünü hissetti ve babasının reddedişinin üzerindeki gücünü nihayet kaybettiğini fark etti. "Bert dünyadaki en iyi kız evlada sahipti ve umurunda bile olmadı. Ben bunu çok hüzünlü buluyorum. Ya sen?"

Molly bir an durup düşündü. "Evet, sanırım öyle."

Kış gecesinin ışığı halının üstünde yansırken, parmakları Pooh'un tepesindeki tüylerde birleşti.

Birbirlerinin elini sımsıkı tuttular.

Fonda "Ain't She Sweet" şarkısını çalmaya başladı. Stars'ın amigo kızları mavi ve altın rengi pon ponlarıyla Phoebe'nin arasından geçeceği bir tünel oluşturdular. Phoebe AFK şampiyonluk maçı için sahaya yürürken binlerce gök mavisi payetle işlenmiş kısa kadife ceketi, altın rengi askılı bluz ve etekten oluşan kıyafeti, parlak çorapları ve burnunda boncuklarla işlenmiş altın rengi yıldızlar işli kalın topuklu pabuçlarıyla âdeta ışık saçıyordu. Amigo kızlar ellerindeki pon ponları sallayıp kalçalarını oynatırken kalabalık Phobe'yi ıslık ve tezahüratlarla selamladı.

Phoebe el sallayarak öpücükler gönderirken stadyuma hâkim gerilim yüklü atmosferi ve saha kenarında toplanan oyuncuların gergin yüz ifadelerini fark etmişti. Maç öncesi ritüellerini gerçekleştirmek üzere yedek kulübesinin yanına geçerken, Dan'e bakmaktan özellikle kaçındı. Oyuncuların çoğu onlara şans getirdiğinde inanıyordu ve Phoebe kasklara vurmak, omuzluklarını tokatlamak, ayakkabılarının içine şans kuruşları atmak gibi hareketlerden oluşan bir rutini gerçekleştirmek zorundaydı. Oysa Bobby Tom Şans öpücüğü almaktan vazgeçmemekte kararlıydı.

Kucakladığı Phobe'yi, "Bu işi bugün bitireceğiz, Phoebe," diyerek öptükten sonra yere indirdi.

"Biliyorum. Bol şans."

Phoebe, Sabers'ın, sahada Stars'ın arasına karışmasını izledi. Başlangıç kadrosundaki oyun kurucuları son maçta sakatlanarak Starsın az farkla favori gösterilmesine neden olmuştu ama Ron, Phoebe'yi Sabers'ın her halükârda çok büyük bir takım olduğu konusunda uyarmıştı.

Başlama vuruşu yaklaşırken, Phoebe, Dan'e bakmaktan daha fazla kaçınamadı. Kulaklıklar aracılığıyla koçlar kulübesiyle konuşurken ve sonra hemen yanında duran Jim Biederot'a bir şeyler söylerken, boyun tendonlarının nasıl gerildiğini görebiliyordu. Ancak oyuncular başlama vuruşu pozisyonlarını alınca, Phobe'den tarafa baktı. Bakışları kilitlendi. Dan'in ifadesi duygularını ele vermeyecek kadar boştu. Ona doğru yürürken, Phoebe ceketinin cebinde çiklet paketini aradı.

Taraftarların Starsın maç öncesi ritüellerine alışmaları çok sürememişti ve kalabalık vurucunun topu havaya dikeceği ve Phoebe'nin çikleti Dan'e vereceği anı bekliyorlardı. Dan yanına gelince, Phoebe normal bir sesle konuşmaya çalıştı. "Çikletini unutmadım."

Dan ona bir an baktı. Yüzü gergin ve sert bir çizgi halinde gerilmişti. "Bobby Tom kocaman bir öpücük alıyor ve ben bir paket çiklet alıyorum. Hiç sanmam."

Dan kulaklarını çıkarıp atarken, Phoebe'nin gözleri iri iri açıldı. Genç adam ona tepki verme fırsatı bırakmadan eğildi ve dudaklarını uzun uzun öptü.

Flaşlar patladı ve kalabalık gülüşler, ıslıklar ve tezahüratlarla kükredi. Dan geri çekilince, Phoebe kendini gülümsemeye zorladı. Kalabalık bunu bir şaka sanmıştı ama Phoebe öyle olmadığını biliyordu. Dan'in öpücüğü öfkeyle doluydu ve Phoebe'yi, kendisinin onuruna hakaret ettiği için affetmediğini anlamasını istemişti.

Genç adam hızla döndü ve top havada dönerken dikkatini sahaya verdi. Sabers'ın ilerleme adamı, topu Stars'ın gol bölgesinde yakaladı.

Phoebe yaşadığı karmakarışık duygulara rağmen, kendini maçın heyecanına kaptırmıştı bile. Ron'dan, Dan'in stratejisinin kısmen Sabers'ı top kaybetmeye zorlamak üzerine kurulu olacağını öğrenmişti ve savunmanın saldırgan oyunu, Elvis Crenshaw'un maçın başlamasından sadece dört dakika sonra topu tutucularının elinden düşürtmesiyle başarmış oldu. Stars kolayca kontrolü sağladı ve çeyreğin sonunda, Sabersa karşı 7-0 öndeydiler.

Phoebe ortamın en az saha kenarındaki kadar gergin olduğu locaya döndü. Sabers oyundan kopmamak için çaba harcarken Stars ivme yakalamıştı ancak henüz gevşemek için çok erkendi. On dakika sonra, Stars bir 30 yarda pasını engelleyince, Phoebe gerilime daha fazla dayanamayacağını anladı. Çok iyi oynuyorlardı ama ya dağılırlarsa ne olacaktı?

Ron'a biraz yürüyeceğini fısıldayıp çantasının zincir askısını omzuna astı ve locadan ayrıldı. Dışarıdaki güvenlik memurunu selamladı ve başka hiç kimsenin olmadığı koridorda yürümeye başladı. Kapalı kapıların ardından yeni bir sevinç çığlığı yükseldiğinde koridorun ucundaki dirseği dönüyordu.

Keşke Molly dışarıda arkadaşlarıyla oturmak yerine yanında olsaydı. Son birkaç gün aralarında bir sihir gerçekleşmişti sanki.

ablasını hayatının bütün detayları hakkında bilgilendirmeyi kafasına koymuş halde, hiç durmadan gevezelik ediyordu. Phoebe gülümsedi. Son birkaç ay içinde pişmanlık duyacağı şeyler yaşamış olmasına rağmen, Molly yi yanında tutma kararından asla pişman olmayacaktı.

Düşüncelerine öylesine dalmıştı ki yakındaki bir locanın kapısı açılıp koridora yeni bir tezahürat dalgası dolana kadar, ne kadar uzakaştığının farkına bile varmamıştı. Reed locadan çıkarken Phoebe'nin parmakları çantasını daha sıkı kavradı. O anda istediği son şey onunla karşılaşmaktı ama Reed onu çoktan görmüştü bu yüzden uzaklaşması imkânsızdı.

Starsın son zaferi, Reed'in göstermelik nezaketine son vermişti ve şimdi geriye düşmanlıktan başka bir şey kalmamıştı. Phoebe'nin yanına ulaşınca, altın bir çakmakla sigarasını yaktı ve duman yüzünden gözlerini kıstı.

"Daha şimdiden maçtan sıkıldın mı yoksa?"

Phoebe'nin yeni bir didişmeye girme arzusu yoktu. Rahat bir tavırla omuz silkti. "Hayır. Sadece gerildim. Ya sen?"

"Ben sadece sigara için çıktım, hepsi bu."

Reed'in kapıyı açmasıyla, locadan koridora taşan sigara dumanı henüz tamamen dağılmamıştı. "Sen de izlemeye dayanamadın, değil mi?" Phoebe çenesini kapalı tutmadığına daha o anda pişman olmuştu. Her ne kadar bu cümleyi meydan okumak için söylemediyse de, Reed öyle algılamıştı.

"Daha devre arası bile olmadı. Ben olsam kutlamaya henüz başlamazdım."

"Kutlamıyorum."

Yeni bir sevinç çığlığı daha yükselince, Reed sigarasından hızlı ve öfkeli bir nefes daha çekti. "Bütün hayatın boyunca şanslıydın. Sen tanıdığım insanlar arasında bir bok yığının üstüne basıp altına dönüştüğünü gören tek örneksin."

"Bense her zaman şanslı olanın sen olduğunu düşünmüşümdür."

Reed bir homurtu çıkardı.

Phoebe çantasının askısını sıkıca tuttu. "Bunca sene sonra bile, benden hâlâ nefret ediyorsun, değil mi? Çocukken nedenini asla anlayamazdım. Sen benim istediğim her şeye sahiptin."

"Tabii ya." Reed homurdandı. "Nörotik bir anneyle, babasız, yıkık dökük bir dairede büyüdüm."

"Senin bir baban vardı. Benimki."

Adamın dudakları küçümseyici bir ifadeyle büküldü. "Haklısın, öyleydi. Bert bana, sana verdiğinden daha çok değer verirdi. Ta ki öldüğü güne kadar. O sana sadece bir ders vermek istedi. Senin tek başarısızlığının sen olduğunu söyleyip dururdu. Seni sürekli birlikte takıldığın o ibnelerden uzaklaştırabilirse düzenli bir hayatının olacağına inanıyordu." Reed duvarın dibinde duran, sigarasını içi kumla dolu küllüğe bastırdı. "Bert böyle olsun istemedi. Bu sezon yaşanan tesadüfleri kimse öngöremezdi. Sabers, Simpscn ve McGuire'ı, Chargers Wyzak'i kaybediyor, Bills ve Dolphins darma duman oluyor. Tanrım, Stars'ın

playofflara yaklaşacağını biraz tahmin etse, seni takıma bir günlüğüne bile yaklaştırmazdı."

"Ama Stars playofflara çıktı. Tezahürat seslerine bakılırsa, kazanıyorlar."

Reed'in yüzü öfkeden kararmıştı. Başarılı işadamı kaybolmuş, yerine Phoebe'nin çocukluğunun acımasız zorbası gelmişti. "Lanet olsun Hava atıyorsun, değil mi?"

"Ben asla..."

Ancak Phoebe yalanlamasında geç kalmıştı çünkü Reed onu vücuduyla duvarın arasına sıkıştırmıştı bile. Omzu duvara çarpıp çantası yere düşerken, Phoebe yüzünü buruşturdu.

"Benim için her şeyi mahvettin. Bunu hep yaptın!"

Phoebe korku içinde, avuç içleri Reed'in göğsüne yaslayıp onu itti. "Beni bırak, yoksa çığlık atarım."

"Haydi, durma! Bizi gören olursa, senin, diğer herkese yaptığın gibi, bana da kur yaptığını düşünür."

"Ciddiyim, Reed, çekil üstümden!"

Phoebe, Reed'in elinin memesine kaydığını hissedince, donakaldı. Reed kadının memesini sıktı ve "On sekizindeyken de seksi bir kızdın, şimdi de öylesin"

Yaşadığı büyük şaşkınlık, Phoebe'nin hareket kabiliyetini elinden almıştı. "Ellerini üstümden çek."

"Ancak hazır olduğum zaman."

Phoebe, Reed'in müstehcen dokunuşundan kurtulmak için debelendi ama vücudu duvara çivilenmişti sanki. Reed'in yüzündeki ifade onu korkutuyordu. Orada şehvet görmeyi beklerken, çok daha tehlikeli bir şeyle karşı karşıyaydı. Nefret görüyordu ve hep yaptığı gibi, gücünü dayatma ihtiyacı.

"Stars sonunda senin olabilir, ama son gülenin sen olduğuna inanmaya başlamadan önce, bilmen gereken bir şey var."

Yüzündeki zafer ifadesi, Phoebe'nin içinin zehir misali bir korkuyla dolmasına yetmişti. Yeniden, Reed'in annesinin fotoğrafını yukarıda, ulaşamayacağı bir yerde tutuşunu izleyen küçük bir çocuk olmuştu. Çevreleri seksen bin kişiyle sarılı olabilirdi ama Phoebe kendini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti.

Reed'in dudakları büküldü. "Havuz barakasındaki o gece..."

"Hayır! Bunu duymak istemiyorum!" Bütün kabusları yeniden üstüne çullanmışlardı. Phoebe fırtınayı duyabiliyor, yakıcı ve yapış yapış sıcağı hissediyordu. Bir kez daha elinden kurtulmaya çalıştı ama Reed onu bırakmayacaktı.

"Fırtınayı hatırlıyor musun? Ve ne kadar karanlık olduğunu."

"Kes şunu!" Phoebe hıçkırmaya başlamıştı. Reed memesini daha fazla sıkıyordu.

"Burnunun ucunu göremeyeceğin kadar karanlıktı."

"Bunu yapma!"

"Craig'in seni becerdiği gece..."

"Lütfen..."

"O, Craig değildi."

Phoebe'nin midesi kasıldı ve Reed'in sözleri suratına bir tokat

"Seni o barakada bulan bendim."

Phoebe kusacaktı. Bilincinin en kuytu derinliklerinde bunu zaten biliyor muydu, yoksa bu, tamamen yeni bir bilgi miydi? Kolonyasının kokusu yüzünden öğürdü.

Reed kadının memesini bıraktı ve saçının bir tutamını parmağına doladı. Sertçe çekince, genç kadın çığlık atmamak için dudağını ısırdı.

"İşin en iyi tarafı, sevgili Bayan Yüce ve Kudretli, üzerinden çok uzun zaman geçtiği için bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok. Senin sözüne karşılık benim sözüm olacak ve sen pantolon giymiş her şeyle oynaşırken ben Bay Temiz oldum. Bu yüzden Stars konusunda böbürlenirken, ben her defasında o küçük tatlı kirazını patlattığımda nasıl çığlık attığını hatırlayacağım."

"İyi misiniz, Bayan Somerville."

Bir güvenlik görevlisi sol taraflarından yaklaşınca, Reed yerinden sıçradı. Phoebe parmaklarını dudağına bastırdı.

"Bayan Somerville, burada her şey yolunda mı?"

Phoebe konuşmaya çalıştı. "Hayır, ben.

"Sonra görüşürüz, Phoebe." Reed kravatını düzeltti ve locasına dönmek üzere koridorun karşı tarafına geçti. Tam içeri girecekken döndü ve çarpık bir gülümsemeyle, "Kirazlı turta için teşekkür ederim," dedi. Kapıyı açtı ve gözden kayboldu.

Phoebe elini midesine bastırdı. Güvenlik görevlisi kolunu tuttu.

"Her şey yoluna girecek, bayan. Size yardım edeyim."

Görevli onu koridor boyunca çekerken, Phoebe bir robot gibi hareket ediyordu. O korkunç gecenin anıları geri gelmişti. Metal barakada hiç pencere yoktu ve içerideki hava ağır ve yoğundu. Reed kapıyı açtığı zaman, Phoebe hızla yağan yağmurun önünde, sadece iri yarı bir erkek cüssesi görmüştü. Craig olduğunu tahmin etmişti ama yüzünü görmemişti.

Erkek ona hareket etme fırsatı bırakmadan üstüne çıkmıştı Bluzunu yırtmış, memelerini bir hayvan gibi ısırmıştı. Phoebe Reed eteğini yukarı sıyırıp külotunu yırtarken, çıplak poposunun paralayan beton zeminin sertliğini hissetmişti. Bacaklarını zorla aralarken, Phoebe kafasını bir kimyasal madde variline çarpmıştı. Reed kendini hızla içine iterken, pis bir ses çıkarmıştı ama sonrasında Phoebe'nin hatırlayabildiği tek ses kendi çığlıkları olmuştu.

Yer ayağının altından kayınca, hızla kafasını kaldırdı. Biran yön duygusunu kaybetmişti. Güvenlik görevlisinin onu asansöre sokmuş olduğunu fark etti. "Nereye gidiyoruz?"

"Sizi ilk yardıma götürüyorum."

"Ben iyiyim. İlk yardıma ihtiyacım yok."

"Bembeyazsınız. O adamın ne iş çevirmeye çalıştığını bilmiyorum ama belki birkaç dakika uzanırsanız kendinizi daha iyi hissedersiniz.'

Phoebe itiraz edecek oldu ama sonra locaya hemen dönecek durumda olmadığını fark etti. Meraklı gözlerden birkaç dakika uzak kalmak, ona kendini yeniden toplama fırsatı verecekti. "Pekâla, sadece bir süreliğine..."

Asansör inmeye devam ederken, güvenlik görevlisinin üniformasındaki sigara kokusunu aldı ve yeni bir mide bulantısı dalgasıyla sarsıldı. Ona Reed'i anımsatmıştı. Çaresizlik duygusuna kapılmıştı Yaptıkları, Reed'in yanına kalacaktı. Haklıydı. Phoebe'nin suçlamada bulunamayacağı kadar çok zaman geçmişti.

Güvenlik görevlisi öksürmeye başladı. Fazla kilolu, büyük ihtimalle ellili yaşların başında, kır saçlı ve kırmızımsı tenli bir adamdı. Alnında ter damlaları parlıyordu. Phoebe yaka kartındaki ismi okudu. "Sigarayı bırakmalısınız, Bay Hardesty."

"Evet."

Asansörün kapıları kayarak açıldı. Phoebe tepedeki boruları gördü ve bir tür bodrum katında olduklarını anladı. "Neredeyiz"

"Burada, çalışanlar için bir ilk yardım istasyonu var. Böylece kalabalığa girmek zorunda kalmazsınız."

Phoebe asansörden çıkıp donuk, savaş gemisi grisine boyanmış daracık bir koridor boyunca adamı takip etti. Başının üstünde borular tıslıyordu ve bu ses ona fırtınanın uzaktan gelen sesini hatırlatıyordu. Phoebe, duyduğu seslerin üstlerindeki stadyumdan gelen boğuk gürültü olduğunu anladı.

Keskin bir köşeyi döndüler. "İşte burası." Adam üstünde hiçbir şey yazmayan kapının tokmağını çevirirken, Phoebe'yi kolundan tuttu.

Phoebe içinde ilk huzursuzluk kıpırtısını hissederek duraksadı. Adam onu sertçe iterek içeri soktu.

"Sen ne yapıyorsun?"

Adamın silahını çektiğini ve üzerine doğrulttuğunu fark edince, kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. Gerçek dışı bir hisle sarmalanmıştı sanki. Onun düşmanı Reed di, hiç tanımadığı bu adam değil. Yukarıdan, taraftarların, kafese kapatılmış vahşi bir hayvanın homurtusunu andıran sesleri gelirken, Phoebe, bir dehşetten kaçarken, diğerinin kucağına düştüğü bir kâbusu yaşıyordu.

Adam kapıyı kapadı. "Şu tarafa geç!"

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Kıpırda!"

Phoebe arkaya doğru sendelerken, adamın onu hem bir temizlik odası hem de bir tür depo olarak kullanılan bir odaya sokmuş olduğunu anladı. Üzerinde çarpma izleri olan gri metal bir masa, bir dosya dolabı, kutu ve makine parçalarıyla yüklü metal rafların boydan boya kapladığı bir duvar gördü.

Adam silahıyla, siyah muşamba minderinde V şeklinde bir yırtığın olduğu, kolsuz bir sekreter koltuğunu işaret etti. "Otur."

Koltuğa çökerken Phoebe'nin bacakları titriyordu. Phoebe arkasına yaslanırken, koltuğun oval biçimindeki sırt kısmı gıcırdadı ve arkaya kaykıldı. Phoebe kalbine doğrultulmuş çirkin, siyah tabancaya büyülenmiş gibi bakıyordu. Adam masanın karşı tarafında kalan metal rafın üzerinde duran bir kutunun arkasından uzun bir çamaşır ipi çıkarırken, silahın namlusu yerinden oynamamıştı bile.

Phoebe, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Adam cevap vermek yerine koltuğu ayağıyla iterek, Phoebe'nin yüzü duvara gelecek şekilde çevirdi. Phoebe otomatik olarak kendini korumak için kollarını uzattı ama adamın kollarını yakalayıp arkaya çekmesine engel olamadı. Korku dolu bir çığlık attı.

Adam bileklerini bağlayıp koltuğun sırtını destekleyen metal boruya sabitlerken, hırıltıyla soluyordu. Koltuk yaylı menteşelerinin üstünde ürkütücü bir şekilde sallanarak Phoebe'nin kollarını arkaya çekti ve yüzünü buruşturmasına neden oldu. Tamamen bağlandığından emin olunca, adam sandalyeyi bir kez daha itti ve sıkışık odanın diğer ucuna gönderdi. Phoebe koltuğu duvara çarpmadan ayaklarıyla durdurdu, panik içinde adamın olduğu tarafa döndü.

Bacaklarını bağlamadığı için minnet duymaya çalıştı ama ip bileklerini kesiyor ve kollarından yukarı hatırı sayılır bir acı gön-deriyordu. Adam silahı onu bağlamak için bıraktığı raftan aldı ve kalçasında ki deri kılıfa yerleştirdi.

Ronun onun kayıp olduğunu fark etmesi ne kadar sürerdi? Phoebe içinde yükselen histeriyle boğuşurken, ne olursa olsun aklını kullanması gerektiğini biliyordu. Uzaktan gelen müzik sesini duyunca devre arasının başladığını anladı. Kollarındaki acıyı yok saymaya çalışarak kendini ofisin detaylarını incelemeye zorladı.

Duvara bitişik duran eski metal masanın üstü sayfaları kıvrılmış el kitapları, katalog ve kağıtlarla doluydu. Açık renk gövdesi yağlı parmak izleriyle kaplı küçük boy bir televizyon tam karşısındaki dört çekmeceli dosya dolabının üstünde duruyordu. Masanın arkasındaki duvarda, L biçiminde kancalara not panoları ve elinde renkli bir plaj topunu tutan çıplak bir kadının süslediği bir takvim asılıydı.

Güvenlik görevlisi bir sigara yaktı ve nikotin lekesi içindeki bodur parmaklarının arasına yerleştirdi. "Şöyle olacak, bayan. Erkek arkadaşın ona söylediklerimi yerine getirdiği sürece, endişelenmeni gerektiren bir şey yok demektir."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Şey, sanırım bunun pek bir önemi yok." Adam dosya dolabına yürüdü ve TV'yi açtı. Siyah beyaz ekranda yayın locasında, üzerlerinde blazer ceketleriyle oturan yorumcuların görüntüsü belirdi.

"... Stars ilk yanda müthiş bir oyun sergiledi. Hücum, onların oyunlarını altüst etti. Topu iyi korudular. Oyuna geri dönmek istiyorsa, Sabers'ın çok daha saldırgan olması gerek." Ekranın atandaki kutucukta skor yazıyordu: Stars 14, Sabers 3.

Güvenlik görevlisi kaba bir küfür savurdu ve TVnin sesini kıstı. Adam sigarasını öfkeyle içerek ofisin kapının yakınındaki dar kısmına yürürken, Phoebe ona dikkatle baktı. Gözleri yaka kartına takıldı.

HARDESTY

O anda her şeyi hatırladı. Dan'in onu takip eden adamdan bahsedişini hatırladı. Stars'ın eski oyuncularından birisinin babasıydı ve adı Hardesty'ydi.

Sesi kısılmış televizyonda bira reklamı oynuyordu. Phoebe dudaklarını yaladı. "Kollarım acıyor. İp çok sıkı."

"Seni çözmeyeceğim."

Biraz gevşetsen yeter."

"Hayır."

Onu konuşturmayı başarmalıydı. Aklından neler geçtiğini bilmezse delirebilirdi. "Mesele oğlun, değil mi?" Hardesty sigarasını ona doğru tuttu. "Sana bir şey söyleyeyim mi bayan? Ray Junior, Stars'ta oynamış en iyi defans oyuncusuydu. O Piçin onu takımdan atması için hiçbir neden yoktu."

"Koç Calebow'un mu?"

"Ray Junior'a takmıştı. Ona bir şans bile vermedi."

"Dan öyle çalışmaz."

Adamın kafası gri sigara dumanıyla çevrilmişti ve Phoebe'yi duymamış gibiydi. "Sana ne düşündüğümü söyleyeyim. Sanının Ray Junior'ın onun hiç olmadığı kadar iyi bir oyuncu olduğunu biliyordu. Bence onu kıskandı. Basın, Calebow'u abartmıştı ama benim Ray'imle karşılaştırınca koca bir hiçti."

Phoebe adamın deli olduğunu fark etmişti. Belki uzun zamandır böyleydi ya da belki de oğlunun ölümü son darbe olmuştu. Korkusunu saklamaya çalıştı.

"Oyuncular her zaman takımdan atılırlar. Bu da oyunun bir parçası."

"Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun! Bir gün özel birisin sonra bir bakmışsın ertesi gün adını bilen yok!"

"Oğlundan mı yoksa kendinden mi bahsediyorsun?"

"Kes sesini!" Gözleri yerinden fırlamış, teni morumsu bir renge bürünmüştü.

Phoebe onu daha fazla zorlamaya çekindi ve sustu.

Hardesty parmağını ona doğru salladı. "Bak, senin benim için hiçbir anlamın yok. Canını yakmak istemiyorum ama gerekirse yakarım. Çünkü her ne olursa olsun, Stars'ın bu maçı almasına asla izin vermeyeceğim."

Ron tünele tam oyuncular sahaya dönerlerken vardı. Yapmak zorunda olduğu şeyden nefret ediyor ve korkuyordu. Dan bütün bir hafta tam bir ayı gibi davranmıştı; öfkeli, mantıksız ve sakinleştirilmesi imkânsız. Bu can sıkıcı habere nasıl tepki vereceği konusunda Ron'un en ufak bir fikri yoktu.

Dan soyunma odasının kapısında belirince, Ron derhal yanına gitti. "Korkarım bir sorunumuz var."

"Hallet. Fark etmediysen diye söylüyorum, burada bir futbol maçını almaya çalışıyorum ve..."

Ron mendilini alnına bastırdı. "Phoebe kayıp."

Dan durdu; yüzünün rengi atmıştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"İkinci çeyrek sırasında locadan ayrıldı ve geri dönmedi. Biri çantasını koridorda bulmuş. Evini ve ofisi aradım, ilk yardıma baktım ve birini locaları tek tek kontrol etmeye gönderdim. Yok oldu, Dan ve şu noktada bunun kötü koku olduğuna inanmaktan başka şansım yok."

Ron, Dan'i baskı altındaki durumlarda görmüştü ama gözlerinde böylesi ham bir paniğe ilk kez şahit oluyordu. "Hayır, olamaz. Tanrı aşkına. Polisi aradın mı?"

"Evet ama henüz çok erken olduğu için benim kadar ciddiye almadılar. Maçın ortasında sana bunu yapmaktan nefret ediyorum ama senin aklına bakılacak başka yerlerin gelebileceğini düşündüm. Herhangi bir fikrin var mı? Olabileceği başka bir yer düşünebiliyor musun?"

Dan buz kesmişti ve yüzünün solgunluğunda bakışları vahşiydi. "Hayır." Ron'un koluna yapıştı. "Molly'yle konuştun mu? Tanrım! Molly'yle konuş, belki Phoebe onunladır."

Ron, Dan'i hiç böyle görmemişti ve o anda Stars'ın patronuyla baş koçu arasında şüphelerinin çok ötesinde bir ilişki olduğunu anladı. "Molly onu maç öncesinden beri görmemiş. O da bir hayli üzgün. Tully'nin eşi şimdi onun yanında."

"Phoebe'ye bir şey olduysa..."

"Dan?" Yardımcı koçlardan birisi tünelin başında belirmişti.

Dan ona döndüğünde, boynundaki damarlar fırlayacak gibiydi. "Beni rahat bırakın!"

Ren, Dan'in sıkıntısını hissediyordu ve baş koçun kolunu tutup sarstı. "Sahaya dönmelisin. Şu anda Phoebe için yapabileceğin bi şey yok. Onu bulursak sana hemen haber vereceğim."

Dan ona tekinsiz bir ifadeyle baktı. "Ona bir şey olmasına sakın izin verme, Ron. Tanrı aşkına, bul onu!"

Ron ona güvence verebilmek isterdi ama söyleyebildiği tek şey, "Elimden geleni yapacağım," oldu.

Bir alt katta, Hardesty yeni bir sigara paketi çıkarmak için cebine uzanıyordu. Phoebe'nin gözleri dumandan yanıyordu. Bileklerindeki ve kollarındaki acı da cabasıydı. Aralarındaki sessizlik sinirlerini konuşmak zorunda hissedeceği kadar germişti.

"Burası kimin ofisi?"

Bir an cevap alamayacağını sandı. Sonra Hardesty omzunu silkti. "Mühendislerden birinin. Kapılar kapanana kadar jeneratörlerin

vanmasında ısı gerekiyor. bu yüzden umudun buysa, buraya uğraması imkânsız."

Sessiz ekran Sabers'ın başlama vuruşunu gösteriyordu. Hardesty sesi açınca, Phoebe yüzünü buruşturdu.

"Bu iş yanına kalmayacak."

"Biliyor musun? Umurumda değil. Stars şampiyonluğu kaybettiği sürece, gerisi umurumda bile değil."

Hardesty televizyona baktı, sonra masaya yürüdü ve ahizeyi kaldırıp birkaç numara tuşladı. Konuşmadan önce birkaç saniye bekledi.

"Ben Stars'tan Bob Smith. Phoebe Somerville yanımda ve Koç Calebow'la konuşmak istiyor. Bu aramayı saha kenarına yönlendirin lütfen, olur mu?" Durup dinledi. "Yetki falan umurunda değil. Önemli olduğunu söylüyor ve patron o. Ama kıç senin, ne istiyorsan onu yap."

Hattın diğer ucundaki her kimse, bu talebi yerine getirmeye karar vermiş olmalıydı çünkü Hardesty telefonu masanın Phoebeye en yakın ucuna kaydırdı. Koltuğu arkasından tutup masaya çekerken, tekerlekler gıcırdadı. Sessizce, ahizeyi sıkıca tutarak bekledi ve sonra gerildi.

"Calebow? Burada seninle konuşmak isteyen birisi var." Telefonu Phoebe'nin kulağına bastırdı.

"Dan?" Phoebe'nin sesi korkusan incelmişti.

"Phoebe, neredesin? Tanrım, iyi misin?"

"Hayır, ben..." Hardesty parmaklarını saçlarına daldırıp sertçe çekince bir çığlık koyuverdi.

Dan saha kenarında kaskatı kesilmişti. "Phoebe! Ne oldu? Neredesin? Konuş benimle!"

Kalbi göğüs kafesinden çıkacak gibi çarpıyordu ve alnından buz gibi bir ter fışkırmıştı. Phoebe birisi tarafından korkutuluyordu ve onun elinden hiçbir şey gelmiyordu. Korkusu bütün koruyucu katmanlarını tek tek soydu ve kör edici bir netlikle, onu ne kadar derinden sevdiğini anladı. Ona bir şey olursa, yaşamaya devam etmek istemiyordu. Onun için hissettiği ama bir türlü dile getiremediği her şeyi hissettirmeye çalışarak adını haykırdı.

Kulaklığında pürüzlü bir erkek ses duydu. "O elimde Calebow. Canının yanmasını istemiyorsan, söyleyeceklerime iyi kulak vermen gerekecek."

"Kimsin sen?"

"Stars bugün yenilecek. Beni anladın mı? Ya lanet olası takımın kaybeder ya da bu küçük hanım ölür."

Dan adamın sesindeki hırıltıyı duydu ve korkunç bir şüpheyle sarsıldı. "Hardesty? Sensin değil mi? Seni kaçık orospu çocuğu!"

"Takımın, oğlum olmadan o şampiyonluğu kazanamayacak."

Hardesty'nin kimliğini inkâr etmeye yeltenmemesi, Dan'in korkusunu şiddetlendirmişti. Sadece hayatta kalmak ya da ölmek umurunda olmayan bir adam bu kadar temkinsiz davranırdı.

Çok fazla zamanı olmadığını biliyordu. Bu yüzden aceleyle konuştu. "Bak, Ray bunu yapmanı istemezdi."

"Onu kıskanıyordun. Takımdan bu yüzden attın."

"Bu, ikimizin arasında. Phoebe'nin bir ilgisi yok. Bırak onu, gitsin."

"Polisi arayayım deme." Hardesty kuru, boğuk bir ses çıkararak öksürdü. "Maçı TV'den izliyorum ve sıradışı bir şey görürsem, çok üzülürsün."

"Düşün Hardesty! Elindeki masum bir kadın..."

"Starsın hanesine sayı eklenirse, kız arkadaşının canını yakarım."

"Hardesty!"

Hat kesilmişti.

Dan afallamış halde olduğu yerde durdu. Kalabalığın tezahüratlarını işitince içindeki her şey bir anda uyuştu. Talimatını verdiği oyun düzenlerini hatırladı. Hızla sahaya döndü. Sessiz bir dehşet içinde topun havada kavis çizerek uçmasını ve direklerin arasından Stars'a bir alan golü kazandırarak geçmesini izledi.

Skor tablosu yanıp sönmeye başladı ve Dan Calebow buz gibi bir elin kalbini sıktığını hissetti.

Stadyumun bodrum katında, Ray bir küfür savurdu ve ayağıyla Phoebe'nin koltuğuna vurdu. Koltuk kaygan zeminde kayarak karşı duvara çarparken genç kadın bir çığlık koyuverdi. Omzu sert bir darbe almıştı ve keskin bir acıyla sarsıldı. Dilini ısırdığı yerde kan tadı aldı.

Hardesty'nin bir sonraki darbesinin ne olacağından korkarak acısını bastırdı ve ayaklarının yardımıyla koltuğunu ve yüzünü ona çevirdi. Ama adam ona bakmıyordu. Gözlerini televizyona dikmişti ve kendi kendine söyleniyordu.

Ekrana Dan'in yakın çekim görüntüsü yansıdı. Delirmiş gibiydi. Maç, Stars'ın 17'ye 3'lük galibiyetiyle sürerken, futbol yorumcuları durum hakkında şakalar yapıyorlardı. Onu görmek, Phoebe'nin içini dağlamıştı. Bugün ölebilirdi. Bu olurken Dan'in yüzünü izliyor mu olacaktı? Bu katlanılır bir düşünce değildi ve uyuşmuş parmaklarıyla düğümü zorlamaya başladı. Her hareketinin yeni bir acı dalgasına neden olmasını yok sayarak son konuşmalarını ve Dan'in ona bir maçı asla satmayacağını söylerkenki kararlılığını anımsadı.

"...ben maçları satmam. Hiç kimse için. Senin için bile." Dan saha kenarında .Jim Biederot'u yanına çağırdı. Oyun kurucunun sesinin titrediğini fark etmeyeceğini umuyordu. "Bir sonraki seride birkaç değişiklik yapacağız, Jim."

Talimatlarını vermeyi tamamladığında, Biederotun gözleri, elmacık kemiklerinin üstündeki siyah boyaların üstünde kısılmıştı. "Bunlar lanet olası koşu oyunları. Ben gördüğüm hücum oyuncusunu indireceğim!"

Dan, "Ya sana söyleneni yaparsın ya da otursun!" diye çıkıştı.

Biederot ona saf öfkeyle yüklü bir bakış attı ve asistanlardan Charlie Cray'in yanına koştu. Birkaç saniye içinde Charlienin kulaklığını kapmıştı ve bağırarak bir şeyler söylüyordu.

Dan, .Jim'in; stadyumun üst kısmında koçlar locasında Tullyyle birlikte oturan hücum koordinatörü Gary Hevvitt'le konuştuğunu anlamıştı. Hevvitt başına bela olmadan önce, düşüncelerini bir yola koyabilmek için korkusunu bastırmaya çalıştı.

Hardesty maçı televizyondan seyrettiğini söylemişti bu da saha kenarındaki ya da stadyumda kameraların görüş alanında kalan sıradışı her hareketi görebileceği anlamına geliyordu. Sonuç olarak Dan polise haber verme riskini alamazdı. Phoebe'nin gerçekten kaçırıldığını öğrendikleri zaman, her tarafı sararlar ve Dan'e sorular sormak üzere saha kenarına bile gelirlerdi. Daha kötüsü maçı tatil etmeye kalkışabilirlerdi ve Hardesty'yi iyice çileden çıkaracak bir karar olurdu.

Dan kısa bir an, kulaklık aracılığıyla Ron'la irtibat kurmayı düşündü ama Hardesty'nin dinliyor olmasından çekiniyordu. Her ne kadar dahili iletişim sisteminin bütün detaylarını anlamıyor olsa da, Hardesty'nin sisteme bir şekilde ulaşabileceğini tahmin ediyordu. Bu durum şu anda bile saha kenarı ve koçlar locası arasındaki konuşmalara kulak misafiri

olabileceği anlamına gelirdi. Elbette, bu da Phoebe'nin yakınlarda bir yere kapatılmış olduğunu gösterirdi.

Ron konusunda ne yapacağını kestirmeye çalışırken, koluyla alnını sildi. Olanları kulaklık aracılığıyla anlatamayacağı için, eline yazı tahtasını aldı ve okuyan başka kimseye anlamsız gelecek hızlı bir not karaladı.

Devre arasında konuştuğumuz oyuncuyla görüştüm. Olumsuz değerlendirmen doğruymuş. Başka hiçbir girişimde bulunmaman çok önemli. Maçtan sonra anlatırım.

Notu ekipman görevlilerinden birine verdi ve kendi kendine. Phoebe'nin bu işten zarar görmeden kurtulacağını telkin etti. Aksi düşünülemezdi.

İlk defa olarak, alacağı tavırların bütün bunlar sona erdikten sonra, Phobe'nin takım patronluğunu nasıl etkileyeceğini düşünüyordu. Her ne kadar bu olayın bir benzeri daha önce yaşanmamış olsa da, Stars'ın onun koçluğuna rağmen galip gelmeleri hali dışında, UFL'nin bu maçı geçerli sayacağını sanmıyordu. UFL, Dan'in bu maçı kasten verdiğini ve Stars'ın mağlup olmasını sağladığını öğrenince, yeni bir maç düzenlenecek ve Phoebe takımı elinde tutma şansını sürdürebilecekti.

Sonra aklına çirkin bir düşünce dank etti. Ya polis Phoebe'nin kaçırıldığına inanmazsa? Hardesty bu işten sıyrılırsa, Phoebe'nin şahitliği dışında elle tutulur bir kanıt olmayacaktı. Hikâyesini destekleyebilecek tek insan Dan'di ve kişisel yakınlıkları sözlerinin şüpheyle karşılanmasına neden olacaktı. Phoebe pekâlâ Stars yenildiği ve patron olma şansını sürdürmek istediği için, böyle bir oyun tezgâhlamakla suçlanabilirdi. UFL'nin bu maçın tekrarını istemesi olanak dışıydı.

Polise haber verememesinin, Phoebe'ye Stars'a mal olacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı. Yine de yapabileceği başka bir şey yoktu. Dünyaları verseler, Phoebe'nin hayatını riske atamazdı.

Kulaklığından Gary Hevvitt'in sesi yükseldi. "Dan, tanrı aşkına neler oluyor? Jim'den neden yerden oynamasını söyledin? Planımız bu değil. Hiç bu kadar iyi paslar vermemişti."

"Birtakım değişiklikler yapıyorum," dedi Dan. "Öndeyiz, bu yüzden akıllıca oynayacağız."

"Daha üçüncü çeyrekteyiz. Tutucu davranmak için çok erken."

Dan ona daha fazla katılamazdı, bu yüzden kulaklıklarını çekip çıkardı ve gözlerini sahaya sabitledi. Ne pahasına olursa olsun, Phoebe'nin güvenliğini koruyacaktı.

Üçüncü çeyreğin sonu geldiğinde, Sabers ilk golünü kaydetmişti ve Stars'ın yer oyunu top hâkimiyetlerini azaltarak aradaki puan farkını yediye indirmişti. Taraftarların yuhalamaları öylesine gürültülüydü ki hücum, Biederot'un işaretlerini işitmekte bile zorlanıyordu. Dan'in asistanları öfkeli, oyuncular mosmordular ve dördüncü çeyreğe iki dakika kala, Sabers skoru on yedide eşitleyince, kanalın yorumcusu sabrını kaybetti.

"Gördüklerinize inanabiliyor musunuz?" Kameralara neredeyse bağırıyordu. "Dan Calebow bütün sezon boyunca ligin en saldırgan koçlarından birisi oldu ve onu oyunu böyle rezil ederken görmek berbat bir şey. Taraftarlar buraya böyle bir futbol izlemek için gelmediler."

Phoebe, yorumcunun Dan'in koçluğu hakkındaki anlaşılabilir sert yorumlarını duymamaya çalışıyordu. Tıpkı kalabalığın yuhalamalarını duymamaya çalıştığı gibi. Bu aşağılanmanın Dan'in gururunu nasıl

etkilediğini düşünmek bile istemiyordu ve Dan'i önceden böylesine çok sevmediğini de biliyordu.

Kendini ipten kurtarma çabasıyla sürekli çekiştirdiği bilekleri kanıyordu. Kendi kendine acıyı unut, dedi. Oyunculardan duyduğu her şeyi kendine tekrarlasa da, düğümlerin asla çözülmeyeceğine inanmaya başlamıştı.

Hardesty bileklerini sekiz çizerek bağlamış ve uçları sandalyenin arkasını destekleyen dikey boruya sabitlemişti. Her ne kadar onu sandalyeye bağlayan çifte düğümü çözme çabası sırasında parmakları kandan yapış yapış olsa da düğüm bir türlü açılmıyordu. Acıya rağmen oyna. Acıyı unut gitsin.

Hardesty gözü ekranda bir sigara daha yaktı ve öksürdü. Hava dumandan öylesine ağırlaşmıştı ki Phoebe artık nefes alamaz olmuştu. Bazen Hardesty'nin onu unuttuğu fikrine kapılıyordu ama sonra Hardesty ona öylesine pişmanlıktan arınmış gözlerle bakıyordu ki Phoebe adamın, kendisini öldüreceğinden en ufak bir şüphe duymuyordu.

Dördüncü çeyreğin ilk beş dakikasının sonunda, Sabers öne geçti. Saha kenarındaki oyuncular ve asistanlar öfkeden umutsuzluğa kadar çeşitli duygular sergilerken, taraftarlar Dan'e bir şeyler fırlatmaya başlamışlardı. Dan bütün oyuncu ve koçlardan ayrı bir yerde duruyordu. Yedek kulübesinde bir ayaklanmanın patlamamasının tek nedeni, Dan'in demir disipliniydi.

Sabers 24, Star s 17.

Sabers ekstra sayı yapınca, Biederot kafasını yedek kulübesine öyle sert vurdu ki kaskının maske kısmı çatladı. Dan, Jim'in yedeğe alınma tehdidini yok sayarak kendi oyununa geçmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. On dakikadan az bir süre kalmışken ve kalabalığın öfkesi her geçen saniye biraz daha güçlenirken, maçı yerden sürdürmesi çok zordu.

Dan hayatı boyunca bir takım oyuncusu olmuştu ve bu işi tek başına sürdürmesi fazla riskli bir hal almıştı. Ölümcül bir hata yapıyor olmamak için dua ederek, hücum sahadaki yerlerini almadan hemen önce, Jim ve Bobby Tomu yanına çağırdı.

Jim'in yüzü öfkeden kıpkırmızı, Bobby Tom ise kaskatıydı. Her ikisi de bildikleri en sert küfürleri saymaya başladılar.

"Beni yedeğe al seni alet-emici! Umurumda bile değil, çünkü bunun bir parçası olmak istemiyorum."

"Onca teri sen bizi beceresin diye dökmedik!" Mini bir kamera onlara sokulmuştu. Dan onları kollarından tuttu ve kafasını eğdi. Sesi sert ama alçaktı. "Çenenizi kapatın ve beni dinleyin. Phoebe kaçırıldı. Onu elinde tutan adam delinin teki. Bu maçı alırsak onu öldüreceğini söylüyor." Dan oyuncularının kol kaslarının gerildiğini hissetti ama kameraların üstünde olduğunu bildiği için, kafasını kaldırmadı. "Bizi televizyondan izliyor. Takımın bir daha gol atmasına bile izin veremiyorum çünkü tabloya yeni sayı eklersek, Phoebe'nin canını yakmakla tehdit etti." Derin bir nefes aldı ve kafasını kaldırdı. "Bunu yapacağına inanıyorum." Bobby Tom öldürücü bir bakış atarken, Biederot bir küfür savurdu.

Dan bir sonraki oyun düzenini anlatırken, bütün duygularının Sözlerine yansımasına izin verdi. "İyi görünmesini sağlayın. Lütfen.

Phoebe'nin hayatı buna bağlı." Düzinelerce sorularının olduğunu biliyordu ama soracak vakit yoktu ve neyse ki adamların ikisi de itiraz etmemişlerdi.

Phoebe, stadyumun altındaki bodrum katında kalabalığın tezahüratlarını duydu. Kanlı parmaklan düğümün üstünde durdu ve

gözleri televizyona kaydı. Jim otaya, Bobby Tom'a doğru uzun bir pas atarken nefesini tuttu. Bobby Tom, ağırlığını ayak parmaklarının üstünde dengeleyerek, vücudunu sıkça fotoğraflanmış haliyle, diri ve zarif bir çizgi gibi uzattı. Phoebe sezon içinde onu, topu havada bire bir aynı duruşla ve yerçekimine bir balet gibi zorlanmadan karşı koyarak kaparken kimbilir kaç defa görmüştü.

Ama bu kez öyle olmadı. Top parmak uçlarından sıçrayıp giderken kalabalıktan bir homurtu yükseldi. Bobby Tom yere düştü ve Phoebe nefes almayı ancak o zaman hatırladı.

Bu Biederot un ikinci yarıda attığı en uzun pastı ve Phoebe, Dan'in adamları üstündeki kontrolünün sonunda dağılmış olduğundan şüphelendi. Bunun ne anlama geleceğini düşünmek istemiyordu. Şimdi değil. Onu sandalyeye bağlayan düğüm nihayet çözülmüşken değil.

Düğüm çözülüverince çok heyecanlanmıştı ama hâlâ bağlı olduğunu anımsayınca, o anlık zafer duygusu kayboldu. Artık sandalyeden kurtulmuş olsa da, bilekleri birbirine daha önce keşfetmediği ve Hardesty'nin bileklerinin etrafına sekiz motifiyle sardığı halatı bir arada tutan ikinci bir düğümle bağlıydı. Hardesty'nin elinde bir silah varken ve kollarını kullanamazken işi zordu.

Kamera yakın çekim için Bobby Tom'a sokulmuştu. Acı, Phoebe'nin duyularını sersemleştirmişti ve bir şeylerin yolunda gitmediğini anlaması birkaç saniye sürdü. Bobby Tom bir pası kaçırdığı zaman, genelde alışıldık neşesi onu terk ederdi. Yüzünü buruşturur ve küfrederdi. Ama şimdi, küçük Tv ekranında bile, Bobby'nin yüzünün her tür duygudan yoksun olduğunu görebiliyordu. Biliyor. Bütün önsezileri Dan'in Bobby Tom a neler olduğunu söylediğini fısıldıyordu. Bu maçın Bobby Tom için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve kasten top kaçırmanın onun için ne anlama geldiğini ancak tahmin edebilirdi. Hardesty'nin sırtına bakarken öfkesinin dumanı tütüyordu. Bugünü onlardan çalmaya hiç hakkı yoktu.

Stars topa ayak vuruşuyla başladı ve Sabers bir sonraki oyun dizilerine girişti. Skor tablosundaki saat ilerlemeye devam ediyordu.

7:14... 7:13... 7:12...

Sabers pas atarak yeni seriye başlamıştı. Phoebe adamların maçtan sonraki hallerini düşündü; kir ve kan içinde, topal. Onları zihninde deplasman maçları dönüşünde, uçaktaki halleriyle, dizlerinde buz torbaları, omuzları bandajlı, uyuyabilmek için ağrı kesiciler yutarken canlandırdı. Bu adamların arasında Stars için her şeyi yapmayacak tek bir kişi yoktu.

6:21... 6:20... 6:19...

Bu kadar az zaman kalmışken, son düğümü süre dolmadan çözebileceğinden emin değildi. Gevşiyordu ama yeterince hızlı değildi. Phoebe takımı yüzüstü bıraktığı hissiyle dolmuştu. Bir şekilde kendini yeterince zorlamadığı hissiyle. 5:43-. 5:42... 5:41...

Portland bir alan golü daha kaydetmişti. Sabers 27, Stars 17. Bir karar vermek zorundaydı. Güvenli oynayabilir ve adamın onu maç sonunda bırakacağını umarak olduğu yerde kalabilirdi. Ya da kendi özgürlüğünü kazanabilmek için çalışırdı Dan'in yüzü ekrana yansıyınca kararını verdi. Ne onu ne de Stars'ı mücadele etmeden kaybedecek değildi. Zihni hızla çalışıyordu. Tek bir şansı olacaktı ve doğru anı yakalamak zorundaydı.

5:07... 5:06... 5:05...

Hardesty yeni bir öksürük krizinin etkisiyle öne eğilmişti. Phoebe ayaklarını yere dayadı ve veri hızla itti. Koltuk öne doğru uçtu.

Hardesty tekerleklerin gıcırtısını duyunca sarsak bir hareketle döndü. Vahşi bir haykırış eşliğinde, Phoebe'ye vurmak üzere yumruğunu kaldırdı. Phoebe bacaklarını yukarı çekti ve yumruğunu adamın kasığına geçirdi.

Hardesty acı dolu bir çığlıkla iki büklüm olmuştu. Phoebe birbirlerine bileklerinden bağlı kollarını koltuğun sırtından yukarı çekerek ayağa fırladı. Kapıya koştu. Arkasını dönüp tokmağı çevirdi, kilidi açtı ve son hızla koridora fırladı.

Bileklerini çekiştirmeye devam ederken, tuhaf hareketlerle asansöre doğru koştu. Ancak ip gevşemiş olmasına rağmen, bir türlü ondan kurtulamıyordu. Arkasında bir homurtu işitti ve dönüp baktığı zaman Hardesty nin sendeleyerek kapıya geldiğini gördü.

Üzerinde merdivenler yazan gri metal kapıya yönelirken ayağı tökezledi. Düşmekten son anda kurtulmuştu. Kapı kolunu çevirmek için bir kez daha arkasını dönerken, kıymetli saniyeler hızla ilerliyordu. İpin parmaklarının üstüne kayan bir ilmiği, işini daha da zorlaştırmıştı. Hâlâ iki büklüm halde olan Hardesty öne doğru hamle yaptı.

"Seni kaltak..." diye inledi.

Adam el yordamıyla belindeki silahı çıkarmaya çalışırken, Phoebe bir korku dalgasıyla sarsıldı. Merdivenlere çıkan kapı açılmıştı. Phoebe kendini içeri itti ve karşısındaki duvardan beton parçaları patlayıp üzerine yağarken, bir çığlık atarak omuzlarını eğdi.

Boğuk bir çığlık attı. Hardesty ikinci el ateş edemeden, basamakları tırmanmaya başladı. Bir taraftan da hareketlerini tuhaflaştıran ipleri çekiştirip duruyordu. İlmiklerden biri nihayet çözüldüğünde, sahanlığa neredeyse varmıştı. Arkasında Hardesty'nin hırıltı ve boş merdiven boşluğunda yankılanan sesini işittiğinde ip tamamen çözülmüştü.

"Kaltak!"

Phoebe arkasına dönünce adamı basamakların dibinde gördü. Suratı mosmordu ve boğulur gibi, nefes nefeseydi. Phoebe felç olmuş gibi, doğrudan ona yöneltilen namluya bakıyordu.

"Seni..." Hardesty hızla inip kalkan göğsünü tutarak duvara yaslandı. "Seni... bırakmayacağım..."

Silah elinde sallanınca, Phoebe felçli halinden sıyrıldı. Sahanlığın köşesini dönmesiyle, yeni bir silah sesinin yankılanması bir oldu. Kurşun arkasındaki duvara çarpmıştı. Phoebe kalan basamakları uçarcasına tırmanırken, Hardesty'nin hâlâ peşinde olup olmadığına bakmaya cüret edemedi. Kapıya ulaşınca, pek insan sesine benzemeyen bir haykırış duydu. Ağır bir şeyin yere çarparken çıkardığı gürültüyü duyduğunda, kapı koluna asılmıştı.

Son hızla koridora çıktı ve umutsuzca yönünü kestirmeye çalıştı. Kalabalığın sesini duydu ve Stars'ın soyunma odasına çıkan koridorun diğer ucunda olduğunu anladı. Hiç zaman kaybetmeden, hızla saha tüneline koşarken, kolları kan lekesi içinde kalan mavi payetli ceketini çıkarıp yere attı.

Tünelin ağzında bir güvenlik görevlisi duruyordu. Ayak seslerini duyunca, hızla dönmüştü. Phoebe ona doğru koşarken, adam dağılmış saçlarına, yırtık çoraplarına ve kanlı bileklerine dehşetle baktı.

"Güvenlik görevlilerinden biri, soyunma odasının yakınındaki merdivenlerde yatıyor." Nefes almaya çalışarak devam etti. "Sanırım kalp krizi geçirdi. Dikkatli olun. Adam deli ve silahı var."

Adam ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu. Phoebe onu sorgulamasına fırsat vermeden sahaya koştu. Tellerin yanındaki görevli onu tanıdı ve geri sıçradı. Sabers'ın hücumu sahadaydı. Skor tablosuna baktı.

2:58...

Sonra Dan'in kafasının arkasını gördü.

Yedek kulübesine doğru koşarken aralarındaki bütün sorunlar uçup gitmişti. Oyuncular yolunu tıkıyorlardı. Phoebe onları aralarından itti.

"Bırakın geçeyim. Bırakın!"

Onu gördüklerine bariz biçimde şaşırarak bir şekilde kenara çekildiler. Bobby Tom ve Jim Biederot onu fark etmiş ve ileri doğru koşmaya başlamışlardı.

"Dan!"

Pboebe adını haykırınca, Dan hızla döndü. Yüzünde, Phoebe'nin daha önce hiç görmediği bir duygu derinliği vardı. Phoebe kollarına atıldı

"Phoebe! Tanrıya şükür! Ah, Tanrıya şükür... Phoebe..." Dan onu göğsüne bastırırken adını tekrarlayıp duruyordu.

Saha kenarındaki mini-kamera onlara kilitlenirken, yukarıda takım patronunun locasında duran Ron ayağa fırlayıp kapıya koştu. Bu arada yayın locasındaki yorumcular, Stars'ın patronunun, son iki çeyreği büyük bir soğukkanlılıkla takımı felakete sürükleyerek geçiren koçu neden kucakladığını anlatabilmek için birbirlerinin üstüne çıkmak üzereydiler.

Phoebe kollarını Dan'in boynuna doladı ve onu uzun uzun öptü. Dan öpüşüne karşılık verirken ona öyle sıkı sarılmıştı ki, Phoebe zar zor nefes alabiliyordu.

"Hâlâ kazanabilir misiniz?"

"Sen güvende olduğun sürece, önemi yok. Hiçbir şeyin önemi yok." Dan'in sesi duygu yüklü ve boğuktu. Phoebe yüzünü görebilecek kadar geri çekilince, gözlerindeki yaşları fark etti. "Seni kaybettiğimi sandım," dedi Dan. "Seni o kadar çok seviyorum ki.

Ah, Tanrım, seni seviyorum."

Phoebe bu sözleri daha sonra tekrar ortaya çıkarılacak bir hazine gibi, bir kenara kilitledi. Şimdilik sadece Dan'ı ve onun için yaptığını düşünebiliyordu.

"Kazanmanızı istiyorum. Çok çalıştınız."

"Önemli değil."

"Evet. Evet, önemli." Phoebe ağladığını fark etti.

Dan ona sıkı sıkı sarıldı. "Ağlama, tatlım. Sadece hayatta olduğuna sevinelim."

Phoebe, bunu kendisi için istediğini sandığını anlamıştı. "Anlamıyorsun," dedi. "Benim için kazanmanızı istemiyorum. Bunu kendin için yapmanı istiyorum."

"Tatlım, on sayı gerideyiz. Üç dakikadan kısa süre kaldı."

"O zaman bir an önce işe koyulmalısın."

Dan, Phoebe'nin saçlarını geriye doğru okşadı. Bakışları öyle sevgi doluydu ki, Phoebe'nin onun duygularına dair bütün şüpheleri buharlaşıverdi.

"Kazanmak için tam iki gol atmamız gerek ve şu anda adamlar benden ölesiye nefret ediyorlar."

"Ben onlarla konuşurum."

"Phoebe."

Phoebe, onun yanağını avuçladı. "Seni seviyorum, Koç. Şimdi işinin başına. Bu bir emirdir."

Kolunu bırakmak için bütün iradesini kullanması gerekmişti ama Dan'i açıklamasının sersemliğiyle baş başa bırakarak yanından uzaklaştı. Daha iki adım atmamıştı ki Bobby Tom ve Jim yanında bittiler.

"İyi misin?" Bobby Tom'un yüzü endişeden bembeyaz olmuştu. "Lanet olsun, Phoebe, bizi o kadar çok korkuttun ki."

"Ben iyiyim." Phoebe kollarını tuttu. "Bu oyunu kazanmak istiyorum. Dan'in kazanabilmesini istiyorum."

"Daha fazla zamanımız olsaydı."

Phoebe, Jim'in sözünü kesti. "Umurumda değil. Bunu yaşamasına izin veremem. Hiçbirinize bunu yaşatamam."

Hızla döndü ve Darnell'e koştu. Bir şekilde oyuncuların Koç'a olan inançlarını tazelemeliydi ama çok az vakti vardı. Darnell, Phoebe'nin halini görünce telaşlandı ve öne doğru bir adım attı.

"Phoebe, sana ne oldu böyle?"

Phoebe olabildiğince çabuk anlattı. Nefesini düzene sokmaya çalışarak. "Dan sadece beni korumaya çalışıyordu," dedi. "Bunu diğerlerine de söyle. Bu maçı alacağız."

Darnell'in ona soru sormasına fırsat bırakmadan, sahada olmayan diğer oyuncular da Phoebe'nin etrafını kuşattılar. Phoebe hikâyesini tekrarladı. Onlar Phoebe'yi soru yağmuruna tutarlarken, Sabers topu kaptı.

Dan kulaklıklarını geri takmıştı ve talimatlar yağdırıyordu. Jim, Dan'in omzuna vurdu ve hücumla birlikte sahaya fırladı.

İki dakika uyarısı duyuldu.

Dan, ellerini bacaklarına yaslayıp öne eğilmişti.

Stars bir araya gelip konuşmadan oynamaya başlamıştı. Sahadaki faaliyet yayılırken, Phoebe tırnaklarını avucuna batırmıştı.

Jim tamamlaması için pası, çizgi ucundaki arkadaşına geçirdi. Bir sonraki oyunda, yanıltma amacıyla tutucuyu kıl payı kaçırdı. Sonra üçüncü çizgide eksik bir pas attı.

Stars'ın antrenörü Phoebe'nin yanında belirmiş ve bileklerini gazlı bezle sarmaya başlamıştı. Haber takımdakiler arasında hızla yayılmıştı ve Webster Greer, koruma misali, Phoebe'nin yanına dikilmişti.

Jim 38 yarda çizgisinden bir gol attı ve stadyum tezahüratlarla inledi.

Sabers bu konuşulmadan girişilen saldırıya uyum sağlamakta yavaş kalmıştı. Phoebe dili damağı kurumuş halde, takımının on yediye doğru ilerlemesini izledi.

1:10

Biederot, Collier Davis'le bağlantı kurmuştu. Davis, gol için topu yakalayınca Phoebe bir çığlık attı.

Taraftarlar çılgına döndüler.

Dan saha çizgisinde, vuruş takımı ve özel takımlar koordinatörüyle kafa kafaya vermişti.

Stars ekstra sayıyı kazandı. Sabers 27, Stars 24. 0:58

Stars'ın başlama vuruşu takımı sıralandığında, seyirciler Stars'ın topu yeniden kazanmasını istedikleri için bir onside vuruş bekliyorlardı. Dan oyuncularını, bu vuruşu kusursuzca gerçekleştirebilmeleri için, sezon içinde yüzlerce kez pratik yapmaya zorlamıştı. Ama bu bir antrenman değildi ve diğer takım kısa ve potansiyel olarak öldürücü vuruşun geleceğini tahmin ediyordu.

Phoebe dönüp Dan'e baktı. Dan ateşli ve harika görünüyordu.

Top vurucunun ayağının yan tarafından havalanıp delice bir dönüşle yükseldi. Sabers'ın orta saha oyuncularından birinin kucağına düşmeden önce istenen on metrelik mesafeyi ucu ucuna kat etmişti. Sabers'ın oyuncusu topu korumaya çalıştı ama başaramadı. Elvis Crenshaw onu yere yıktı.

Top herhangi birinin olabilirdi ve yirmi iki erkek birden üstüne atladılar. Kasklar tokuştu ve seyircilerin çığlıklarına rağmen, erkeklerin hırıltıları saha kenarından duyulabiliyordu.

Düdük çaldı ve hakemler oyuncuları tek tek çekmeye başladılar. Phoebe parmaklarını Webs terın koluna âdeta saplamıştı.

Adamlar bir bir -Stars, Saberskalktılar ta ki biri gök mavisi diğeri kırmızı formalı iki oyuncu kalana kadar.

Dan bir sevinç çığlığı attı.

Sabers'ın oyuncusu kalktı ve geriye sadece, topu sımsıkı tutan Darnell Pruitt kaldı.

Seyircilerin gürültüsü kulakları sağır edecek cinstendi. Darnell ayağa kalktı ve kollarını havaya uzattı. Stars topu kendi 48 varda Çizgileri üstünde yeniden ele geçirmişti.

o:44

Dan, sahaya doğru koşarken Biederot'un sırtına vurdu. .Jim oyunda, kırk ikiye bir pas tamamladı.

0:38

Sabers’ın pas saldırısının sürmesini bekleyen defansı, bombaya karşı korumak için derinlemesine yerleşmişlerdi. Oysa, beklentilerinin aksine, Dan'in kurguladığı en tatlı koşu oyunlarından biriyle karşı karşıya kaldılar. Yirmi ikide birinci ve on.

0:25

Stars'ın sıradaki iki pası yarım kalınca, Phoebe kendini yenilgiye hazırlamaya çalıştı.

Biederot geriye kalan son molayı istedi ve saha kenarına Dan’e koştu. Öfkeli bir diyaloğa girdiler. Jim sahaya geri koştu. Stadyumdaki ortam elektriklenmişti. Takımlar sıralanırken, Phoebe skor tablosuna baktı. Üçüncü haklarında ve 32 yarda uzaktaydılar.

Jim yarım bir pas daha attı. 0:08

Oyuncular başlama pozsiyonlarına son hızla geri koşarlarken. Dan vahşi işaretler yapıyordu. Ancak onları eşitliğe getirebilecek ve ani bir ölüm yaşatabilecek, alan golü yerine. Stars bir touch down. yani gol peşindeydi. Dördüncü haklarıydı ve uzaktaydılar.

Jim shotgun pozisvonundan uzun bir pas kaptı ve gözleri favorisi olan hedefe, Phoebe’nin sıkı ayaklı, hızlı parmaklı. Telarosa. Teksaslı sekiz milyon dolarlık tutucusuna kenetlendi.

Bobby Tom rakibinden kurtulmak için yedide keskin bir duruş yaptı. Top ona doğru helezon çizerek indi. Havaya fırladı ve neredeyse kadınsı sayılacak kadar zarif bir hareketle topu kaptı.

Defans oyuncuları üstüne atladılar.

Gol çizgisine doğru koştu. Tökezledi. Tam toparlanırken, yan taraftan darbe aldı. Bir kez daha kurtuldu.

Ancak Sabersın yıldız defans oyuncusu Brewer Gates hızla ona doğru koşuyordu.

Bobby Tom darbe alacağını biliyordu ama topu önüne uzatırken ve kendini gol çizgisine atarken, vücudunu korunmasız bıraktı.

Gates sıkılı dişleri ve bir kemik kırıcının kükreyişiyle onu 2 yarda çizgisinde karşılamak üzere atıldı.

Darnell Pruitt tarafından doğrudan yere yıkıldı.

Bobby Tom, uzun koşucu gövdesinin bütün kasları uzamış halde, yere çarptı. Başı dönüyordu ve görüşünü netleştirmeye çalıştı. 0:01

Yüz maskesinin arasından kollarının çizgisinden, ellerine doğru baktı. Topu gol çizgisinin dışında tutuyordu.

Hakemin golü haber veren kolu havadaydı. Seyircilerin sevinç gösterileri stadyumu inletiyordu.

Phoebe hem ağlıyor hem gülüyordu. Önce Webster sonra Elvis Crenshaw onu kucakladılar. Maçın bitiş düdüğünün işitilmesiyle, sahada ve tribünlerde tam bir hengâme koptu.

Phoebe, Dan'e ulaşmaya çalıştı ama çevresini saran mavi formalılar denizinin arasında kıpırdayamıyordu. Yedek kulübesindeki bankın üstüne tırmandı ve onu erkekleri yararak kendisine ulaşmaya çalışırken buldu. Kocaman bir gülümseme yüzünü ortadan ikiye ayırmıştı. Göz göze geldiler. Phoebe tek kolunu havaya kaldırdı ve güldü. Dan'in arkasında, ellerinde devasa bir yeşil plastik kovayla yaklaşan birkaç oyuncuyu gördü. Kovanın içindekileri koçun kafasından aşağı boşaltırlarken, Phoebe'nin kahkahası güçlendi.

Dan bir Gatorade ve buz duşunun altında kalmıştı. Omuzlarını öne eğdi ve zafer vaftizine maruz kalırken bağırdı.

Kalabalığın içinde yuhalayanlar vardı. Sahne gerisinde yaşanan dramdan habersizdiler ve hâlâ maçı böyle umutsuz bir sona sürükleyen Dan'in kanını istiyorlardı.

Dan kafasını salladı ve Phoebe'yi yeniden görebilmek için Sözlerini temizlerken, saçtığı damlalarla etrafındakileri de ıslattı.

Bobby Tom kolunu Dan'in omzuna attı ve maç topunu kucağına sıkıştırdı. "Bu senin için, ortak."

iki adam kucaklaştılar. Dan topu sıkıca tuttu ve yeniden Phoebe'ye döndü.

Tişörtünün koluyla yüzünü kuruladı ve Phoebe'nin hâlâ bankın üstünde olduğunu gördü. Phoebe, ışıkta parlayan sarı saçlarıyla, bir mavi forma denizinin üstünden yükselen bir tanrıçaya benziyordu. Gördüğü en muhteşem yaratıktı ve onu bütün kalbiyle seviyordu. Duygularının gücü onu artık korkutmuyordu. Onu kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken, bu riski bir daha almayacaktı.

Erkekler onu omuzlarına almaya hazırlanıyorlardı ama Dan, Phoebe'siz hiçbir yere gitmek istemiyordu. Oyuncular ayaklarını yerden kesip onu kalabalığın arasından taşırlarken, yüzünü Phoebe'ye çevirdi. Phoebe gülüyordu. Dan de güldü. Birden, hemen arkasındaki tribünde gözüne takılan bir şey yüzünden, bütün vücudu uyandı.

Çığlıklar atan ve kıpırdanan kalabalığın arasında, Ray Hardesty ürkütücü bir kıpırtısızlıkla duruyordu. On sıradan Dan'e bakarken, vücudundaki bütün kaslar nefretle kasılmıştı. Dan daha kolunu kaldırmadan, elindeki silahın parladığını görmüştü.

Her şey birkaç saniye içinde olup bitti ama zamanın her zerresi, zihninde sonsuza dek donup kalacak bir dehşet görüntüsü olarak sabittendi. Dan oyuncuların omuzlarında zıplatılırken, açık hedefe dönüşmüştü ancak Hardesty deli bir adamın içgörüsüyle nefret ettiği adamı yok etmenin daha iyi bir yolunu bulmuştu. Flaşlar patlıyor, muhabirler bağırarak sorular yöneltiyorlardı ve Dan korku içinde Hardesty'nin silahını, namlusunu Phoebe'nin başının arka tarafına çevirmesini izliyordu.

Kalabalık bir grup güvenlik görevlisi, Hardesty'ye doğru ilerliyordu. Önden yürüyenler adamın tabancasını görmüşlerdi ama böyle kıpır kıpır bir kalabalığın arasında kendi silahlarını kullanamazlardı.

On tarafta, nasıl bir tehlike altında olduğundan habersiz olan Phoebe gülmeye devam ediyordu. Dan'in silahı, bütün kalbiyle sevdiği kadını koruyacak hiçbir şeyi yoktu. Göğsüne bastırdığı maç topu dışında hiçbir şeyi...

Büyük oyun kurucuların oluşturduğu seçkin bir kardeşlik kulübünün parçasıydı. Ama parmakları topun etrafına kapanırken artık en parlak döneminde değildi. Parmakları, içgüdüsel olarak ona kendi yüzünün çizgilerinden bile daha tanıdık gelen bir pozisyon aldı.

Aklında ölümsüzlerin isimleri yanıp sönüyordu: Bart Starr, Len Dawson, Namath ve Montana, büyük Johnny U.'nun ta kendisi. Hiçbiri bu kadar büyük bir şeyi kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalmamışlardı.

Kolunu geri çekip topu fırlattı. Top, profesyonel spor tarihinde kusursuz atılan bütün toplar gibi sert bir helezonla kalabalığın başlarının üstünden, alçaktan ve sert, fırlayıp geçti.

Tribünlerin ön sıralarındaki Hardesty top omzuna çarpınca yana büküldü. Güç onu koltuklara sererken, tabanca elinden uçtu.

Nihayet bir şeyin yolunda gitmediğini anlayan Phoebe, hızla döndüğü anda, tam arkasındaki tribünlerde toplanan bir grup güvenlik görevlisini gördü. Daha ne olduğunu anlamadan, Bobby Tom ve Webster onu yakaladılar ve kendini saha tüneline doğru taşınırken buldu.

Dan, Phoebe'yle soyunma odası kapısının iç tarafında bir araya geldi ve Phoebe'nin zarar görmediğinden emin olduktan sonra onu maç sonrası röportajları ve kupa törenini kaydedecek televizyon kameraları için kurulmuş küçük platforma götürdü.

Çevrelerindeki şamatanın arasından, "Polisle konuştum," dedi. "Tören biter bitmez seninle görüşecekler. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım."

"Molly iyi mi?" Futbolcular şampanya şişelerini sallıyorlardı ve Phoebe köpük yağmurundan kaçmak için başını eğdi.

"Üzüldü tabii ama şimdi iyi."

Platforma vardıkları zaman, Phoebe, Dan'in 0. J. Simpson'a röportaj vermekte olduğunu gördü. Islak saçlarının üstüne bir Süper Kupa şapkası takmıştı. Ron, yanına çıkmasına yardım ederken, Phoebe onun ikinci yarıdaki koçluğuyla ilgili soruları, kaos yatışır yatışmaz bir basın toplantısı düzenleyeceğini söyleyerek geçiştirdiğini duydu. Ona bakmıyordu ama Phoebe yanına yaklaşınca elini onu rahatlatmak ister gibi, bel boşluğuna yerleştirdi.

Phoebe şampanya yağmurundan kaçmak için eğilse de bir başkasına yakalandı. Saçlarından süzülen şampanya gözlerinin içine damlıyordu ve UFL başkanı AFK şampiyonluk kupasıyla gelirken, yanaklarını kurulamaya çalıştı. Başkan, Dan ve Phoebe'nin arasına geçip konuşmaya başladı. "Bu kupayı..."

"Bir dakika izninizle..." Phoebe podyumun kenarına yürüdü ve Ron'u elinden tutup Dan'le ikisinin yanına çekti.

Dan ona onaylayan bir sırıtışla baktı ve Collier Davis'in elinden kaptığı şampanya şişesini Ron'un kafasına boca etti. Genel menajer bir şeyler saçmalarken, Phoebe güldü ve UFL'nin başkanına döndü. "Şimdi devam edebilirsiniz."

Başkan gülümsedi. "Ulusal Futbol Ligi adına, AFK şampiyonluk kupasını takım patronu Phoebe Somerville, Koç Dan Calebow ve bütün Stars organizasyonuna sunmaktan mutluluk duyuyorum."

Oyuncular delice tezahüratları eşliğinde yeni bir şampanya yağmuru başlattılar. Phoebe kısa bir konuşma yapmaya çalıştı ama az kalsın tıkanıyordu. Bu yüzden sözü Ron almak zorunda kaldı. Phoebe kupayı Ron a uzatırken, hâlâ oyunun tuhaf gidişatı hakkındaki sorularına cevap almaya uğraşan O. J., röportaj yapmak üzere .Jim Biederot'a dönmüştü.

Dan, Phoebe'yi elinden tuttu, platformdan aşağı indirdi ve oyuncu güruhunun arasından geçirip medyanın göremeyeceği bir köşeye çekti. "Gel. Sadece bir iki dakikamız var."

Birlikte duşlara giden köşeyi dönüp ekipman odasından ve bir antrenman salonunun önünden geçip bir koridora saptılar. Phoebe kendini dolaptan az büyük, küçük bir depo alanında buldu. Dan daha kapıyı kapattığı anda onu kollarının arasına alıp öpmeye başladı.

Birbirlerine hararetle yapışmışlardı. Vücutları Gatorade ve şampanya yüzünden ıslak ve yapış yapıştı. Birbirlerinin dudaklarında bu tuhaf karışımın tadını aldılar.

Dan boğuk bir sesle, "Sana bir daha böyle sarılıp sarılamayacağımı bilmiyordum," diye mırıldandı.

"O kadar korktum ki."

"Seni çok seviyorum. Ah, Tanrım, seni seviyorum."

"Sevmiyorsun diye korkuyordum ve buna dayanamıyordum." Phoebe kollarının arasında titriyordu. "Ah, Dan, öyle kötü bir gundu ki...

"Ne demezsin."

"Sadece kaçırılmam değil, bir de..." Phoebe sarsılarak, Reed'i anlattı.

Konuşurken, Dan'in kaslarının gerildiğini hissetmişti; bir öfke patlaması bekledi. Dan öfke yerine onu rahatlatma çabasına girişince, Phoebe ondan ihtiyaç duyduğu şeyi bu kadar net anlayabildiği için onu bir kat daha fazla sevdi.

"Üzgünüm," dedi genç adam boğuk bir sesle. "Çok, çok üzgünüm, bebeğim."

Ona anlatmak bile, durumunu daha katlanılır kılmıştı. Phoebe burnunu genç adamının tişörtünün yakasına sürttü ve "Keşke sonsuza dek burada kalabilseydik," dedi.

"Keşke. Şu anda tek istediğim, seni eve götürüp sevişmek."

"Polis beni bekliyor."

"Onlarla benim de konuşmam gerekecek ve tabii basınla”

"Molly'yi görmeliyim."

Dan, yüzünü avuçlarının arasına aldı ve yanaklarını şefkatle okşadı, "iyi olacak mısın?"

"İyi olacağım. Sadece bu işi bir an önce atlatmak istiyorum. Bu akşam Ron'un zafer partisinde buluşuruz."

"Orada çok fazla zaman geçirmeyi planlama." Dan ona son bir öpücük daha verdi. Koridora çıkarlarken elini tuttu.

Dolabın içinde bir iki saniye boyunca her şey hareketsizdi ama sonra en uzak ve karanlık köşeden bir hışırtı duyuldu.

"Darnell?" Kadının sesi yumuşak ve kibardı ama stresli olduğu kesindi. "Ne dediğini duydun mu? Reed Chandler hakkında?"

"Duydum."

Fairplaye inanan Charmaine Dodd öfkeliydi. "O sıçan! Böyle bir şey yanına kalmamalı."

"Ah, kalmayacak, bebeğim. Koçu tanıyorum ve sana söz verebilirim ki hiçbir şey Chandler'ın yanına kalmayacak."

"Buna sevindim." Charmaine, Darnell'in ağırbaşlı tarzdaki, beyaz bluzunun üstünden memesini müthiş bir zevk vererek ancak uygunsuzca okşayan eline vurdu. "Ah, sakın," dedi. "Henüz evlenmedik."

"Ama evleneceğiz ve senin bile varlığından habersiz olduğun yerlerine dokunacağım."

"Seninle evleneceğimi söylemedim ki." Konuşurken Darnelli öpmeye çalıştığı için kelimeleri boğuktu. Maç giysilerinin büyük kısmı hâlâ üstünde olan bir futbolcuya sarılmak, zırhlı bir tanka sokulmaya

çalışmaktan farksızdı. Buna rağmen, onu bırakmaya henüz hazır değildi. Gerçi onu ne kadar çok sevmeye başladığını belli ederek işini kolaylaştırmak gibi bir niyeti yoktu. Darnell bu haliyle bile kendinden yeterince emindi.

"Charmaine, bebeğim. Sahadan yeni çıktım. Daha biyere girmedim ama sen benimle bu dolaba geldin. Eğer bu evliliğe hazır olduğunun işareti değilse, ne olabilir, bilmiyorum.

"Belki senin için sadece üzülüyorumdur."

Darnell kıkırdadı ve elini genç kadının eteğinin altına kaydırdı. Dokunuşu o kadar enfesti ki, Bavan Charmaine bir an için bütün prensiplerini unutuvermişti. Dilini genç adamın dişindeki pırlantanın üstünde dolaştırırken, kendi kendine, Darnell Pruitt in çok, çok iyi bir koca olacağını söylüyordu.

Dan'in polis, UFL komisyon başkanı ve basınla işi bittiğinde, saat sekize geliyordu. Uzun ve dramatik basın toplantısı özellikle Phoebe için zor olmuştu ama bir asker gibi üstesinden gelmiş ve akşam haberlerinde çoktan kahraman ilan edilmişti. Dan basının onu da bir kahramana dönüştürmeye çalışmasından memnun değildi ama bu tür hikâyelerin birkaç hafta içinde kendiliğinden öldüğünü biliyordu. Sonrasında hayatları yeniden normale dönecekti.

Ray Hardesty önemli bir kalp krizi geçirmişti ve polis gözetiminde hastanedeydi. Dan bakışlarını nihayet duş almaya fırsat bulduğu sessiz soyunma odasında dolaştırırken, Hardesty iyileşmese bile, hiçbir üzüntü duymayacağını düşündü.

Diğerleri zafer partisine katılmak için çıkalı uzun zaman olmuştu. Dan parkasını üstüne geçirirken bir hayli bitkindi ve tek düşünebildiği Phoebe ye bir an önce ulaşmaktı. Ama önce yapması gereken bir şev vardı.

Sessizce koridora çıktı ve Jim, Darnell, Webster ve Bobby Tomu karşı duvara yaslanmış halde görünce şaşırdı. Hepsinin üstünde günlük kıyafetleri vardı.

Dan onlara huzursuz gözlerle baktı. "Çoktan partiye gitmişsinizdir sanıyordum."

"Seni beklemeye karar verdik," dedi Jim.

"Önce bir yere uğramanı gerek. Partide görüşürüz."

Bobby Tom yaslandığı duvardan doğruldu. "Bizlerde Phoebe'yi önemsiyoruz."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Darnell öne çıktı. "Maçtan sonra, ben ve nişanlım, Phoebe ve seninle aynı dolabı paylaştık. Reed Chandler hakkında anlattıklarını duyduk. Ben bu bilgiyi buradaki takını arkadaşlarımla paylaştım."

Dan onları süzerken saniyeler hızla ilerliyordu. "Reed'i tek başıma halledebilirim."

"Bunu biliyoruz. Biz sadece moral desteği için yanında olmayı Planlıyoruz."

Dan itiraz edecek oldu ama sonra, o gün, Phoebe'nin de takım arkadaşlarından birine dönüştüğünü idrak edince, sustu.

Yirmi dakika sonra, Reed'in taş ve tuğlayla inşa edilmiş iki katlı evinin önündeydiler. Dan ışıkların yandığını görünce rahat bir nefes aldı. Reed evdeydi ve bu işin ertelenmesi gerekmeyecekti.

Araç yolundan eve doğru yürürlerken, eldivenlerini ceplerine sokarak, "Reed benim," dedi. "Başka kimsenin ona elini sürmesini istemiyorum."

Bobby Tom başıyla onayladı. "Geriye artık bırakmadığından emin ol, yeter."

Reed kapıyı kendisi açtı. Dan'i görünce şaşırdı ama sonra arkasındaki yüzleri görünce telaşlandı. Kapıyı hemen kapatmaya davrandı ama yeterince hızlı değildi ve Dan kapıya bir omuz atarak Reed'in arkaya uçmasına neden oldu.

Adamlar koridora daldılar. Reed oturma odasına açılan kemerli girişte sendeleyerek geri geri ilerliyordu. Dan korkusunun kokusunu duymuştu.

"Ne istiyorsunuz? Defolun buradan!"

Dan öne çıktı. "Bence ne istediğimi biliyorsun. Dua etmeye başlamanı öneririm."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sana benim hakkımda yalan söyledi, değil mi? Sana bir tür palavra sıktı."

Dan ilk yumruğunu savurdu ve çenesine sert bir darbe indirdi. Reed arkaya, kanepeye doğru uçtu. Acıyla uludu ve korkuyla hızlı hızlı nefes alıp vererek ayağa kalktı.

"Buradan defol, Calebow. Polisi arayacağım. Hemen..."

Webster sakin bir tavırla duvardaki telefonu çekip aldı. "Çok kötü, Chandler. Telefon çalışmıyor."

"Bana dokunursanız, sizi tutuklatırım."

"Bunu nasıl yapacaksın?" Bobby Tom ağzının kenarına bir kürdan yerleştirdi. "Koç şu anda dördümüzle birlikte benim evde bir şeyler içiyor. Aksini iddia eden yalancıdır. Öyle değil mi?"

"Aynen öyle, Bobby Tom." Darnell ayakkabısını beyaz damasko kumaşla kaplı koltuklardan birine sildi.

"Siz delisiniz. Hepiniz lanet olası manyaklarsınız!"

"Biz manyak değiliz," dedi Dan. "Biz sadece tecavüzün senin gibi bir çöp torbasının yanına kalmasını istemiyoruz, o kadar." "Sana öyle mi söyledi? Ben ona tecavüz etmedim. Yalan söylüyor. O istedi... O..."

Dan'in bir sonraki yumruğu Reed'in burnunu dağıttı. Ağlamaya başladı ve kan boşalan burnunu eliyle düzeltmeye çalıştı. "Benim hatam değildi," diye hıçkırdı. "Sarhoştum. Hiçbir niyetim yoktu."

Dan parkasını kanepenin arkasına bıraktı. "Bu akşam seninle işim bittiğinde, canın çok acıyor olacak."

Reed ayağa kalkmak için debeleniyordu. "Hayır! Uzak dur! Canımı yakma!"

Dan üzerine yürüdü. "Canın yanıyor olacak ama hesabı yanlış yapmazsam hayatta olacaksın. Hayatta kalmaya devam etmek istiyorsan, bir daha asla Phoebe'nin yanına yaklaşma. Onu herhangi bir şekilde tehdit edersen, hayatının kalan kısmını tekerlekli sandalyede geçirmeye hazırlansan iyi edersin."

"Hayır!"

Dan onu paramparça etmeden önce, Reed'in ağzından çıkan son kelime bu oldu.

Phoebe zafer partisine ancak saat dokuzda varabilmişti. Uzun bir basın toplantısıyla taçlanan zorlu gün onu bitirmişti. Nihayet eve gittiğinde, Molly bir anne ördek gibi üstüne düşmüş ve uzanması için ısrar etmişti. Phoebe o kadar bitkindi ki uyuyakalması çok sürmemişti.

Birkaç saat sonra uyandığında kendini tazelenmiş hissediyordu ve Dan'i görmek için can atıyordu. Duşunu almış, giyinirken Molly'yle sohbet etmişti. Öğleden sonra yaşananlar kız kardeşini sarsmıştı ama Phoebe'nin bir son dakika pijama partisi önerisiyle neşesi yerine gelmişti. Peg de onlara göz kulak olmayı kabul etmişti ve Phoebe evden çıkarken, kızlar gelmeye başlamışlardı.

Ron'un o akşam için kiraladığı restoran rustik dekoru, tuğla zemini ve açık kirişlerinde sallanan bakır tencereleriyle, samimi ve sıcaktı. İçeri girdiğinde Phoebe'nin saçları hâlâ biraz nemliydi ve başının etrafında kıvrım kıvrımdılar. Bütün gece sıcaklık düşmeye devam ettiği için, fuşya rengi dökümlü bir kazak, yumuşak, yünlü bir etek giymişti. Dizlerinin üstüne kadar çıkan orta yırtmacı dışında, muhafazakâr bir kıyafetti ama dalgalı saçları ve gümüş küpeleriyle hoş görünüyordu.

Hemen arkasından içeri giren grubu fark ettiğinde paltosunu vestiyere vermekle meşguldü. Dan, yanında Jim, Darnell, Webster ve Bobby Tom'la kapıdan giriyordu. Onu görünce içinin ısındığını ve yumuşacık olduğunu hissetti.

Neredeyse nefesi kesilerek, "En sona kaldığımı sanıyordum," dedi.

Dan'in ifadesi öylesine şefkatliydi ki göğsünün kabardığını sandı. "Bir türlü ayrılamadık."

Diğerleri kız arkadaşları ve eşlerini bulmak üzere uzaklaşırken, ikisi kapı ağzında birbirlerinin gözlerinin içine bakarak duruyorlardı.

Bobby Tom öksürdü. "Birileri üstünüze bir palto falan asmasın diye nefes alsanız ya da başka bir şey yapsanız iyi olur."

Dan gözlerini Phoebe'den ayırmadan, "Senin çalışman gereken bir oyun kitabı falan yok mu, Denton?" dedi.

"Emredersin, Koç." Bobby Tom kıkırdadı ve onları baş başa bıraktı.

Phoebe ona sonsuza dek bakabilirdi ama yerine getirmeleri gereken görevleri vardı. Dan onu kolundan tutup içeri sokarken, "Sadece yarım saat," dedi. "Sonra yalnız benimsin."

Ron onları kapının hemen içinde karşıladı. Phoebe, Ron'un yanında ikisini de sıcak bir gülümsemeyle selamlayan Sharon Anderson'ı görünce şaşırmıştı.

Dan, Sharon'ı gördüğüne ne kadar sevindiğini saklama gereği duymayarak onu kollarının arasına çekti ve sevgiyle kucakladı. "Selam, tatlım. Ron sana nasıl davranıyor? Daha evlenme teklif etmedi mi?"

Phoebe onu kıskanmaya çalıştı ama Dan'in Sharona gösterdiği yakınlık ve şefkat o kadar açık ve dürüsttü ki bunu başaramadı. Sharona aynı Molly'ye davrandığı gibi davrandığını fark etmişti ve Dan'in Sharon'la mutlu bir çift olabileceklerini bir an için bile olsa nasıl düşünebildiğini merak etti. Dan tanıdığı en zeki adamlardan birisiydi ama bazı konularda kesinlikle aptal olabiliyordu.

Saç diplerinden çillerine kadar kıpkırmızı kesilen Sharon'ın haline acımıştı. "Seni kızdırmasına izin verme, Sharon. Onun nezaketten anladığı, sadece sevdiği insanlara eziyet etmektir."

Dan, "Ben eziyet etmiyordum ki." diye karşı çıktı. "Bu benim ilk ciddi çöpçatanlık girişimim ve nasıl gittiğini görmek istiyorum, o kadar."

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi Ron yumuşak bir sesle. "Şimdi neden kendi aşk hayatınla ilgilenip Phoebe'ye bir içki almıyorsun?" o ve Sharon birbirlerine utangaç birer gülümsemeyle baktılar ve uzaklaştılar.

Phoebe yanlarından geçen garsondan kendisi için bir bira ve onun için bir kadeh şarap kapan Dan'e kıkırdayarak baktı ama sonra, ellerinin üstündeki ezikleri görünce gülüşü bir anda kayboldu. "Eline ne yaptın?"

"Ben şey..." Dan birasından bir yudum aldı. "Ron'un bu partinin mekânını basından gizlemesine çok memnunum."

"Dan. Eline ne oldu?"

Dan tereddütlüydü ve Phoebe bir an cevap alamayacağını sandı ancak genç adam, kadının yüzüne düşen bukleyi arkaya iterken, "Reed'i görmeye gittim," dedi. "Sana yaptığı şey konusunda onunla karşılıklı bir anlaşmaya varmamız gerekiyordu."

Phoebe onu hızla süzdü ama eli dışında başka hasar almamış gibi görünüyordu. "Ne yaptın?"

"Sadece biraz adalet uyguladım," diyelim. "Seni bir daha asla rahatsız edemeyecek, hayatım."

Phoebe onu sorguya çekmek istiyordu ama diğer taraftan Dan'in yüzündeki kapalı ifade, fazla ileri gidemeyeceğini anlatıyordu. Detayları duymaya çok da meraklı olmadığını fark etti.

Darnell yanlarına yaklaştı ve yeni nişanlısını tanıştırdı. Phoebe, Charmaine Dodd'u görür görmez sevmişti ve onları tebrik etti. Diğer oyuncular da eşleriyle birlikte yanlarında belirince Dan'le ayrıldılar. Phoebe bir gruptan diğerine geçiyor, herkesle selamlaşırken, arada sırada Dan'le göz göze geliyordu.

Bobby Tom ve iki tarafına yapışık duran kızıl güzellerle sohbet ederken birisinin bağırdığını duydu.

"Sessizlik millet! Sessizlik."

Sesin sahibinin Ron olduğunu görmek herkesi şaşırtmıştı ve bir anda sustular. Ron odanın bir ucunda elinde bir telefonla duruyordu ve elini ahizenin üstüne örtmüştü.

"Phoebe!" diyerek ahizeyi öne uzattı. "Telefon sana!"

Phoebe ona soran gözlerle baktı.

"Başkan." Bu kelimeyi park alanında bile duyulabilecek bir sahne fısıltısıyla söylemişti.

Phoebe UFL başkanıyla daha birkaç saat önce görüşmüştü ve Ron'un neden bu kadar heyecanlı olduğunu anlamamıştı. "Her şeyi hallettiğimizi sanıyordum."

"Başkan! Birleşik Devletler Başkanı. Kutlamak için arıyor!" Phoebe yutkundu. Eli kazağının yakasına gitti. Oyuncular önce gülüştüler ama Phoebe telefonu almak için harekete geçince sessizliğe gömüldüler.

Bir kadın sesi, "Bayan Somerville, Başkan hatta," dedi.

Tam o anda birinin omzuna vurduğunu fark etti. Döndüğü zaman, Dan'in bütün yüzünü kaplayan, bir futbol topu büyüklüğündeki bir sırıtışla ona baktığını gördü. "Şimdi, Phoebe."

Phoebe ona anlamayarak baktı. "Ne?"

"Şimdi."

Onun aslında ima ettiği şeyi yavaş yavaş anladı ve ona inanamayan gözlerle baktı. Şimdi, demek istiyordu. Elini ahizeye bastırdı ve "Dan, Başkan telefonda ve ben bunu..."

Dan yüzünde katlanılmaz derecede kibirli bir ifadeyle, kollarını göğsünde kavuşturdu. Phoebe onun tam böyle bir anı kolladığını anlamıştı. Pislik! Ona tuzak kurmuştu ve bütün hayatı boyunca blöfünü göremediği için onunla alay edecekti. Küstah, sinir bozucu sporcu parçası. Birinin ona haddini bildirmesi gerekiyordu.

Başkan'ın sesi hattın diğer ucundan yankılandı. "Tebrikler,Bayan Somerville. Müthiş bir maçtı."

"Özür dilerim, efendim." Phoebe yutkundu. "Bayan Somerville'e aktarıyorum." Telefonu afallamış durumdaki Sharon Anderson'ın eline tutuşturdu.

Dan bir kahkaha attı. Phoebe elini tuttu ve onu kalabalığın arasından sürükledi. Kapıya vardıkları zaman, "Buna değse iyi olur, seni yakışıklı serseri!"

Arka planda, Sharon Anderson, kekeme bir girişin ardından durumu idare etmeye başlamıştı. Ron şaşkınlık içinde, "Şimdi iyiyim, Sayın

Başkan," demesini izliyordu. "Evet, bir hayli zorlayıcıydı. Bu arada, efendim, Stars ekibi olarak hepimiz okul öncesi eğitimine yeterli fon ayrılması endişenizi desteklediğimizi..."

"Serseri mi?" Dan otoyola saptı. "Sen bana yakışıklı serseri mi dedin?"

Phoebe hâlâ nefes nefeseydi. "Bu oyun iki kişilik, Koç. Süper Kupa'nın son iki dakikasına kalırsan sakın şaşırma..."

"Bunu yapmazsın..."

"Yaparım."

Dan ona baktı ve gülümsedi. "Süper Kupa demişken, bittiği zaman, benimle hemen evlenecek misin?"

"Sevgililer Günü'ne ne dersin?"

"Çok uzak."

"Groundhog Day'e ne dersin?"

3 Groundhog Day: ABD'de geleneksel olarak her yıl 2 şubatta yapılan bir kutlama.(ç.n.)

"Anlaştık." Ferrari, paralı yola çıkan rampada son hızla ilerliyordu. "Evlenmeden önce konuşmamız gereken bir iki konu var, biliyorsun."

"Pooh'u kimseye vermem."

"Gördün mü, kötü karakterliğe soyundun bile. Evlilik karşılıklı uzlaşmayı öğrenmek demektir."

"Uzlaşmam demedim ki. Sen yürüyüşe çıkarırken, Pooh'un fiyonklarını çözeceğime söz veriyorum."

"Ne kadar düşüncelisin."

Phoebe'nin gülümsemesi kayboldu. "Ben de çocuk istiyorum. Her zaman istedim. Sadece beni sevdiğini bilmem gerekiyordu." "Umarım artık biliyorsundur. Hayatım boyunca hiç kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim. Çocuk istiyorum ama seni istediğim kadar değil."

"Buna sevindim." Phoebe alt dudağını bir süre dişlerinin arasında tutup bıraktı. "Molly'yi göndermek istemiyorum. Bizimle kalmasını istiyorum."

Dan ona baktı. "Tabii ki bizimle kalacak. Nereye gidecek ki?

"Bir süre hiçbir yere gitmeyeceğim. Ama bu sezon bu hayatın nasıl olduğunu gördün. Senin ve çocuklarımızın yanında olmak istiyorum ve bir süredir bu fikre kafa yoruyorum. Bir süre önce, bir sabah uyanıp karım ve çocuklarımın neye benzediklerini hatırlayamadığım zaman, profesyonel koçluktan ayrılmaya karar verdim. Yakınlarda bir Division III üniversitesi bulacağım ve koçluk kariyerimin kalan kısmında bu işe soyunacağım."

"Division III mü? Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Küçük üniversiteler. Sporcu bursu vermiyorlar ve profesyoneller hiçbir zaman yakalarına yapışmıyor. Çocuklar en iri ya da en hızlı olanlar değiller ve masanın altından para sıkıştıran da yok. Sadece bir nedenden futbol oynuyorlar. Oyunu sevdikleri için. Bu yüzden sen yüksekten uçanlarla muhatap olurken ben kendimi şirin, küçük bir kampüse kapatacağım ve bu sporu yapmaya neden başladığımı hatırlayacağım."

"Kulağa harika geliyor."

Dan şerit değiştirdi. "Paltonun yakasındaki eşarp, onunla gözlerini bağlamanın sakıncası var mı?"

"Ne?"

"Şimdi."

"Ah, Tanrı aşkına." Phoebe yakasında asılı duran eşarbı çekti ve gözlerini bağladı. "Bu çok saçma! Uçuk bir şey planlamadığını umarım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Dan?"

"Şey, sanırım bu, bakış açının ne kadar tutucu olduğuna göre değişir."

"Bütün bunları arkanda bıraktığını söylemiştin. Hoş, sıradan bir seks hayatı istediğini."

"Hı hı."

"Pek emin değil gibisin."

"Şimdi şöyle. Bir süre yüksek hayat standartlarıyla yaşamış biri olarak, sanırım kademeli olarak durulsam daha iyi olacak. Böylece sistemim şoka uğramamış olur. Bu uzunca bir süredir aklımda olan bir şeydi."

"Beni geriyorsun."

"işte bu çok iyi, tatlım. Gerçekten çok iyi." Ardından, Phoebe'nin hayatı boyunca duyduğu en tatlı ve yumuşak müstehcen sözleri sarf etmeye başladı. Phoebe öylesine ısınmıştı ki paltosunun düğmelerini çözmek zorunda kaldı. Ancak Dan onu nereye götürdüğünü bir türlü söylemiyordu.

Nihayet arabayı durdurunca, Phoebe, Dan'in monologunun aklını başka hiçbir şeye dikkat edemeyeceği kadar dağıttığını fark etti. Lastikler çakılların üstünde hışırdamış mıydı? Phoebe kulak kesildi ama hiçbir trafik sesi duymamasına rağmen, Dan'in onu kendi evine getirip getirmediğinden emin olamıyordu.

"Ben bazı şeyleri ayarlarken, birkaç dakika burada beklemen gerekecek. Hemen döneceğim, bu yüzden sakın telaşlanma." Dudaklarını dudaklarına değdirdi. "Kaçamak bir bakışla her şeyi mahvetmeyeceğine söz ver. Bu bana güvenmediğini gösterir, o zaman nasıl bir evliliğimiz olur?"

"Beni gerçekten fazla zorluyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, hayatım." Dan genç kadının alt dudağını dişledi. "Bu arada, beklerken neden sana yapacağımı söylediğim şeylerin üstünden geçmiyorsun. Böylece canın sıkılmaz." Elini eteğinin altına kaydırıp bacağını sıkarken, şeytani bir sesle güldü. Sonra kapısını açtı.

Bunu söylemesi gerçekten ayıptı çünkü Dan fikri ortaya attığından beri, Phoebe başka bir şey düşünemez olmuştu. Dan arabaya döndüğünde, cinsel heyecandan âdeta titriyordu.

Kapı açılınca, soğuğu teninde hissetti. "Her şey halledildi. Şimdi seni kucağıma alacağım." Dan elini genç kadının dizlerini altına uzatırken derhal geri bıraktı. "Phoebe, tatlım. Iç çamaşırın hâlâ üstünde. Ben geri dönene kadar çıkarmanı istediğimi çok net hatırlıyorum."

"istemedin."

"istediğimden eminim. Sanırım kendini çıkarmak zorunda kalacağım." Elini Phoebe'nin eteğinin altına kaydırdı ve külotlu çorabıyla iç çamaşırını çekti.

"Donacağım. Hava çok soğuk."

"Donmak konusundan endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Bu külot da nereden çıktı?"

"Ben aldım."

"İki küçük kurdele ve küçük bir kumaş parçasından ibaret. Yoksa benim için eski tip iç çamaşırlarından vaz mı geçtin?"

"Sadece senin için."

"Bu çok tatlı bir davranış ve çok takdir ettim. Şimdi ayakkabılarını giy. Bacaklarını yüksek topuklu ayakkabıların içinde görmek çok hoşuma

gidiyor." Phoebe isteğini yerine getirir getirmez, onu kucakladı ve arabadan çıkardı Phoebe'nin eteği açıldı ve buz gibi hava, tamamım açıkta kalan çıplak poposunu okşadı.

"Lütfen bana ortalıkta bir düzine insanın olmadığını söyle."

"Sadece yarım düzine, hayatım. Ama hepsi motorlarının karbüratörleriyle sana bakamayacak denli meşgul."

Phoebe yüzünü Dan'in omzuna gömdü ve güldü. Dan cüretkâr, akıldışı bir adamdı ve Phoebe hayatının en iyi zamanlarını geçiriyordu. Ama onu nereye götürüyordu ki?

Dan ağırlığını kaydırdı ve bir kapıyı açtı. İçeri adım attıkları zaman, Phoebe ısındığını hissederek rahatladı.

"Gözlerin halâ sıkıca bağlı mı?"

"Hı-hı."

"İyi. Tuhaf sesler duyarsan aldırma."

"Ne tür sesler?"

"Sarhoş kahkahaları. Kırılan camlar. Müzik kutusu. O tür şeyler."

"Umursamam bile."

"Eğer Bubba adında birisi burada ne aradığını sorarsa, benimle geldiğini söylersin."

"Tamam, söylerim."

Dan onu öpmeye başladı ve nihayet yürümez olduğu zaman, Phoebe Dan'in onu bir kez daha nereye gittiklerini takip edemeyeceği şekilde oyaladığını fark etti. Kısa bir yol mu kat etmişlerdi, uzun mu? Dan nefes nefese değildi ama fizik kondisyonu çok iyi olduğu için bu bir şey ifade etmezdi. Phoebe basamak tırmanıp tırmanmadıklarını bile hatorlayamıyordu.

"Şimdi seni yere bırakacağım. Bara çok fazla yaklaşmanı istemiyorum. Kavga çıkması ihtimaline karşılık."

"Gözümdeki bağı çözebilir miyim?"

"Korkarım ki, hayır, kıyafetlerin hâlâ üstünde."

"Kıyafetlerimi çıkarmam mı gerekiyor."

"Üzgünüm, sevgilim. Bu işin nasıl yürüyeceğini anladığını sanıyordum." Dan, Phoebe'nin paltosunu çıkardı. "Ama endişelenme. Ben sana yardım ederim."

"Tam bir beyefendisin."

Dan küpelerini çıkardı. Kazağından kurtuldu. "Phoebe, seni utandırmak istemem ama bu şeyin içini gösterdiğini biliyor muydun?"

"Öyle mi?"

"Korkarım."

"Bu yüzden, bir dakika için gerçekten kıpırdamadan durmanı istemek zorunda kalacağım."

Phoebe sütyeninin tülümsü kumaşının üstünden, Dan'in ağzının meme ucunu kavradığını hissetti. Bu ılık ve nemli emiş, bütün vücudunun heyecan dalgalarıyla sarsılmasına neden oluyordu. Dan ağzını diğer memesine kaydırırken, şehvetli işkencesi devam ediyordu

Terk ettiği meme ucu, nemlenen kumaşın altında dimdik duruyordu. Phoebe'nin dizlerinin bağı çözülmüştü ve onu içinde o kadar çok istiyordu ki, omuzlarını kavradı.

"Lütfen... Beni deli ediyorsun."

"Şişşt. Daha yeni başlıyorum ve dürüst olmam gerekirse senden biraz daha dayanma gücü bekliyorum. Belki içinden vuruş ortalamalarını tekrar edebilirsin."

Phoebe güldü ve Dan meme ucunu hafifçe dişleyince iç geçirdi. Bir an sonra, sütyeni açıldı ve...

Belden yukarısı tamamen çıplak kaldı.

"Sen çok güzel bir kadınsın, hayatım. Öyle değil mi, çocuklar?"

Gerçekten haddinin bildirilmesi gerekiyordu. Phoebe göz bağını kaldırmaya yeltendi ama Dan bileklerini tutup iki yanına indirdi. "Henüz değil, hayatım. Gerçekten çok susadım."

Phoebe'nin ellerini bırakıp memelerini avuçladı. Bir kez daha meme uçlarıyla kendine ziyafet çekmeye başlamıştı ve bu defa önünde ince kumaş engeli de kalmamıştı. Phoebe'den yumuşak, miyavlar gibi sesler yükselene dek, onu emmeye devam etti.

Genç kadın ona umutsuzca dokunmayı arzulayarak uzandı. Dan bir noktada paltosunu çıkarmıştı. Phoebe ellerini kazağının altına sokup göğsündeki tüyleri okşadı ve parmaklarını meme uçlarında dolaştırdı.

Dan inledi. Phoebe parmaklarının beline dokunduğunu hissetti. Hemen ardından yünlü kumaş bacaklarından kayıp ayaklarının dibine yığıldı. Genç adam yumuşak ve boğuk bir sesle, "Seni korkutmak istemiyorum, tatlım. Bu yüzden burada tam olarak ne yapacağımı söylesem iyi olur."

Phoebe en ufak bir korku duymuyordu ve Dan bunu biliyordu ama müdahale etmenin kabalık olacağını düşündü.

"Bize paltolarımızdan bir yatak yaptım ve üstüne uzanacağız. Aynen öyle. Şimdi arkaya yat. Aferin. Hayatım, sana bacaklarını kapayabileceğini söylediğimi hatırlamıyorum. Hı-hı, şimdi dizini yukarı kaldır ki manzaranın tadını çıkarabileyim" Parmakları bacaklarının iç kısmında, hassas teninde dolaşıyordu.

"Bağı çıkarabilir miyim."

"Ah, hiç sanmıyorum. Seninle işimi bitirmeden sinirlenmenin bir anlamı yok."

Phoebe ona bunu kesinlikle ödetecekti. Ama bu büyüleyici ve nefes kesici baştan çıkarma oyununu tamamladıktan sonra.

Dan soyunurken kıyafetlerin hışırtısını işitti ve kalbi aşkla doldu. Altı ay önce, hiçbir erkeğe ona bunu yapmasına izin verecek kadar güvenebileceğine inanmazdı. Hele Dan gibi fizik gücüne sahip birine. Şimdiyse onun önünde çırılçıplak ve bacakları ona açık halde yatıyordu. Dan'in onu nereye getirdiği konusunda en ufak bir fikri olmasa da, kendini hiç daha güvende hissetmemişti ve Dan'in ona sadece sevgisini değil, korkusundan kurtulma fırsatını da verdiğini düşündü.

Dan paltolarından oluşan yataklarının üstüne, Phoebe'nin yanına uzandı ve onu kollarına aldı. "Seni biraz öpeceğim. Eğer sıkılırsan, orkestradan bir şarkı çalmalarını falan isteyebilirim."

"Kesinlikle sıkılmadım."

Phoebe, erkeğinin temiz kokusunu içine çekti ve dilinin ucunu omzuna değdirdi. Dan'in kasları gevşedi ve Phoebe sertleşen erkekliğinin baskısını bacağında hissetti. Dan ağzını onunkinin üstüne örttü. Dilleri birbirine karıştı ve Phoebe'nin aklındaki bütün düşünceler, arkalarında sadece duyuları bırakarak uçup gitti. Dan'in iniltileri ve Phoebe'ye zevk vermek için kendini tutarken nemlenen teni. Ağzı memelerinden beline kaymıştı. Dan bacaklarının iç kısımlarını öptü ve sonra onu daha derin sevebilmek için iyice araladı.

Phoebe göz bandından ne zaman kurtulduğunu fark etmemişti bile. Kendiliğinden mi düşmüştü, yoksa ikisinden biri mi çıkarmıştı, bilmiyordu. Sadece kulaklarındaki zonklamanın farkındaydı ve çok

sevdiği bu adamla birleşmenin yaşattığı zevkin ve Dan'in kendini içine iterken sarf ettiği aşk dolu sözcüklerin...

"Bütün hayatım boyunca..."

"Biliyorum. Benim tatlı..."

"Sonsuza dek..."

"Ah, evet, sonsuza dek."

Birbirlerine sözcüklerle ve bedenleriyle yeminler ettiler ve sonra sevgileri ılık ve doygun, bir kalpten diğerine akarken, birlikte haykırdılar.

Bittiğinde, Dan onu asla bırakmayacakmış gibi sımsıkı sarıldı. Sesi duygu yüklüydü. "Seni çok seviyorum. Bütün hayatım boyunca hep seni beklemişim."

Phoebe'nin göz pınarlarında yaşlar belirmişti. "Sen bütün dünyadaki en harika adamsın."

Dan'in alnına yaslı dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini hissetmişti. "Kızmadın mı?"

"Neden kızacakmışım ki?"

"Kötü anıyı yok etmek istedim, tatlım. Yerine iyi bir anı koymak istedim."

Phoebe onun ne demek istediğini anlamamıştı ve onu sorgulamak için fazla uyuşuktu. Tatmin duygusuyla iç geçirerek, başını Dan'in boynuna gömdü ve gözlerini açtı. Dan'in usul usul atan kalbini duyuyor, gökyüzünden ışıldayan yıldızları ve üstlerinde yükselen çelik ızgarayı...

Hızla kafasını kaldırdı.

"Bir sorun mu var, tatlım."

"Aman Tanrım."

Midwest spor merkezinin 50 yarda çizgisinin tam ortasında, çırılçıplak yatıyorlardı.

SON BÖLÜM

Dan sakin yolda yürüdü ve mayıs sonunun mis gibi havasını içine çekti. Doygun, nemli toprak kokusunun yanı sıra evlenmelerinden kısa süre sonra Phoebe'yle birlikte diktikleri leylakların hoş kokusunu duymuştu. Her ne kadar karısı feci sinirli olsa da ve onu yalnız yakaladığı anda, bu konuda bir çift laf edeceğini çok iyi bilse de, vücudunun her bir hücresinden hoşnutluk taşıyordu.

Phoebe çok tuhaf şeylere kızıyordu. Dan, Molly'yi lise mezuniyet balosuna götürecek o hormon torbası hakkında birkaç tamamen masum soru sorduğu için, aşırı korumacı olmakla suçlanmıştı. Evliliğine ergenlik dönemindeki bir kızın cici babası olarak başlamak biraz tuhaf olmuştu ama Bert Somerville'den daha iyi iş çıkardığından emindi. Molly, Ivy League okullarından biri yerine Northwestern'i seçince, o da Phoebe de gizli gizli sevinmişlerdi. Evden çok fazla uzaklaşmasını istemiyorlardı.

Son üç yılda o kadar çok şey olmuştu ki. Ray Hardesty daha mahkemeye çıkmadan ölümcül bir kalp krizi geçirmişti. Reed Chandler, Şehri terk etmesi mesajını almıştı ve son duyduklarına göre, Florida'da Perişan bir golf sahasında ucuz evler satmakla meşguldü. Düğünler olmuştu: Ron ve Sharon, Darnell ve Charmaine. Valene ve Jason Keane'in evlenmeleri onu şaşırtmıştı ama ilginç bir çift olmuşlardı. Dostu Tully Archer'ın zatürree yüzünden hayatını kaybetmesinin ardından iç parçalayıcı bir cenaze töreni yapılmıştı. Stars ilk iki süper Kupayı kaybetmiş ve üçüncü yıl kupa maçına çıkamamıştı.

Bu yıl, kupayı sonunda kazanmışlardı ve Lombardi Kupası, Stars tesislerinin lobisini süslüyordu. En güzeli, Dan aile babası olmuştu.

Dan, Phoebe'nin o akşam yemeğinde Molly'nin aşk hayatını sor-gulaması üzerine attığı bakışı hatırlayınca gülümsedi. Her ne kadar bunu bir sır olarak saklasa da, karısını sinirlendirmekten her zaman keyif alıyordu. Doğası gereği rekabetçi bir insandı ve Phoebe'nin ona söylenmeye başlamasından Dan'in onu soyması arasında ne kadar zaman geçeceğini görmenin ince meydan okuyuşu, sporcu doğasını cezbediyordu. Şu ana kadarki rekoru sekiz dakikaydı ve o da ciddi bir kızgınlığın arkasından -Ron'la birlikte onu, Bobby Tom'un on milyon dolarlık yeni sözleşmesini imzalamak zorunda bıraktıkları akşamda gelmişti.

Phoebe, Bobby Tom'a bayılıyordu. O ve Viktor ikizlerin vaftiz babalarıydılar, ama yüklü kontratlar söz konusu olduğu zaman, gerçekten eli sıkı bir kadına dönüşüyordu. Dan'in yaptığı en akıllıca şey, evlendikten sonra, avukatlarını Phoebe'nin üstüne salmak olmuştu. Sıkı bir mücadele olmuştu. Lanet olsun! Phoebe yle evli olmaya bayılıyordu.

İkizlerin doğmasından kısa süre önce, Phoebe ve Ron Starsı yeniden organize etmek üzere bir anlaşma imzalamışlardı. Ne yazık ki o anlaşma, Dan'in büyük keyif aldığı her tür çatışmanın sonu olmuştu. Ron artık Stars'ın başkanı ve günlük operasyonlardan sorumlu kişiydi. Diğer yandan Phoebe. fınans ve bütçe direktörü olarak yeni görevinde sihrini konuşturmakla meşguldü.

Anlaşma şartlarına göre, personel kararları alma yetkisi sadece Ron'daydı. Bu sorumluluğu ona aktarmak Phoebe açısından akıllıca bir karar olmuştu. Sayılarla oynamaya bayılıyordu ama oyuncuları takımdan atmak ve alıp satmak için yeterli mideye sahip değildi. Yine de Dan'in koçluk uygulamalarına -hele söz konusu oyuncular yedeğe ayrıldıkları için ona şikâyete koştukları zaman burnunu sokmaya bayılıyordu. Böyle durumlarda Dan ona sadece Ron'a rapor verdiğini söylemenin büyük hazzını yaşıyordu.

Phoebe, o kadar uyumluydu ki spor menajerleri dışında herkes onunla çalışmaktan keyif alıyordu. Sadece maaş pazarlıkları sırasında huysuzlaşıyordu. Bütün dünya onun ne kadar akıllı olduğunu öğrendiği için, artık aptal sarışın numaraları çeviremiyordu ve Dan'i utandırarak, UFL'nin en parlak bütçe direktörü olarak ün yapmıştı. Ancak bu sonbaharda kontrat süresi dolduğu zaman, Dan'in ona iki taraflı saldırıya geçmeyeceği anlamına gelmezdi. Bayan Phoebe Somerville Calebow, Dan'in bir sonraki bebeklerinin doğumunda karısının güzel boynunun etrafına sarmayı planladığı pırlanta gerdanlık için sıkı bir parayı gözden çıkarmak durumundaydı.

Henüz bu konuyu pek konuşmamış olsalar da ikisi de bunun Dan'in Stars'la son kontratı olacağını biliyorlardı. Kızlar büyüyorlardı ve Dan sezon boyunca öldürücü yedi günlük çalışma hayatından nefret etmeye başlıyordu. Daha şimdiden gözünü DuPage'deki küçük Division III üniversitesine dikmişti.

Gece yürüyüşü için evden kaçmadan önce, onu öptüğünde, Phoebe'nin ona nasıl baktığını hatırlayınca kendi kendine gülümsedi. Oturma odasının ortasında, yerde bağdaş kurmuştu ve kocaman göbeğinin üstüne geçirdiği Dan'e ait sıveatshirt un içinde sürekli bileziklerini almaya ya da saçlarını çekmeye çalışan kızlarla el çırpmaca oynuyordu. Dan bu gece, o sıveatshirt u kadının çenesine kadar kaldırıp karnına bir yığın kızca şey fısıldayacaktı. Phoebe'nin onu kızdırma çabaları umurunda değildi. Kız babası olmayı seviyordu ve bir kızlarının daha olmasını umuyordu.

Durdu ve çiftlik evine baktı. İkizler artık iki buçuk yaşlarına gelmişlerdi; en az anneleri kadar baş belası afacan sarı kafalar olma yolunda ilerliyorlardı. Dan onları düşününce gırtlağına bir şeyin düğümlendiğini hissetmişti ve ortalıkta gözyaşlarına şahit olacak kimse olmadığı için sevindi. Burayı her zaman sevmişti ama Phoebe, kristal taşlarla süslü güneş gözlüğü ve ışıltılı küpeleriyle eve yerleşmeden önce, ona hep bir şeyler eksik gelmişti.

Uzun ve hoşnut bir nefes aldı. Hayal ettiği her şeye sahipti. Bütün kalbiyle sevdiği bir eş. Güzel çocuklar. Şehir dışında bir ev.. Ve bir köpek...

Sakin sakin ıslık çalmaya başladı. "Haydi, Pooh. Eve dönelim."

Aşkta İlk Çeyrek

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

KENDİ KALESİNİ SAVUNMAYA SONUNA KADAR KARARLI, DİK KAFALI İKİ İNSANIN ROMANTİK HİKÂYESİ...

"Rüzgârlı Şehir" Şikago, kendisine Chicago Stars Amerikan futbolu takımı miras kalan, göz alıcı sarışın afet Phoebe Somerville için henüz hazır değildi. Phoebe de sahaların efsane futbolcusu, Stars'ın şimdiki baş koçu sabit fikirli, yakışıklı maço Dan Calebow için hazır değildi. Futboldan zerre kadar anlamayan, seksi sarışın patronu ve Dan birbirine tamamen zıt karakterlere sahiptiler.

Öyleyse, Dan neden bu cüretkâr seks bombasına doğru hedefe kilitlenmiş bir füze misali sürükleniyordu? Ve Phoebe, Koç'un iyi çocuk cazibesi karşısında tuhaf hislere kapılıp dili tutulurken... neden onunla mücadeleye hazırlanıyordu?

"Göz alıcı, yürek ısıtan, cezbedici bir hikâye... Bayıldım!"
Jayne Ann Krentz

"Romantik komediyi hiç kimse Susan Elizabeth Phillips'ten daha iyi yazamaz."
Mineapolis Star-Tribune

"Susan Elizabeth Phillips'in tek kitabını okumakla yetinebileceğini düşünmek, üç kat çikolata kaplı *cheesecake*'ten tek bir ısırıkla yetinebileceğini düşünmeye benzer."
Toronto Star

"Susan Elizabeth Phillips sizi gülümsetmeye devam edecek..."
San Antonio Express-News